Eser Adı: Sana Aşk Getirdim

Yazar: Meral KIR
Editör: Talha Yağcı
Son Okuma: Büşra Küçükcan
Sayfa Düzenleme: Ebru Aydın
Kapak Tasarım: Murat Özgül

©2016, Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1.Baskı: Kasım, 2017

ISBN: 978-605-964-139-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü Organize Sanayi Bölgesi
Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 50
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

SANA AŞK GETİRDİM

MERAL KIR

- Hayat, nereye gidersen git başladığın yerde bitiyordu.
- Vazgeçtiği ve kaçtığı aşka yakalanmamak için verdiği savaşı hiç beklemediği bir anda kaybetti.
- Aşkın açtığı derin yaraları ancak aşk iyileştirebiliyordu.
- Ölümden kaçarken aşka yakalanmak.
- Gerçekleri öğrenmek için çıktığı yolda onu karşılayan aşk oldu.

HER ŞEY CEVABI OLDUKÇA BASİT BİR SORUYA verilen pembe bir yalanla başladı. Sonra renkler yavaşça soldu ve nihayetinde griye dönüştü. Oysa onun hayatı sadece siyahla beyazken bir de kurduğu pembe hayalleri vardı. Simdiyse hayallerinden ve renklerinden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bazen birini değil, aklını ve kalbini arkanda bırakarak yeni renkler keşfedip onları hayatına katabilmek için gitmen gerekir. Ancak Mehmet ne aklını ne de kalbini geride bırakabilirdi. Öncelikleri vardı ve değil onlardan vazgeçmek, sıralamasını bile değiştiremezdi. Bu yüzden ne yapacağına, daha doğrusu ne yapamayacağına karar vermesi zor olmamıştı.

Park ettiği aracından inip güvenlik kontrolünü geçene kadar aklını kurcalayan çekincelerine rağmen adımları, duruşu ve yüzündeki ifade kendinden emin bir adamın özgüvenini taşıyordu. Karar almak ve aldığı kararı uygulamak için yetiştirilmişti. Bu yüzden az sonra gerçekleşecek konuşmanın üstesinden gelebileceğine inanıyordu.

Ancak yurt dışı giden yolcu kapısından içeri girer girmez genç kadını havaalanının büyük salonunun tam ortasında dikilirken

gördüğünde, aklındaki tüm cümleler hükmünü kaybetti. Tabii ki kararından vazgeçmeyecekti fakat söylemek de sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Ortak hayallerini gerçeğe dönüştürmek için attıkları ilk adımda Mehmet sözünden dönmüştü. Oysa son bir yıllarını bu anın gerçekleşmesini bekleyerek, dileyerek ve isteyerek yaşamışlardı. Maalesef bu, Mehmet'in sahip oldukları için ödeyeceği ilk bedel değildi ve ne yazık ki son da olmayacaktı.

Genç kadını görür görmez ayakları yere yapışmışçasına olduğu yerden kımıldayamadı. Zira genç kadının da son gülüşü yüzünde donmuş hâlde gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Çünkü Mehmet'in bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Elinde bavulu, sırtında ceketinin olmamasından ziyade kaçırdığı gözlerindeki ifade, kalmayı seçtiğini açıkça belli ediyordu.

İki âşık hareket etmeyi bırakmış ve onları bekleyen geleceği o saniyeden itibaren yaşamayı reddedercesine nefes dahi almıyorken, yanından geçen çocuğun ona çarpmasıyla irkilen Mehmet adım atmaya başladı. Artık kendinden emin değildi, öyle ki adımlarını ileriye doğru atmaktansa arkasına bakmadan kaçmayı tercih ettiği belli oluyordu.

İçinde isyan eden adamın çığlıklarını duymayı reddeden Mehmet'in genç kadına ulaşmasına beş adım kaldığında, "Daha fazla yaklaşma," diyen Özlem'in sesindeki hüznü işitti ve onu kırmayıp olduğu yerde durdu.

Söylenmesi gereken onca söz varken nereden başlayacağını bilmiyordu.

Özlem'le tanıştıklarında on dört yaşındaydılar ve altı yıldır birlikteydiler. Beraber büyüdüler, keşfettiler ve yaşayıp öğrendiler. Son olarak da sırtlarına çantalarını alıp Fransa'ya gitmek ve

hayatlarına orada devam edip birlikte yaşamak, hatta yaşlanmak için plan yapıp hayal kurmuşlardı. Onlar bir aradayken gülen, konuşan ve birbirlerine dokunmaktan keyif alan bir çiftti. Şimdi ise sahip oldukları her şey bir toz bulutu gibi dağılmışken ikisi de çıkan dumanın içinde boğulmak üzereydi.

Sesindeki çaresizliği gizleyemeyen Mehmet, "Sebeplerimi anlatmama izin ver," dedi.

"Hangi sebebin seni haklı, beni ise anlayışsız yapar."

"Belki hiçbiri ancak beni anlayıp bana zaman tanımak zorundasın."

Özlem'in ela gözlerini yakan yaşlar, birbiri ardına yanaklarından süzülmeye başladı. "*Ne kadar zaman istiyorsun,* diye sorarsam bana verebilecek bir cevabın var mı?"

Yoktu. Çünkü her tercih bir vazgeçişti. Sonundaysa neyi seçtiğin değil, neyden vazgeçtiğin önemli oluyordu.

Mehmet çekinerek ileriye doğru adım attı. Genç kadının yanaklarından akıp giden yaşları silmek için kolunu uzattığında, Özlem ondan beklenmeyecek bir çeviklikle Mehmet'in eline sertçe vurdu ve ona dokunmasına izin vermeyip kendinden uzaklaştırdı.

Çığ gibi bir anda büyüyen öfkesinden ne yapsa kurtulamazdı. Gözündeki yaşlara sebep olan adamın tesellisine ihtiyacı yoktu. Üstelik kalp ağrısı öylesine büyüktü ki basit bir hareketle ondan özür dilemeye çalışan adama izin verip acısına haksızlık etmek istemiyordu.

"Biliyor musun, aslında böyle olacağının bilincindeydim. O yüzden şaşırmadım."

"Yanılıyorsun, kalmak yerine seninle dünyanın herhangi bir yerine gitmeyi isterdim."

Acı acı gülümseyen Özlem, genç adamın söylediğinin tek bir kelimesine bile inanmadı. Bir çıkış yolu ya da bunların hepsinin az sonra bitecek bir kâbus olduğuna dair işaret bulmak istercesine etrafına bakındı. Fakat yaşadıkları gerçekti ve asla bitmeyecekti.

"Seni suçlamıyorum," diyen Özlem ayaklarının dibindeki küçük bavulu aldı. Öyle konuşmuşlardı. Çok eşya, çok yük demekti. Onlar birbirlerine sahipken başka bir şeye ihtiyaçlarının olmadığı konusunda anlaşmışlardı. Lakin bu da tıpkı hayalleri gibi yalandı. Onlar asla birbirlerinin olamamışlardı, sadece öyle olduğuna inanmak istemiş ve gerçeği görmekten kaçınmışlardı. "Koskoca Sancaktar Holding'in veliahdının her şeyden vazgeçip bana ait olacağına inanarak bu sonu kendim hazırladım."

"Sorsalardı, onlara sadece seni istediğimi söyleyip o şekilde davranırdım." Mehmet hayatında ilk ve son defa suçunu kabullenmiş çocuklar gibi başını önüne eğdi. "Bana ne istediğimi sormadılar. Benden sadece bana biçtikleri görevi yerine getirmemi bekliyorlar."

"Ve sen de onlara beklediklerini vereceksin."

"Mecburum."

"Tabii ki değilsin ama bunu seninle tartışmayacağım. Çünkü sen inanmak istediğin şeyi zaten bulmuşsun."

"İlla gitmek zorunda değiliz, burada kalmaya ve birlikte olmaya devam edip hayalini kurduğumuz her şeyi yine yaşayabiliriz."

Özlem perişan olmanın açık karşılığını yaşar hâldeyken kalan son gücüyle başını hızla ve sertçe iki yana salladı. "Kendini kandırmana yardımcı olmayacağım, beni hiçbir zaman yeteri kadar sevmeyeceksin, herhangi bir durumda da önceliğin ben olmayacağım," diye konuşmaya başlayan Özlem, geçen her saniye kendi üzerindeki iradesini kaybediyordu. "Asla biz olamayacağız, hep

'siz ve ben' olacağız. Maalesef *sizlerden* geriye de bana, *senden* bir şey kalmayacak."

Özlem için yıllardır inanmayı reddettiği gerçekleri söylemek duymak kadar zordu. Aksi şekilde davransa da aslında bu anın yaşanacağını biliyor ve bundan ölesiye korkuyordu. O yüzden Mehmet'i yanına alıp kaçmak istemişti, neredeyse başarıyordu da. Çünkü sevdiği adam sadece Mehmet değildi, o Mehmet Sancaktar'dı. Koca imparatorluğun başına geçmek için yetiştirilmiş şehzadeydi.

Hüznünü yansıtan gözlerini Mehmet'e dikti. Ondan inkâr etmesini, pembe vaatlerini tekrarlamasını bekledi. Ona inanmazdı belki ama kalbi yeniden parçalanana dek ufacık da olsa o umudun peşine takılır giderdi.

Ne var ki Mehmet artık hiçbir şey hissetmiyordu. Genç kadının yüzündeki acıyı ve o acıya kendisinin sebep olduğunu gördüğü an aklı galip gelmiş, kalbinin sesini engellemeyi başarmıştı. Üstelik odasından çıkarken kapının önüne koyduğu bavuluyla beraber hayallerini de orada bırakmıştı. Seçtiği yolu bu şekilde belirlemişken artık genç kadının beklentilerini karşılayamayacağına ikna olmuştu.

Sustu. Saniyeler birbirini kovalamaya devam ederken Özlem bekledi, Mehmet ise sustu.

Çırpınışları sona eren Özlem biletinin süzülüp düşmesine sebep olacak şekilde parmaklarını açtı. Onlar yavaşça yere indiğinde yok olan hayallerinin parçalanma sesini duyuyormuşçasına yüzünü buruşturdu. Bu ölümün başka bir çeşidiydi, öldüren ama yaşatmaya devam ettiren...

Suskunluğunu sürdüren Mehmet'e dokunmasını sağlayan bir adım atıp yanağını adamın geniş göğsünün üzerine koydu.

Kendi kalbinin kederli sesiyle Mehmet'in sadece var olmak için atan kalbinin sesi birbirine karıştı. Onun için üzgündü. Çünkü Özlem gün gelip yaralarını tamir edecek ve yeniden sevecekti. Hatta kim bilir, belki de mutlu olmayı bile başaracaktı. Fakat Mehmet gerçek aşkı hiç tatmadan güç için yaşayıp güç içinde tek başına ölecekti.

Ellerini iki yanında tutan Mehmet, genç kadına sarılmayı çok istese de yapmadı. Ne kelimelere dökebileceği ne de beden diliyle ifade edebileceği sözler verecekti. Bu konuda az önce kendiyle anlaşmaya varmıştı.

"Bugün değil, belki yarın da değil, büyük ihtimalle sonraki günlerde de değil ama bir gün senden nefret etmesini öğreneceğim," diyen Özlem başını kaldırmadı. "Ancak vakti geldiğinde aşkım öfkeye dönüşecek ve işte o zaman seni lanetle anacağım." Nihayet başını kaldırdı. Artık ağlamıyordu. Kıpkırmızı olmuş gözlerini Mehmet'in çakır gözlerine dikti. "Bir gün vicdanın sızlarsa aklına beni getir," derken her kelimenin üzerine basarak konuştu.

"Kendine bunu yapma!"

"Kendime ne yapacağıma asla inanamazsın ama bil ki sebebi sensin."

Söyleyeceklerini bitirir bitirmez koşmaya başladığında Özlem'i son anda ellerinin arasından kaçıran Mehmet'in onun ne demek istediğini anlaması sadece beş saniye sürdü.

O da koşmaya başlayıp, "Bekle," diye bağırırken herkes durup ona yol verdi. Bir tek genç kadın, Mehmet'e aldırmadan koşmayı sürdürdü.

Kapıdan çıktığında Özlem kalabalık kaldırımı aşıp caddeye varmıştı. Mehmet sarı saçları ardından savrulan genç kadına yaklaşmış olsa da gerekli mesafeye ulaşamamıştı.

"Dur, lütfen, bekle be..."

Mehmet yalvarışını tamamlayamadan, önce gökyüzüne yayılan ve acı getiren fren sesini duydu. Sonra o sese çığlık eklendi. Her şey sadece birkaç saniye içinde yaşanmış olsa da Mehmet yıllar boyunca bu anın bir ömür kadar uzun sürdüğünü düşünecekti.

Beş metre ilerisindeki Özlem'e çarpan araba onun yere savrulup sürüklenmesine sebep olurken Mehmet'in gözlerini kapatmaya dahi fırsatı olmadı. Her anını görüp kırılan her kemiğin sesini duyarken sadece seyredebilmişti.

Önce bedeni ve ruhu dondu. Sonra cehennem ateşine düşmüş gibi yanmaya başladı. Ama lanet ki hâlâ yaşıyordu. Hâlâ bakıyor ve hâlâ görüyordu. En kötüsü ise hâlâ hissediyordu.

Kanlar içindeki Özlem'in bedeni, garip bir hâl almış şekilde yerde yatıyorken bavulunu tutmaya devam ediyordu. Ve Mehmet bunu da görmüştü. Bir daha da asla unutmayacaktı. Öldüren ama ceza gibi yaşatmaya devam ettiren acıyı hissede hissede bu anı hatırlayacaktı.

Dua etmedi, yakarmadı, ağlamadı, bağırmadı, sadece susup bekledi. Sanki kapkaranlık bir pus bulutu zihnine düşüp her şeyin üzerini karanlığıyla örtmüş ve Mehmet'i onarılmaz bir acının içine hapsetmişti.

O andan itibaren Mehmet Sancaktar aklı ile kalbi arasındaki tüm yolları kapatıp bir daha asla inşa etmemek üzere yıktı. Buna mecburdu. Çünkü hayata karşı ilk yenilgisini alırken hissettiği acıya dayanabilmesi için kangren olan kalbinden kurtulmaktan başka çaresi yoktu.

On Dört Yıl Sonra

EĞER BİR GÜN KATİL OLACAKSA BUNUN GEÇERli ve kabul edilebilir sebeplerinin olmasını, hakkında yazılacak üçüncü sayfa gazete haberinde cinnet geçirdi yerine "*Haklıydı ve o da hakkını kullandı.*" şeklinde başlık atılmasını tercih ederdi. İşte bu yüzden onu sıkıştıran arabadaki herifin korna çalıp gitmesine izin verdi fakat öfkesi kolayca geçecek gibi değildi.

Hırsını ondan çıkarırcasına direksiyonu sıkıp öfke kontrol eğitiminde ona gösterildiği şekilde gözlerini ilerideki bir noktaya sabitledi ve üst üste derin nefesler alıp verdi. Ne var ki kendini sakinleştirme çabaları işe yaramadı.

Her zamanki yolundan her zamanki saatte geçiyordu ve emniyet binasına varması yalnızca on dakika sürerdi. Ona nutuk çekmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan amirinin karşısına çıktığında gerilmiş değil, sıcağa maruz kalmış plastik kadar rahat bir ruh hâline ihtiyacı vardı. Bu yüzden oraya hemen gitmek istediğini pek sanmıyordu. O da dörtlülerini kapatmadan iyice sağa yanaşıp uygun olduğunu düşündüğü ilk yere arabasını park etti ve kontağı kapattı.

Başını geriye doğru yaslayıp gözlerini yumdu. Onun görevi toplumun huzurunu koruyup kollamaktı. Çünkü daha sonra ayyaş olmayı seçen babası çığırından çıkıp yolunu sapıtana kadar ona öyle tembihlemişti. Üstelik Esmer de sırf bu yüzden polis olmuştu.

Üzerindeki eskitilmiş mavi kotu ve silahını kapatmak için giydiği bir beden büyük tişörtüyle tam bir polis gibi görünüyordu. Tavırları ise aynı giysileri gibi sert ve tam da onu ifade edecek şekilde netti. Ne var ki son üç yıldır içinde yer eden öfke, hırs, kızgınlık ve kırgınlık gibi çok güçlü duygularla yaşamaya çalışıyordu. Bu duruma alışmış, mutsuzluk onun karakteristik özelliklerinden biri haline gelmişti.

Düşüncelerini yarıda kesip ani bir kararla indiği arabanın önünden dolaşıp kaldırıma çıktıktan sonra on metre gerideki marketle yönelip içeri girdi.

Geceden kalma market sahibinin yüzünde memnuniyete dair herhangi bir ifade yoktu. Esmer kendisinin de aynı durumda olduğunu düşünerek adamın tavrına aldırmamayı seçti.

Çatacak yer aradığının bilincindeydi ve bundan derhâl kurtulması gerekiyordu. Ona yardımcı olur umuduyla bir paket çikolata ve su alıp ödemesini yaptıktan sonra dışarı çıktı.

Önce açtığı şişeden içini ferahlatacak miktarda su içip yürümeye devam ederken çikolatanın paketini açtı. Sabahın erken saati olması sebebiyle yollar tenhaydı. Rahatça hareket edebilmenin özgürlüğünü kullanıp ağzının içini çikolatayla doldurdu.

Mutlu olmak için medet umduğu çikolatadaki seratoninin kanına karışmasına fırsat bulamadan, arabasının önüne park ederek ona geçiş için mesafe bırakmayan aracı gördü ve sahibine hak ettiğine inandığı bir küfür salladı. Esmer ince bir kadındı ama iki aracın arasındaki boşluk o kadar azdı ki oradan geçebilmesi için bir sineğe dönüşmesi gerekiyordu.

Bu sabah insanlar sanki Esmer'in sabrının sınırlarını ölçmeye çalışıyorlardı ama kararlıydı, dayanabildiği yere kadar mücadele ederek sinirlerini kontrol altında tutacaktı. Lakin başar-

masına izin vermezlerse o andan sonrası için sorumluluk kabul etmiyordu.

Başka şansı olmadığından arabasının arkasından dolaşmayı denedi. Köşeyi döndüğü anda ise sırtındaki çantayla beraber şoför kapısına dayanmış sekiz yaşından daha büyük olmayan erkek çocuğuyla karşı karşıya geldi.

"Hey, ufaklık, ne yapıyorsun orada?"

"Servis bekliyorum, abla."

"Okula mı gideceksin?"

"Bu saatte işe gitmek için biraz daha büyümem gerek," diyen çocuk yüzünü ona dönse de hâlâ arabaya yaslanmış vaziyette duruyordu.

Esmer kalçasına kadar bile gelmeyen ufaklığın tepesinde dikilip onunla dalga geçmesine ve boyundan büyük laflar etmesine memnuniyetle gülümsedi.

"Çikolata ister misin?"

"Evet ama senden istemem, annem yabancılardan bir şey almamı yasakladı."

"Peki, yabancıların yollarını kapatmaman gerektiğini söylemedi mi?"

Esmer bir yandan konuşurken, öte taraftan elindeki çikolatayı poşete atıp anahtar olarak kullandığı kartın düğmesine bastı. Arabanın ışıkları yanıp sönerken çıkan bir anlık ses çocuğun ürkmesine sebep oldu.

Birden bakışları korkuyla dolan çocuk ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Nihayet sırtını kapıdan ayırıp ona doğru döndüğünde Esmer'in yüzündeki keyifli gülümseme de anında silinip gitti. Çocuğun ona bakmadığını ve onu ürkütenin ses olmadığını anlaması kısa sürdü. Ne var ki bu, bir polis için hayli uzun bir süreydi.

Sonucu beklemeye ve ne olduğunu anlamaya çalıştığı esnada arkasında birinin varlığını hissetti. Tüm duyularını gelene, bakışlarını da çocuğun üzerinde tuttu. Nefes alışlarından erkek olduğunu tahmin ettiği kişi ya biraz sonra yanından geçip gidecekti ya da Esmer'in çatacak yer arayışını sonlandıracak fırsata dönüşecekti. Fakat üçüncü saniyenin bitiminde hiç beklemediği bir şey oldu. Küçük çocuk kâbus dolu rüyasından uyanmış gibi irkilip koşmaya başladığında onu yakalamak için öne doğru atıldıysa da arkasındaki şahsın varlığını hatırladı.

Durup dönmeye ve onunla yüzleşmeye fırsat bulamadan, siyah tokayla gelişi güzel tepesinde topladığı saçlarının ortaya çıkardığı ensesinde ince bir sızı hissetti.

O an ağzından dökülen lanet olsun ile birlikte başının dertte olduğunu anlaması aynı anda gerçekleşti. Kurtulmak adına büktüğü dirseğini varlığını sırtında hissettiği sert bedene indirmeyi amaçladı ancak damarlarındaki kan ve iliklerindeki sinir biri tarafından çekilmişti. Zaten devamında da tüm kontrolünü kaybetti. Yitip gittiğinin farkında olsa da aksi için ve kararan görüntüyü yeniden yakalamak için hiçbir şey yapamadı. Bilinci kapanıyor, gözleri kararıyor ve en fenası hareket edemiyordu. İçi boşaltılmış bir çuval gibi büzülürken biri tarafından kollarından tutulup yere düşmesi engellendi.

Başına kötü şeyler geliyordu ve bu an, o şeylerin başlama anıydı. Daha neler yaşayacağını ise ancak Allah ve onu tutup hızla arabanın arka koltuğuna savuran adam biliyordu.

"Hayır, hayır, bu olmamalı," diye düşünürken istemese de korktuğu karanlığa gömüldü. Zaten hayatında hiçbir şey yolunda gitmiyordu, uyandığında ise her şeyin daha da berbat olacağını maalesef ki biliyordu ve bu onu karanlıktan daha çok korkutuyordu.

Kendini yanağı soğuk zemine yapışmış şekilde bulduğunda düşünebildiği ilk şey, ölmüş olduğuydu. Hep merak ettiği ölümü kabullenmeye hazırdı, hatta tuhaf şekilde bunun için istekliydi. Ancak bilinci açıldıkça artan ağrıları Esmer'e o kadar şanslı olmadığını söylüyordu.

Şu anda bir şeyleri ayırt edip yaşadıklarıyla ilgili hüküm vermesi mümkün olmadığından yapabildiği tek şey, düşüncelerini susturup beklemek oldu.

Kulaklarındaki uğultu, ona saldıran soğuk, midesini yakan acı ve kalbindeki sıkışmayla geçen dakikaların sonunda bunları iyi bir neden yüzünden yaşamadığını ayırt edebilecek kadar bilinci açılmıştı.

Sertleşmiş kaslarını esnetmek için kıpırdanıp yavaşça oynattığı göz kapaklarını açmayı başardığında onu karşılayan kasvetli bir karanlık oldu. Devamındaysa sis dağıldı ve net olmasa da bulunduğu yerin detaylarını ayırt etmeye başladı.

Yakaladığı ilk gerçeklik, geniş odada kendinden ve yüksek tavana birleşik küçük pencereden başka bir şey olmadığıydı. Oradan içeriye süzülense aydınlık değil, ürkütücü bir karanlıktı. Maalesef ki gördüklerinden daha kötü olan şey, bilincinin artık tamamen açık olmasıydı. Tek bir detay hariç her şeyi hatırlayıp tüm hislerini duyumsayabiliyordu.

Yirmi beş yaşındaydı, cinayet büroda dedektifti. Adı, Ebru Esmer Öztürk'tü. Babası emniyet amiriydi ancak adam daha sonra bir alkolik olmuş ve nihayetinde intihar etmişti. Üç ağabeyi vardı ama hayatına onlarsız devam ediyordu.

Her sabah olduğu gibi erkenden evden çıkmış ve lanet olası o markete girmek için verdiği beş dakikalık molanın ardından arabasına geri dönmüştü. Buraya kadar her şey netti. Fakat o andan sonrası tamamen bir muammaydı.

Olay yaşanırken günün ilk ışıkları kendini yeni göstermeye başlamıştı. Şimdi akşam veya gece yarısı bile olabilirdi. Hatta aynı günün devamını yaşadığından bile emin değildi.

Düşünceleri ara vermeden çalışmaya devam ederken ulaştığı sonuçlar ona hiç iyi şeyler anlatmıyordu. Başı dertteydi, öyle ki yaşayacağını tahmin ettiği şeylere sadece dert demek, onları yumuşatmak anlamına geliyordu. O, bir başkasının onun için seçeceği kadere mahkûm edilmiş bir tutsaktı. Bunun, kâbuslarından biri olduğuna inanması harika olurdu ama hissettiği korku o kadar güçlüydü ki kendini kandırmasına izin vermiyordu. Üstelik profesyonel yanına rağmen ulaştığı sonuçların yarattığı panik onu ele geçirmeyi başarmıştı.

Aynı duyguların yaşattığı çaresizlikle birlikte, *"Belki başarırım,"* diye kendine telkinlerde bulunarak esnekliğini kaybetmiş olan vücudunu soğuk zeminden uzaklaştırmak için yüzünü yerden çekmeye çalıştı. Sanki zemine yapışmış ve derisi ondan ayrılacakmış gibi canı yansa da kendinde en sevdiği yanı olan mücadeleci ruhu baskın gelerek durmasına izin vermedi. Acıya direnip yüzünü, ardından da omzunu yerden uzaklaştırırken çok daha şiddetli bir darbeye maruz kalmışçasına, "Ah!" diye haykırdı.

Oturur duruma geçmeyi başardığında adrenalin yüzünden sırtından akan terlerin durmasını ve kalbinin ritmini bulmasını bekledikten sonra, "Kimse yok mu?" diye bağırmaya çalıştı.

Önce saniyeler sonra dakikalar birbirini kovaladı. Boğazı yanmaya başlasa da pes etmedi ve Azrail'den kaçarcasına haykırdı. Ciğerlerinin patlayıp ses tellerinin kopacak olmasına aldırmadan takatsiz kalana kadar bağırdı. Artık tükenmişti ve maalesef çağırışları nafile bir çabadan öteye geçememişti.

Aradan belki bir dakika belki de bir gün geçmişti. Zaman kavramını kaybetmişti ve her saniye ona sonsuzluk kadar uzun geliyordu. Öyle ki zaman durmuş bile olabilirdi. Sonra iyi olarak adlandırabileceği bir şey yaşandı ve yorgun düşen bedeninin isteğini kabul edip sustu. Çok kısa bir süre sonra da gözlerini kapatıp ölüm ile uyku arasındaki o yere gitti.

Aniden kalbine saplanan hastalıklı bir dehşet duygusuyla gözlerini açıp etrafına bakındı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak bütün vücudu algılarını kapatacak şekilde titriyordu.

Derhâl bundan kurtulmalı ve korkunun dizginleri ele geçirerek onu yenmesine izin vermemeliydi. Bunun için zor olsa da hareketsiz kalmaya çalıştı. Nihayetinde gözünün önündeki resimler dans etmeyi bırakınca hatırlaması sadece bir saniye sürdü. Sonrasında ise yavaş çekime alınmış gibi zihninde görüntüler oluşmaya başladı ve devamında acıyı hissetti. Ama asıl acıyı, hâlâ bir tutsak olduğunu anladığında yaşadı.

"Allah kahretsin," diye inleyip omuzlarını düşürdüğünde neredeyse ağlamak üzereydi. Hayır, bu şekilde kendine acıyarak sonunu beklemesi inandıklarına ihanet olurdu. O, yenilgiyi kabullenecek şekilde yetiştirilmemişti. Ölecekse bile bu, Esmer'e yakışır şekilde olmalıydı.

Tüm uzuvları ağrı içinde olmasına rağmen kalbi çılgınca atmaya devam ediyorken, damarlarında hızla akan kanın gürültüsünü duyabiliyorken yapabileceği şeyler kısıtlıydı.

Yutkundu ve bir kere daha üstün gelen paniğini kontrol altına almak adına çaresizce içindeki güçlü iradeye tutundu. İşkence görerek öldürülmüş kadınlar çocukluğundan beri yemek masalarında dahi sohbet konusu olmuşken, son yıllarda o insanlar işinin bir parçası hâline gelmişti. Esmer hepsi için tek tek üzülüp onların da vakti geldiğinde saygın bir ölümü hak ettiklerine inanmıştı. Evet, onlar için istediği buydu ama kendisi için herhangi bir dilekte bulunmamıştı. Çünkü böylesinin onun da başına gelebileceğini asla düşünmemişti.

Çıkış yolu bulabilmek adına acele etmeksizin gözlerini duvarlarda gezdirdi, kapıyı yeniden arayıp bulamadığında bir kere daha çaresizliğiyle karşı karşıya geldi. Buranın bir kapısı yoktu, varsa bile onu bulması için güçlü bir mucizenin gerçekleşmesi gerekiyordu.

Aklından geçen son düşünce yüzünden artık yenilgiyi kabul etmiş birinin duygularına da sahipti. Ona göre mucize, umutsuz insanların dua etme biçimiydi ki insan ancak çaresizliğin içine düştüğünde dua etmeyi akıl ediyordu.

Kurtulmaya çalışmak ve bunu başarmak güzel olurdu ki bu hayalcilikti. Gerçekçi olan, ecelinden ölmeyi dilemekti. Acıya dayanabilirdi ama adam ona tecavüz etmeye kalkışırsa ki büyük ihtimalle de başarırdı, işte o zaman acıdan değil fakat kederinden ölürdü.

Tanık olduğu o sahnelerin içinde kendini hayal ettiğinde başını sertçe yasladığı duvara çarptı ve "Lanet olsun!" diye haykırdı. Artık düşüncelerinin sonunu getiremiyordu. Uzuvları gibi aklı da donmuştu. Ancak başının arkasındaki sızı kendini belli edince bir çıkar yol bulduğuna ikna oldu. Bu delilikti ama tek seçeneğiydi. Panik, korku ve dehşet ona başka çare bırakmamıştı.

İşi gereği en iyi bildiği şeylerden birisi de insan anatomisiydi. Yaslandığı duvardan bir santim bile öteye gidememesinin sebebi soğuk olduğu kadar vücuduna enjekte edilen ve sinir sistemini

çökerten ilaçtı. Bu gerçek, kurtulmasının mümkün olmadığının da altını çiziyordu. Şimdi yaşamak için değilse bile ölmek için doğru zamandaydı. Ancak böylesi çok acımasızcaydı. Üstelik babasıyla aynı kaderi paylaşıp kendini öldüreceğini ise asla tahmin edemezdi. Fakat kabul etmeliydi ki adam ondan daha şanslıydı. En azından onun sonu sıcacık evinde kafasına dayadığı silahından çıkan tek kurşunla gerçekleşmişti.

Çaresizliğinin onu yönlendirmesiyle gözlerini yumdu ve cesaret dilenircesine derin bir nefes aldı. Sonrasında ise her şeye lanet okuyup başını duvara vurmaya hazırlandı. Buradan canlı olarak çıkamayacağı kesinleştiğine göre ölüm şeklini belirlemek onun hakkıydı. Çünkü onu ölüm değil, ölüme giden yol korkutuyordu.

Medet umarcasına aldığı derin nefesi içine çekti ve öne eğdiği başını yapabileceği en güçlü şekilde geriye doğru savurdu. Kafasının duvarla çarpıştığı ilk anın verdiği acı kulaklarından çıkarken kapana yakalanmış bir hayvan gibi bağırıp küfretti ama yaptığından vazgeçmedi.

Her darbe bir öncekinden beter olsa da kendine durmak için izin vermedi. Canı yandıkça bağırıyor, gülüyor, haykırıyor, isyan edip yalvarıyor ve fark etmese de ağlıyordu. Gözyaşları, teri ve kudurmuş bir köpek gibi dudaklarının kenarından akan salyaları birbirine karışmıştı.

Ensesinden akıp sırtına ulaşan kanın sıcaklığı derisinin altına işlerken başının arkasından başlayıp hızla vücuduna yayılan ağrının esiri olmuştu

Artık tükenmişti. Yine de kendine, *"Bir kere daha dene,"* dedi ve başını kaldırdı. Derin ama boş nefesler alıyor, göğsü yer delme aletinin baskısına maruz kalmışçasına sarsılıyordu. Üçe kadar sayıp kafasını yeniden arkasındaki duvara çarptı. O anda

önce kulaklarını sağır eden bir çınlama sesi duydu. Sonra hiçbir canlının dayanamayacağı acı, bedeninin boş bir çuval gibi olduğu yere yığılmasına sebep oldu.

Gerilen lastiğin aniden kopması gibi sarsılan benliği bir anda parçalara ayrılıp onun gerçeklikten uzaklaşmasını sağladı. Her şey o kadar ani ve ağrıyla yaşanmıştı ki aklından bir şeyler geçirmeye fırsatı olmadı.

Sadece, "Ah!" diye bağırdı ya da bağırdığını sandı. Çünkü dili kocaman olmuş ve dudakları kurumuştu. Kafası ise hızla gelen trenin rayına yaslanmış gibi sarsılıyordu.

Denemesine ve çok istemesine rağmen ölmeyi başaramamıştı. Aklına gelen ilk düşünce bu olmuştu, sonra buna katıksız bir üzüntü ve derin bir keder eklendi.

Hissettiklerinin dayanılmazlığına rağmen gözlerini açmaya çalıştı ancak bu basit hareket hiç böylesine zor olmamıştı. Zaten Esmer de yapamadı. Anlamlandıramadığı ama panik olduğunu düşündüğü bir duygu da tam o esnada gelip yüreğine saplandı.

"Gücünü boşa harcamamalısın," diyen erkek sesini duyduğunda korku bir kez daha tüm dehşetiyle geri geldi. "Zaten çabaların daha çok acı çekmenden başka bir işe yaramaz."

Sesin sahibini tanımıyordu ama dost olmadığını anlamıştı. Fakat tespitinde haklıydı, her hareketi sancılı başka bir ağrıya katlanmasına neden olup daha çok acı olarak geri dönüyordu.

Hissettikleri öylesine yorucuydu ki yeniden kendinden geçmesi an meselesiydi ve Esmer bunun en kısa zamanda gerçekleşmesini dileyecek kadar aciz durumdaydı.

"Kimsin?"

"Ne önemi var ki?"

Esmer için konuşmak zordu. Ayrıca sözlerinin ne kadar anlaşıldığından emin değildi. Yine de, "Benden ne istiyorsun?" diye sormayı başardı.

"Büyük beklentiler içerisinde değilim ama tabii ki seni buraya boşuna getirmedim."

Adamın sesi tek düzeydi ve sanki çok sıradan bir konudan bahseder gibi rahattı.

Tiksintisini belli etmemeye çalışan Esmer, "Ne için getirdin?" diye sordu.

"Evet, bir polisi gündüz vakti şehrin göbeğinden alıp buraya tıkıyorsam bir sebebi olmalı. Ve asıl soru, şimdi ne olacak?"

Ondan bir karşılık bekler gibi susan adama istediğini vermemek için kurumuş dudaklarını birbirine bastırdı. Çünkü Esmer korkuyor, tiksiniyor ve kabul etmekte zorlansa da üzülüyordu. Ne yaptığını bilen biri gibi davranan adamın ona ne şekilde zarar vereceğini düşünmek ise nefesinin boğazında donup kalmasına sebep oluyordu.

Yerinden kalkan adamın sakince attığı adımların sesini duyduğunda katilinin hamlesini kaçırmamak için ağrılarını ve ona aman vermeyen düşüncülerini ötelemeye çalıştı.

"Nasıl da infazını bekleyen biri kadar çaresiz ve korkmuş görünüyorsun, hissedebilme yetim olsaydı senin için üzülürdüm." Adam yere çöktü, sanki kimsenin onları duymasını istemiyormuş gibi sesini iyice alçalttı. "Şimdi gideceğim ve eğer şanslıysan seni bulacaklar. Gerçi bu iyi mi, yoksa kötü şans mı, emin değilim. Buna sonra sen karar verirsin."

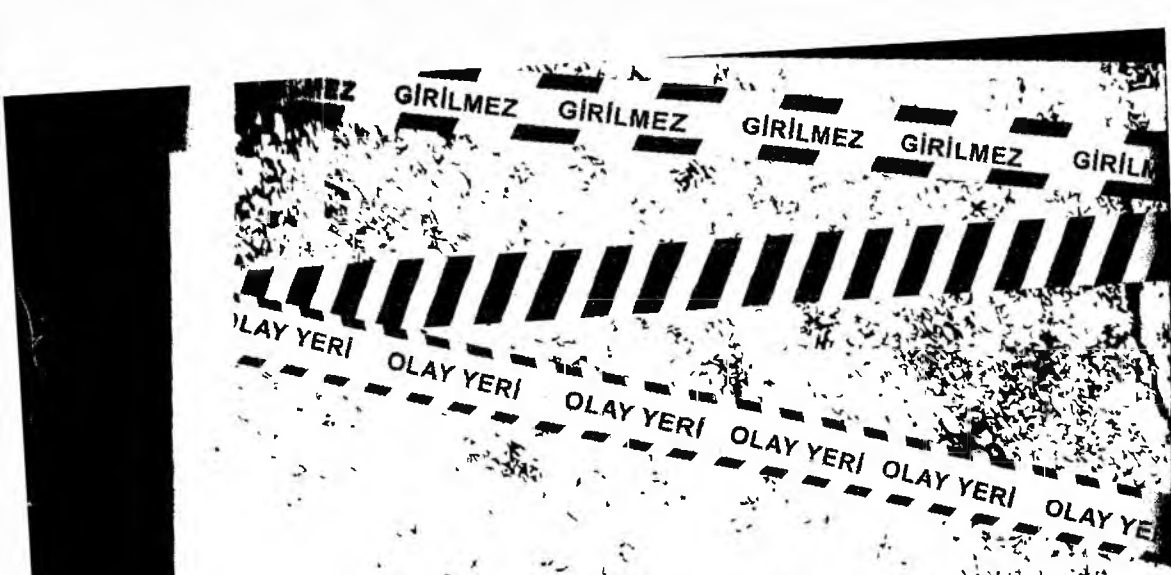
Adam yeniden ayağa kalktığında Esmer neler olduğunu ve onun özellikle son söylediğiyle ne demek istediğini anlamayı

denedi. İnanması zordu ama gidiyordu. Zayıf birinin yapacağı şekilde heyecanlandığında adam yeniden durup adımlarını ona doğru atmaya başladı.

"Şimdi gidiyorum ama sonra yine geleceğim ve seni yine alacağım. Ancak o zaman bu kadar şanslı olmana ve sadece kırılan bir kafayla kurtulmana izin vermeyeceğim."

Esmer bu defa tüm riskleri alıp kocaman açtığı gözlerini adama dikti. Durduğu açı ve karanlıktan dolayı görüntü net değildi. Yine de adamın söylediklerinden daha fazlasını yapabilecek güce sahip olduğunu görebiliyordu. Boyu uzundu. Saçlarının rengini seçemiyordu ama ensesine kadar iniyordu. Omuzları ise normal bir insana göre hayli genişti.

Onun görünüşü hakkında söyleyebilecekleri bu kadardı. Fakat bundan sonra onunla ilgili düşünecekleri ve hissedecekleri çok daha fazla, üstelik acımasız şeyler olacaktı. Gece kâbuslarından kurtulsa bile uyanıkken dahi gördükleri buradan ölmeden kurtulduğu için pişman olmasına sebep olacaktı. Ne var ki Esmer yaşamak zorunda bırakıldığı bu şeyden kaçamayacak ve neden buraya getirildiğini, sonra da neden bıraktığını sorgulamaktan, en beteri bir daha nerede ve ne zaman karşılaşacaklarını düşünmekten vazgeçmeyecekti.

SİYAH

Siyah, gücü, özgüveni, disiplini ve kudreti simgeler.
Ayrıca ölümün ve matemin de rengidir.

Fakat aslında siyah, gizlemek, gizlenmek,
kusurları örtmekti. Karanlık ve yalnızlıktı.

Ruhun karanlığına gömülmüşken siyahın,
matemine değil, gücüne tutun.
Çünkü karanlığın aydınlığa çıkan
bir sonu vardır.

1. BÖLÜM

DURUM VE ZAMAN GÖZETMEKSİZİN GÖREVE hazır hâlde bekleyen Mehmet istediği sonucu elde edene kadar pes etmemesiyle bilinirdi. Bu sadece meslek hayatı için değil, önüne gelen tüm sorunlar için geçerliydi. Fakat konu sevdiği insanlara dokununca gözü daha kara oluyordu.

Geniş bir aileye sahipti ve bu kesinlikle sitem ettiği bir konu değildi, aksine mutlu olma sebeplerinin ilkiydi. Sorun, ülkenin gözde ve zengin aileleri arasında yer alan Sancaktarların başının beladan kurtulmuyor oluşuydu.

İki numaralı kız kardeşi Asya da onunla aynı fikirde olmalıydı ki, "Kimin ahını aldık bilmiyorum ama onu bulursam elini öpüp bizi affetmesi için ayağına kapanacağım," dedi.

Yalvarmak, Mehmet için seçenek değildi ama ailesini korumasını sağlayacaksa yapardı.

"Mantıklı bir fikrin varsa söyle, yoksa evrende boşuna meşguliyet yaratma." Asya bir cevap beklemiyordu ancak ablası Serra ona karşılık vermeden duramamıştı.

Sancaktar Ailesi onlar için ayrılan bölümde beklerken geçmeyen zamanı birbirleriyle uğraşarak katlanır hâle getirmeye çalışıyordu ama bunun işe yaradığı söylenemezdi.

Ablasının siteminden hoşlanmayan Asya gözlerini devirdi. "Benim en azından bir fikrim var, bazıları gibi sadece muhalefet olmuyorum."

Sivri diline gelen kelimeleri özgürce söyleme lüksüne sahip olan Serra, bu defa sadece yüzünü buruşturmakla yetinip hışımla koltuktan kalktı. Medet umarcasına, geldiğinden beri tek kelime etmeden ellerini cebine sokmuş hâlde pencerenin önünde dikilen ağabeyi Mehmet'in yanına ilerledi.

Genç adam tam da bedenine göre olan ve kaliteli kumaşın tercih edildiği özel dikim siyah takım elbisesini yine taktığı siyah kravatla tamamlamıştı. Keskin olmayan yüz hatlarının verdiği yumuşaklığın aksine son derece sert bir ifadeye, kurallarından ödün vermeyen kararlı bir insanın kişiliğine ve tüm yöneticilik vasıflarına sahipti. Ayrıca hiçbir şey yapmadan bile nerede olursa olsun bulunduğu yerin tek hâkimi olmayı becerebiliyordu.

Güven veren duruşuyla bile maalesef ki bu defa umut vaat etmiyor, sorunun büyüklüğü sadece gözlerine bakıldığında dahi belli oluyordu.

"Sena'ya ne olacak şimdi?" diye soran Serra, ağabeyine değmeden hemen yanında durdu. "Üstelik Ahmet'in bir delilik yapmasından korkuyorum."

"Gözüm Ahmet'in üzerinde olacak ve Sena'yı bu saçma beladan kurtaracağım."

Her zamanki otorite dolu sesini kullanan Mehmet söylediklerinin gerçekleşeceğinden öylesine emindi ki herhangi bir vurgu yapmaya gerek görmeden ve karşısındakini şüpheye düşürmeden kendine inanılmasını sağlıyordu. Başkasında kibir gibi dursa da onda güç ve özgüven olarak adlandırılıyordu.

Sancaktar Holdingin ve ailenin tek ismi hâline gelen Mehmet, beş kardeşin en büyüğüydü. Sırasıyla Serra, Ahmet, Asya ve Tanem'e ağabeylik yapıyor olmaktan memnundu. Fakat kabul etmeliydi ki bu aynı zamanda da yorucuydu.

Önce Tanem sonra Asya mutluluğa erişmek için beklemiş, nihayetinde de acı dolu bir sınavdan geçmişti. Ancak bu defa ki sorun Sena'ydı.

Saatlerdir sorguda olan genç kadınla kan bağları yoktu ki zaten buna ihtiyaç duymamış ve komşu evde yaşayan Sena zamanla aileden biri hâline gelmişti. Tabii işin bir de Ahmet tarafı vardı. Kendini Sena'ya adayan kardeşini artık tanıyamaz olmuştu ve eğer Mehmet onu geri istiyorsa ki istiyordu, önce genç kadını kurtarması gerekiyordu.

Düşünceleri zihninde dönüp dururken ne yapması gerektiğine karar verebilmek için açık havaya ihtiyacı olduğunu anlayan Mehmet, kız kardeşlerinin manidar bakışlarına aldırmadan çıkışa yönelip yalnızlığa doğru ilerledi.

Düşünmek için sakin bir ortama olduğu kadar sessizliği de ihtiyacı olan Mehmet, kardeşlerinin yanından ayrılıp dışarı çıktıktan sadece on dakika sonra yalnızlığıyla vedalaşmak zorunda kaldı.

Ona doğru hızlı ve emin adımlar atan Ahmet'in kesinlikle söylemek istediği önemli bir şey olduğunu düşünüyordu ki aralarındaki mesafenin kapanmasını beklemeyen genç adam onu onaylamak istercesine, "Konuşmamız lazım," dedi.

Kardeşinin hareketlerindeki netlik ve yüzündeki sertlik Mehmet'e başka bir şans bırakmayınca oturduğu banktan kalkıp yüzünü genç adama döndü. "Tabii ki konuşabiliriz."

"Asya'nınki kadar saçma olabilir ama etkili olacağını düşündüğüm bir planım var."

"Kısaca duymamayı tercih edeceğim türden bir plan," diyen Mehmet, kardeşinin sesindekinin telaş mı, yoksa heyecan mı olduğuna karar veremedi. Ancak Ahmet'in bakışları zorlu geçen günlerin ardından ilk defa umut dolu görünüyordu ki bu da onu dinlemek için yeterli bir sebepti. "Eğer hayır deme hakkımı kullanmama izin verirsen seni dinliyorum."

Gece yarısı olmasına rağmen uykusunu almış biri kadar dinç ve derli toplu görünen Mehmet'in aksine Ahmet dağılmış hâldeydi. Bez pantolonu ve anorak montu ile eline geçen ilk şeyleri giyip gelmiş gibiydi. Zaten onun efsunu da bu rahat tavırlarında gizliydi.

"Tabii ki *hayır* diyebilirsin."

"Güzel... Peki, hayır dersem sen de vazgeçecek misin?"

Ahmet önce başını eğip ayaklarının ucuna baktı. Sonra kafasını kaldırmadan gözlerini ağabeyinin yüzüne dikip dudaklarını büzdü. "Elimizdeki tek plan bu olduğuna göre... Hayır, vazgeçmek bir seçenek olmuyor."

"Eğer fikrin saçmaysa ben ahını aldığımız kişiyi bulup ona yalvarmayı tercih ederim."

"O zaman şöyle izah edeyim, Sena'nın tutuklanıp hapse gönderilmesindense söz verdiğim gibi onu Yunanistan'a kaçırmak da dâhil yapabileceğim ne varsa her şeyi yaparım."

Söylediklerini ve daha fazlasını yapabileceğini kardeşinin yorgunluktan matlaşmış gözlerinde görüyor ve bu, Mehmet'i çok korkutuyordu.

"Peki, ona böyle bir söz vermeden önce düşünmeyi denedin mi?"

"Düşünecek ne var ki? Polisin bulduğu her delil Sena'yı biraz daha köşeye sıkıştırıyor."

"Kesinlikle beyin kıvrımlarında kronikleşmiş bir tıkanıklık var ve bu fikirlerine de oksijen eksikliğin sebep oluyor."

"Eğlence modunu bozmak istemem ama ben ciddiyim."

"Maalesef bunu görebiliyorum. Ayrıca Sena'nın yanında durup yardım etme çabalarını da anlıyor ve sana hak veriyorum."

"Bu cümlenin devamındaki '*ama*'yı duymak istemiyorum."

Kardeşine doğru büyükçe bir adım atan Mehmet kendi yüzündeki tüm ifadeleri sildi. Onu dinlemeyeceğini açıkça belli eden Ahmet'i koruyabilmesinin tek çaresi onunla işbirliği yapmaktı. Fakat genç kadını suçlu gibi başka bir ülkeye kaçırmak, bir seçenek olamazdı.

"Oyunu Asya'nın planına veriyorum," diyen Mehmet bakışlarına rağmen sesini yumuşattı.

"Sana kolay gelsin o zaman."

Hışımla yanından çekip gitmeye niyetlenen kardeşini kolundan yakalayıp durduran Mehmet'in tüm kasları gerildi. "Doğru şeyi yaptığımızdan emin olmak zorundayız."

"Doğru mu?" Duraksayan Ahmet ne kadar ciddi olduğunu anlaması için ağabeyinin tam önüne geçti. "Doğru kazanıyor olsaydı Sena başında onlarca polisle ifade veriyor olmazdı."

"Yanlış anladın. Doğru yapalım derken, hamlemizi doğru şekilde yapalım, demek istedim."

Ahmet'in öfkesi bakiydi ancak rahatladığı da anlaşılıyordu. Hiç bekletmeden, "Ne yapacağımızı dinlemeye hazır mısın?" diye sordu.

"Başka bir seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun."

"Bilirsin, etkili girişler yapmayı severim."

"Her an fikrimi değiştirebilirim, o yüzden anlatmaya başlarsan iyi edersin."

Mehmet'in tek dileği, itiraz etmesine gerek kalmaksızın Ahmet'in gerçekten iyi bir plan yapmış olmasıydı. Maalesef genç adam anlatmaya devam ettikçe ona evet dediği için öncesinde de tahmin ettiği gibi pişmanlık, hissettiği ilk şey olmuştu.

Ahmet'in planı tam da söylediği gibi kesinlikle akıllıca olanlar kategorisinde yer almıyordu. İkna edilmesi gereken çok insan olduğu kadar, sonuç vermesi de şüpheliydi.

Kardeşi anlatacaklarını bitirdiğinde Mehmet'in ilk düşündüğü şey bu olmuş olsa da ellerinde başka bir alternatif bulunmadığından genç adamın önerisini kabul etmişti.

Hiç vakit kaybetmeden aynı gecenin sabahında, yani Sena'nın sorgusu biter bitmez planı uygulamaya koymuşlardı. Sena artık güvendeydi ve Ahmet de rahatlamıştı, ne var ki geri kalan her şey önlenemez şekilde kötüleşmeye devam ediyordu.

Mehmet düşünceleriyle tutuştuğu kavganın orta yerindeyken babasının sesini duydu ve daldığı yerden kurtulup dikkatini yeniden adama verdi.

"Daha fazla yara almadan bu işe bir çare bulmalısın!" diye haykıran babası Osman Sancaktar'ın ses tonlaması sertti ve adamın isyanı da mevcut durumlarınaydı. Mehmet'e karşı her zaman anlayışlı ve evladı olmasına rağmen saygıyla davranan adamın, bu defa davranışlarını kontrol altına almak gibi bir niyeti yoktu. Öyle ki bu ses tonunu bilinçli olarak seçmişti ve karşısına aldığı oğluna sitem ederken tıpkı kelimelerinde olduğu gibi gözlerinde de aynı keskinlik vardı.

Mehmet, ailesinin evine akşam yemeğine davet edildiğinde başına bunun geleceğini biliyordu. Annesi kötü giden günlere ara vermek niyetinde olsa da babasının amacının farklı olduğunu bilecek kadar ebeveynlerini tanıyordu. Yanılmamıştı. Ailenin geri kalanı salonda sohbet ederken babası, onu da yanına alıp çalışma odasına kapanmıştı. İçeri girdikleri andan itibaren de Osman Bey sürekli konuşuyor, Mehmet ise sabırla onu dinliyordu.

Altmış yaşını çoktan geçmiş olan Osman Bey'in biyolojik değişimi ellili yaşlarının başında durmuş gibiydi. Fakat bu görünen kısımdı. Çünkü adam hiçbir zaman aslında kim ve ne olduğunu unutturmuyordu.

Normal şartlar altında şu anki hâlinin aksine sevgi dolu bir adamdı. Ailesini asla ihmal etmemiş, beş evladına da eşit oranda sevgi vermişti.

Serra, Ahmet, Asya ve Tanem... Her biriyle ayrı ayrı gurur duyuyordu. Ancak Mehmet'in yeri başkaydı. Onu kucağına aldığı ilk an bu zamanları hesap etmiş ve onun ne olacağını bilerek Mehmet'e kendi babasının adını vermişti.

Mehmet de beklentileri aşmış ve kısa sürede tek adam hâline gelmişti. Güçlü, kararlı, istekli ve ne yaptığını bilen biriydi. Ta ki bugüne kadar...

Koltuğunda dikleşen Mehmet de babasıyla yaptıkları konuşmanın gidişatından ve adamın gözlerinde şahit olduğu hiddetten memnun değildi. "Elimden geleni yapıyorum, baba," diyen Mehmet'in sahip olduğu endişe, bir anlığına yerini öfkeye bıraktı.

Oturmak yerine geniş çalışma odasında sert ve ileriye doğru adımlar atıp pencerenin yanına ulaşan Osman Bey aynı şekilde geri döndü. Yaşadığı stres ona rahat vermediği için sabit kalmayı beceremiyordu.

"Elinden gelenin en iyisinin bu olmadığına bahse girerim. İşler her gün biraz daha içinden çıkılmaz bir hâl alıyor. Borsada değer kaybediyoruz, halk bizi boykot ediyor ve çalışanlarımız bize cephe almış durumda, yapabildiğinin en iyisi bu mu yani?"

Babasının sözleri ağzında ekşi bir tat hissetmesine sebep oldu. Adamın söyledikleri gerçeklerdi. Üstelik tüm bunlar, hiçbir günahı olmadığı hâlde suçlu ilan edilen Sena'nın yanında durduklarını için başlarına geliyor olmasına ise daha çok öfkeleniyordu.

Ne olursa olsun, Mehmet onlara açılan bu savaşa direnecek ve Sena'nın yanında durmaya devam edecekti. Aksi düşünülemezdi, hatta babası bile olsa bu ima dahi edilemezdi.

Hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak ağır hareketlerle ayağa kalkıp dolanmaya devam eden babasının yeniden pencereye ulaşıp ona doğru gelmesini bekledi.

Nihayet aralarındaki mesafe azaldığında, "Yaşadıklarımızın ciddiyetinin farkındayım," dedi ve aynı sertlikle devam etti. "Ancak sonuna kadar Sena'yı korumaya kararlıyım."

"Senin korumakla yükümlü olduğun tek şey, soyadımız."

"Bu, iş tanımımda yazmıyor."

"İş tanımında değil, kimliğinde yazıyor."

Babasının beklenmedik çıkışıyla odaya kurşun gibi bir ağırlık çöktü ve Mehmet bunu omuzlarında hissetti. Kendini toparlamayı başardığında ise yüzünden acıyla karışık belli belirsiz bir gülümseme geçti ve sonra ciddi bir tonda konuşmaya başladı.

"Merak etme, kimliğimin de iş tanımımın da hakkını veririm. Çünkü benim soyadım Sancaktar, adım da Mehmet. Bu çakallara istediklerini verecek değilim."

Osman Bey, oğlunu tanıyordu. Eğer genç adam şu anda onun yüzünü dağıtmıyorsa sadece babası olduğu içindi. Yanlış anlaşıl-

mak istemediği gibi, Mehmet'in onu doğru anladığından da emin olması gerekiyordu. Öne doğru büyükçe bir adım daha attı. "Sena'yı ben de severim, o kızın yaşadıkları için çok üzgünüm ve hiçbir şey yapmayalım demiyorum. Sen işlerle, ben ve diğerlerimiz de onunla ilgileniriz. Hem böylece bana katlanmak zorunda kalmazsın."

"Beni, sen yetiştirdin. Sadece seyirci kalamayacağımı biliyor olmalısın. O yüzden bu kırıcı sohbeti artık uzatmayalım."

"Yetiştirdiğim adamın yaptıklarına inanamıyorum."

"İnanmak gibi bir zorunluluğun yok, güvenmeye devam et yeter."

"Bak, Sena dünden beri ortalarda yok, belki de bizi bu hâlde bırakıp kaçtı. Sen hâlâ..."

"Baba! Cümleni sakın tamamlama. Lütfen," diye çıkışan Mehmet'in sabrı taşmıştı. "Bazen seni hiç anlamıyorum. Oysa bana verdiğin ilk nasihat, ailenin her şeyden önce geldiğiydi. Ve on altı yıl önce seni anladığımı ispat etmemi istediğinde o sınavı geçmeyi başarmıştım."

Yıllardır açılmayan konunun beklemediği anda gündeme gelmesiyle endişelenen Osman Bey, oğlunu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Fakat kendi babasından ona, ondan da oğluna geçen genlerde pes etmek diye bir olgu yoktu.

"Yıllarca işim ile duygularımı birbirine karıştırmadan yol aldığım için, Sancaktarlar olduk. Ve şu anki isteğim, senin de aynı şeyi yapman. Yoksa aile ilgili söylediklerim geçerliliğini koruyor." Osman Bey iki yanına uzattığı ellerini yumruk yapıp karşısında dimdik duran Mehmet'le aynı pozisyonu aldı. Bu kez sesi daha yüksekti ve tonu fazlasıyla uyarı doluydu. "Duygularının seni yönlendirmesine izin veremezsin, hele işler bu hâle gelmiş-

ken. Senin duracağın yer de yapacakların da belli. Bırak gerisini biz hallederiz."

Mehmet, babasıyla ilgili yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeden, "*Bana ne yapmam gerektiğini söylediğin zamanlar geçmişte kaldı,*" demek için ağzını açtığında odanın içinde yankı bulan sesle birlikte iki adam da yüzlerini kapıya doğru çevirdi.

Sıkıntısı her hâlinden belli olan annesini gördüğünde endişelenen Mehmet, kadının ona doğru yürürken ki bakışlarından hissettiklerinin muhatabının kendisi olduğunu anladı. Şükran Hanım, olabilecek en özverili anneydi. Ona sıkıntı vermemek için gülümsemeye çalıştı.

Kadın, kocasının olduğu tarafa hiç bakmadan kapıyı açık bırakarak çok kalmayacağını belli etti. İnce topuklu ayakkabıları yumuşak zeminde dahi ses çıkaracak şekilde yürürken ensesinde toplanmış saçları onunla birlikte hareket ediyordu.

Yıllar onu yıpratmamıştı ama bir anneannenin olgunluğunu ve yılların yorgunluğunu yüzündeki ince çizgilerde taşıyordu.

İlk göz ağrısı olan Mehmet'in koluna girip yanağından öptü. "Bu kadar iş konuştuğunuz yeter, oğlumla biraz da ben hasret gidermek istiyorum," diyen Şükran, iki adamın şaşkın bakışlarına aldırmadan Mehmet'in onunla beraber yürümesini sağlamak için onu çekiştirdi. "Yemekte kabak tatlısı var, hem de senin için kendi ellerimle yaptım."

"Teşekkür ederim." Mehmet'in annesine ne için teşekkür ettiği belli değildi.

Kocasını tek başına bırakan Şükran arkalarından kapıyı kapatırken, "Ama acele et," dedi. "Tanem hamile olmanın avantajıyla bütün tepsiyi önüne almış durumda, ondan geriye kalanları kurtarmamız gerekiyor."

Annesini içten bir gülüşle ödüllendiren Mehmet, ailesini neden bu kadar çok sevdiğini bir kere daha hatırlamış ve şimdilik babasını unutmayı başarmıştı.

Gergin bir şekilde parmaklarıyla koltuğun kenarına tempo tutar gibi vurduğunda oluşan sesin dışında evde çıt çıkmıyordu ki zaten tek başına yaşadığı evde aksinin olmasını beklemiyordu. Ancak zihninin duvarlarına çarpan düşünceleri öylesine çok konuşuyordu ki onları bastıracak her türlü sese razıydı.

Şehrin merkezindeki plazanın on beşinci katındaki rezidans dairesine girer girmez ceketini çıkarıp yerine asmış ve pencere önündeki koltuğa oturup görmeyen gözlerle şehre bakmak dışında sadece düşünmüştü.

Onun hayatı buydu. Otuz altı yaşındaydı. Ailesi, işi ve sorumluluklarından oluşan bir yaşam sürüyordu. Bugüne kadar hakkı olsa da hiç itiraz etmemişti, yine etmeyecekti. Ancak bu defa kendini her zamankinden farklı olarak yorgun ve rahatsız hissediyordu.

En son yirmi yaşındayken babası ona bu şekilde davranmış ve onu bir karar vermeye zorlamıştı. Ne var ki o günden sonra bir daha asla kendini o duruma sokmamış ve inandıklarından taviz vermemişti. Adam, babasıydı. Ona saygısızlık etmesi söz konusu bile değildi ancak Mehmet de hiçbir zaman kolayca yönlendirilebilecek biri olmamıştı.

Maalesef ki bunca olayın ve yılın ardından babasıyla aynı fikirleri taşıyor olduğu kuralı en olmayacak zamanda ve olayda bozulmuştu.

Derin bir şekilde iç çekip nefesini bıraktı ve sırtını koltuktan ayırıp öne doğru eğildi.

Bu gece babasıyla arasında geçen konuşmada neye takıldığını bulamıyordu. Bildiği tek şey, kızgın olduğuydu ve damarlarında dolaşan öfkenin varlığını son zerresine kadar hissedebiliyordu.

Ellerini dizlerine dayayıp destek aldı ve yerinden kalktı. Çakır gözleri perdelenmiş, yüz hatları sertleşmişti. Hâlâ sabahki toplantı için giydiği beyaz gömleği ve lacivert takımı üzerindeydi. Dağınıklığın her türlüsünden nefret ediyordu. Bu yüzden odasına geçerken kol düğmelerini çıkardı ama onları rastgele bir yere değil, ait oldukları yere bırakana kadar elinde tuttu.

Siyahın ana renk olduğu yatak odasına bağlı giysi bölümüne geçip kravatını çözerken bir türlü cevap alamadığı sorular hâlâ aklında dönüp duruyordu.

Aslında bunların hepsini boş verip Sena'yı ve öğleden sonraki tüm çabalarına rağmen ulaşamadığı Ahmet'i kendine dert etmesi gerekiyordu. Kardeşinin, genç kadını yurtdışına kaçırma olasılığı devam ettiği için onu gözünün önünden ayırmamalıydı. Fakat Ahmet bir yolunu bulmuş ve ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Yazık ki kardeşlerini teker teker aşka kurban veriyordu. Ancak Ahmet'in zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Üstelik Ahmet durması gerektiği yerde asla durmaz, bir kere gözünü kararttı mı önünde dağ olsa onu engelleyemezdi.

Aklından geçenlere yetişmeye çalışırken neden sonra çalan telefonunun sesini duyduğunda birbiri ardına koşuşturan düşünceleri aniden dağıldı.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu ve hayat tecrübeleri, bu saatte gelen telefonun hayra işaret olmadığını ona öğretmişti. Keza hızla salona geçip telefonunu bıraktığı yerden aldığında ekranda beliren isimle yanılmadığını gördü.

Müdavimi olduğu bu yere gelmeyi ne zaman bırakacaktı, bilmiyordu ama gerçekleşmeyeceğini bildiği hâlde bunun yakın zamanda olmasını diliyordu.

İl emniyet müdürlüğünde yıldızının barışmadığı kişiler yalnızca savcılardı. Aynı tarafta oldukları zamanlar da yaşanmıştı ancak o günlerde bile didişmeyi başarabilmişlerken, şimdi karşı kutuplarda olmaları ateşle barut etkisi yaratıyordu.

Ahmet'in yaptığı ve Mehmet'in başka bir şansı olmadığı için kabul ettiği plana göre Sena, komiserin bilgisi dâhilinde, kimsenin bilmediği bir yerde tutuluyordu. Öyle ki Osman Sancaktar, genç kadının kaçmış olabileceğini ima ettiği zaman bile Mehmet plana sadık kalmıştı. Ne var ki şimdi, Sena'nın sabaha karşı ikide gelip teslim olduğunun ve savcıyla görüştüğünün haberini almıştı.

Geniş çaplı bir araştırma yapmışlar ama ne acımasızca öldürülen Efe'nin katiline ne de kaybolan ve hayatından endişe edilen Sevilay'a ulaşmayı başaramamışlardı.

Her ikisi de Sena'nın öğrencisiydi ve her ikisini de son gören kişi oydu. Durum buraya kadar sadece baş ağrıtıcıydı. Ne var ki Sena'nın evinde Efe'nin yazdığı aşk mektubu bulunmuştu, üstelik üzerinde parmak izi vardı. Sevilay'ın ise sokak arasında bulunan çantasında genç kızın kanına ve tabii yine Sena'nın parmak izine rastlanmıştı ki bunun gibi delil sayılan başka şeyler de dosyaya eklenmişti. Ve tüm bunlar bir araya geldiğinde suçlamaların hedef aldığı Sena, tek şüpheli olarak kabul edilmişti.

Ayrıca başlarındaki bela öncekilerden farklı olarak işlerine de yansımıştı.

Kamuoyunun yakından takip ettiği olaylarda Sena ve ona destek veren Sancaktar Ailesi, parayla sorunları çözmeye çalışıyor algısı yaratılarak istenmeyen kişiler olarak mimlenmişti.

Çalışanları grev yapıyor, basın ise onları karalayacak illaki bir şey buluyordu. İş yaptıkları firmalar bile tavırlarını açıkça ortaya koymaktan çekinmiyordu. Tabii bunlar şimdinin değil sonranın meselesiydi ve ilerleyen zamanlarda onu bekleyen sorunlardan sadece bazılarıydı.

Sena'nın güvenliği ilk sıradaydı ama onun götürüldüğü evden ayrılması demek, savcının onu tutuklaması demekti. Bunlar onun sözleri değildi. Ona haber vermek için arayan Komiser Selim, "Sena teslim oldu ve şimdi savcının yanında. Tutuklu yargılanması garanti görünüyor," demişti.

Evden nasıl çıktığını bilmeyen Mehmet saate aldırmaksızın tüm avukatları seferber etmişti. Şimdi de savcının odasının önünde, kapalı kapılar ardında yaşananların sonucunu endişeyle beklerken koridor boyunca volta atıp duruyordu. Onunla beraber bekleyen danışman ve asistan avukatlar ise adama yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.

Hiçbir şey yapmadan beklemek Mehmet'in tarzı değildi. Ne var ki şu anda yapılacak en ufak hata, çok daha büyük ve istenmeyen sonuçlar doğurabileceğinden sadece beklemek yapılabilecek en mantıklı ve yerinde hareketti. Lakin dakikalar geçtikçe ve savcının odasından hâlâ bir haber alamamışken mantıklı hareket etmek söylenildiği kadar kolay olmuyordu.

Uzun boyu, geniş omuzları, kısa saçları ve güzel yüzüyle bir kral kadar heybetliydi. Maalesef ki sahip olduğu endişe onu içten içe yiyordu. Yılların tecrübesiyle her şart ve durumda dimdik ayakta kalmayı başarmış birisiydi o. Fakat şimdi dik durmakta zorlandığını hissediyordu. Öyle ki Asya'ya hak verip birinin ahını aldıklarına inanacak ve ona yalvaracak kıvama gelmişti.

"Mehmet Bey, kusura bakmayın beklettim sizi."

Komiser Selim'in sesini duymasıyla hızla arkasını dönen Mehmet yönünü değiştirip adama doğru yürümeye başladı. Komiser zaten dağınık ve rahat bir adamdı. Ancak şimdi tüm özelliklerine bir de perişanlık eklenmişti.

"Hiç önemli değil, bana verebileceğiniz iyi bir haber var mı?"

Selim'in bakışlarında öyle olmasını uman çaresiz bir umut vardı, çünkü vereceği bilgiler arasında iyi olarak adlandırabileceği hiçbir şey yoktu. "Savcı sorgulamasını bitirmek üzere ancak sonuç, telefonda size söylediğim gibi olacaktır."

Kendi etrafında yarım tur dönen Mehmet gerçek hislerini gizleyip sıktığı dişlerinin arasından, "Peki, Sena buraya nasıl ve neden gelmiş?" diye en merak ettiği soruyu sordu.

"Yanındaki meslektaşımla birlikte geldi." Bir adım yana kayan Selim koridor boyunca uzanan bankların ilerisine doğru bakıp orada oturan ve başını dizlerine yasladığı ellerinin arasına gömen birine seslenip havaya kaldırdığı koluyla ona gel işareti yaptı.

Adamın kiminle iletişime geçtiğini görmek için arkasını dönen Mehmet, yavaş hareketlerle yerinden kalkan genç kadını gördü. Koridorda volta atarken varlığını hissettiği ama dönüp bakmadığı genç kadın, ancak şimdi dikkatini çekmişti. Üzerindeki alelade pantolonu ve tişörtüyle Mehmet'in tanıdığı kadınlardan farklıydı. Polis olduğunu belli eden fit vücudu vardı ama daha çok rahatına düşkün ve kadın olmakla ilgili bir sorunu bulunmayan biri gibiydi.

Yanlarına ulaştığında parmak uçlarını vücudunu saran kot pantolonunun ceplerine sokuştururken genç kadının yüzünde mahcup bir ifade oluştu.

"Sizi tanıştırayım, meslektaşım Ebru Esmer Öztürk, Sena Hanım'la birlikte o evdeydi."

"Merhaba." Sesine memnun bir ifade vermek için Mehmet'in kendini zorlaması gerekti. "Sena neden burada?" Asıl konuya geçmek için fazladan harcayacak bir saniyesi bile yoktu.

"Çünkü gelmek istedi." Esmer'in sesi görüntüsünün aksine tok ve güçlüydü. Üstelik kibarlık düşkünü de değildi.

Mehmet dikkatini, çok da önemsemediği kadından ayırıp Selim'e yöneltti ve mahkemede tanığını köşeye sıkıştıran bir avukat gibi, "Yanılıyorsam beni düzeltin ama Sena'nın istediklerini yapmaktan ziyade başında beklemek için orada değil miydi?" diye sordu.

"Sizi hemen düzelteyim." Araya giren Esmer, Selim'in cevap vermesini önleyip söz aldı. "İşim gereği, doğru olduğuna inandığım şeyi yapmak için oradaydım, şimdi de buradayım."

"Bir şeyin doğru olduğuna inanmak için onun üzerinde düşünmek, sormak ve sorgulamak gerekir ama görüyorum ki siz bu kısmı es geçmeyi tercih etmişsiniz."

"Bende görüyorum ki işler istediğiniz gibi gitmeyince suçlayacak birini bulabiliyorsunuz."

Genç kadınla muhatap olmaktan dolayı duyduğu rahatsızlığı saklamak gibi bir zahmete girişmeden tüm bedeniyle Esmer'e dönen Mehmet, çenesine gelen genç kadına tepeden bakıyordu. Ne var ki Esmer buna izin vermeyeceğini belli edercesine başını dikleştirip gözlerini kıstı ve adamın üstünlüğü ele geçirmesini engelledi.

"Oradaydınız, çünkü bu karmaşa bitene kadar orada kalmanız gerekiyordu. Ve eğer işinizin gereğini layıkıyla yapmayı başarmış olsaydınız Sena şimdi savcının karşısında değil, ma-

suçluluğu ispatlanana kadar orada kalıyor olurdu." Mehmet her kelimenin üzerine basarak ve sesinin tonlamasını sabit tutarak suçlamalarına devam etti. "Belli ki bunu başarabilecek kabiliyete sahip değilsiniz, keşke *doğru olan şeyi* yapıp görevi başkasına devretseydiniz."

Mehmet dudaklarının titrediğini gördüğü genç kadının açıklama yapmasına izin vermek niyetinde değildi. Ne var ki yolunu kesen, hiç beklemediği şekilde Selim oldu.

"Sena Hanım'ı evden gizlice çıkarken yakalamış." Selim'in sözlerini idrak etmekte zorlanan Mehmet, komisere "*Sen ne anlatıyorsun?*" bakışı gönderdiğinde adam detayları da anlatması gerektiğini bilerek ara vermeden devam etti. "Üzülerek söylüyorum ki planımız umut ettiğimiz gibi ilerlemedi, ayrıca Ahmet Bey'in teklifi beni çok tedirgin etti."

"Ahmet Bey! Kardeşim olandan mı bahsediyorsunuz?" Ahmet'ten mantıklı bir teklif gelmemiş olacağını tahmin edebildiği için Mehmet duyacağı şeyden korkuyordu. Yine de ayrıntıları öğrenebilmek için, "Sizi tedirgin eden ne oldu?" diye sordu.

Selim üzgün olduğunu belirtircesine omuzlarını havaya kaldırıp indirdi. "Gerçek suçlu bulunana kadar suçlamaları üstlenip Sena Tekin yerine kendisinin yargılanmasını istedi."

Mehmet bir saçmalık duyacağını biliyordu ancak bu kadarı tüm sınırları zorlayan türdendi. Ellerini iki yanına açıp bir adım ötesinde dikilen Esmer'e döndü. İkna edilmeye ihtiyacı vardı. "Bu doğru mu? Üstelik sen Ahmet'i nerede ve ne zaman gördün?"

Mehmet'in üslubu zaten dakikalar öncesinde Esmer'i rahatsız etmeye başlamıştı. Şimdi ise öfkelenen adam çok daha sinir bozucu biri hâline gelmişti. Canın cehenneme, deyip oradan

uzaklaşmayı istese de profesyonel yanını dinleyen Esmer kalmayı seçti.

Cevap vermek için başını kaldırıp gözlerini Mehmet'e dikti. Ne var ki bunu yaptığı ilk an pişman oldu. Çakır gözleri kara bir perdeyle gölgelenen adamın gücü onu sarsmıştı. Şiddetli bir depreme maruz kalmışçasına sallanan Esmer ayakta durabilmek ve gerilememek için yumruklarını sıktı. Mehmet'in onun üzerinde böyle bir etki yaratmasından hiç hoşlanmamıştı. Adam hakkındaki ilk izlenimi, onun ukala ve sinir bozucu olduğuydu, hâlâ da öyle düşünmesi gerekiyordu. Fakat gözlerinin derinliği ve orada gördükleri onu gafil avlamıştı.

Tüm gücünü geri çağırıp algılarını toparlayan Esmer konuşmaya başlamadan önce boğazında biriken garip tadı yutkunarak geri gönderdi.

"Ahmet öğleden sonra yanımıza geldi, başta her şey iyiydi. Akşam olduğunda ise benden suçlamaları üzerine almakta ona yardım etmemi istedi." Mehmet onun sözünü kesecekmiş ve onu saçmalamakla suçlayacakmış gibi hiç ara vermeyen Esmer konuşmasını sürdürdü. "Hayır, dedim ve onları yalnız bıraktım. Çünkü Ahmet'in uygulamakta kararlı olduğu bu saçma fikrinin haricinde ortada bir sorun yoktu. Fakat gece duyduğum seslerin ardından alt kata indiğimde Sena'yı ağlarken ve buraya gelmek için hazırlanırken buldum."

"O da kendini Ahmet için mi feda etti?"

"Sanmıyorum, konu bence daha özel bir şey. Kavga etmiş olabilirler ki o ikisi bunu çok fazla yapıyor, bilirsiniz işte ergen gibi flörtleşiyorlar. Neyse işte, Sena'yı yakaladığımda fazla kararlı ve üzgündü. Durumu haber vermek için Selim Komiseri aradım, o da dönmemizi söyledi ki Sena'nın isteği de bu yöndeydi. "

Esmer'in anlatacaklarının bittiğini anlayan Mehmet ellerini cebine sokup nefesini bırakırken yüzünde sıkıntı dolu bir ifade oluştu.

"İkisinin bir olup her şeyi berbat ettiğine inanamıyorum!"

Kollarını göğsünde kilitleyen Esmer gördükleri karşısında sağ kaşını havaya kaldırmayı ihmal etmeden, yeniden onu görmezden gelerek dikkatini komisere yönelten Mehmet'in önüne dikildi ve sesindeki alaycı tınıyı gizlemeden, "Sanırım artık özür dileyeceksiniz," dedi.

"Kimden?"

"Az önceki gereksiz çıkışınızdan dolayı, tabii ki benden."

Genç kadının tavırlarından etkilenmediğini belli etmek isteyen Mehmet yüzündeki tüm ifadeleri sildiğinde geriye sadece gözlerindeki karanlık kaldı.

"Az önceki çıkışım şimdi gereksiz, o zamanın şartlarıyla gayet yerindeydi. Bu yüzden özür dilemek gibi bir niyetim yok, olamaz da."

"Sana inanamıyorum!"

"Bence inanmalısın. Çünkü ben inanmadığım hiçbir şeyi söylemem."

"O zaman daha sonra mahcup olmamak ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalmamak için eğer yapabiliyorsanız düşündükten ve karşınızdakini dinledikten sonra konuşun."

Su yeşili gözleri kocaman olan Esmer'in sözleriyle birlikte Mehmet'in vücudundaki tüm adrenalin damarlarını aşıp sinir hücrelerini harekete geçirdi. Bu ukala küçük kızın ona bu şekilde meydan okumasına tabii ki müsaade etmeyecekti.

"Vakit kaybetmeme değecek olan herkesi dinlerim," diyen Mehmet, genç kadınla işinin bittiğini belli edercesine tüm bedeniyle Selim'e döndü. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Mehmet'e ne cevap vereceğini bilemeyen Selim'i savcının aniden açılan kapısı kurtardı.

Odadan ilk olarak aile avukatı Utku çıktı. Genç adamın yüzündeki ifade, saatlerdir süren görüşmenin ne yönde sonuçlandığını açıkça belli ediyordu. Mehmet'ten kaçırdığı bakışlarıyla Selim'e dönen avukat, "Savcı Bey tutuklamayı gerçekleştirmeniz için sizi bekliyor," dediğinde de durumu özetlemiş oldu.

Şakaklarındaki damarlar belki yorgunluk belki de başarısızlıkla sonuçlanan girişimlerine duyduğu öfke yüzünden şişmişti. Savcı, bir suçlu arıyordu ve Sena'yı altın tepsiyle önüne koymuşlardı. Bu da öfkeli olmak için Mehmet'e haklı bir sebepmiş gibi geliyordu.

Maalesef Sena'nın tutuklama işlemleri bitmiş savcı da çıkmıştı. Kendine söz geçirebilen biri olmayı beceremeseydi eğer, "*Bundan sonrası mahkemenin işi,*" diyen ama aslında, "*Ben kazandım,*" demek isteyen savcı yanlarından ayrılırken Mehmet adamın yüzünü dağıtabilirdi. Neyse ki yapmadı ancak bu ileride de aynı başarıyı gösterebileceği anlamını taşımıyordu.

Genç kadının götürülürken bakma gafletinde bulunduğu gözlerinde, ürkütücü şekilde sadece vazgeçiş vardı ve o anda Sena'yı başka ülkeye kaçırmayı öneren Ahmet'i desteklemediği gibi savcının yüzünü dağıtmadığı için de pişman olmuştu.

İçini çekerek şakaklarını ovuşturdu ve söyleyeceklerini tamamlayan komiserle vedalaşmak için elini uzattı.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," diyen Mehmet karanlık şekilde gülümsedi. "Son bir sorum var, Komiser Esmer buralarda mıdır?"

"Büyük ihtimalle kantindedir."

Memnuniyetini tebessümüyle belli eden Mehmet, komiseri başıyla selamlayarak rotasını belirlemiş şekilde adamın yanından uzaklaştı.

Saatlerdir aklında dönüp duran soruyu Esmer'e sormaktan başka çaresi yoktu. Çünkü kendisi de dâhil hiç kimse Ahmet'e ulaşamamıştı. Onu en son gören iki kişi vardı. Biri Sena'ydı ki istese de artık ona soramazdı. Geriye ikinci kişi, yani Esmer kalıyordu. Bu yüzden onu bulması şarttı. Çünkü kardeşinin iyi olduğunu görmeden rahat edemezdi. Sonrasında da Sena'nın tutuklandığını, haberlerden öğrenmeden önce ondan duyması gereken kişiler vardı. Bu da uzunca bir süre daha dinlenemeyeceği anlamını taşıyordu.

Fırtınaya direnip dimdik durmayı başaran ağaç misali yürümeye devam edip hedefine kilitlenmiş şekilde kantinin bulunduğu kata geldi.

Mehmet'in kendilerinden biri olmadığını fark eden kalabalık merakla bakarken, o hiçbirine aldırmadan girişte dikilip gözleriyle etrafı taradı. Ancak Esmer aralarında değildi.

Hüsranını belli etmemeye çalışarak arkasını döndü ve net adımlarla yürümeye başladı.

Yapabileceği şeyler kısıtlıydı ama o hepsini denemek istiyordu. Binanın giriş kapısına doğru ilerlerken aynı zamanda ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve Selim'i aramak için tuşlara bastı. Başka şansı olmadığı için ondan Esmer'in yerini öğrenmesini veya genç kadının telefonun numarasını vermesini isteyecekti.

Dışarı çıkıp sabah ayazı yüzüne çarptığında istemsizce ürperdi. Soğuk kış sabahında, üstelik korunaksız hâlde beklemek

hastalığa davetiye çıkarmaktı. Şu anki durumları düşünüldüğünde Mehmet'in kendiyle ilgili hasta olmak gibi bir lüksü dahi yoktu.

Binanın giriş merdivenlerini hızla aşıp sağa döndü. Amacı telefonunu açmayan komisere ulaşana kadar arabada beklemekti. Fakat duyduğu tok ve öfkeli kadın sesiyle birlikte adımlarını yavaşlattı. Bir kez karşılaşmış olmasına rağmen sesin kime ait olduğunu biliyordu.

Önce birisiyle tartışan Esmer'i duyamayacağı bir mesafeye geçip beklemeye niyetlendi. Sonuçta başkalarının konuşmalarına kulak misafiri olmak, onun tarzı değildi. Ancak genç kadının nefretle, "Bırak beni!" diye haykırması kararını değiştirmesine sebep oldu.

Binanın köşesini döner dönmez büyük meşe ağacının altında tartışan çifti gördüğünde etrafına bakınıp duruma müdahale edebilecek birilerinin olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Yumruklarından önce aklını kullanmak onun ilkelerinden biriydi. O nedenle hiçbir zaman gereksiz gösteriler yapan bir kahraman değildi, keza Esmer gibi kızların da kurtarılmaya ihtiyacı olmazdı. Ancak gölgede dahi kızın yüzünün kireç gibi olduğunu görebiliyordu. Üstelik arkası Mehmet'e dönük olan adam, Esmer'i kolundan yakalamış ve yüzünü ona eğmiş hâlde anlayamadığı ama sevgi sözcükleri olmadığını garanti edebileceği şeyler söylüyordu.

Gitmek ve kalıp müdahale etmek arasında sıkışıp kalan Mehmet başını çevirip yeniden etrafını inceledi. Soğuk hava nedeniyle içerinin kalabalığına karşın dışarısı boş sayılırdı. Olan birkaç kişi de bir an önce binaya girebilmek için o tarafa dönmeden yollarına devam ediyordu.

Az sonra yapacağı şeye inanamıyormuşçasına başını sallayıp kendini toparladı ve kararlı bir asker gibi ileriye doğru adımlar at-

maya başladı. Çünkü görmek zorunda kaldığı bu duruma uzaktan bakıldığında dahi artık müdahale etmesi gerektiğini anlamıştı.

Kolunu kurtarmaya çalışan Esmer yeniden, "Beni rahat bırak," diye haykırdıysa da adamın, ona söylenileni yapmaya niyetinin olmadığı sabit tuttuğu elinden belli oluyordu.

Adımlarını hızlandıran Mehmet kendini belli etmek adına, "İyi sabahlar," diyerek hararetle tartışan çifti selamladı. Donmuş bir kare gibi ikisi de aynı anda hareket etmeyi bıraktı. "Bence üçüncü kere söyletmeden onu rahat bıraksan iyi edersin."

Söylenileni yapmayan ama yavaşça ona doğru dönen adamın yüzünü görüp onun kim olduğunu anladığında Mehmet şaşırdığını itiraf etmeliydi.

"Var olan vasıflarınız yetmedi, şimdi de kabadayı olmaya mı niyetlendiniz?"

Cevap vermeden önce kendinden emin şekilde Esmer'in yanına doğru ilerleyen Mehmet, "Kabadayı olmak istersem beni durduramazsınız ama hayır, böyle bir merakım yok," dedi ve devam etti. "Gücümü kadınlar üzerinde sınayacak ya da gücünü kadınlar üzerinde sınayan birini muhatap alacak kadar ezilmiş bir egoya sahip değilim, Sayın Savcım."

Mehmet'in imasıyla çenesi iyice kasılan Savcı Güçer ellerini öylesine sıkmıştı ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Narin görüntüsüne rağmen ilk bakışta dahi güçlü olduğu belli olan Esmer de canının acısına kayıtsız kalamamış ve adamın artan baskısına tepki olarak dudaklarından dökülen inlemeyi durduramamıştı.

"Doğru, siz haklı haksız aldırmaksızın yanında durmayı tercih edersiniz." Savcı konuşmasını sürdürürken öte yandan elini genç kadının üzerinden çekti.

İstediği sonucu alan Mehmet de ateşlenmeye hazır bir silah gibi adama diktiği gözlerini Esmer'e çevirip kendisine yöneltilen ithamı duymazdan geldi.

"İyi misiniz, Esmer Hanım?"

Gözlerini deviren genç kadın söylenebilecek onlarca şeyin arasından, "Benim adım, Komiser Ebru!" diyerek Mehmet'i şaşırtmayı başardı.

Genç kadın sanki ona daha önce duymadığı bir dille anlayamadığı bir şey söylüyordu. Kendine zaman tanıyan Mehmet'in bakışları daralarak gözleri çizgi hâlini aldı. Kesinlikle ve maalesef ki aynı dili konuşuyorlardı ve anladığı şey, tam olarak duyduğuyla aynıydı.

Merakına yenilen Mehmet, "Bu neyi değiştirir?" diye sordu.

"Belki hiçbir şeyi ama karşındakinin kim olduğunu bilmende fayda var."

"İsteseydim bilirdim zaten."

"O zaman neden buradasın?"

"Köşeye sıkıştırıldığın için olabilir mi? Bence bu oldukça kabul edilebilir bir sebep."

"Hey, onunla düzgün konuş!"

Düşüncesiz bir refleksle araya giren savcının sözleriyle hiç beklemediği anda yeni bir şaşkınlık yaşayan Mehmet, onları boş verip kendini sorgulamaya başladı. Çünkü karşısındaki ikili aynı tuhaf tepkileri veriyorsa sorun kesinlikle kendisinde olmalıydı.

Savcı otuzlu yaşlarındaydı ve konuştuğunda ortaya çıkan gamzeleri, köşeli sert yüz hatlarının sempatik görünmesini sağlıyordu. Ancak şu an sevimli olmaktan uzak bir ruh hâline sahip olduğu da belliydi.

Savcının çekiciliğine ve genç kadını korumak için öne atılmasına rağmen ona hiddetle bakan ikilinin arasında kadın-erkek ilişkisinden farklı olarak Mehmet'e tanıdık gelen başka bir şey vardı. Fakat ne olduğunu henüz isimlendirememişti.

"Manasız münakaşanıza dâhil olmayacağım," diyerek önce savcıya sonra da genç kadına çevrilen Mehmet'in bakışları sabırlı olduğu kadar kızgındı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Muhatabı kesinlikle Esmer'di ama ona cevap veren Savcı Güçer oldu. "Ne soracaksın?"

Gözleri yıldızsız bir gece kadar parıltısız ve karanlık bir hâle dönüşen Mehmet rahatsızlık duymakta haklı olduğuna ve yalnıma gelmekle yanlış bir karar verdiğine ikna olmuştu.

Tehditkâr derecede alçak bir sesle ve sanki Esmer'e bağırmamak için kendine engel olmakta zorlanıyormuş gibi konuşmaya başlayan Mehmet, "Eğer beş dakikanı ayırabilirsen sana, savcının duymaması gereken bir soru sormam gerekiyor," dedi.

Mehmet Sancaktar'ın sinirli olmadığı zamanlarda hoş, çekici ve akılda kalıcı bir sesi vardı. Adam sıcak ve neyden bahsettiğini çok iyi bilen bir tınıyla konuşuyordu. Bunu fark etmek ve durup üzerinde düşünmek, en az durumun kendisi kadar Esmer için can sıkıcıydı.

Ne düşündüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi ona bakan iki adama yakalanmamak için çenesini havaya diken Esmer, savcıya döndü. Mehmet'in neyi merak ettiğini anlamıştı ve evet, bu soruyu savcının kesinlikle duymaması gerekiyordu. "İzin verir misin, lütfen!"

Güçer, genç kadının tercihinden hoşlanmadığını gizlemeden, "Emin misin?" diye sordu.

"Olmamam için bir sebep yok."

"Peki ama beni ara, bekleyeceğim."

"Canın cehenneme!"

"Fark etmez, nasılsa oraya da geleceksin, seni orada da beklerim."

Cevap vermemek için dişlerini sıkan Esmer yutkundu. Çünkü Güçer'in küstah bakışları onu deli etse de şu anda hiç olmadığı kadar uslu durması gerekiyordu.

Söylemek istediklerini ama Mehmet'in tepelerinde dikilmesinden dolayı söyleyemediklerini bakışlarıyla anlatan Güçer paltosunun önünü ilikleyip, "İyi sabahlar," dedikten hemen sonra arkasını dönüp yanlarından uzaklaştı. Gidiyor olmaktan dolayı pek mutlu değildi ama ne zaman ne yapması gerektiğini iyi bilen bir adamdı.

Mehmet ve Esmer, öfkeyle yanlarından ayrılan adamın gidişini izlerlerken etrafları öylesine sessizdi ki sadece nefes alışlarının sesi duyulabiliyordu.

Güçer görüş alanından çıktığında ise soran gözlerle genç kadının ona baktığını hisseden Mehmet sessizliği bozmadan yüzünü ona doğru çevirdi.

Lafı dolandıracak değildi ancak dirayetli görünmek için çabalayan Esmer'e zaman vermek adına konuşmak için bekledi. Genç kadının salaş ve rahat hâli sadece görünen kısımdı. Onun güçlü ve sert olduğunu kısacık zamanda anlamıştı. Şu anda öfkeden çıldırmak üzere olduğunu anlamak içinse genç kadını fazla tanımaya gerek yoktu.

Bıkkınlıkla tüm ağırlığını tek ayağının üzerine veren Esmer sessizliğin daha fazla uzamasına izin vermedi. "Soruyu sormak için ne bekliyorsun?"

"Sakinleşmen adına sana zaman tanıyordum."

"Sakinleşmeye ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

"Savcıyla cehennemde buluşmak için randevulaşan herkesin zamana ihtiyacı vardır."

"İnsanların vasıfları seni korkutuyor mu?"

Derin bir ifadeyle Esmer'e bakmaya devam eden Mehmet heyecansız bir sesle, "Sormak yerine arada cevap vermeyi denediğin oluyor mu?" diye sordu.

"Kendi fikirlerini söylemek yerine gerçekten soru soran herkese cevap veririm." Esmer bir adım geri çekilip başını iyice kaldırdı. "Bak, mesela, bu bir cevaptı."

"Çok da önemli değil, bana sadece Ahmet'in nerede olduğunu söylemen yeterli."

"Savcı ile ne tartıştığımı sormayacak mısın?"

"Eğer ona Ahmet'in teklifinden bahsetmediysen gerisi beni ilgilendirmiyor."

Pantolonunun başladığı yerde biten siyah deri montunun fermuarını çenesinin altına çekip ellerini cebine sıkıştırana kadar bekleyen Esmer, "Çok ukalasın ve kendinden fazla bahsediyorsun," dedi. "Tabii bu benim değil, etrafındakilerin sorunu. Ahmet'e gelince, onu saklandığımız yerde uyurken bıraktık."

Sakince ona doğru bir adım atan Mehmet'in hareketlerinin aksine gerildiğini gören Esmer gardını alıp hazır hâlde beklemeye koyuldu. Ancak devamında hiç ummadığı bir şey oldu ve adam gülümseyerek ona elini uzattı.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Esmer, adamın sergilediği çelişkili durum karşısında huzursuz olmuştu. Üstelik bu iyi niyet gösterisi onu ikna etmemişti. Önce ona uzatılan ele ardından da adamın yüzüne bakarken kaşlarını çattı. Karar vermesini gerektirecek bir şey yoktu ama montunun cebinden elini çıkarırken tereddüt yaşadığını gizleyemedi.

"Rica ederim, her ne kadar sen beğenmesen de ben görevimi yerine getirdim," diyerek ince parmaklarıyla Mehmet'in güçlü ellerini karşıladı.

Mehmet'in el sıkışı da güçlüydü ve adam ona dokununca belki de o güç yüzünden Esmer içinin titrediğini hissetti Parmak uçlarından başlayıp hızla tüm bedenini saran garip ve ilk defa yaşadığı ürperme bir anda rahatsızlık veren bir boyuta ulaştı. Fakat asıl şoku, gözleri Mehmet'in mavi gözleriyle karşılaştığında yaşadı.

Bunu saatler önce yine yaşamış ve hemen unutmayı tercih ermişti. Ne var ki dejavu gibi aynı şeyi tekrar hissetmişti. Mehmet'in mavi gözlerindeki derinlik her defasında okyanusun ortasındaki girdap gibi onu içine çekiyordu ve Esmer bu şeyi durduramıyordu.

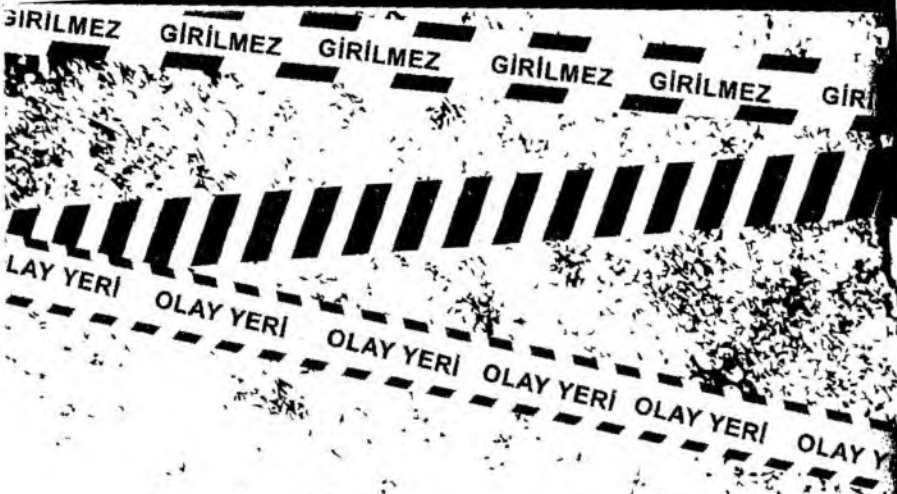
Kıpırdamasını sağlayan bütün iradesi onu terk edip gidince Esmer kaskatı kesilmişti. Kendini koca bir kamyon üzerinden geçmiş ve onu da olduğu yere terk edip gitmiş gibi hissediyordu. Ve diyebilirdi ki hissettiği bu şey, en az düşündükleri kadar berbattı.

Düştüğü durumdan kurtulmak için onu terk eden ne varsa hepsini geri çağırmak adına derin bir nefes aldı ve ince kaşlarını havaya kaldırıp adamın elleri arasında unuttuğu elini hızla çekti. "Ahmet'e özür dilediğimi ve Sena için üzgün olduğumu iletin."

Esmer söyleyeceklerini bitirir bitirmez arkasını dönüp yürümeye başladı. Mehmet'in olmadığı ama oksijenin bol bulunduğu bir yere gidip sıkışan ciğerlerini esnetmesi gerekiyordu. Ne var ki yeterli mesafeye varamadan zihni ona acımasız bir oyun oynayarak bakışlarını ensesinde hissettiği adamın nasıl göründüğünün hayali gözlerinin önünde belirdi.

Nefsiyle mücadele edip bu görüntüden kurtulması ve dönüp adama bakmaması gerekiyordu. Ancak savaşmaya fırsat bulamadan duraksayıp başını Mehmet'e doğru çevirdiğinin daha ilk saniyesinde yaptığından pişman oldu.

Lacivert takım elbisesinin içinde heybetli görüntüsüyle bıraktığı yerden kımıldamamış olan Mehmet, tıpkı zihninde canlandırdığı gibi ellerini cebine sokmuş hâlde dikilerek ona bakıyordu. Efsanevi bir savaşçı kadar ulaşılmaz duran adama yakalanmış olmaktan dolayı ya da içindeki başka bir dürtünün onu yönlendirmesiyle uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı. İradesi dışında ama gerçek manada gülümseyen Esmer tekrar yoluna devam ederken pek de dürüst olmayarak adamla bir kez daha karşılaşmamayı diledi.

LACİVERT

Lacivert, düşüncenin rengidir. Sonsuzluğu, otoriteyi, başarı, gücü ve verimliliği simgeler.

Lacivert belki de siyahtan uzaklaşmaktı ya da çaresizliğin içindeyken bir ışık bulma umududur.

Çünkü bazen, bize en uzak olan, bize en yakın olması gerekendir. Bunu da anlamının en güzel yolu ona bir şans vermektir.

2. BÖLÜM

SENA'NIN TUTUKLAMA KARARINI ONAYLAYAN savcı ile onlara yardım eden polis memuresinin bu denli hararetle hem de kuytu köşede neyi tartıştığı sorusu onu ilgilendirmediği gibi merakta da bırakmıştı. "*Belki de kapanmayan eski bir gönül hikâyesiydi.*" İç sesi bu bilgiyi tekrar ederken dahi Mehmet şaşırmadan duramıyordu. Buna neden şaşırdığıysa cevap bulamayacağı sorular listesinde yerini almıştı.

Gözden kaybolana kadar arkasından baktığı Esmer'in az önce döndüğü köşenin boşalmış olmasına rağmen bakışlarını oradan ayırmadan dikilmeye devam eden Mehmet hayatında ilk defa böyle bir kadınla tanışmıştı. Esmer'in kendini beğendirmek gibi bir çabası yoktu. Sert ve umursamaz göründüğü kadar da ürkekti. Gözleri sürekli etrafını incelerken her an tetikte bekliyordu. Bunun polis olmasıyla ilgisi var mıydı, emin değildi. Onun hakkında edindiği tek kesin fikir, tuhaf olduğuydu. Lakin onu tanımlayan bu kelimenin tam olarak neleri kapsadığından emin değildi. Hele savcıyı hesaba katarsa iş içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

Esen rüzgâr ürpermesine sebep olana kadar dikilmeye devam eden Mehmet uykudan uyanmış gibi silkelenip hareket etmeye

başladı. Savcı Güçer, onu ilgilendiren bir konu iken *Komiser Ebru Esmer* düşünceleri arasında olması gerektiğinden çok daha fazla kalmıştı.

Yerini terk edip arabasına doğru ilerlerken şakaklarından içeriye giren bir zonklama hissetti ki bu şiddetli bir baş ağrısının da habercisi demekti ve icabına bakması gerekiyordu.

Tüm yol boyunca hatta arabasını park edip asansöre binene kadar ne düşünceleri susmuş ne de başındaki ağrı onu rahat bırakmıştı.

Kendini dünyanın en yalnız insanı gibi hissedeceği o duyguyla yüzleşeceğini bilerek eve girdiğinde ise onu karşılayan sessizlik tam da düşündüğü gibi hissetmesine sebep oldu. Tabii ki durup kendini dinleyecek ve o duyguyu hissedip kendine acıyacak değildi. Melankoli gibi zayıflık belirtileri olan hâller onun nefret ettiği şeyler listesinin ilk sıralarında yer alıyordu.

Mehmet tam da kendinden beklediği şeyi yapıp duygularını boş verdi. Başının her iki yanına çekiç gibi vuran ağrıdan ve dünden beri yaşananların verdiği hem fiziksel hem de zihinsel yorgunluktan kurtulmak öncelikli tercihiydi. Ceketini çıkarır çıkarmaz hemen mutfak bölümüne geçti ve işe yarayacağına emin olduğu ağrı kesiciden iki tane alıp içtikten sonra da banyoya geçti. Uzun süre ılık suyun altında kalmak uykudan daha çok işine yarayacaktı.

Zaten düşündüğü gibi oldu. Duş kabininden çıkıp ıslak ve hayranlık uyandıracak kadar düzgün olan bedenini havluyla sardığında yorgunluğundan kurtulmuştu. Üstelik içtiği ilaç da işe yaramış, onu yere sermeye hazırlanan ağrı peşini bırakmıştı.

Giyinme odasına geçip aynısından onlarca varmış gibi duran siyah takımlarından birini seçti. Ne var ki bu defa beyaz göm-

lık yerine siyah renkli olanlardan birini tercih edip yine siyah bir kravat buldu. Simetri hastalığı varmışçasına hayatı gibi evi de düzenliydi ve Mehmet bunun böyle devam etmesi için ne lazımsa yapıyordu.

Onun için dikildiği belli olan takımı giydikten sonra kol düğmelerini ve saatini seçti. Özenle ama artık ustalaşmış olduğunu belli eden tek hareketle onları da taktıktan sonra aynanın karşısına geçmeye gerek görmeden yatak odasından çıktı. Her zamanki yerine bıraktığı telefonunu alıp evden ayrılmak için kapıya yöneldi.

Asansöre bindiğinde saat yedi otuzu gösteriyordu, bu da ona ne yapması gerektiğini hatırlattı. Önce şoförünü arayıp şirkete geçmesini ve orada beklemesini söyledikten sonra asistanına ulaştı. Heyecanla ve alacağı emirleri uygulamak için hazır olduğunu belli eden bir sesle onu karşılayan kadına, öğleden sonra geleceğini söyleyip günün akışını ona göre hazırlamasını belirtti. Nezaket kuralları çerçevesinde telefonu kapattığında arabasına ulaşmıştı.

Şimdi her şeyi boş verip sadece ağabey Mehmet olacaktı. Tüm yaşamını iktidar ve güç için savaşarak geçirmesine rağmen hayatıyla ilgili en sevdiği bölüm, ağabey olduğu zamanlardı.

Buraya gelerek zaman kaybediyor olabilirdi ama Ahmet'i bulacağını söyleyen dürtüleri ağır basmıştı. Keza gün ışığına rağmen evin içini aydınlatan ve perdelerin arasından süzülen suni ışıklar yanılmadığını ispatlamış oldu.

Onu hiçbir şeyin yolundan saptıramayacağını belli eden duruşuyla yürüyen Mehmet ön kapıya doğru ilerlemeye tenezzül dahi

etmedi. Kapalıydı ve zile bassa bile açılmayacağını bilmek için ekstra bir zekâya sahip olmasına gerek yoktu.

Evin önünden dolaşıp arka bahçeye doğru ilerledi. Köşeyi döndüğü anda ise sanki güneşin altında şekerleme yapıyormuşçasına oturduğu koltukta bacaklarını öne doğru uzatmış ve kollarını göğsünde kilitlemiş Ahmet'i gördü.

Adımlarını yavaşlatıp kısacık mesafeyi aştı ve onu korumak için orada olduğunu belli edercesine tek kelime söylemeden tam yanında durup elini genç adamın omzuna koydu. Ahmet tepki vermeyince ona kolayca ulaşamayacağı belli olmuştu ki zaten yerdeki boşalmış viski şişeleri de Mehmet'i teyit ediyordu.

Kardeşine zaman tanımak için eve yönelmekten başka çaresi kalmamıştı. Açık kalan kapı dışarının bütün soğuğunu evin içine taşımıştı. Fakat bu, gördüğü manzara karşısında önemsiz bir ayrıntıydı. Ahmet öfkesini cansız eşyalardan çıkartmak istercesine her şeyi kırmıştı.

Evin hâline tepki olarak sadece başını sallamakla yetinen Mehmet kahve için su ısıtıcısını çalıştırmasının ardından salona geçti.

Mutfaktaki durum ne ise salon için de aynısı geçerliydi. İçindeki öfkeyi bastırmak isteyen Ahmet'in bulduğu yol, durumun vahametini ortaya çıkarıyordu.

Kullanıldığı gibi koltuğun üzerine bırakılmış olan battaniyeleri temkinli adımlarla alırken kardeşinin hissettikleri ok misali kalbine saplanan Mehmet elinde olmadan yüzünü buruşturdu. Sonra da düşüncelerinin yönünü değiştirmek için hafifçe başını salladı ve tam arkasını dönüp gitmek üzereyken yere düşen şey dikkatini çekti.

Ne olduğunu anlamak için eğilip yerden aldığı şeyi açtı. Siyah bir kadın hırkasıydı. Zarif Sena'nın olamayacak kadar salaştı. Meraklı gözlerle evirip çevirdiği hırkayı koltuğun üzerine bırakmaya niyetlendiğinde gözünün önüne beliren genç bir kadının görüntüsü onu durdurdu.

Komiser Esmer'in biçimli bir vücudu vardı ama onun için zarif demek için ancak kör olmak gerekirdi. Sebepsiz ve istemsizce gülümsemeyen Mehmet'in zihni ona başka bir oyun oynadı. Esmer'in bir gece önce siyah hırkasıyla koltuğa uzanıp üzerine battaniyeyi çekmiş hâli sanki gerçekmiş gibi önünde belirdi. Ve istemsizce başlayan gülüşü yüzüne yayıldı.

Hiç aklında yokken genç kadının gelip hayallerine yerleştiğini, üstelik onu gülümsettiğini fark etmesi sadece saniyeler içinde gerçekleşti. Aynı saniyenin devamında da yüzündeki tüm ifadeleri silip bütün belleğini kararttı.

Esmer'i çoktan hafızasından sildiğine, hatta ona orada hiç yer vermediğine inanırken şimdi ne olduğunu anlamayan Mehmet anı bir kararla sorgulamaktan vazgeçip hırkayı koltuğa fırlattı ve hızla mutfağa geri döndü.

Yaşadığı garip deneyimi yok sayarak hazırladığı kahve ve battaniyelerle dışarı çıkıp kardeşini bıraktığı gibi bulduğunda ise Esmer'i bir kez daha unutmuştu.

Kaybetmiş herhangi biri kadar umutsuz görünen adama tanıdığı zaman dolmuştu.

Bardakları masanın üzerine bırakıp battaniyelerden birini genç adamın üzerine serdi ve kişiliğine uyan kararlı bir sesle, "Uyuyor numarası yapmayı bırak," dedi. "On yaşından beri bunu yemiyorum."

"İkimizde artık on yaşında olmadığımıza göre sen de beni rahat bırak."

"Keşke sen on yaşında kalsaydın, çünkü o zamanlar bile daha mantıklı davranıyordun."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Genç adamın hemen yanındaki boş sandalyeye oturan Mehmet ikinci battaniyeyi de kendine doladı. Çünkü anlaşılan daha uzunca bir süre burada kalacaklardı.

"Beterin beteri durumu, böyle zamanlar için söylenmiş."

"Beni rahat bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Mehmet fincanın sıcaklığını hissedip parmak uçlarını rahatlatana kadar bekleyip kahvesinden içini ısıtacak büyüklükte bir yudum içti. "O yüzden anlatmaya başla."

Ahmet bu defa hemen cevap vermedi. Yerinde dikleşti ve başını önüne eğip sağ eliyle diğer elini ovdu. Kaçamayacağını biliyordu. O yüzden kararsız bir ifadeyle ağabeyine baktı ve sondan başlayıp, "Sena tutuklandı mı?" diye sorarken gözlerini kaçırdı.

"Eğer burada durup kendini acınılacak hâle sokmasaydın bu sorunun cevabını bilirdin." Kontrolsüzce sesini yükselten Mehmet pişman olup öne doğru eğildi. Genç adamın fazladan tek bir kelimeyi duymaya tahammül edemeyeceği belliydi. "Neler oluyor?"

"Sena bana âşıkmış." Bunları söylerken bile ağabeyinin yüzüne bakmadı. Ancak adamın tepkisizliğini hissetmiş olacak ki Ahmet başını kaldırıp, "Neden şaşırmadın?" diye sordu.

"Neden şaşırayım? Senin her genç kızın rüyasını süslediğini sanıyordum."

"İyi de bahsettiğimiz kişi Sena!"

"O da bir genç kız."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Gözlerin bunun için var, onları kullanıp Sena'ya baksaydın şimdi böyle şaşırmazdın," diyen Mehmet ihtiyatlı konuşuyordu.

"Biz onunla birlikte büyüdük. Yani hemen hemen her gün ona bakıyordum zaten."

"O zaman cümlemi şöyle düzelteyim, onu görmeyi başarsaydın bu kadar şaşırmazdın."

"Ne yani, sen biliyor muydun?"

"Hayır, ama bana âşık olsaydı bilirdim."

Ahmet'in belkemiğini soğuk bir ürperti yaladı ve sanki önünden hayalet geçmiş gibi irkildi. "Sen de mi beni suçluyorsun?" diye sorarken cebinden buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı.

"Sadece fikrimi söylüyorum, bir suçlamada bulunmuyorum."

"Onu göremediğimi söylüyorsun. Bu da tam olarak onun sözleri ve bana bir suçlamaymış gibi geliyor."

"Sena gözünün önünde olsa da onu görmeyi denemedin ama hayır, bu seni suçlu yapmaz."

Ahmet gerçek bir merakla, "Ne yapar?" diye sordu.

"Belki sadece dikkatsiz!"

Kısa bir an için Ahmet'in güzel yüzü nefretle kaplandı. "Bana mektupla aşkını itiraf etmiş ama devamında da bu benim hatammış gibi tüm kinini kusarak habersizce çekip gitmiş."

Belli ki Ahmet'in sinirleri yıpranmış ve eskisi gibi sevecen biri olmaktan uzaklaşmıştı. O nedenle Mehmet şu andan itibaren kullanacağı kelimelerini özenle seçmeliydi.

Maalesef ki aşk her kalpte aynı durmuyordu ve çoğu zaman da sanıldığı gibi güzel sonuçlar vermiyordu. Aşkın illaki bir bedeli oluyordu. Mehmet de kardeşinin ödediği bedelden ve onu iyileştirecek kelimeleri bulamadığından dolayı üzgündü. Gerçi hiçbir

kelime ona yardımcı olamazdı, çünkü aşkın açtığı derin yaralar ancak aşk iyileştirebiliyordu.

"Bak, Ahmet. Sena'nın yazmak yerine yüzüne karşı söyleyebilecek cesareti olsaydı bunca yıldır seni uzaktan seyretmek yerine sana kendini belli ederdi."

"Söylediklerin doğru bile olsa ben hâlâ dikkatsiz ve onu görmeyi başaramamış biriyim."

"Öte yandan Sena da senin için mücadeleye girememiş biri."

"Bu bizi eşitliyor mu?"

"Sancaktar kadınları istediklerini elde edene kadar pes etmez ve savaş meydanından kaçmaz. Bu yüzden sakın Sena'yı onlarla kıyaslama. Çünkü o bırak savaşmayı, meydana inmeye bile cesaret edemeyecek kadar naif bir genç kadın."

"Senin beni teselli etmen lazım, onu haklı çıkarmaya çalışman değil."

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayan Mehmet, kardeşine ulaşmak için ne yapması gerektiğini kestiremiyordu.

"Ben ikisini de yapmıyorum," diyen Mehmet'in yine o kendinden emin sesi ve duruşu geri gelmişti. "İlk defa âşık oldun ki bu da sende soğuk duş etkisi yaratmıştır."

İnanamayan gözlerle ağabeyine bakan Ahmet yarım dakikanın sonunda elektrik akımına kapılmış gibi üzerindeki battaniyeyi atıp yerinden fırladı. Ağabeyinin söylediklerini çözümledikçe onlardan hiç hoşlanmamıştı. "Bunun benim hissettiklerimle ne ilgisi var? Hele âşık olmak falan..."

Parmaklarını tarak gibi saçlarının arasından geçirip ensesinde birleştiren kardeşinin yanına doğru ilerleyen Mehmet, "Kendine zaman ver," dedi. "Yakında alışır sonra da kabullenirsin. Zaten sen Sena'ya kızgın değilsin, sadece duygularından kaçmaya çalışıyorsun."

"Patron tavrını kullanıyor ve kelimelerinin arasında ne yapman gerektiğini söylüyorsun."

"Neden bu söylediğin bana bir ithammış gibi geldi?"

"İthamda bulunuyorum da ondan."

"Neden peki?"

"Çünkü neredeyse sana inanmak üzereyim."

Tek kaşını havaya kaldıran Mehmet, genç adamın sıkıntısının devam ettiğini ancak rahatladığını da görebiliyordu. Nihayet ona ulaşmış olmanın verdiği keyifle, "Bence bu tavrımla değil, söylediklerimde haklı olduğumu bilmenle ilgili," dedi ciddiyetle.

"O zaman bu çok daha kötü. Çünkü bana aşk tavsiyeleri verip teselli eden sen olduğuna göre durumum gerçekten içler acısı olmalı."

"Hayat tecrübesi diyelim."

"Ne tecrübesi? Senin hayatla ilgili bildiğin tek şey çalışmak."

"İyi de soyadımız Sancaktar, bela ve aşk bizden sorulur."

"Orası öyle ama kabul et ki bu tür şeyleri söyleyen sen olunca insan yadırgıyor."

"Çok densiz bir adamsın."

Nihayet keyiften uzak bile olsa gülümsemeyi başaran Ahmet, Asya'nın kocasını kast ederek, "Bizim ailedeki tek densiz Doruk," dedi. "Onunla gereğinden fazla bir arada bulunduğum için huyundan kapmış olabilirim."

"Zamanla geçeceğini umut ediyorum."

Gitmeye hazır olduğunu belirtircesine omuzlarını kaldıran Ahmet'in güzel yüzünde hâlâ çektiği sıkıntının izleri duruyordu. Yine de çabalarından dolayı ağabeyine teşekkür edercesine dudaklarını sağa doğru kıvırıp tebessüm etmeyi başardı. "Hani az

önce sana bildiğin tek şey çalışmak dedim ya, eksik söyledim. Bildiğin ve yaptığın en iyi şey ağabey olmak..."

Mehmet duygusallıktan ziyade güçlü bir iradeye sahip olduğunu belli eden kararlı bir sesle, "Öyle olsun. Hadi, artık dönüyoruz," diyerek genç adamın omzunu sıktı.

Ahmet dilinin ucuna gelen, "*Sena için ne yapacağız?*" sorusunu geldiği gibi geri gönderdi. Mehmet haklıydı, bazı şeyleri kabullenmesi ve onlara alışması gerekiyordu. Fakat bunu nasıl yapacağı ile ilgili en ufak bir fikri dahi yoktu.

Aradan geçen on beş günde iyiye giden hiçbir şey olmamıştı. Sancaktar Holding'in büyük ve gösterişli binasının tepesinde bulunan odasına kapanıp kendini çalışmaya adayan Mehmet'in de iyi şeyler yaşanacağına dair ümitleri tükenme sınırına dayanmıştı. Öyle ki geniş masasının üzerinde duran raporlar bile onu doğrular nitelikteydi.

Tüm yüz kasları gerilmiş hâlde gözlerini elindeki kâğıttan ayırmayan genç adamın vereceği talimatları merakla bekleyen danışmanları da sıkıntının farkındaydı. Mehmet'i öfkelendirecek herhangi bir girişimde bulunmamak adına nefes alışlarını bile kontrol altında tutuyorlardı. Çünkü on yıldır birlikte çalıştıkları genç patronlarının bir karar aşamasında olduğunu ve çıkacak sonucun her şeyi, hatta herkesi etkileyeceğini görebiliyorlardı.

Mehmet'in yakınındakiler onu başarı ve güven timsali aynı zamanda da aranılan tüm özelliklere sahip biri olarak tanımlıyordu. Ve tabii genç adam aynı zamanda da güç demekti.

Kısa cümleler kurduğu hâlde her kelimesiyle etki yaratıp kendini dinlettiren, kusursuz giyinen ve duruşunu asla bozmayan bir

adamdı. Tüm bunların yanı sıra başka bir gerçek vardı ki o da iş hayatında tehlikeli biri oluşuydu. Sadece varlığıyla bile insanları karşısına çıkmamaları konusunda uyarır gibiyken yeri geldiğinde gerçekten de acımasız olabiliyordu.

Tüm özellikleri bir araya geldiğinde onun küstah olduğunu düşünenler dahi vardı. Ancak Mehmet'le karşı karşıya kaldıklarında adamın bu tavrının ona doğuştan verilmiş ve ondan başka hiç kimseye yakışmayacak bir ayrıcalık olduğu konusunda fikir birliğine varıyorlardı.

Sanıldığının aksine, acımasız davranışlardan özellikle kaçınan ve mecbur kalmadıkça kullanmayan Mehmet, bu sabah itibariyle iyi niyetli davranıp olayları zamana bırakacağına dair kendiyle yaptığı anlaşmayı sona erdirmişti.

Aslında bir süre daha dayanabilirdi ancak kız kardeşlerine yapılan sataşmaları düşündükçe bile öfkelenen adam artık tepkisiz kalmayı reddediyordu.

Asya, hem butik hem kafe olarak işlettiği Cennet'te öyle çok rahatsız edilmişti ki tadilatta bahanesiyle mekânı kapatmıştı. Serra'nın ise yaptığı anlaşmalar bozulmuştu. Tanem de yaşadığı mahallede komşuları tarafından taciz edilmiş ve çare olarak evine kapanmıştı.

Yaşananlar yeterince sinir bozucuyken bir de danışmanının çekinerek ona gösterdiği yazılı haberlerin birinde, "*Eğer zengin tanıdıklarınız varsa istediğinizi yapabilirsiniz,*" diye başlık atılmıştı. Güya sağlam kaynaklardan edinilen bilgiye göre Sena sadece göz boyamak için Edirne Kapalı Cezaevinde tutuluyordu ve ilk duruşmasında varlıklı Sancaktarların gücü sayesinde serbest bırakılıp Güney Amerika'ya gönderilecekti.

Mehmet okuduğu haber sonrası köklü bir değişim için gücünü kullanma vaktinin geldiğine karar vermişti. Madem bu oyunda doğrular kimsenin umurunda değildi, onun da olmayacaktı.

Aslında dünyayı yerinden sarsacak kadar öfkeli ve kararlı olsa da takındığı maskenin arkasına gizlenmeyi başarıp danışmanlarını acil toplantı için odasına çağırmıştı.

On beş dakika süren sessizliğinin ardından koltuğunda iyice dikleşip derin bir nefes aldı ve ondan bir karar vermesini bekleyen adamların yüzlerine dikkatle baktı. Sonrasında göz temasını kesmeyen Mehmet yavaş çekime alınmış hareketlerle yerinden kalktığında iki adam da istemsizce geriye doğru minik bir adım attı.

Aniden ve lafı dolandırmadan, "Yazılı ve görsel basındaki tüm reklamları durdurun," dediğinde ise bu defa adamların yüzündeki endişeli ifade yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ayrıca yeniden reklam vermeyi düşünmediğimizi söyleyin."

Masasının arkasından dolaşıp pencere önüne ilerlerken aldığı reaksiyondan memnun kalmışçasına tebessüm etti. Bu onun için, haberi alacak olanların vereceği tepkinin ön izlemesiydi ve keyiflendiğini itiraf etmekte sakınca görmüyordu.

"Reklam anlaşmamız olan kuruluşları avukatlara bildirin. Hakkımızda yapılmış haberleri kullanarak karşı dava açılsın. Reklam sözleşmelerindeki şartlara uymadığımız için ödememiz gereken tazminatı dava sonuçlanana kadar bekleteceğimizi de bildirsinler."

"Ama efendim," diye aynı anda itiraz etmeye yeltenen adamlara döndüğünde tavrı öylesine sertti ki ikisi de cümlelerinin devamını getiremedi.

"Fikrinizi sormuyorum ama size açıklama yapacağım." Pencereden uzaklaşıp masanın önündeki deri koltuklardan birine oturdu ve onlara da karşısına geçmelerini işaret etti.

Danışmanları yerlerine oturduklarında patronlarının şüphe, korku veya pişmanlık gibi insanoğluna özgü bazı zayıflıklara sahip olup olmadığını merak ediyorlardı.

Sanki düşüncelerini duymuş gibi onlara cevap vermek için geniş sırtını koltuğa yaslayan Mehmet hiç kimsenin ona engel olamayacağını beden diliyle ifade ediyordu.

"Şu anda insanlar bizi görmeye dahi tahammül edemezlerken reklamlar boşa israftan başka bir şey değil. En azından düşen satışlarımızdan dolayı yaşadığımız kaybı reklam bütçesi sayesinde dengeleriz. Ayrıca yapacağımız ödemeyle yeni projeler başlatan firmalar, onlara para göndermeyi kestiğimizde arkamızdan konuşmak yerine yüzümüze konuşmaları gerektiğini anlamış olurlar." Adamların ikna olduğunu gören Mehmet devam etti. "Grev yapan, işe gelmeyen, hatta kulis yapan herkes tazminatsız ve bir daha geri alınmamak üzere işten çıkarılsın. Tabii bu süreç boyunca bizi zor durumda bırakan tedarikçilerimiz de belirlensin ve onlardan aldığımız ürünler yurtdışından getirilsin. Çünkü onlarla bir daha asla çalışılmayacak. Aynı şey özellikle fason olarak bize iş yapan fabrikalar için de geçerli."

"Anladım, efendim. Yani onlara ceza kesiyoruz."

"Hiçbir şey anlamamışsın," diyen Mehmet uzun süredir hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu. "Şirketi düştüğü sıkıntılardan kurtarmaya çalışıyor ve karşımızdakilere hak ettiği şekilde davranıyoruz." Adamların duyduklarını sindirmelerini bekledikten sonra kalkıp tekrar masasının başına geçti ve konuşmasına devam etti. "Alıcı firmalar arasında ödemesini bir gün dahi geciktiren varsa hepsi için yasal işlem başlatılsın. Ve tüm bu söylediklerimi şu dakikadan itibaren uygulamaya koyun."

Adamlar itiraz etmeksizin aldıkları emirleri yerine getirmek için ayaklandığında yüzlerindeki endişe açık şekilde belli oluyordu. Oysa Mehmet onların aksine kendinden ve aldığı kararlardan çok emindi. İçindeki öfke bir nebze bile olsa azalmıştı ama bunlar sadece başlangıçtı. İşi bittiğinde karşısına çıkma cesareti gösterenlerin eksiksiz şekilde pişman olduğunu görene kadar devam edecekti.

Danışmanları odayı boşaltıp arkalarından kapıyı kapattığı anda telefonu çalmaya başladı. Ekranda avukatın adını görünce aramayı cevaplandırdı.

Genç avukatın telaşlı ve aynı oranda heyecanlı konuşmasıyla daha fazla sakin kalmayı başaramayıp ayağa fırladı. Adamın anlattıkları inanılır gibi değildi. Duymaktan ziyade emin olma ihtiyacıyla Utku'nun sözünü kesip, "Hemen geliyorum," dediğinde ise kapıya varmıştı.

Kâbustan uyanırsın ama bittiğine inanamaz, anlamaya ve doğru olduğuna kendini ikna etmeye çalışırsın. Mehmet de öyle bir an yaşıyordu. Her şeyin sona ermiş olduğuna tepki gösteren mantığının emin olması için kesinlikle zamana ihtiyacı vardı.

Günlerdir kayıp olan Sevilay'ın yazdığı mektup ve ortaya çıkan yeni deliller, Sena'nın suçsuzluğunu ispatlıyordu. Komiser Selim'in ve avukatların söylediğine göre, genç kadının özgürlüğüne kavuşması için bir engel kalmamıştı. Yasal prosedürler tamamlandığı an ki bunun yarın olması bekleniyordu, genç kadın yeniden aralarına dönebilecekti.

Üç gün önce gerçekleşen bu yeni gelişmenin ardından ailede bayram coşkusu yaşanıyordu. Bir belayı daha atlatmışlardı ve dolayısıyla bu sevinci yaşamayı sonuna kadar hak etmişlerdi.

Ancak ne hâlde olduğunu bilmediği tek kişi Ahmet'ti. Evine kapanan genç adam inzivaya çekilmiş gibi tüm dünya ile bağlantısını kesmişti.

Kardeşlerine neler oluyordu, anlamıyordu. Ne aşkları ne de dertleri bitiyordu. Neyse ki Serra bu kategoriye girmiyordu. Bir de yeğenleri vardı ama on sekizinci doğum günlerine kadar aşkı onlara yasaklayacaktı.

Tabii gelecek o günleri hesaplamadan önce Ahmet sorununu çözmesi gerekiyordu. Bunun için üç gündür fırsat kollamasının ardından nihayet onunla konuşmak için yola çıkmıştı.

Mehmet, kardeşinin tuhaf bulduğu evine vardığında arabadan inmeden önce sıkıntıyla iç geçirip yüzündeki tüm hisleri ifadesizlikle maskeledi ki bunu yapmak onun için çok kolaydı.

Evin ışıkları yanıyordu. Bu hem iyi hem de kötü haber demekti. İyi olan, genç adamın evde olduğuydu; kötü olansa, onun konuşmak için havasında olmadığıydı ki bunu durduğu yerden bakınca bile anlıyordu.

İleriye doğru kendinden emin adımlar atarak eve vardı. Kapının açılmama ihtimalini ortadan kaldırmak adına zilin üzerine bastırdığı parmağını çekmeden beklemeye koyuldu. İkinci dakikasında sertçe açılan kapının şiddeti kendi çapında bir fırtınaya sebep oldu ve yüzündeki tebessüm başladığı gibi söndü.

"Hey, sapık mısın sen ya!" diye bağıran genç kadın tam ona saldırmak üzereyken göz göze geldiler ve ikisi de bir anlığına donup kaldı.

Görmeyi beklediği en son kişi karşısında dikilmişken yaşadığı kısa süreli şoku üzerinden atmayı başaran Mehmet oldu. "Sapıkların geldiklerini haber verircesine zile basmadıkları herkes tarafından bilinir."

"O türüne göre değişir."

"Zorlama, sapık bile olsam şansımı senden yana kullanmazdım."

"Neden? Göründüğünün aksine farklı bir cinsel tercihin mi var?"

Başını olumsuz anlamda sallayan Mehmet, "Dikkat et, üzüldüğünü düşünmek üzereyim," derken önündeki merdiveni aşıp Esmer'le arasına yarım metreden daha az bir mesafe bıraktı.

"Zil fetişi gibi davranan bir adamın söylediği herhangi bir şey umurumda olmaz."

"Senin sapığın olmaktansa zil fetişi olmayı tercih ederim, en azından güzel ses çıkarıyor."

Mehmet yüzüne yerleştirdiği umursamaz bir tavırla acele etmeksizin kolunu genç kadının omzunun üzerinden uzatıp kapıyı ardına kadar açtıysa da içeri girmek için girişimde bulunmadı. Boyunun avantajıyla ona yukarıdan bakıyordu ve birbirlerine olması gerekenden çok daha yakındılar.

Esmer, adamın üstünlüğü ele geçirmesini önlemek için başını kaldırıp aynı sertlikle ona karşılık verdiğinde buz gibi öfkesine rağmen Mehmet'in karın kasları genç kadının bakışlarına anında tepki verdi. Esmer'in su yeşili gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. Önemsiz ve gösterişsiz olduğunu düşündüğü genç kadına ilk defa yakından bakmıyordu ama bir adamın bakınca ne yapacağını unutturan gözlerini sanki ilk kez görüyordu.

Esmer'in burada olmasına şaşırmıştı ki bu normal bir tepkiydi. Ancak memnuniyet olduğunu tahmin ettiği duygunun ve karın kaslarındaki hareketliliğin konuyla, hele Esmer'le nasıl bir ilgisi vardı, anlamıyordu. Üstelik aynı duygular, onu gidip bir an önce kardeşini bulmaktan alıkoyuyordu.

"Ah, nasıl da anlamadım?" diyen Esmer abartılı şekilde yüzüne acıma ifadesi yerleştirdi. "Sorun cinsel tercihin değil, andropoza girdin, değil mi? Eh, yaş itibariyle kaçınılmaz son."

"Neden illa sorunu ben de arıyorsun?"

"Çünkü ne gördüğümü biliyorum."

"İşte sorun da bu, ben de ne gördüğümü ve ne istemediğimi biliyorum."

Mehmet'in neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan sakince sarf ettiği sözlerin altındaki hakaretin etkisiyle anında bilmediği bir dünyaya giden Esmer'in düşüşü çok sert olmuştu. Tutunduğu öfkesinin sayesinde geri dönmeyi başardığında ise söyleyebildiği ilk şey, "Ah, sana inanamıyorum!" demek oldu. Oysa buna söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki ifade inanamadığını yeterince belli ediyordu.

"Bunu daha önce de söylemiştin, kendini tekrara düşmemelisin."

Adama bu denli yakın olmak Esmer'i her zamankinden daha sinirli biri hâline getirmişti. Mehmet'in birçok erkekten daha fazla oranda sahip olduğu testosteron hormonu belli ki aklının bulanmasına sebep oluyordu. Yoksa küçük dağları çoktan halledip sıra büyük dağlara gelmiş gibi davranan adama hak ettiği şekilde davranamıyor oluşunu başka türlü açıklayamazdı. Yoksa "*Sana inanamıyorum!*" gibi içi boş bir cümle kurmak veya her yerinden erkeklik akan adama aksini söylemek yerine daha etkili şeyler söyleyebilirdi.

Geri çekilip adamdan uzaklaşmaya cesaret edemedi ama kırılan gururunun kalıntılarını toplamak için gözlerini kısıp delici bakışlarını Mehmet'in gözlerine dikti. Ancak yaptığı bu hareket sadece onu zor durumda bırakmıştı. Önceki deneyimlerini düşünerek hafif sarsılma dışında bir şey hissetmeyi beklememişti. Ne

var ki bu defa gözlerini, Mehmet'in gözleriyle buluşturduğunda üzerinden öyle bir duygu dalgası geçmişti ki soluğunun kesildiğini hissetti.

Üst üste gelen sarsıntılara derhâl son vermek için dişlerini sıkan Esmer, "Canın cehenneme!" diyebildi, çünkü öfkeliydi ve düşüncelerini toplamada sorunu yaşıyordu.

Ona hakkını teslim etmek istercesine sağ kaşını havaya kaldıran Mehmet biçimli dudaklarını hafifçe oynattı ve yavaşça Esmer'in kulağına doğru eğildi.

"Dikkat et, oradaki randevuların artmaya başladı," diyen Mehmet'in nefesi genç kadının boynunu yaladığında Esmer beyin ölümünün gerçekleştiğini sandı.

Fakat Mehmet için oyun bitmişti. Genç kadına ima dolu ve hayli çekici bir tebessüm gönderdi. Konuşmanın sonlandığını belli edercesine baktıktan sonra duruşunu bozup gardını düşürmeden dikilmeye devam eden Esmer'in yanından geçerek içeri girdi.

Ardında bıraktığı genç kadının kızgınlık dolu nefes alışlarını duyabilse de merdivenleri tırmandıkça yüzüne çarpıp ciğerlerine ulaşan koku sayesinde onu unutmayı kolayca başardı.

Salonun ortasında bulunan sehpanın üzerindeki boşalmış içki şişeleri, yan yana dizilmiş çeşitli tür ve büyüklükteki bardaklar ve akıl almaz dağınıklıkla karşı karşıya geldiğinde ellerini cebine soktu. Bu kayıtsız kalmayı başarabilmesi için yeterli olmayınca derin bir nefes almayı denedi. Fakat daha ilk saniyede odanın ağır havası yüzünden bu hamlesinden de vazgeçti.

Normal boyutlara göre oldukça uzun olan koltuğun ortasında oturup kafasını geriye doğru yaslamış olan Ahmet kimin geldiğini görmek için bakışlarını ona doğru çevirdiğinde tüm

hislerinden arınmışçasına önce ağabeyine sonra da merdivenlere doğru baktı. "Esmer'e ne yaptın?" diye sordu. "Gerçi o kolay teslim olmamıştır ama sonuçta sen de Mehmet Sancaktar'sın, öyle değil mi?"

"Kesinlikle kolay olmadı ama dediğin gibi, şanssızlığı benimle karşılaşması oldu."

"Yazık, oysa iyi bir dosttu."

Sakin ve düşünceli adımlarla ilerleyen Mehmet çok merak ettiği bir soruya cevap ararcasına etrafına bakındı. "Sarhoş musun?"

"Yeteri kadar değil. Söyleyeceklerini duymakla kalmayıp sabah hepsini hatırlayacağım."

"O zaman işin kolay. Çünkü sadece iyi olup olmadığını görmek için geldim."

Arkasına yaslanan Ahmet'in, "Buna inanabilir miyim?" diye sorarken tepkileri abartılıydı.

"İnan ama merak ettiğim bir soru var, önce onun cevabını istiyorum." Oturmamakta ısrarcı olan Mehmet, kardeşinin tam karşısına geçti. "Aslında sorularım az önce iki oldu."

"Hadi, başlayalım da bir an önce bitsin."

"Esmer'in burada ne işi var?"

Avuç içiyle zaten dağılmış olan saçlarını karıştıran Ahmet, "Gelişmelerle ilgili beni aradığında onu davet ettim ve o da geldi," diyerek açıklama yaptı.

"Bu hâlinin Sena ile bir ilgisi var mı? Üstelik gelişmeleri neden sen takip etmiyorsun?"

Bu bir sorudan ziyade durum tespit açıklamasıydı ama Ahmet yine de cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu.

"Beni beş para etmez bir adam olarak gören birisi için ne yapabilirim ki?"

"O kız sana aşkını itiraf etti."

"Hayır, o mektubu tekrar tekrar okudum. Aşkını değil, âşık olduğu adamın ona yaşattıklarını yazmış ve inan bana, o adamdan ben de nefret ettim."

"Diyorsun ki haksız yere yargılandım ve suçlu bulundum."

Başını sallayan Ahmet de ne demek istediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, son süratle gelen bir tırla kafa kafaya çarpışmıştı ve yaşadığı şoktan kurtulmaya çalışıyordu.

"Seninle bu tarz konuşmalar yaparken kıyametin yaklaştığı hissine kapılıyorum," diyen Ahmet sohbete devam etmeyeceğini anlatmak istercesine yerinden kalkmaya çalıştı.

"Senin bu hâlinin sebebinin bir kadın, üstelik o kadının da Sena olduğunu bilince, daha yaşanılır bir dünya için Greenpeace'e bağış yapman gerektiğine inanıyorum."

"Hiç komik değilsin."

"Zaten aksini söyleseydin seni dövmek zorunda kalırdım."

"O zaman sorularını cevaplandırdığıma göre artık özgürüm."

"Herhangi bir cevap vermedin ama ben merak ettiklerimi görerek öğrendim."

Mehmet, kardeşinin konuşmayı sonlandırmasına izin verip onun üst kattaki yatak odasına doğru gidişini seyretmekle yetindi. Ahmet'in durumu iyi değildi ama illaki düzelecekti. Ve maalesef bu aşamada her şeyi zamana bırakmak dışında onun için yapabileceği bir şey yoktu.

Aşkla kötü bir karşılaşma yaşayan kardeşini gördüğüne göre artık gidebilirdi. Ancak merdivenleri yarılayan Ahmet durup ona dönene kadar olduğu yerden henüz ayrılmamıştı.

"Eğer bunu bizim kızlara anlatırsan sana yapacaklarıma inanamazsın."

"Hiçbir şey yapamazsın," diyen Mehmet kendini gülümsemek için zorladı. "Fakat merak etme, o kadar acımasız biri değilim."

Aldığı cevaptan tatmin olan genç adam yeniden yürümeye başladığında Mehmet de nihayet gözlerini ondan ayırıp yerini terk etti.

Konu kızlara gelince evdeki varlığını hatırladığı Esmer'i görmek ve perişan bir adamın iç dünyasını yansıtan salondan kurtulmak isteğiyle kardeşinin aksine alt kata yöneldi.

Tam olarak az önce bıraktığı yerdeki ilk basamağa oturmuş halde gördüğü Esmer, onları yalnız bırakmak ve konuşmalara şahit olmamak adına yaptığı tercihle takdirini kazanmıştı.

Hiç vakit kaybetmeyen Mehmet, "Burada mı kalacaksın?" diye sorarak varlığını belli etti.

"Ahmet iyi mi?"

"Soruya karşılık soru, tam bir polis davranışı."

Gözlerini deviren Esmer yerinden kalkıp yüzünü genç adama döndü fakat önceki deneyimlerinden edindiği tecrübe sayesinde gözlerinin içine bakmadı.

"Polislerle ne gibi bir derdin var?"

Esmer saçlarından kurtulan küçük tutamı alıp kulağının arkasına attığında ona bakan Mehmet küçük bir şaşkınlık yaşadı. Erkek çocuğu tavırları sergileyen genç kadının yaptığı bu hareket, olması gerektiğinin aksine zarafet doluydu ve bunu bilinçsizce yaptığı belliydi.

"Benim derdim savcılarla," diyen Mehmet'in sesi planladığından daha sert çıkmıştı ama sebebinin genç kadınla ilgili edindiği yeni fikir yüzünden olduğunu tabii ki kabul etmeyecekti.

"O zaman sana bol şans, çünkü ihtiyacın olacak."

Mehmet cevap vermek yerine onu duymazdan gelip genç kadının yanından geçerek kapıya ulaşmak istedi. Ne var ki Esmer'in bulunduğu basamağa adım attığında sanki bir şey onu uyardı ve o da istemsizce yürümeyi bıraktı. Genç kadının kokusunu alabiliyordu. Parfüm ya da şampuan değildi; tatlı, yumuşak ve insanın içini okşayan kadın kokusuydu.

İradesi dışında verdiği tepkiler Mehmet'i hırçınlaştırıyordu. O nedenle kaldığı yerden yoluna devam ederken sessiz kalabilmek için dişlerini birbirine geçirdi.

Ne var ki çıkış kapısına vardığında Esmer sağ kaşını havaya kaldırıp, "Şansa ihtiyacın olmadığı gibi şeyler söylemeyecek misin?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Seninle tartışacak değilim."

"İşte bu çok şaşırtıcı!"

"Neden şaşırtıcı olsun ki? Anladığım kadarıyla senin de savcılarla ilgili bir sorunun var." Durup genç kadına bakan Mehmet'in hareketleri çelişkiden uzak ve netti. Yüzünde ise ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifade vardı. "Ama pardon, senin sorunun bir tek savcıylaydı."

"Meraktan ölüyorsun fakat soramıyorsun, öyle değil mi?"

Savcı Güçer konusunu Esmer'le konuşmak gibi bir şeye tenezzül dahi etmeyecek olan Mehmet sohbet etme havasından sıyrılmıştı, hatta biraz da gerildiği söylenebilirdi. "Bir kez daha yineliyorum, burada mı kalacaksın?"

"Tabii ki hayır."

Aldığı cevap ve saatin gece yarısını çoktan geçmiş olması onu gitmekten alıkoydu. Gözlerini devirip iç geçirdikten sonra susmayan iç sesini dinleyen Mehmet, "Umarım içkili şekilde araba kullanmak gibi bir saçmalık yapmazsın," diye uyarıda bulundu.

"Unuttun mu? Ben polisim."

"Hatırlıyor olmam sorduğum sorunun cevabı değil."

Esmer onu rahat bırakmayan içindeki isteğe daha fazla karşı koyamayınca başını kaldırıp dudaklarını sağa doğru kıvırdı ve Mehmet'in mavi gözlerinin içine baktı. Adamın gözbebeklerini oluşturan hareler mavinin her türlü tonuyla renklenmişti ve aralarında kaybolmak çok kolaydı. Bu hisse direnerek bütün gücünü geri çağırıp, "İyi geceler, Mehmet Sancaktar," dedi. "Senin korumana ihtiyacım yok."

Son sözü söyleyenin kendisinin olmasını istercesine adama cevap hakkı tanımayan Esmer hızla arkasını döndü ve aynı hızla merdivenleri tırmanmaya başladı. Adamın ilgisinden nedensizce rahatsız olmuştu. Oysa asıl rahatsızlığı adamın tavrından çok, varlığıyla ilgiliydi.

Bunu yaptığına inanamıyordu ama yapıyordu işte. İşin kötü yanı ise davranışını gerçekten haklı bir sebeple birleştiremiyor ve net bir kanıya varamıyordu. Belki fazla çalışan korumacı yanı, belki saatin gerçekten çok geç olması, cevap bunlardan hangisiydi, kesinlikle bilmiyordu.

Sonuç olarak, Mehmet sebebi her ne ise on dakikadır gecenin ayazında Esmer'in evden çıkmasını bekliyordu ve anlaşılan bir süre daha beklemesi gerekecekti.

Aslında gitmeye karar vermiş ve arabasına binip motoru bile çalıştırmıştı. Ancak duyuları ve içindeki vicdan olarak adlandırdığı ses susmayınca kontağı kapatıp beklemeye başlamıştı.

Evin ışıkları sönmeye başlayınca da dışarı çıkmış ve sırtını arabaya yaslayıp kollarını göğsünde kilitlemişti. Gözlerini kapıya

dikmiş hâlde dururken bu yaptığının aslında kimseyle değil, kendisiyle ilgili bir durum olduğunun bilincindeydi. Bizi biz yapan geçmişimizdi. Yaşadıklarımızsa bize şekil veriyordu. Dolayısıyla Mehmet de genç kadının polis dahi olsa o hâlde ve gecenin ilerlemiş saatinde tek başına dışarıda olmasına izin veremezdi. En azından onun sınırları dâhilideyken olmazdı.

Onuncu dakikanın bitiminde ise nihayet kapı açıldı. Sadece saniyeler sonra aralanan kapıdan sessizce çıkan Esmer onu gördüğünde aşırıya kaçacak şekilde irkildi ve elini hemen beline doğru götürdü.

Mehmet onun bu hareketi neden yaptığını ve elini koyduğu yerde ne olduğunu biliyordu.

Genç kadını sakinleştirmek adına ellerini havaya kaldırıp, "Beni vurmak işine yaramayacaktır," dedi.

"Bundan o kadar emin değilim."

"Çok iddialı olmadı mı?"

"İnsanların karşısına bu şekilde çıkıp şansını zorluyorsan hak ediyorsun demektir."

Esmer'in sesinde yine aynı ton vardı. Bütün dünyaya kafa tutabilirim, demeye çalışıyordu ki Mehmet de onun gösterdiği gibi olduğunu anlamıştı.

Adam, "Bence şans, kimin karşısına çıktığınla doğru orantılıdır," dediğinde Esmer ödlek gibi davrandığı ve bunu gizleyemediği gelen utanç dalgasına karşı direnmek zorunda kaldı.

"Kadınların yolunu kesmemeyi dene, ne tür silahlara sahip olduklarına inanamazsın."

"Hangi ateşli silahı taşırsa taşısınlar çeneleri kadar etkili olamayacaktır."

"Yanlış kadınlarla takılıyorsun."

"Yoksa bununla bana doğru kadının sen olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Esmer zaman kazanmak için yavaş hareketlerle açık kapıyı kapatırken, "Benim ne kadar doğru olduğumdan ziyade senin ne kadar yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyorum," dedi.

"Yanlış adam olabilirim ama benim de bazı kriterlerim var. O yüzden kısa bir süreliğine pençelerini çekip arabaya geçer misin?"

Esmer soruda saklı olan suçlamayı ve adamın onun hakkındaki fikirlerini duymazdan gelerek, "Hayır," dedi.

"Peki ama sonrasında aşı yaptırmam gerekecek mi?"

"Ah, lütfen!"

"O zaman daha fazla zorluk çıkarma."

"Buna gerek olmadığını söylemiştim."

Bıkmış bir ifadeyle arabanın kapısını açan Mehmet çekip gitmeye hazırlanan Esmer'e başıyla içeri geçmesini işaret etti. "Sana fikrini sormuyorum, yapılması gereken neyse onu yerine getirmeye çalışıyorum." Mehmet konuşurken genç kadına doğru keskin bir bakış atarak sadece duruşuyla bile hayır cevabını kabul etmeyeceğini gösterdi. "İçkilisin, saat gece yarısını çoktan geçti, kardeşimin misafirisin, kadınsın ve en önemlisi hava fazlasıyla soğuk, bu yüzden ikimizi de kurtarıp arabaya otur, lütfen."

Adamın tavrıyla birlikte Esmer'in bakışları buza dönüştü. Sanki önemli bir şeyi kaybetmiş gibi öfkeliydi. "Senin etrafındaki kadınlardan farklı olarak benim korunmaya ihtiyacım yok."

"Etrafımdaki kadınlardan farklı olduğunu kabul ediyorum. Fakat içimin rahat etmesi adına seni bırakmama izin ver. Ondan sonra da yollarımız kesişmemek üzere ayrılsın."

Mehmet'in kararlığını görebilen Esmer'in içindeki her şey, hayır demesi için haykırıyordu. Ancak başka bir güç az önce ada-

mın kim olduğunu anlayana kadar geçen sürede yaşadığı korkuyu unutmasına izin vermiyordu. Gecenin karanlığında bir anda karşısında beliren geniş omuzlu adamı gördüğündeki korkunun geride bıraktığı kalp çarpıntısı hâlâ geçmemişti.

Zihninin köşelerine doğru hızla hareket eden düşünceleri aniden dağılınca ortaya çıkan başka bir hatıra Esmer'in çekip gitmesine izin vermedi. Bu düşünce ilk etapta mantığına aykırı olsa da kendine, Mehmet'in onu gitmeye bir türlü cesaret edemediği yere götürmesinin iyi olacağını söyledi. Bu ayağına gelen bir fırsattı ve belki de bir daha bu kadar şanslı olmayı başaramayabilirdi. Çünkü kabul etmeliydi ki adam bu iş için biçilmiş kaftandı. Onu kullanacağı içinse asla utanmayacaktı.

Esmer'in karar vermeye çalıştığını gören Mehmet kolunu uzatıp genç kadını omuzlarından tuttu ve onu arabanın içine doğru yönlendirmeye çalıştı. Lakin adamın ona dokunmasıyla güçlü bir elektrik akımına kapılmış gibi tüm bedeni sarsılan Esmer yana doğru bir adım attı. Teması kesmeyi başarmış olmasına rağmen karınca istilasına uğrayan sinir uçları normale dönmeyi başaramamıştı.

"Hadi ama Esmer, sabaha kadar burada kalamayız."

İsminin çikolatalı dondurma gibi adamın ağzından akıp çıktığını düşünürken aklından geçenlere inanamıyordu. Bu ana kadar, babasının ona attığı kazıklardan bir tanesinin de onun için seçtiği isim olduğunu düşünmüştü. Yıllarca ona Esmer yerine Ebru diye hitap edilmesi için oldukça kutsal bir savaş vermiş ama her defasında kaybetmişti. Oysa şimdi görüntüsüyle tam bir tezatlık içinde olan adı, adamın dudaklarından dökülmesiyle birlikte o kadar da kötü olmadığını, hatta güzel bile sayılabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kendini tanımasa Mehmet'ten etkilendiğine inanacaktı. Kabul, adam çok yakışıklıydı, harika bir gülüşü ve insanı güvende hissettiren tavrı vardı ancak bunlar onun için bir şey ifade etmemeliydi. Maalesef ediyordu ve buna direnmeyi beceremiyordu.

Gün ağırınca yapacağı ilk iş kan şekerini ölçtürmek olacaktı. Çünkü bunun kimya ya da kadın erkek olmakla ilgisi olduğuna inanmayı reddediyordu. Eğer illa bir açıklama yapması gerekiyorsa o zaman da bunun sadece kozmik bir şaka olduğunu söyleyebilirdi.

Adamın gözlerinin içinde gördükleri ve dokunuşuyla birlikte hissettikleri kozmik yapıdan beklediği şeyler değildi. Neyse ki espri anlayışı vardı da şimdilik buna gülüp geçebiliyordu. Fakat aynı şakaya daha kaç kere gülüp geçebilirdi, emin değildi.

"Ay'da insan görmüş ama buna inanamıyor gibisin."

"Anlamadım!"

"Anlamanı beklemiyordum, sadece daldığın yerden seni kurtarmaya çalışıyordum."

"Tamam, teşekkür ederim."

Bambaşka bir boyuta geçen algıları sayesinde karar verme zahmetinden kurtulan Esmer itiraz etmeksizin arabaya oturduğunda kaşlarını ortada birleştiren Mehmet şaşkınlıktan daha fazlasını ifade eden bir tonla "*Teşekkür ederim mi?*" diye tekrarlayıp işittiği şeyin doğru olup olmadığını kendine teyit etme ihtiyacı duydu.

Uzun bir aradan sonra Mehmet'in keyfi yerindeydi ve mümkünse öyle kalmasını istiyordu. Tek amacı vardı, sabah Sena'yı cezaevi çıkışında karşılamaya gittiğinde duyguları gibi dinamik

görünmek istiyordu. Tabii ki Esmer'i evine bırakması külfet değildi ama tahmin ettiği gibi şehrin içinde yaşamıyor oluşu onu az da olsa hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Buradan sağa dönelim, lütfen," diyerek arabanın içindeki yorucu sessizliği bölen Esmer'in öncekilerin aksine sergilediği çekingen tavırlar ise onu merakta bırakmıştı.

"Sabah evden kaçta çıkmayı planlıyorsun?"

"Bu bilgi seni neden ilgilendiriyor?"

Başını pes edercesine sallayan Mehmet'in dudakları hissettiği stresle sağa doğru kıvrıldı.

"Yineliyorum, soru sormadan önce cevap vermeyi denemelisin?"

"Cevap vermeden önce bilgiyi neden paylaşmam gerektiğini bilmek isterim."

İç geçiren Mehmet, "Seninle kahvaltı yapmak için değil, mesela," dedi.

Esmer, genç adamın kinaye dolu cevabı ve ses tonu üzerine kafasını kaldırıp kaşların çattı. "Benimki meslek hastalığı diyelim. Peki, seninki ne?"

"Benim öyle bir hastalığım yok," diyen Mehmet girdiği ara yoldan dolayı hızını düşürünce oluşan fırsatla gerildiğini hissettiği Esmer'e döndü. Çenesi kasılan genç kadının suratındaki ifade onu konuyu kapatmaya itti. "Anahtarları verirsen arabanın sana ulaşmasını sağlarım."

"Buna gerek yok. Üstelik o Emniyetin arabası, anahtarını veremem."

"Peki," diyen Mehmet sohbet etmeye hevesli olmayan, keza kendisinin de sohbetinden keyif almadığı Esmer'in daha fazla üzerine gitmemek için bütün dikkatini yeniden yola verdi.

Aralarına dolmasına müsaade ettikleri kasvetli havayla yol alırken Mehmet bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyor fakat sonunun ne olduğunu anlamıyor, hatta fikir dahi yürütemiyordu. Genç kadın zaten huzursuz biriydi fakat şimdi, geçen her saniye onu daha da tedirgin biri hâline getiriyordu.

"Şu köşenin başında duralım."

Mehmet arabayı istenilen yerde durdurduğunda Esmer nihayet hayat belirtisi göstererek yerinden kıpırdandı. Fakat inmek için herhangi bir teşebbüste bulunmadı.

"Ev burası."

Başını ona gösterilen yere çeviren Mehmet bir kez daha şaşırdı. Ev, sanki ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Aynı boy ve yapıdaki binalar arasındaki ışıklandırması en parlak olan üç katlı evin önünde duruyorlardı. Fakat aydınlığına rağmen yaşam belirtisi göstermeyen tek kasvetli ev de oydu. Her bir köşesiyle hüzün kokuyor ve terk edilmişliğin hüsranını taşıyordu.

"Yalnız yaşayan birisi için bayağı büyük."

Kucağında birleştirdiği ellerini ovuşturan ve dik tutmak için çaba sarf ettiği bedeni kaskatı kesilen Esmer, "Belki ailemle yaşıyorumdur," diye kaçamak bir cevap verdi.

"Bu mümkün değil." Duyduğu yorumla tokat yemiş gibi yüzünü ona dönen Esmer'e açıklama yapma ihtiyacı duyan Mehmet, "Sadece bir fikirdi ve yanılmamışım," dedi.

"Umarım bir aferin beklemiyorsundur."

"İhtiyaç duymuyorum."

Tüm bedeniyle genç kadına dönen Mehmet'in asıl öğrenmek istediği, onun savcıyla birlikte yaşayıp yaşamadığıydı. Çünkü genç kadının yol boyunca sergilediği garip tutumunun, kavga ettiği sevgilisiyle karşılaşmak zorunda kalacağıyla ilgili olduğunu düşünmüştü ve anlaşılan yanılmıştı.

Sohbetin bittiğini ve artık gitme zamanının geldiğini belli edercesine Mehmet önüne döndü. Fakat Esmer'in inmek yerine sağ eliyle sol parmaklarını ovuşturmaya devam etmesi dikkatini çekti ve yeniden başını ona doğru çevirdi.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, bıraktığın için teşekkür ederim." Gerginliğini saklamaya çalışan Esmer'in çıkardığı ses hiç ikna edici değildi.

Arabaya bindiğinden beri farklı davranan genç kadını anlamakta sıkıntı çekiyordu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle emniyet kemerinden kurtulan Esmer'in her zamankinin aksine net tavırlar sergilemek yerine ürkekçe kapıyı açışını ve aynı şekilde dışarı çıkışını seyretti. Mehmet neredeyse onun korku ve endişe içinde olduğuna inanacaktı.

"Seni başka bir yere de bırakabilirim," dedi ama aldığı tek cevap Esmer'in hayır dercesine başını sallaması oldu.

Arabanın önünden dolaşıp yolun karşısına geçen genç kadını dikkatle seyreden Mehmet'in aklından aynı anda o kadar çok şey geçti ki tek yapabildiği, hangisine kulak vermesi gerektiğine karar vermek için durup beklemek oldu.

Bunun bunca zaman sonra acıtmaması gerekiyordu ama acıtıyordu işte. Çok kötü şekilde acıtıyor ve Esmer, kendini de duygularını da kontrol altında tutamıyordu. Gündüzleri her şey daha kolaydı ancak gecenin karanlığı onun düşmanıydı. Ve maalesef ki aradan geçen yıllara rağmen bu düşünceyle hâlâ sorun yaşıyordu.

Son ana kadar Mehmet'ten onu asıl yaşadığı yer olan polis lojmanına götürmesini istememek için savaş vermiş ve nihayetinde kazanmıştı. Zaten aksinin olmasına da müsaade edemezdi.

Çünkü bugüne kadar güçlü durup kendini saklamak adına çok fazla çaba sarf etmiş ve bu işte ustalaşmıştı. Oysa şimdi, sağlam olmanın aslında öyle hissetmekle hiçbir alakasının olmadığını görebiliyordu.

Montunun cebinden ailesine ait evin anahtarlarını çıkardı. Kendine yabancı gelen bir sesle "Hadi, artık saçmalama ve yürümeye devam et," dedi. Kalbinin üzerine saklanmış ve çıkmak için doğru anı kollayan korkunun tutsağı olmuşken yapmak, söylemek kadar kolay olmuyordu.

Bir elini belinde duran silahının kabzasına getirip sıkıca kavradı ama yerinden çıkarmadı. Diğer eliyle ise anahtarları kapının deliğine soktu. Üç hamle sonucunda ağır kapı açıldığında istemeden de olsa irkildi. İçgüdüleri direnmesini ve erteleyip durduğu işi bitirmesini söylerken, anlaşılan duyguları aynı fikirde değildi.

Nefesini tutup içeri girdi ve antrenin ışığını açıp kapadığı kapıya sırtını yasladı.

Bu eve on beş gün önce de gelmişti ve o zaman sadece yokluklarını hatırlayıp üzülmüştü. Sonrasında ise kaçarcasına buradan ayrılırken tekrar döneceğini biliyordu. Tahmin edemediği şey, şu anki duygularıydı. Kendi için hâlâ üzülüyordu ama bu eve ait korkuları yeniydi.

Çok değil, sadece biraz nefeslenmek için bekledikten sonra tereddütle adım atmaya başladı. Antreyi geçip salona ulaştığında ise acının hâlâ orada olduğunu ve sinsice yaklaştığını hissetti. Zaten bir adım bile atamadan içi bir anda elemle doldu. Aslında bu duygu onun için bir yol arkadaşı kadar tanıdıktı. Sadece böyle anlarda varlığını daha çok belli ediyordu. Psikoloğu bunun için, kaybetmiş olmanın ağır yükü demiş ve bilmişti. Babasını son kez gördüğü salonda dikilirken kaybetmenin ne demek olduğunu bütün benliğiyle hissediyordu.

Ne kadar geçtiğini bilmediği süre boyunca dikilip üzüntü, korku ve acıyla savaştı. Babası, karanlık ve gölgeler hayatının kısa özetiydi ve şimdi onları yeniden yaşıyordu. Onlardan kurtulmak için işe evi aydınlatmakla başlayacaktı. İhtiyacı olan şey, suni de olsa sadece aydınlıktı. Çünkü o zaten hep tek başınaydı ve duygularının üstesinden yine gelebilirdi.

Gözlerini kapadı ve korkularından kurtulup acının onu tamamen ele geçirmesine izin verdi. Göğsündeki sancının arasında soluk almaya çalışırken çok fazla ihanet ve yokluk yaşadığını hatırladı. Çok fazla kayıp vardı. Ve listenin en başında da kendi hayatı duruyordu.

Tüm iradesini kullanıp düğmeye ulaştığında oda birden aydınlandı. Ancak bu beklediği etkiyi göstermek yerine yüzeyin altında gezinen üzüntüleri sıcak ve talepkâr şekilde patladı. Çünkü görmek istemedikleri tüm gerçekçilikleriyle önünde duruyordu. Büyük bir aileye yuva olacak şekilde düzenlenen salon, ona görsel bir şölen sunsa da hepsi kandırıcıydı. Öyle ki hatırladıklarının hepsi, ona ait olamayacak kadar güzel ve sıcaktı.

Mutluluğun formülü, mutlu bir aileye sahip olmaktı ve Esmer bir zamanlar o aileye sahipti. Kıymetini bilememesi onun suçu değildi. Hiç kimse güzel günlerin biteceğini düşünmezdi. Eğer kaybedeceğini bilseydi babasının dizinde daha çok yatar, annesine daha sık sarılırdı.

Maalesef ki geniş iki koltuğun arasında duran berjerin üzerindeki lekeleri görmek zorunda kaldığında içini ısıtan anılar, simsiyah sis bulutunun içinde kaybolup gitti. Çünkü o koltuk buranın ne olduğunu ve artık ne olamayacağını net şekilde söylüyordu.

Zihnine üşüşen ve gözünün önünde dans eden anılara rağmen ileriye doğru bir adım attı. Bir saniyeliğine de olsa gözlerini yum-

du, açtığındaysa tam da beklediği ve korktuğu gibi odaya ait olmayan kâğıt parçasını gördü. Fakat bu defa kaçmak yerine korkularında haklı çıkmanın ağırlığıyla ona ulaşabilmek için ürkekçe yürümeye başladı

Çok geçmeden gri mermerden yapılmış dikdörtgen şeklindeki sehpaya bırakılmış kâğıdın üzerinde yazılanı gördüğünde bir anlığına felç olmuş gibi donup kaldı.

Yüksek sesle okuduğu cümle duvardan seken bir kurşun gibi havada çınladı ve aynı kurşun ona isabet etmişçesine nefesinin kesildiğini hissetti. O anda midesini yakmaya başlayan asit boğazına kadar ulaşmış ve onu boğmaya başlamışken ellerini karnına bastırdı.

Bunlar çok fazlaydı ve Esmer sadece kendini kandırıyordu. Bunu asla yapamazdı.

Hızla arkasını dönüp antreye, oradan da dış kapıya doğru koşarken maalesef acılarını, anılarını ve korkularını da kendiyle birlikte götürdüğünün farkındaydı.

Yanaklarından süzülen yaşları kendini tokatlarcasına silen Esmer'in öfkesinin sıcaklığı sadece hissettiği acıyla örtüşüyordu. Tüm yakıcı duygularına direnerek sokağa ulaştığında neresinin daha güvenli olduğunu bilmekten çok uzaktaydı. Kaçmaktan, karanlıkla savaşmaktan yorulmuştu ve yine başa dönmüşken kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.

Onu karşılayan gecenin karanlığına beni gel al dercesine meydan okuyarak kaldırım boyunca ilerlerken onun için artık hiçbir yer güvenli değildi. İçgüdüleri kaçmasını söylerken onları dinlediğinin farkında olmadan attığı her adım bir öncekinden hızlı oluyordu.

Koşarcasına yol alırken kendine artık dur diye talimat verdiyse de yeterli olmadı. Aksine daha uzağa gitmeye karar vermişçesine hızlandı. Fakat yeterince uzaklaşamadan aniden onu omzundan yakalayan eli hissettiğinde kanı dondu. Ama teslim olacak değildi.

Sol elini bütün gücüyle havaya kaldırıp karşısında duran bedene indirmeye hazırlandı. Maalesef ki kolu daha yarı yoldayken, düşmanı bileğini kavrayıp onu sabitlemeye çalıştı. Kalbi olması gerekenden çok fazla kan pompalamaya başlamış ve dizleri artık onu taşıyamaz duruma gelmişti. Aynı şeyleri bir kere daha yaşayamazdı, olmazdı. Ölecekse şimdi ölmeliydi.

Mücadele etmeye kararlıyken kulaklarında çınlayan uğultunun arasında kendi adını tekrarlayan sesin içindeki güveni hissetti. Sanki onu karanlık kuyunun içinden kurtarmak için aydınlığa doğru çağırıyordu. Bu bir yanılma olabilirdi ama o sesle birlikte azgın bir şelalenin gücüyle damarlarında dolaşan kanı küçük bir gölün sakinliğine dönüşmüştü. Esmer'in yorgun zihni tanıdık o sese tutundu. Ses önce derinlerden geliyordu, oysa şimdi ona çok yaklaşmıştı.

Bu umutla onu durdurmaya çalışan kişinin yüzüne bakma cesaretini gösterebildiğinde ise görmeyi beklediği son şey olan, Mehmet'in mavi gözleriyle karşılaştı. O anda tüm ilikleri boşalmışçasına gevşedi ve bir anlığına kalbinin ritmi değişti. Yüreğindeki bu his keskin ve vahşiydi. Kalbi, özgürlüğüne ulaşmak için hızla gökyüzüne yükselen güvercinin kanatlarını çırpması gibi atıyordu. Daha önce her türlü duyguyu yaşamış biri olarak bu değişikliğin nedenine dair fikri olmadığı gibi düşünmek için zamanı da yoktu.

Mehmet genç kadını durdurmak ve ona iyi olduğunu hissettirmek için ellerini omzuna koymuş ovuyor, Esmer'i kendine ge-

hissetmeye çalışıyordu. Bu gerçek olamayacak kadar güzel bir duyguydu ama Esmer'in güven sorunu vardı ve o sorun, kişiye göre değişmiyordu.

Birkaç saniye süren duraksamasının ardından, "Çek ellerini üzerimden," diye bağırıp kurtulmaya çalıştı. Ne var ki Mehmet'in gücü ve ısrarı karşısında fazla şansı yoktu.

"Seni ancak sakinleştiğinde bırakırım."

"Ben sakinim."

"Hı, hı, bu çok belli oluyor," diyen Mehmet onu iyice kendine yaslayıp kollarıyla sardığı genç kadını himayesine almışçasına göğsüne bastırdı. Ses tonu nazik, dokunuşu ise rahatlatıcıydı ve Esmer'in ihtiyacı olan şey de tam olarak buydu. "Geçti artık."

Gücünü geri çağırmak adına kendiyle kahramanca savaşan Esmer ellerini adamın göğsüne dayayıp geri çekildi. "Tamam, iyiyim."

"İyi olmanın anlamını tam olarak bildiğine emin misin?"

Esmer'in yüzü acıyla gerildi. Mehmet'in sorusunun cevabı hayırdı. Çünkü çok uzun zamandır gerçekten iyi olmamış ve iyi olmanın ne demek olduğunu unutmuştu.

Yüzünü örten hassas bir hayal kırıklığı örtüsünün ardına gizlediği gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Kelimeler boğazında düğümlenmiş, bakışları durgunlaşmıştı. Ancak tuhaf şekilde sakinleşmiş ve korkularını ötelemeye başarmıştı.

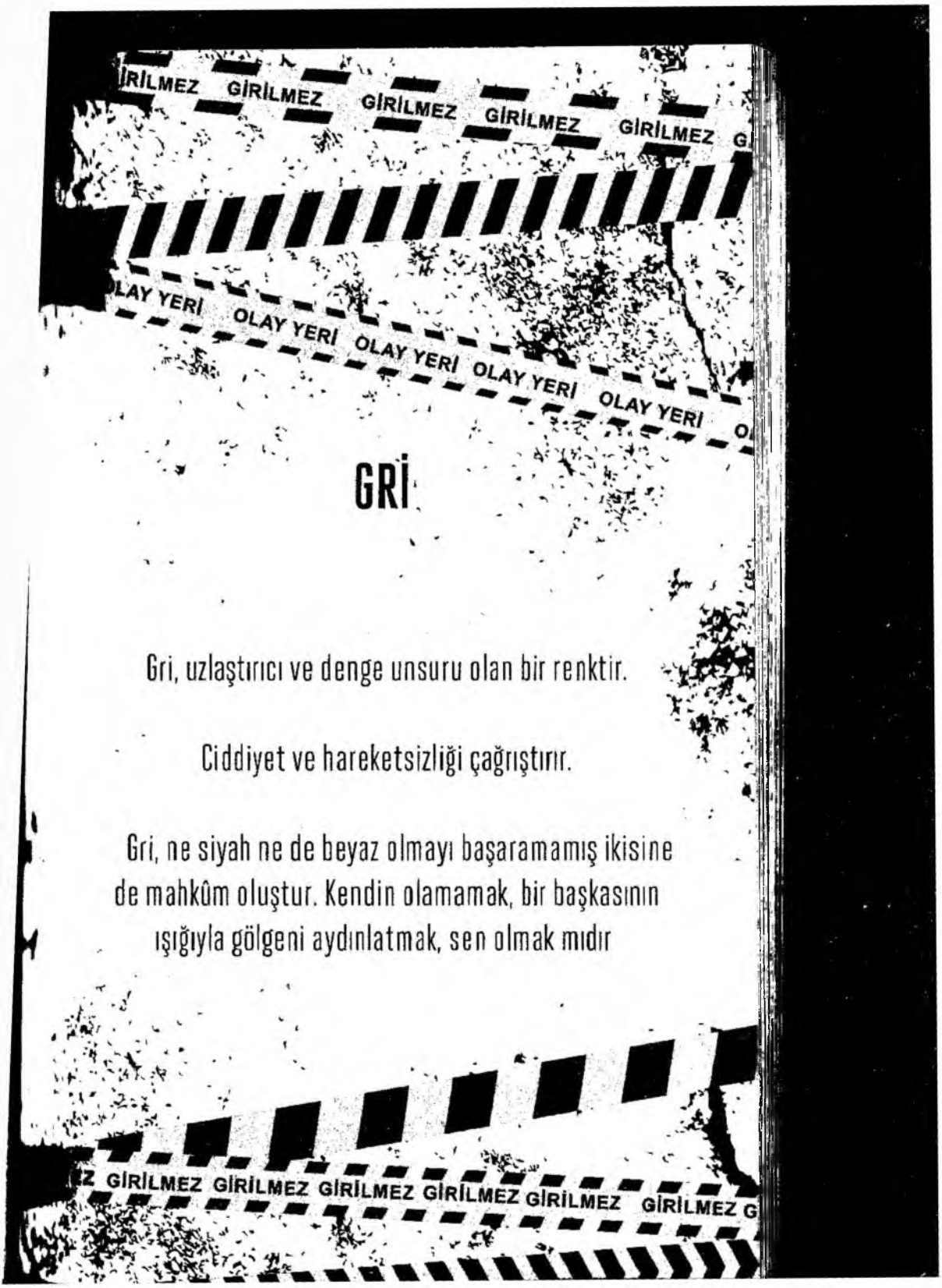
"Hadi, donmadan önce arabaya gidelim ve buradan uzaklaşalım."

Mehmet'in huzur vadeden sesiyle birlikte Esmer şaşkınlıkla içindeki boşluğun bilmediği bir duyguyla dolduğunu fark etti. Bu belki güven, belki umut ve belki de çok daha fazlasıydı. Fakat her ne ise Esmer'e *yaşamak* denilen şeyin aslında ne olduğunu hatırlatmıştı.

Her zamankinin aksine uysal bir hâlde başını sallayıp kaybe
miş her insan gibi omuzlarını düşürdü ve etrafına bakındı. Yağ
yağmur bile heyecansız ve sakinken, onun içinde fırtınalar kop
yordu. "Gidemem, ekip çağırmam gerekiyor."

"Gidebiliriz," diyen Mehmet aynı kararlı sesle devam ett
"Acelesi olmadığına eminim."

Gözleri kocaman olan Esmer, adama teslim oldu ve onun güç
lü kolunun altına sığınıp yürümeye başladı. Ama bu durumun
onun korkularından biri hâline gelmesini önleyemedi.

GRİ

Gri, uzlaştırıcı ve denge unsuru olan bir renktir.

Ciddiyet ve hareketsizliği çağrıştırır.

Gri, ne siyah ne de beyaz olmayı başaramamış ikisine de mahkûm oluştur. Kendin olamamak, bir başkasının ışığıyla gölgeni aydınlatmak, sen olmak mıdır

3. BÖLÜM

YALNIZ OLMAK SADECE KENDİNDEN MESUL olmak demekti ve bu da yaşamla ölüm arasındaki farkı oluşturuyordu. İnsan yalnız ölüyordu ama tek yaşayamıyordu. Esmer'in ise bu saatten sonra yaşamak için sebebe, ölmek için de bahaneye ihtiyacı yoktu.

Onlarla yaşamayı öğrendiğini sandığı şeylerle yüzleşmek, onu beklediğinden daha çok sarsmış ve kendini verdiği kararı uygulamak zorunda hissetmişti. Üstelik kararı oldukça netti ve tartışmaya kesinlikle kapalıydı. Artık kaçmayacaktı. Kalmayı ve yarım bıraktıklarını bitirmeyi seçiyordu.

Uykuya dalmadan saniyeler önce verdiği kararına sıkı sıkıya bağlanmıştı. Üstelik bu kez kimseyi değil, sadece içgüdülerini dinleyecekti.

Esmer her anlamda çok değişik bir sabaha uyanmıştı. Bu değişikliğe tek sebepse aldığı radikal kararlar değildi. Gözlerini asla tahmin edemeyeceği bir yerde açmıştı. Odanın misafirleri için özenle hazırlanmış banyosu, bulutların üzerinde yürüyormuş hissi veren beyaz halıları, büyük yatak ve tablolar, ona yeniden bir arada göremeyeceği bir konfor sunuyordu.

Bunlara alışmasa iyi ederdi, keza hiçbir polis lojmanında böyle bir hizmetle karşılaşamazdı. Hele güney cephesindeki pence-

neden görünen şehir manzarasına ancak uçağa bindiğinde denk gelebilirdi. O da eğer şanslıysa ve cam kenarına oturmayı başarabilirse...

Siyah kot pantolonunu ve kırışıklığını elleriyle düzelttiği beyaz tişörtünü giydikten sonra yine siyah ama onu sıcak tutacak olan kazağını üzerine geçirdi.

Ayağındaki postallar ve giydikleriyle buraya ait olmadığı açıkça belliydi. Bundan gocunmuyordu ama tuhaf hissettiğini de kabul ediyordu.

Üç erkek kardeşle birlikte babasına âşık bir kız çocuğu olarak büyümüştü. Makyaj yapmayı ve topuklu ayakkabıyla yürümeyi öğrenmesi gereken zamanlarda Esmer belirlediği hedefi vurmak için talimler yapıyordu. Ya da sokakta top koşturan ağabeyleriyle birlikte çocukluğunu yaşıyordu. Bu yüzden kızların alımlı bir kadına dönüşmek için yaptıkları şeyleri öğrenmeye fırsatı olmadığı gibi öyle bir istek de duymamıştı.

Yine de nasıl göründüğünü merak ederek köşeye konumlandırılmış aynanın karşısına geçti. Yuvarlak yüz hatlarına, küçük bir burna ama kocaman gözlere sahipti. İri ve su yeşili gözleri uzun siyah kirpiklerle çevrilmişti fakat onlar bile bakışlarındaki korkuyu gizleyemiyordu.

Dün gece tekrar yüzleşmek zorunda kaldıklarından dolayı yatakta dönüp durmuş ancak gün ağardığında fazla çalışan beynine ayak uyduramayan bedeni yorgun düşmüş ve uyumakla bayılmak arasındaki o yere gitmişti. Başka zaman sorsalardı pürüzsüz teni olduğunu söylerdi. Oysa şimdi uykusuz geceler, göz etraflarında morluk olarak ona geri dönmüştü.

Bunlar herkes tarafından bilinen ve açıkça görünen gerçeklerdi, bir de Esmer'in iç dünyası vardı ve orası epey sarsılmıştı.

Babasının evindeki sehpanın üzerine onun için bırakılan not yine korku dolu geceler ve yine kaçmak demekti. Bu da yine önüne bakmadan sürekli arkasını kollamak ve yine normal olmayı başaramamasıyla aynı anlama geliyordu.

Hayatının son beş yılının ilk üçü, onu yüzüstü bırakan babasının gidişini ve gidiş şeklini kabullenmekle, son ikisini de kaçmakla geçirmişti. Şimdi ise aradan ne kadar zaman geçerse geçsin ya da nereye giderse gitsin bu döngüden kurtulamayacağını fark ettiği bir zamanın içindeydi. Ancak neye mal olursa olsun başkalarının bunu anlamasına izin verecek değildi.

Çenesini havaya kaldırıp omuzlarını geriye itti. Kendini saklamak konusunda iyiydi, aynı şeyi yine yapabilirdi ve yapacaktı da.

Kendini incelemekten vazgeçip tıpkı sahibi gibi fazlasıyla erkeksi olan evin, küçük bir kısmını oluşturan odadaki ona ait izleri temizlemek için aynanın önünden uzaklaştı. Silahını beline takıp montunu giydikten sonra odanın içini gözleriyle taradı.

Onu evine getirme inceliğini gösteren Mehmet Sancaktar'a müteşekkirdi ama gece yaşadığı rezillikten sonra adamın yüzüne nasıl bakacağını bilmiyor, bu yüzden de dışarı çıkıp onunla karşılaşma anını geciktiriyordu. Fakat sonsuza kadar burada saklanamazdı.

Korkularından kaçarken Tanrı'nın bir lütfu gibi karşısına çıkan Mehmet, onu bulmuş ve karanlığın içinde kaybolmasını önlemişti. Onu sakinleştirmek adına her şeyin yoluna gireceğini dair sözler veren adam, Esmer'e itiraz hakkı tanımamıştı. Onu omuzlarından yakalayıp kendine yakın tutmuş ve arabasına kadar peşinden sürüklemişti.

Uzunca bir süre hiç konuşmadan arabanın içinde beklemesine müsaade ettikten sonra da, "Ne yapmak istersin?" diye sormuştu.

O an Esmer yok olmak istiyordu ama onun yerine, "Beni bir otele bırakır mısın?" diye ricada bulunmuştu.

Sessiz kalan Mehmet isteğini kabul etmişçesine arabayı çalıştırmıştı. Yol boyunca başını pencereye yaslayıp görmeyen gözlerle dışarıyı seyreden Esmer, adam arabayı otel olmadığını bilinin ettiği büyük bir binanın otoparkına çektiğinde duruşunu anlık bozmuştu.

Nerede olduklarını anlamaya çalışırcasına soran gözlerle bakıştığında Mehmet, "Yalnız kalman iyi bir fikir değil. Biraz dinlen, sonra da ne yapmak istediğine karar verirsin," demişti.

Esmer aslında onun hükmeden tavrından rahatsız olmuş ve karşı çıkmak istemişti. Ne var ki Mehmet'in farklı, üstelik hemen etkisi altına alan aurası, karşısındakine şans tanımayacağını belirtircesine asi ve çok güçlü bir duruşu vardı.

Gerçi Esmer'in onun teklifini kabul etmesinin sebebi bunlardan biri değildi. Gücü tamamen tükenmişti ve yoluna devam edebilmek için acilen toparlanması gerekiyordu.

Söylenileni yapmak için peşinden gittiği Mehmet'le, onu bu odaya getirene kadar teşekkür etmek dışında hiç konuşmamıştı.

Şimdi ise gün aydınlanmış ve ihtiyaç duyduğu gücü geri gelmişti.

Açmak için uzandığı kapının kolunu tuttu fakat ciğerlerini havayla doldurup yeniden polis duruşunu alana kadar bir süre hareket etmedi.

Mehmet'in adını bile duyduğunda heyecanlanıyor, olur olmaz anlarda onunla ilgili farkındalıklar yaşıyor ve aklına hiç hoşlanmadığı şeyler geliyordu. Bunu ilk fark ettiği zaman kendiyle kavga etmiş ve derhâl kurtulması için yine kendine talimat vermişti.

Kabul etmeliydi ki erkek türünün üstün bir örneği olan adam karşı değil o, hiçbir kadın kayıtsız kalamazdı. Çünkü bu hormonal dengelerin kendi içindeki karmaşasıydı. O nedenle Mehmet Sancaktar konusuna gereğinden fazla kafa yormuyordu.

Gerçi Esmer, adamın nasıl göründüğünden ziyade onun hissettirdikleriyle daha çok ilgileniyordu. Adamı oluşturan bileşenlerin en önemlisinin güven olduğunu herkes gibi o da fark etmişti ki güven Esmer'in hayatındaki eksiklikti. Ve güven denilen şey dünü düşünmeden bugünü yaşamak, yarın için de hayal kurmaya cesaret edebilmekti.

Esmer için çok zor bir gün olacaktı, ayrıca onu bekleyen sıkıntılı zamanların da ilk günüydü. O yüzden Mehmet'le karşılaşmak yaşayacaklarının yanında en masum olanı ve belki de kendini normal hissedeceği tek zaman dilimiydi.

Koridor boyunca ilerlerken düşüncelerinden o kadar da emin olmadığını fark etti. Mehmet bir şeyler duymayı hak ediyordu etmesine de Esmer susmayı beceremediği gibi konuşma konusunda da iyi sayılmazdı.

Adamın mavi gözlerinde haşin ve insanın içine işleyen bir ifade vardı, bu da onu olduğundan daha çekici biri hâline getiriyordu. Bu defa gözlerinde acıma ve aşağılama göreceğine emin olduğu için onlara bakmaması gerektiği konusunda kendini uyardı.

İçindeki duygu yoğunluğuna rağmen ileriye doğru oldukça güçlü adımlar atmaya devam ederken aniden durdu. İki adım ötesinde olan ve kapısı bulunmayan fakat mutfak olduğunu tahmin ettiği yerden gelen seslerle birlikte Mehmet'in nerede olduğu sorusu da yanıtını buldu.

Yüzündeki ifadeleri silip kafasını kaldırdı ve içindeki havayı boşaltıp yürümeye başladı.

Attığı ikinci adımın sonunda tahmin ettiği gibi mutfağın önünde dikiliyordu. Üstelik ikinci tahmini de tutmuştu. Tek kişi için oldukça büyük olan masada oturan Mehmet önündeki tabletten gözünü ayırmadan çayını yudumluyordu. Dinç, ulaşılmaz ve tehlikeli görünen adamın kravatı ise yine boynundaydı. Bu sefer bir farklı, ceketinin üzerinde olmamasıydı. Kastan oluşan bedenini saran beyaz gömleğinin altında neler olduğunu düşünmekse Esmer'in hayatı boyunca yaptığı en büyük hataydı.

Gözünün önüne gelen manzarayı geri göndermek için yutkunan genç kadın olduğu yere çakılıp kalmıştı. Kalbi gümbür gümbür atmaya başlamışken artık ne bedenine ne de düşüncelerine hâkimiyet verebiliyordu.

Özenle çizilmiş gibi hiçbir hatası bulunmayan burnu, kalp şeklindeki dudakları, bronz teni, gür ve siyah saçları ile adam kusursuzluğu sınırlıkle kusursuz görünüyordu. Bu görüntü karşısında da nutkunun tutulması şaşılacak şey değildi.

Kendiyle giriştiği savaşı kaybetmek üzereyken, başını kaldırmayan Mehmet, "Orada dikilmeye daha ne kadar devam edecekti?" diye sorduğunda adam hakkındaki düşüncelerinin yüzünde oluşturduğunu tahmin ettiği ifadeyi yok etmek için kaşlarını ortada birleştiren Esmer'in hayat belirtileri yavaş yavaş geri gündü ve nihayet yerini terk etti.

"Sadece düşünüyordum."

"Neyi?"

"Kravatınla uyuyor olma ihtimalinin ne kadar olduğunu?"

"Bana yakıştığını düşünüyorum."

"Yine de onu çıkardığın oluyor mu, diye merak ettim."

"Sesinde duyduğum kinaye mi?"

"Kinayeyi sadece ses tonumdan mı anladın? Kelimelerim açıkça belli eder sanıyordum."

Mehmet dikkatini önündekilerden ayırıp sırtını geriye yaslarken başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. "Kravatım ve ben oldukça iyi bir ikiliyiz, neden kinayeni üzerime alınayım ki?"

Kesinlikle iyi bir ikiliydiler fakat bu Esmer'in düşünmek ve üzerinde durmak istediği bir konu değildi. O da tüm duyularını adamdan ayırıp masanın üzerinde duran peynir tabağına odakladığında uzun zamandır düzgün bir kahvaltı etmediğini hatırladı. Açlığını ortaya koyan bakışlarını gizleyemeden yutkundu.

Konuyu değiştirip gitmeden önce midesinin ihtiyaçlarını karşılamak ve belki bir davet gelir umuduyla, "Kahvaltıyı sen mi hazırlıyorsun?" diye sordu yumuşakça.

"Bu sabah sen hazırlarsın diye ummuştum ama anlaşılan şanslı günümde değilmişim."

"O dediğin sadece filmlerde oluyor."

"Şu, yumurta kırmasını bile beceremeyen kızlardan mısın?"

"Yumurtayı her şekilde kırabilirim ama onu pişirme konusunda asla iddiaya girmem."

Sağ kaşını havaya kaldıran Mehmet yüzünü aydınlatan bir tebessümle inanamıyormuşçasına başını salladı. "Bunu sevdim. Peki, yemek yeme konusunda nasılsın?"

"Hakkını veririm."

"Öyleyse tepemde dikilmek yerine oturmayı düşünüyor musun?"

"Hiç teklif etmeyeceksin sandım," diyen genç kadın tek hareketle sandalyeyi çekip oturdu.

Esmer'in içini görmeye çalışıyormuş gibi bakışlarını ona diken Mehmet'in tebessümü daha da genişledi. Esmer fazlasıyla

gergindi. Üstelik bu ne kadar örtmeye çalışsa da her hâlinden belli oluyordu. Mehmet onun için üzgün olsa da az sonra yaşanacakları önleyemezdi.

Gece, genç kadının korkularına ve üzüntüsüne şahit olduktan sonra onun kısa sürede toparlanmış olması, en azından öyleymiş gibi görünmeyi başarması hayranlık vericiydi.

Mehmet tabletinden okuduğu piyasa haberlerini kapatıp kenara koydu ve zaman geçirmek için çay fincanını alıp yudumlamaya devam ederken genç kadını izlemeyi sürdürdü.

Esmer'in iri su yeşili gözleri masanın üzerinde duranlar arasında gezinirken parlıyordu. Hepsinin tadına bakmak istiyormuşçasına tabağına doldurmasıyla, Mehmet iki kaşını havaya kaldırdı. Belli ki hakkını veririm derken abartmamıştı.

Olmak istediğinin aksine Esmer'in yüzünde temiz bir saflık vardı. Ona bakınca insanda gülümseme hissi uyandırıyordu. Sivri dilliydi ve oldukça zekiydi. Hareketleri ve giydikleriyle örtmeye çalışsa da aslında kadınsı bir zarafeti olduğu gibi vücudu da kıvrımlıydı.

Kopardığı büyükçe dilim ekmeği ağzına atıp çiğneyen Esmer, "Bana o şekilde bakma lütfen, yiyemiyorum," dedi ama Mehmet'in ona baktığı kısım hariç gerisi büyük bir yalandı.

"Pardon, aranıza girmek istememiştim."

Hareketlerini iyice hızlandıran Esmer bir süre daha aynı şekilde yemeğe devam etmesinin ardından sanki bir anda aklına gelmiş ve geç kaldığını hatırlamış gibi aniden durup tabağını ileriye doğru itti. "Neyse, her şey, özellikle kahvaltı için teşekkür ediyorum ama bana hâlâ çözmek zorunda olduğun bir krizmişim ve halledemezsen iflas edecekmiş gibi bakıyorsun."

Geniş gövdesini sandalyeden ayıran Mehmet kollarını masanın üzerinde birleştirip öne doğru eğildi ve genç kadına yaklaştı.

"Seni gün ışığında ilk defa görüyorum, belki ondandır."

"Senin adına üzgünüm ama külkedisinden prenses olmaz. O yüzden beklentilerini yüksek tutmamanı tavsiye ederim."

"Seni prensese dönüştürecek prensi bulamadığın için öyle düşünüyor olabilirsin."

"Bu bir vaat mi?"

"Kesinlikle hayır."

Esmer sancılı hislerine rağmen çenesini dik tutmaya devam ederken adamdan yayılan buram buram parfüm kokusunu belli etmeden içine çekti ki bu yaptığı ve sonrasında pişman olduğu şeyler listesinde ikinci sırayı aldı, zira ilkini daha az önce yaşamıştı.

"Ancak sen hâlâ aynısın. Yani hiç kurbağaya dönüşmemiş gibisin," diyen Esmer ses çıkarmayı başardığı için kendini tebrik etti.

"Gururum ve ben, sana teşekkür ediyoruz."

Rahatsızlığını belli etmek istemeyen Esmer bedenini yavaşça geri çekip sırtını sandalyesine yapıştırarak adamla arasındaki mesafeyi açtı. "Sen de bazen bile olsa karşındakine aynı şekilde davranmayı denemelisin."

"Sana kompliman yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, çünkü senin de yapamayacağın şeyler var."

"Bu kanıya nasıl vardığını merak ediyorum."

"Senin gibi adamlar genelde söylemeye değil, duymaya alışıktır."

Başını kaldırmadan bakışlarını Esmer'e diken Mehmet dudaklarını hafifçe eğdiğinde yaptığı bu küçük hareketin genç kadının üzerinde yarattığı büyük etkinin farkında değildi.

"Yani beni etkileyici buluyorsun, öyle mi?"

Telaşlanan Esmer, "Aman Allah'ım bunu da nereden çıkardın?" derken normal görünmeye çalıştı ancak yanaklarının ihanetini önleyemedi.

"O zaman, alışkın olduğumu sandığın şeyleri duyduğum kanısına nasıl vardın?"

"Ah lütfen, aynanın karşısına geçip kendine en iyi benim, dediğini inkâr edemezsin."

"Bunu kendi kendime söylememe gerek kalmıyor," diyen Mehmet sağ kaşını havaya kaldırıp sustuğunda Esmer yanaklarının cayır cayır yandığını hissetti.

En iyisinin susmak olduğuna ve artık gitmesi gerektiğine inan Esmer, adamın ona sormak istediği soruları olduğunu biliyordu. Yani o bakışlarının sebebinin gerçekten gün ışığında nasıl göründüğünü anlamak için olmadığı fazlasıyla belliydi.

Esmer sessizliği bozmak ve az önceki konudan uzaklaşmak için, "Tek mi yaşıyorsun?" diye sordu. Aslında evdeki soğukluk bu sorunun cevabının evet olduğunu söylüyordu. Ancak asıl konuya girmek için önce kıyılarda dolaşmayı ve iyice ağırlaşan sessizliği bozmak istedi.

"Zirve tek kişiliktir."

Adamın kuru cevabıyla hiç beklemediği anda Esmer, "Verdiğin cevapla beni şaşırtmadığın için teşekkür ederim," dedi.

"Çok güzel gülümsüyorsun, bunu daha sık tekrarlamalısın."

"Gülümsüyor muyum?"

"Evet ve hâlâ aynı eylemi gerçekleştirmeye devam ediyorsun ki bence bu biraz tuhaf."

Mehmet'in ne yapmaya çalıştığını anlayamayan Esmer ayağa kalktı. Bu aşamada gitmek ve onu sorularıyla baş başa bırakmak, yapılması gereken en mantıklı hareketti.

"Dediğim gibi teşekkür ederim ama artık gitmem gerekiyor."

"Amacım seni utandırmak değildi, sadece az önceki tavsiyene uyup sana iyi bir şeyler söylemek istedim."

"Tamam... Ama artık kesinlikle gitmem... Gerekiyor."

Ne düşündüğü belli etmeyen Mehmet sakince ayağa kalktı. Düzgün ve görkemli fiziğinin avantajını kullanarak konuşmanın asıl şimdi başladığını ifade ediyor gibiydi.

Zaten adam fazla yer kaplıyordu ve Esmer onun ayaklanmasıyla iyice köşeye sıkıştığını hissetti. Tabii bunda duyacaklarının ve söylemek zorunda kalacaklarının da etkisi vardı.

Ne var ki Mehmet hiç beklemediği bir şey yaptı ve konuşmak yerine elini cebine sokup Esmer'e tanıdık gelen bir araba anahtarı çıkardı. Onu önce parmaklarının arasında birkaç tur döndürdü, sonra da alması için genç kadına uzattı.

"Araban otoparkta, oraya asansörle inebilirsin."

Esmer birkaç saniye süresince sanki taş kesildi. Sonra birden başını doğrultarak gözlerini meraklı bir bakışla Mehmet'in gözlerinin içine dikti.

"Nasıl?"

Onun için yapması çok kolay ve normalmiş gibi omzunu kaldırıp indiren Mehmet, "Anahtar montunun cebindeydi," dedi.

"Buna gerek olmadığını söylemiştim."

"Bu, beni durdurmak için yeterli değildi."

"Hem sen ceplerimi mi karıştırdın?"

"Öyle görünüyor ancak niyetim iyiydi."

"Hadi oradan! Bunu yaptığın için kendinden utanmalısın."

"Şu anda kara kara arabana nasıl ulaşacağını düşünmüyor olmanın tek sebebi, cepleri boş olan montundan anahtarını almış olmam. Bence bana teşekkür etmelisin."

Diğer tüm duyguları bir kenara bırakıp öfkenin onu ele geçirmek üzere olduğunu fark eden Esmer aynı zamanda bunun gereksiz bir tepki olacağını da biliyordu. Sağlıklı düşünmek için zaman kazanmak adına yutkundu, sonra da yenilgiyi kabul etmişçesine, "Peki, teşekkür ederim," dedi.

Doğru şeyi söylemişti. Ancak adamın eli ona doğru uzanmış hâlde anahtarı almasını beklerken yapılacak doğru hareketin ne olduğunu kestiremiyordu. Anahtarı alması şarttı fakat ona dokunmadan bunu nasıl yapacağını kesinlikle bilmiyordu.

Esmer etrafını saran ve yabancısı olduğu duygulara karşı direnip nazik olmayan bir şekilde uzandı ve Mehmet'in avucunun içindeki anahtarı alıp hızla arkasını döndü. Mutfak kapısına ulaşmayı henüz başardığında ise, "Telefonun da şarjda," diyen Mehmet'in sesiyle olduğu yerde kaldı. "Ekip arkadaşların da şu anda ailene ait evde inceleme yapıyor."

Beynindeki tüm kan ve ayağının altındaki zemin çekilmiş gibi hisseden Esmer, işlerine burnunu sokup berbat eden adama bağırmamak için dudaklarını birbirine yapıştırdı.

"Eğer istersen sonucun ne olduğunu öğrenebilirim," diyen Mehmet'in sesi bu defa yakından gelmişti. Yenik hâlde omuzlarını düşürüp dayanılmaz isteğine boyun eğerek adama doğru dönerken ne göreceğini biliyordu. Bilmediği şey, kendisinin ne tepki vereceğiydi.

Yanılmamıştı. Çok yakındılar ve adamın vücudundan yayılan mavi, sıcak bir dokunuş gibi duyumsayabiliyordu. O hisle birlikte yanaklarının aynı saat içerisinde ikinci kez ısındığını fark etti. Ne var ki biraz önce ona tatlı tatlı bakan mavi gözler şimdi buz gibiydi.

Görmek zorunda kaldıklarından sonra kendiyle ilgili yaşadığı düş kırıklığı mürekkep lekesi gibi yüzüne yayılırken Esmer soğuk bir tavırla, "Bunları neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Yardımcı olacağıma dair söz vermiştim. Ve *benim gibi adamlar* verdikleri sözü tutarlar."

"Peki, neyi merak ediyorsun?"

Omuzlarını bir kez kaldırıp indiren Mehmet, "Hiç," dedi.

"Doğru nasılsa öğrenirsin, tabii henüz öğrenemediysen."

"Öğrenmedim ama öğrenir miyim bilmiyorum, çünkü merak etmiyorum."

Mehmet her zaman kontrollü ve mesafeliydi. O izin vermediği sürece ne düşündüğünü anlamak mümkün olmuyordu. Esmer'de kendi endişelerini gizlemek adına yüzüne küstah bir ifade yerleştirip ellerini iki yanına açtı. "Bir kere daha soruyorum, bunları neden yapıyorsun?"

"Belki de sen şanslı günündesindir."

Bu, Esmer için gerçekleşmeyeceğini bildiği bir dileği ısrarla istemeye devam etmesiyle aynı şeydi. Çünkü şansla uzun zamandır arası bozuktu. Çatlamış sesle, "Kimi aradın?" diye sordu. Başının ne kadar belada olduğunu ve planının ne kadarının değiştiğini öğrenmesi şarttı.

"Komiser Selim'i... Olanları anlatınca o da ekip arkadaşlarına haber vereceğini ve konuyla bizzat ilgileneceğini söyledi. Sonra telefonun çaldı ama şarjı bitti, ben de lazım olur diye gereken neyse onu yaptım."

"Sana haksızlık etmek istemiyorum fakat beni evine getirme inceliğini göstermen hayatıma da burnunu sokabileceğin anlamına gelmez, ne gerekiyorsa ben hallederdim."

Kaygılı görünen Mehmet, onun söylediği gibi yapacağından pek de emin değildi.

Ufak bir hareketle yanına vardığı Esmer'in omzuna oldukça dostane şekilde elini koydu.

Mehmet'in değdiği yerde heyecan verici bir ağırlık hissetmiş olsa da adamın eli sanki oraya aitmiş gibi rahat ve sıcacıktı.

"O evde ne gördün bilmiyorum ama zaten o şeyin orada olduğunu biliyordun. Çünkü onunla bir kere daha yüzleşmek zorunda olacağın için tüm yol boyunca endişeliydin."

Mehmet tespitinde de haklıydı ama bu, kelimelerinin Esmer'in canının daha az acıtmasını sağlamıyordu. Acıdan kurtulmak istercesine gözlerini yumdu ama hiçbir işe yaramadı. Acı oradaydı ve ne yaparsa yapsın gitmiyordu işte. Yeniden düşünmeye başlayabilmek adına önce adamla devam eden ten temasını kesmesi lazımdı. Bunu için de omzunu hafifçe geri çektiyse de ne bir şeyler söyleyebilmeyi ne de düşünmeyi başaramadı.

Ufak ve istediğinin aksine son derece kolay incinebilir görünen Esmer, dudaklarını birbirine bastırıp susmaya devam edince, Mehmet kendini yeniden konuşmak zorunda hissetti.

"Gece sadece bir kere ekipleri araman gerektiğini söyledin, sonra da gelip yattın. Bu yüzden yapamayacağını düşünerek senin için sorunu çözmeye çalıştım. Ancak doğru olanı yaptığımdan emin değildim. Sonra uyandın ve telefonunu bulup birilerini aramak yerine benimle amaçsızca sohbet edip yemek yedin. İnan, senden başka hiç kimse öyle bir gece yaşadıktan sonra neler olduğunu öğrenmek yerine kahvaltıyı kimin hazırladığıyla ya da benim kimle yaşadığımla ilgilenmezdi. Demek ki haklıymışım."

Esmer yakalandığı için üzgündü ve maalesef söyleyebileceği hiçbir şey durumu kurtarmaya yetmezdi.

Kars'taki görevini bitirip İstanbul'a geldiğinin üçüncü günün sabahında o eve gitmiş ve sehpanın üzerine onun için bırakılan mesajı görmüştü.

Altı ay gibi uzun bir ayrılıktan sonra İstanbul'a ilk defa gelmişti. Notta, *"Evine hoş geldin, yeniden karşılaşmak için aylardır seni bekliyordum,"* yazıyordu. O zaman da yine salondan öteye geçememiş ve yine ardına bakmadan evden kaçmıştı.

Ne yapacağına karar verebilmek için günlerce düşünmüş, bu arada da notu ağabeylerinden birinin bulması için dua etmişti. Fakat ne onlardan ses çıkmış, ne de oraya bir kere daha gitme cesareti gösterebilmişti. Ancak geçen her günle beraber huzursuzluğu artmış, beklemek ise yorucu olmaya başlamıştı.

Nihayetinde Mehmet onu evine bırakmayı teklif ettiğinde bunun beklediği cesaret olduğunu sanmıştı. Çünkü daha önce birçok defa babasına ait olan ama beş yıldır kullanılmayan eve gidip lanet notun orada olup olmadığını görmek için yola çıkmış fakat asla sonuna varamamıştı. Her defasında aynı yerden U dönüşü yapmıştı.

Oysa direksiyon Mehmet'teyken vazgeçse bile bunu söylemeyi başaramayacağını biliyordu. Keza öyle de olmuştu. Birçok defa adamdan, geri dönmesini ve onu polis lojmanına bırakmasını istemeye niyetlense de yol boyunca dilini ısırarak susmayı başarmıştı.

Esmer dilekte bulunmuş, notun orada olmadığına inanmak istemişti. Gerçi aksinin olacağını hayal etse de notun yerinde durduğunu biliyordu, oraya da o yüzden gitmişti. Eğer kâğıt parçasına dokunabilseydi kimseye haber vermeden onu yok edecek ve hiç olmamış gibi davranacaktı. Ne var ki işler şimdi Mehmet'in sayesinde beter şekilde karışmıştı.

Esmer sessizliğini bozarak kinayeyle sadece, "Evet, bugün şanslı günümdeymişim," dedi.

"Belli ki yaşadığın şeyin üstesinden gelip yokmuş gibi davranabiliyorsun ama ben yapamam. O yüzden karıştığım için üzgün olmasam da hakkın olarak senden özür dilerim."

O korkunç anı belleğinden silebilecekmiş gibi Esmer gözlerini yumdu. Sonra hatırlayıp üzülebilirdi ancak şimdi, zaman onun için heba edilemeyecek bir lükstü. Telefonu kapalı olduğu için minnettar olsa da bu ağabeylerini durdurmaya yetmezdi. Ve şu andan itibaren geri dönmek bir seçenek olmaktan çıkmıştı.

Zaten artık kaçmayacağı konusunda kendisiyle gece mutabakata varmıştı ama bu gelişme yüzünden planları değişmişti. Yeni plana ihtiyacı vardı ancak düşünmek için zamanı yoktu.

Esmer'in ilk hedefi saklanmak olacaktı ve bunu nerede yapacağını biliyordu.

Zihninin, duyduklarına yetişebilmesi için kendine zaman tanıdıktan sonra saniyeler içinde oluşturduğu planının ilk aşaması için, "Madem yardım etmeye bu kadar isteklisin, demek ki senden bir şey daha rica edebilirim," dedi.

Mehmet duyacaklarını merak ederek ellerini cebine soktu ve sanki ne düşündüğünü anlamaya çalışırcasına bakışlarını genç kadının yüzünde dolaştırdı. "Dinliyorum."

"Seni arayacaklardır, onlara nerede olduğumu bilmediğini söyler misin?"

"Bunu yapabilirim, çünkü zaten az sonra nerede olduğunu bilmeyeceğim."

Mahcup bir ifade takınan Esmer, "Bence bileceksin," dedi.

"Korkarım bunu nasıl yapacağımı da söyleyeceksin."

Esmer şaşılacak derece Mehmet'e güven duyuyordu. Oysa adam isterse her şeyi yakıp yıkabilecek biriydi. İnsanı şaşırtan mavi gözleri ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmazken sesi sakin ve ikna ediciydi. Ancak o sakinlik kesinlikle kandırıcıydı.

"Bana ulaşmak için her yolu deneyeceklerdir ve nihayetinde de başaracaklardır. Fakat benim zamana ihtiyacım var."

Mehmet cümlenin devamında ne geleceğini tahmin ederek kaşlarını ortada birleştirdi. "Seni saklamamı mı istiyorsun?"

"Sadece birkaç gün burada kalmama izin ver, yeter."

Gülmeye çalışırken garip bir ses çıkaran Mehmet bundan daha saçma bir fikir duymamıştı. "Dün gece teklif ettiğin gibi seni bir otele yerleştirebilirim."

"Beni bulmaları sadece bir gün sürer. Oysa bakmayacakları tek yer senin evin olur ve senin sözüne inanırlar. Çünkü burada olmam, burada kalmayı seçmem kadar mantıksız."

"Ve sen, benden mantık sınırları dışında davranmamı bekliyorsun."

"Hayır, sadece yardım etmeni istiyorum, çünkü haddin olmayarak işime burnunu soktun ve her şeyi berbat ettin. Şimdi de düzeltmem için..."

Mehmet'in bakışlarının arkasında susması için sessiz bir emir vardı ve Esmer de onu dinleyip sustu.

Sessizlik giderek büyüdü ve bir girdap gibi mutfaktaki bütün enerjiyi içine çekti. Hayatı, adamın vereceği karar bağlı olduğu için Esmer sessizliğe direnip bekleyişini sürdürdü.

Başını önüne eğen Mehmet ayakkabısının uçlarını inceliyormuş gibi geçirdiği yarım dakikanın sonunda yeniden sırtını dikleştirip genç kadına baktı. Ses tonunu olumlu tutmaya çalışarak, "Neden Savcı Güçer'den yardım istemiyorsun?" diye sormasına rağmen aslında bu fikirden hoşlanmamıştı.

"Ondan yardım isteseydim ona giderdim."

"Bu bir cevap değil!"

"O bana yardımcı olamaz."

"Hâlbuki aramızdaki tek mantıksız adam oymuş gibi..." diyen Mehmet cümlesini yarım bıraktı. Savcıdan zaten hazzetmiyordu ancak şimdi nedensiz yere ona karşı büyük bir kin beslediğini fark etti ki bu da Mehmet'i telaşlandırdı. "Neyse, anlaşılan bir sonuca varamayacağız. Bugün Sena tahliye oluyor ve ona yetişmem için hemen çıkmam gerekiyor. O yüzden şimdilik böyle kalsın, döndüğümde detayları ve ne yapacağımızı konuşuruz."

"Pişman olmayacaksın."

"Hiç sanmıyorum." Mehmet iki kaşını havaya kaldırdı. "Ayrıca sadece konuşacağız dedim. Sen B planını hazırda tut."

Onu gülümseyerek uğurlayan Esmer'in yanından geçip koridora çıkan Mehmet daha şimdiden verdiği kararın doğuracağı sonuçlardan memnun kalmayacağını hissedebiliyordu.

Her şeyi sorgulardı ama bu her şeyin tanımında kendi kararları yoktu. Çünkü öncesinde sorgular sonra karar verirdi. Laf ağzından çıkıp onun sorumluluğuna girince de keşke demek yerine doğru sonuca ulaşmak için mücadele ederdi.

Mehmet otuz saniyenin, kritik bir karar vermek için az olduğunu kabul ediyordu. Fakat o anki imkânlar dâhilinde daha fazlasını harcayabilecek durumda değildi. Esmer ondan bir iyilik istemişti, o da yerine getirmişti. Tabii ki her kapısını çalana aynı şekilde yaklaşmıyordu. Ne var ki genç kadının çaresizliğine şahit olmuşken ona kolayca arkasını dönemezdi.

Pes eden, ağlayan ve mücadele ruhundan yoksun insanlardan nefret ediyor, zayıflıklarıyla çileden çıkıyordu. Oysa Esmer ondan yardım isterken kafasını hiç indirmemiş, çenesini gururla dik tutmuştu. Sırf bu nedenle bile ona hayır demediği için pişman değildi.

Yine de bunlar Mehmet'in körü körüne evet demesi için yeterli olmazdı, olmadı da zaten. Cezaevi çıkışı Sena'yı karşılamak için yola koyulduğunda önce Avukat Utku'yu aramış ve polisin evde ne bulduğunu öğrenmesini söylemişti. Hemen ardından da sık sık görüşmek zorunda kaldığı özel dedektif Pars'a ulaşmış ve ondan da Esmer hakkında her şeyi araştırıp akşama kadar ona iletmesini istemişti. Son olarak da gayrı resmi işlerini halleden ve bunda da başarılı olan Hasan'a eve gidip Esmer'i bulması gerektiğinin talimatını vermişti.

Madem akşama kadar da olsa yardım etmeyi kabullenmişti, o zaman oyunu kurallarına göre oynaması gerekiyordu. İşe de genç kadının telefonu ve arabasını başka bir adrese bıraktırmakla başlamıştı. Gerisini ise Hasan halledecekti.

Edineceği bilgiler sonrasında Esmer'i ya kapının önüne koyacaktı ya da ihtiyaçları doğrultusunda genç kadına yardım ve yataklık etmeye devam edecekti.

"Nasıl, daldığın yer iyi mi?"

Yanına oturup başını omzuna dayayan Asya'nın sorusuyla irkilen ve düşüncelerinin arasından kurtulan Mehmet, kardeşine bakmadan, "Soğuk ama senin esprin kadar değil," dedi.

Ağabeyini dürten Asya başını kaldırıp dikkatini çekmeyi başardığı adamın gözlerinin içine baktı. "Ne olacak şimdi?"

Mehmet emin olmadığı cevaplar vermeyeceği için kardeşine, "Daha az espri yapacaksın," dedi.

"Biliyorsun ki bu imkânsız."

"Evet ama şansımı denediğim için bana kızamazsın."

"O zaman asıl soruya geçelim, Sena'ya ne olacak?"

"Bu gece güzel bir uyku çekeceğine eminim, sonrasında ise ne yapar bilmiyorum."

Konuya dâhil olmak isteyen Tanem araya girerek, "Keşke Filiz Abla bizimle kalmasına izin verseydi," dedi.

Filiz'le yıllarca yan yana evlerde yaşamışlardı. Kızı ve kocası Sancaktarlar tarafından çok sevilse de kadın onları geçmişin sorumlusu olarak gördüğü için yıldızları hiç barışmamıştı. Fakat Filiz, kimsesiz Sena'nın yoksunluklarını olabilecek en güzel şekilde kapatmıştı. Ona bir aile sunmuş ve onu kendi kızından ayırmamıştı. Dolayısıyla Sena'nın şimdi onun kucağına sığınması şaşılacak değil, olması gereken bir durumdu.

"Yeniden aramıza dönecektir," diyen Mehmet kızların ikna olmadığını görebiliyordu.

"Asya'nın sorusunu yok olarak kabul etmeye devam edecek misin?"

Bunu soran tabii ki Serra'ydı. O işin asla eğlenceli kısmıyla ilgilenmezdi.

Serra'ya doğru dönen Mehmet sağ kaşını havaya kaldırdı. "Cevap verdiğimi sanıyordum."

"Geçiştirdin diyelim."

"Bu da senin için bir şey ifade etmeli, tam olarak ne duymayı bekliyorsun?"

"Gerçekleri duymak hoş olabilirdi. Sena'ya şimdi ne olacak?"

Bir anda odayı dolduran, "Ay!" diyen bir inlemeyle diğer sesler kesildi ve gözler Tanem'e döndü. Genç kadını karnını ovalar hâlde görünce hepsi paniğe kapıldı.

"Ne oldu?" diye soran Yağız, doktor olmanın avantajıyla en az telaşlanan kişiydi. Zaten karısının yüzüne baktığında endişelenecek bir durum olmadığını kendine ispatladı. Belli ki iki kardeşin başlamaya hazır tartışmasını önlemek için en etkili silahını kullanmıştı.

"Önemli değil, ufaklıktan sert bir tekme yedim sadece."

Tanem'in sağlık geçmişi nedeniyle doğum yapması kadar hayatta olması da mucizeydi.

İhtiyacı olduğunda başvurduğu tehlikeli ve delici bakışlarını Tanem'e diken Mehmet, "Size iki çocuk yeter," dedi. "Üçüncüyü yapmaya kalkışırsanız sizi mahvederim."

"Aman ne korktum!"

"Korksan iyi edersin, yoksa kocanı rüyanda bile görmene izin vermem."

"Hey, bu biraz ağır olmadı mı? Hem bunu yapmayı nasıl başaracaksın?"

Yüzünde sert bir ifade takınmaya çalışsa da eğlendiğini belli eden Yağız'ın sorusuyla kıkırdayan ilk kişi Asya oldu.

"Onları ölüm bile ayıramamışken senin bunu nasıl başaracağını merak ettim."

Mehmet, eniştesi Yağız'ın aşkı nasıl zor bulduğuna ve Tanem için yaptıklarının her anına tanıklık eden kişiydi. Onları ayırması mümkün değildi. Keza böyle bir niyetinin olmaması bir yana, bunu yapmaya kalkışanın karşısında bulacağı ilk kişi zaten Mehmet'in kendisi olurdu.

"Nasıl yapacağım da bana kalsın."

Karısının yanına oturup onu omuzlarından tutarak kendine çeken ve saçlarını öpen Yağız'ın aşkı tüm odanın içini huzurla doldurdu.

"İnan bana, bu anlamda bizi karşına almak istemezsin," diyen Yağız'ın ses tonu sözlerinin öylesine olmadığını belli ediyordu.

Nihayet gerginliklerini üzerlerinden atıp rehavetle gülümseyen kardeşlerin aklı aralarında olmayan Ahmet'te olsa da keyiflenmeyi başarmışlardı. Ancak saat akşamın sekizi olmuş ve beklediği telefon gelmemişken, Mehmet konulara odaklanma sorunu yaşamaya başlamıştı. Her şey yolundaymış gibi davransa da içini kemiren merak duygusu ona aman vermiyordu.

Sancaktar Ailesi'nin dillere destan villasında sohbetlerine ara verip yemeğe oturduklarında Mehmet'in burada geçireceği zaman dolmak üzereydi. Aklı istemese de evinde bıraktığı misafirine gidiyordu. Eğer genç kadını kapı dışarı edecekse bunu doğru zamanda yapmalıydı.

Masaya oturduklarının onuncu dakikasında çalan telefonu beklediği haberi de beraberinde getirdi. Telefonu açmadan önce, merakla onu seyreden ailesinin görüş alanından uzaklaştı.

Odadan çıkar çıkmaz telefonu açıp, "Seni dinliyorum," dedi ve tam da söylediği gibi yaptı.

Konuşmaya başlayan Pars'ın Esmer'le ilgili verdiği ilk bilgiye şaşırmıştı. Ancak adam konuşmaya devam ettikçe şaşırmak için acele ettiğini anladı. Üstelik bu denli önemli bir şeyi ondan sakladığı için genç kadına artık öfkeliydi de. Fakat hayretler içerisinde dinlediği hikâyede nereye dikkat etmesi gerektiğini bilemediği için sessiz kalmayı seçti.

Otoparka girmek yerine gösterişli binanın önüne çektiği arabasını görevliye teslim etti. Önemli bir karar aşamasında olmasına rağmen Mehmet'in yüzünde sakin bir ifade vardı. Ancak

dikkatli bakıldığında geniş omuzlarının gerilmiş olduğu fark edilebiliyordu.

Kendini onu ilgilendirmeyen bir konunun tam ortasında bulmuştu. Normal olarak uzak durması ve girdiği hızla dışarı çıkması gerekiyordu. Ne var ki onu Mehmet Sancaktar yapan olgular buna izin vermiyordu. Fakat önce, yalan söyleyen genç kadının ona uzunca bir açıklama yapması lazımdı. Çünkü kesin kararını alacağa cevaba göre belirleyecekti.

Yaşadığı plazanın kendi başına dönen kapısının önüne geldiği anda kafasındaki bereyi soğuktan mı, yoksa insanlardan korunmak için mi taktığı anlaşılmayan Hasan yanına geldi. Adamın küçük gözleri beresi kadar kandırıcıydı. Benden bir şey kaçmaz, der gibi bakıyordu.

"İyi akşamlar, efendim," diyerek onu selamlayan adama, "Nasılsın?" deyip hatırını soran Mehmet yürümeye başladığında Hasan da onunla birlikte adım atıp dönen kapıdan içeri girdi.

"Esmer Hanım'a istediği bir şey var mı diye sormak için evinize gittiğimde, onu bir iki yere götürmemi istemesinin dışında sıkıcı bir gün geçirdim."

Asansörün önüne varmış olan Mehmet düğmeye bastıktan sonra, "Nereye?" diye sordu.

"Önce Beşiktaş'ta bulunan çarşıya gittik. Aldığı ilk şey şapkaydı ve onu da hemen taktı. Sonrasında da kadınsal şeyler aldı."

Önlerinde açılan kapıdan içeriye giren Mehmet kaşını havaya kaldırdı.

Mesajı alan Hasan, "Sanırım bir süre daha misafiriniz olmaya niyetli," dedi ve devam etti. "İç çamaşırı, pijama, pantolon ve birkaç kazak aldıktan sonra marketten de diş fırçası gibi şeyleri poşetine ekledi. Oradan ayrılınca Kadıköy'deki büyük postaneye

gideceğini ama arabayı değil, Beşiktaş-Kadıköy vapurunu kullanacağını söyledi."

Asansör yukarıya doğru hareket etmeye başlamışken Mehmet giderek ilginç bir hâle gelen hikâyeyi gözlerini kırpmadan dinliyordu. Keza Esmer'le ilgili olan hiçbir şeyin sıradan olarak adlandırılmayacağını kısa zamanda öğrenmişti.

"Yalnız şunu söylemem lazım ki çok sağlam bir kız, ekipte yanında isteyeceğin ama asla karşında olmasını tercih etmeyeceğin türden." Bu defa Mehmet'in uyarı dolu bakışlarıyla karşılaşan Hasan yorum yapmayı bırakıp hemen konuyu değiştirdi. "Kiralık kasası varmış, oraya tek başına girdi, mecburen tabii. Sonra elinde içi dolu siyah bir çöp poşetle çıktı. Ama içinde kesinlikle çöp yoktu, hatta çok kıymetli bir şey olduğunu söyleyebilirim. Eve gelene kadar taşımam için dahi olsa bana vermedi. Bu arada vapur saatini beklerken telefon kulübesinden amiri olduğunu sandığım birini aradı. Ona iyi olduğunu, kafa iznine çıktığını, yakında onu yine arayacağını ve Güçer diye birine peşini bırakmasını söylemesini istedi."

Güçer'in adını duyan Mehmet'in tüm sinir uçları aynı anda hareketlendi. "Kayda değer başka bir şey söylemedi mi?"

"Tabii yine sanıyorum karşısındaki bu sözleri ona zorla söyletmediklerini nereden bileceğini sormuş olmalı ki Esmer, 'eğer cesedimi bir yerde bulup adli tabibe teslim edersen bunun bir kandırmaca olduğunu anlarsın,' dedi. 'Yok, yakında karşına çıkıp beni azarlaman için sana şans verirsem o zaman da doğru söylediğime ikna olursun,' dedi ve telefonu kapattı."

Hasan'ın anlattığı sahneyi gözünde canlandıran Mehmet'in istemsizce gelişen gülümsemesini önlemek için zamanı olmadı.

"Sonra eve geldi, yardımcınızı kovdu. Ona bu gece pizza yiyeceğinizi ve temiz olan evi yeniden temizlemeye gerek olmadığını söyledi. Keza pizza söylemedi ama restoran bölümünden en az iki kişilik yemek siparişi verdi ve hesabı da sizin daireye yazdırdı."

Mehmet'in isteksizce başlayan gülüşü dudakları kıvrılarak daha da arttı. Kabul etmeliydi ki Esmer farklıydı ve bu fark tuhaf da olsa hayranlık vericiydi.

Duran asansörün kapısı açıldığında Mehmet dışarı çıkmış Hasan ise içeride kalmıştı.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa gidebilirsin ancak yakınlarda ol, seni yine arayacağım."

Emri alan Hasan saygıyla başını sallayıp, "İyi akşamlar, efendim," dediğinde Mehmet de arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Öğrendiklerini daha önce edindiği bilgilerle birleştirmeye çalışsa da bir sonuca varamadığı için düşünmeye ara verdi.

Eve girip salona ulaşmayı başardığında göz korkutucu duruşuyla olduğu yerde dikilip kalan Mehmet'in görmek zorunda kaldıklarından dolayı aklındaki her şey uçup gitti. Adres doğru yerdi ama burası kesinlikle onun yaşam alanı olamazdı.

Koltuğun üzerine bırakılmış yastık ile battaniye, tek bakışta sayabildiği üç adet kullanılmış bardak sanki üstüne doğru geliyordu.

Daha fazlasını görmeye tahammül edemeyeceğini anladığında dağınıklığın sebebi olan kadını bulmak için yürümeye başladı. Koltuğa atılmış havlu Mehmet için çok fazlaydı. "Esmer!" diye seslendi ve ceketini geriye doğru itip ellerini kavgaya hazır oldu-

punu belirtircesine beline yerleştirdi. Sonrada daha güçlü ve tok bir sesle, "Esmer!" diye yeniden haykırdı. Çağrısına karşılık olarak önce açılan kapının, ardından da hızla atılan adımların sesini duydu. Saniyeler sonra salonu yatak odalarından ayıran girişte görünen genç kadın da öfke olarak ondan farklı değildi.

"Kullandığın bu, insanların sahibiymişsin gibi ses tonundan vazgeçmelisin."

Bıkkınlıkla burnundan soluyan Mehmet, "İnsanları bilmem ama buranın sahibi benim," dedi. "Ve senin de buna göre davranman gerekiyor."

"Zaten öyle davranıyorum."

"Ah, buna şükür mü etmeliyim? Çünkü aksi bir durumda bu evde daha beter neler olabileceği hayal sınırlarımı zorluyor."

"Bahsettiğin şey, dağınıklık mı?"

"Bravo, tek seferde doğru cevap!"

"Hadi ama abartıyorsun, onlar sadece burada insan yaşadığına dair kanıtlar."

"Evet, burada insan yaşıyor. En azından bugüne kadar öyleymiş gibi görünüyordu."

Esmer'in zeki yeşil gözleri Mehmet'i saygıyla süzdü ki adamın boyutları düşünüldüğünde bu biraz vaktini aldı. Sonra bir sonuca ulaşmış gibi yerini terk edip önce battaniyeyi katladı sonra da yediği yemeklerden geriye kalanları yerdeki tepsiye dizmeye başladı.

"Bu nasıl bir düzen takıntısıdır, anlamıyorum. Evde herhangi bir hayat belirtisi yok. Bak, mesela bu," diyerek elindeki bardağı havaya kaldırdı. "İnsanın teki doğal ihtiyacı olan suyu içmiş." Bu defa yastığı işaret etti. "Uyumuş ve yemek yemiş."

"Burayı toparlamak için sadece beş dakikan var." Mehmet'in sesi sakin, gözleri ise kararlı bakıyordu. "Senin doğal yaşam alanın bu olabilir ama benimkisi kesinlikle değil."

Esmer karakterine aykırı olsa da itiraz etmeksizin ona söylenileni yapmaya başladığında, Mehmet de pencerenin önüne geçip onu izlemeye koyuldu.

Mehmet'in insanları sinir edecek derecede iyi içgüdüleri vardı ve karşısındakinin ne düşündüğünü anlamakta zorlanmıyordu. Mesela, bu asi tavırları genç kadının kendini koruma biçimi olduğunu görebiliyordu. Ne var ki Mehmet'in de yıllar içerisinde şekillenmiş ve vazgeçmeyi aklından dahi geçirmediği, düzenli bir evde yaşamak gibi istekleri vardı.

Son bardağı mutfağa bırakıp geri dönen Esmer, elleri cebinde pencerenin önünde dikilen adamın yanına yaklaşmadan salonun orta yerinde durdu.

"Eğer bana on dakika verirsen toparlanıp çıkarım."

Kendini törpülemek gibi bir huyu olmayan Esmer resmen kendi ayağına sıkmıştı. Esmer dağınıktı ancak şimdiye kadar dağınıklığı annesinden işittiği tatlı azarlar dışında başına bela olmamıştı, ta ki bugüne kadar.

Mehmet önemli bir şey söyleyeceğini belli edercesine kaşını havaya kaldırdı. Güzel yüzünde tehdit dolu bir ifade olsa da Esmer yine de onun seyirlik olduğunu düşündü.

"Henüz gitmeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Seni zahmetten kurtarıyorum diyelim."

"Gerek duyduğumda kendi işimi kendim görürüm."

"Anlamadım!" diyen Esmer'in yüzünün aldığı şekil anlamadığını zaten belli ediyordu.

"Sözümü dinleyip bir B planı mı yaptın?"

"Hayır."

"Zaten söz dinlemen şaşırtıcı olurdu."

"Amacın bana hakaret etmek mi, yoksa bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Öne doğru büyükçe bir adım atan Mehmet duruşuyla üstünlüğü ele geçirdi. "Sana yardımcı olmamı istiyorsan bana bazı açıklamalar yapmak zorundasın."

"Yeterince yardımcı oldun, bundan sonrasını ben hallederim."

Yerlere saçılmış gururunu toparlayan Esmer söylediğini yapmak için arkasını döndüğünde pek de etkilenmişe benzemeyen Mehmet sesini iyice alçaltıp, "Katilinin peşinden gitmeye bu kadar hevesli olma," dedi.

Mehmet susmuş olsa da sesi odanın içinde hâlâ yankı yapıyor ve aynı ses durmaksızın Esmer'in kulaklarında çınlıyordu. Katil! Ortada böylesine önemli bir sorunu vardı ve bunu başkasının ağzından duymaktan hiç hoşlanmamıştı. Kendini toparlamakla uğraşmadan tiksinti dolu bir bakışla Mehmet'in yüzüne baktı ve sadece, "Cehenneme git," dedi.

"Bu kapıdan çıktığın an oraya gidecek kişi sen olacaksın."

Mehmet'in sözlerinden daha can yakıcı olanı, doğruyu söylemesiydi. Pes etmek Esmer'in huylarından biri değildi ama aynı zamanda aptal da değildi. Bakışlarında olduğu gibi sesine de alaylı bir ton yerleştirip, "Bravo, nihayet hikâyeyi öğrendin!" dedi.

"Hikâyenin yanında bir de yalancı olduğunu öğrendiğimi de ekleyebiliriz."

"Ne! Yalan mı? Her şey olabilirim ama asla yalancı değilim."

"Bence sen küçük bir yalancısın."

Esmer'in nabzı rahatsız edici bir ritme ulaştı. "Haddini aşmaya devam edersen sana nerede durman gerektiğini öğretmek zorunda kalacağım."

Mehmet'in gözlerini dikip genç kadına bakarken duruşu, onu korkulası biri hâline getirdi. Öfke, adamın yakıtı olmuştu ve her an alev alabilirdi.

Sıktığı dişlerinin arasından konuşan Mehmet, "Bana haddimi öğretecekmiş!" diye tısladı.

"Çünkü birinin bunu yapması gerekiyor."

"Öyle mi, bunu nasıl yapacaksın? *A*ğabeyin Savcı Güçer'e mi güveniyorsun?" Bu bir sorudan ziyade açıkça ifade edilen bir suçlamaydı ve Mehmet bu konuda kendine hâkim olamıyordu. "Onun ağabeyin olduğunu bana neden söylemedin?"

Esmer ağzını açtı ama önce derin bir nefese duyduğu ihtiyacı giderdi. Çünkü adamın aksine onun hissettiklerinin arasında artık öfke yoktu.

"Yalan söylemiş olmak için bir şeyler anlatmış olmam gerekiyor. Oysa çok net hatırlıyorum ki merak etmediğini iddia ettiğin bu konuda konuşmayı reddeden sendin."

"Yanlış düşünmeme izin verdin."

"Bir şeyler düşündüğünü bildiğimi de nereden çıkardın? Üstelik özel hayatım hakkında bir şeyler düşünmeye neden bu kadar meraklısın?"

Esmer kesinlikle iyi bir noktaya değinmiş ve Mehmet'i köşeye sıkıştırmayı başarmıştı. Güçer'in savcı olmasının haricinde hiçbir özelliği onu ilgilendirmemeliydi ama elinde olmadan kandırıldığını hissetmiş ve tepkisiz kalmayı başaramamıştı.

"Bir ağabeye yanlış yapmama sebep oldun, ayrıca sadece o da değil, ağabeylerinden biri savcı, en büyüğü siyasette güçlü bir adam ve diğeri yakında Milli İstihbarat Başkanı olacak."

"Ne olmuş yani, bu beni hangi kategoriye sokar?"

"Sorun da o zaten, herhangi bir kategoriye sokmuyor."

"Sokması mı gerekiyor?"

Konuşmaları olması gerekenin aksine sakince devam ederken aniden, "Kes şunu!" diye haykıran Mehmet'in sesi odanın içinde yankılandı. Başka herhangi biri olsa ürkerek geri adım atardı. Ancak Esmer gözlerini dahi kırpmadan taş kesilmiş hâlde dikilmeyi sürdürdü.

"Bana bağırıp durma!"

"Sen de sorularıma soruyla karşılık vermeyi bırak!"

"Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeç!"

Sanki iletişim kurabilmek için kelimelere ihtiyacı yokmuş gibi bir hâl alan Mehmet'in seğiren çene kasları olmasaydı Esmer onun nefes aldığından bile şüphe duyacaktı.

"Böyle davranmaya devam edeceksen gitmek için beş dakikan kaldı."

Adamın sözleri hakkında ne düşündüğünü Esmer gözlerini devirerek dile getirdi. Yalvaracak ya da ona bu şekilde davranılmasına izin verecek değildi. Ancak hayatının gerçeklerini düşününce göğsüne öyle büyük bir ağrı saplandı ki bağırmamak için kendini zor tuttu. Konuşacak duruma gelip ciğerlerini boşalttıktan sonra, "Nasıl bir işbirliği yapmam gerekiyor?" diye nefretle sordu.

"İlk olarak benimle konuşurken gardını indir ve sorularıma sadece cevap ver."

"Zaten öğrendiğin şeyleri bir de benden duyman neden bu kadar önemli?"

"Esmer! Artık cevap istiyorum."

Genç kadın ensesine götürdüğü parmaklarını birbirine geçirip etrafında bir tur döndü. Diliyle dudaklarını ıslattı ve kuruyan boğazını yumuşatmak için yutkunup başını eğdi.

"Hafızam, senin öğrendiklerinden daha fazlasını hatırlıyor ve onları konuşmak senin sandığının aksine benim için hiç kolay değil. Ve ben, sadece babamı geri istiyorum."

Mehmet, ondan bilgi paylaşımı beklemişti. Oysa bu çok kısa, fazla sert ama etkili bir giriş olmuştu. Aynı zamanda da ikna ediciydi. Kendi hayatını düşündüğünde Esmer'e yardım etmemesi Mehmet'in kendi yaşadıklarını inkâr etmesiyle aynı anlama geliyordu.

"Konunun babanla nasıl bir ilgisi var?" diye soran Mehmet çizgi hâline gelene kadar gözlerini kıstı. "Anlatmaya oradan başla, lütfen."

Bakışları sabırlı olduğu kadar kaygılı da olan Mehmet sakin adımlarla geniş koltuğa ilerleyip ortasına oturduğunda, Esmer'in de aynı şeyi yapmasını bekledi. Bir süre daha anlayışlı davranabilirdi ki zaten başka bir seçeneği de yokmuş gibi duruyordu.

Tükenmişliğin açık karşılığını yaşayan genç kadın ise önce ne yapmaya karar vermesi gerekiyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra da başka çaresi yokmuş gibi ona gösterilen yere oturdu. Bacaklarını açtı ve ellerini dizlerine yerleştirip, "Her şey onun suçu," dediğinde Mehmet'ten çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Bana pes etmemeyi, doğru bildiklerimden şaşmamayı öğretti ama o bir korkak gibi tek bir kurşunla hayatına son verdi."

Esmer üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen o anı hatırlayıp odadaki kan ve barut kokusunu hâlâ duyumsayabiliyordu. Ve hâlâ ilk anki gibi canı yanıyordu. Zaten insan acıyı unutmuyordu, onunla baş etmesini öğrenip onunla yaşamaya alışıyordu. Maalesef babasının cansız bedenini bulan kişi Esmer olmuştu ve bu pek de alışmak istenilecek bir şey değildi.

İşten çıkmış ve gün boyunca ulaşamadığı babasını görmek için eve gitmişti. Onu yine sızmış hâlde bulacağını ümit etse de kapıya geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş, keza duyguları da onu yanıltmamıştı. Salona girdiğinde berjerde yana doğru devrilmiş gördüğü babasının kolu aşağıya sarkmış hâldeydi. Hayatına son verdiği silahı ise neye sebep olduğunu belli edercesine öylece yerde duruyordu.

Gördüğü manzara karşısında Esmer'in duyguları da tıpkı bedeni gibi donup kalmıştı. Fakat içi yanmıştı, hem de cayır cayır ve kısa sürede küle dönüp uğursuz bir sessizliğe gömülmüştü. Acısı öylesine büyüktü ki ne tarifi mümkündü ne de onunla yaşaması. Babasının olmadığı bir dünyada var olmak düşüncesi kapkaranlık bir boşluğa açılıyordu.

Babası onun kralı, idolü, ilk ve tek aşkıydı. Aklı ermeye başladığından itibaren hayattan beklediği şey, Muammer Öztürk'e yakışır, onun sevgisini ve takdirini kazanmış biri olmaktı. Üstelik bunun için birçok zorluğa katlanmış ve çok çabalamıştı. Peki, sonra ne oldu? Adamın önce yavaş yavaş tükenişini sonra da ölümünü seyretmişti.

Birilerini haber vermek yerine babasının dibine oturup başını adamın soğuk dizlerine koymuş ve saatlerce o şekilde kalmıştı. Çünkü onu sonsuza dek kaybetmeye hazır değildi. Keza hiçbir zaman da olmazdı, nasıl alışacaktı? Mümkün değil, alışamazdı. O yüzden Güçer gelip de onları bulana kadar babasının dizlerine sarılmış hâlde öylece beklemişti. En acı ayrılık zamansız olanıydı ama hiçbir ayrılığın da zamanı olmazdı.

Güçer onu omuzlarından tutup babasından ayırdığında ayazda kalmış gibi üşümüş, içini koca bir boşluk doldurmuştu. Kayıpların en büyüğünü yaşamışken ruhu bile onu terk etmişti.

Esmer'in ağzı kupkuruydu. Dudaklarını yaladı ama işe yaramadı. Konuşmak için kendini zorlaması gerekti. "En kötüsü de onu benim bulacağımı bilerek salonu seçmiş olmasıydı."

"Neden böyle bir şey istemiş olduğunu düşünüyorsun?" diye soran Mehmet'in sesi yalındı.

Yüzünü avuçlarının arasına alan genç kadın birkaç saniye bekledikten sonra ellerini yeniden dizlerine koydu ve aynı acıları yeniden çekiyormuş gibi suratını buruşturdu.

"Ona bunu yaptıranın peşini bırakmamam için."

"Nasıl yani? Hem babanın ölümünün senin kaçırılmanla ne ilgisi var?"

Pars'ın araştırma yapmak için sekiz saati vardı ve o da çok ilginç bilgiler edinmişti. Ne var ki Mehmet'in takıldığı nokta, Esmer'in kaçırılması ve ağabeylerinin kimliği olmuştu. Onun dışında, babasının intihar ettiğini de biliyordu. Bilmediği ve bir an önce duymak istediği şey, adamın geride bıraktığı sırdı.

"Babam son görevi için çok uğraşmıştı. Nihayetinde uyuşturucuyla parayı takas eden çeteye suçüstü baskını yapmışlardı. Ancak adamlar kaçmayı başarmış. Neyse ki uyuşturucu ve parayı geride bırakmışlardı ki bu da aslında iyi bir şeydi. Ta ki babama zimmetli elli milyon dolar aynı gece kaybolana kadar..."

Anlattıkça kelimeler boğazını yakıyor olsa da konuşmanın rahatlığına eren Esmer'in gerginliği azalıp kasları esnedi ve midesindeki yanma azalmaya başladı.

"Hakkında soruşturma açılmamış olsa da istifa etmekten başka çaresi yoktu ki zaten benim itirazım buna değil. Onu bu duruma sokanların peşine düşmesi gerekirken, o içip kendini acınacak hâle soktu. Bana, *'Önemli olan başarmak değil, başarıya giden yolda mücadele etmektir,* 'derdi. Oysa kendisi tam bir ödlek gibi davrandı."

Giderek sesi zayıflayan Esmer konuşamayacağını anladığında sustu. Bir bütün olduğu acı yüreğine oturmuştu. Gözlerini kapatıp tüm bedenini arkaya doğru savurdu. Başını koltuğa dayayıp gözlerini açtı ve aradığı cevaplar orada yazıyormuş gibi bakışlarını tavana dikti.

İçinde biriken öfkenin onu yönlendirmesiyle sarsılan Esmer hızla ayağa kalkıp bir elini beline ötekini ensesine götürdü. Susarak ona rahat bir alan bırakan Mehmet'e ise minnettardı.

"Babamı defnettiğimiz gün ona ve kendime bir söz verdim. Muammer Öztürk itibarını, ben de babamı geri kazanmak için o gece operasyonda neler yaşandığını öğrenecektim. Araştırmaya başladığımda bizimkiler beni vazgeçirmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama pes etmedim. Nihayetinde üç yıl sonra önemli bir ipucu yakalamışken bir sabah, başıma daha korkunç ne gelebilir diye düşünürken kendimi çatı katında tutsak hâlde buldum. Kurtulduktan sonra yerim yurdum belli olmasın diye ülkenin çeşitli yerlerine gizli görevlere gönderildim."

Zamanı kısıtlıymış gibi çatallı sesiyle hızlı hızlı anlatmaya devam ederken birden susup tüm gece boyunca ilk defa Mehmet'in gözlerinin içine baktığında adamın bakışlarıyla karşılaştı. Onlar öylesine yoğun bakışlardı ki Esmer parçalara ayrıldığını hissediyordu.

Bakışların etkisinden kurtulmak için kendini yeniden konuşmak zorunda hisseden Esmer, "Artık kaçmayacağım," dedi. "Kaldığım yerden devam edip bize bunları yapanı bulacağım."

Tam da söylediği gibi öylesine kararlıydı ki incecik bedeni hissettikleriyle beraber büyümüş ve yine o güçlü kadın hâline geri dönmüştü. Fakat gözlerindeki yıkılmışlık ve perişanlık, ona bakmayı zorlaştırıyordu.

Mehmet, bir anda çökmüş ve yaşlanmış gibi görünen Esmer'in üzerine gitmek istemiyordu. Fakat ortada basit bir merak-tan çok daha fazlası vardı. Kelimelerini özenle seçip, "Hikâyede ve seninle ilgili anlamadığım bazı şeyler var," dedi.

"Ne gibi?"

"Ağabeylerinin seni koruma çabalarını ve uzaklaştırmalarının nedenini anlıyorum..."

Esmer, adamın cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "O çatı katında öleceğimi sanmıştım ama ölmekten değil, ölürken yaşayacağım şeyler yüzünden dehşete kapılmıştım. Ve orada kendini öldürmeyi denemiş biri olarak gitmeyi seçmekten başka çarem yoktu."

Esmer çatı katı diye bahsettiği yerde yaşadıklarını anlatmayı sürdürdükçe, Mehmet yumruk yaptığı parmaklarını sıktı. Duydukları benliğinden bir öfke kasırgasının geçmesine neden oluyor ve genç kadını sarıp sarmalamak için amansız bir istek duyuyordu.

"Araştırmayı neden sen yapıyordun? Ağabeylerinin konumları düşünüldüğünde bunu, senin yerine onların yapması gerekiyordu. Hem daha başarılı olacakları da ortada."

"Onlar babamın suçlu olduğunu, benim araştırma yaparak ortalığı bulandırdığımı düşünüyor."

"Fakat sen öyle düşünmüyorsun."

Hakarete uğramış gibi bakan Esmer koltuğun kenarına oturup bacaklarını açtı ve ellerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. "Tabii ki öyle düşünmüyorum, hepsi pis bir komploydu."

"Yani ailedeki tek akıllı sensin, öyle mi?"

"Ah, lütfen!"

"İster beğen ister beğenme ama anlattıklarından çıkan sonuç bu."

"Babamı tanısaydın haklı olduğumu anlardın."

"Ben tanımıyor olabilirim ama ağabeylerin tanıyor."

Mehmet kendi açısından haklıydı. O yüzden Esmer, onun olayı daha iyi anlamasını adına az sonra söyleyeceklerinden dolayı yaşayacağı üzüntüyü tahmin ederek derin bir nefes aldı.

"Ağabeylerimin üçü de çok çalışıp senin de söylediğin gibi hedeflerinde büyük yol kat ettiler. Ancak kulislerde açık açık konuşulmasa da babalarının ne yaptığını ve nasıl öldüğünü herkes biliyor. O zaman olay bir şekilde örtbas edildi ve onlar da yoluna devam etti. Benim gerçeği öğrenmekteki ısrarımı ise olayı gündemde tutmak olarak değerlendiriyor ve bunun da onlara zarar verdiğine inanıyorlar. Kısaca kendilerinin zarar görmesindense babamın ölümünün ve son işinin şaibeli kalmasını tercih ediyorlar."

"Bu yüzden mi ağabeylerinin seni bulmasını istemiyorsun?"

"Gittiğim tüm yollar aynı yere çıkıyor. Oysa ilerlemem için önce arkamı temizlemem gerekiyor. Tabii onlar öyle düşünmüyor, beni elektriğin bile olmadığı bir yere göndermenin derdindeler. Fakat ben kalacağım ve neye mal olursa olsun gerçeği öğreneceğim."

"Peki, korkmuyor musun?"

"Hah! Hem de deli gibi korkuyorum ama başka çarem yok."

Esmer'in söylediği gibi hissettiğini görebilen Mehmet konuyu değiştirmek için, "Ağabey kardeş olduğunuzu hatırlayıp hiç konuşmaya çalıştınız mı?" diye sordu.

"Babamı defnettiğimiz gün aramızdaki tüm bağ koptu. Beni sadece sorun çıkardığım için azarlamak için aradılar. Üçünü bir arada çatı katında bulunup hastaneye kaldırıldığımda gördüm. Ancak Güçer'le sık sık karşılaşıyorum, çünkü o, beni kumanda eden kişi, aslında en çok da ona kızgınım. Ev haricinde babama

ait olan her şeyi hayır kurumuna bağışladı. Para umurumda değil ama saati, silahları, tabloları... Onlar çok kıymetliydi. Babam onların hikâyesini gururla anlatırdı... Şimdi koskoca Muammer Öztürk'ten geriye, kanıyla kirlenmiş koltuğundan başka bir şey kalmadı."

Mehmet içinden bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Esmer bunlara nasıl katlanmıştı? Genç kadının anlattıklarını hayal etmesi bile zorken, onun tüm bunları yaşamış olduğunu bilmek dehşet vericiydi. Umutsuzluk, acı ve çaresizlik... İşte Esmer'in yaşadıkları bunlardı ama o hâlâ çenesini dik tutup mücadeleden kaçınmayacak kadar güçlü duruyordu.

"Kendine bu kadar eziyet etme." Mehmet'in değişen ses tonunda açıkça duyulan bir hüzün vardı. Keşke Esmer'i o zamanlar tanısaydı ve onu koruma şansı bulsaydı. Genç kadını yaralayan her şeye siper olurdu. O zamanlar bunun için fırsatı olmamıştı belki ancak şimdi vardı. Onu her neyden koruması gerekiyorsa koruyacak ve Esmer'e kederden uzak gülüşlerini geri verecekti.

Mehmet'in şu anda düşünebildiği ve istediği tek şey buydu. Farklı ve tuhaf şeyler hisseden Mehmet için değişmeyen, Esmer'e yaşatılanlara duyduğu öfkeydi. Küçücük bedeni çok fazla darbeye maruz kalmış ama o yıkılmak yerine daha da güçlenmişti. Bu da genç kadına karşı acıma değil, iftihar duymasına sebep oluyordu.

Düşünmeden ayağa kalktı ve hiç beklemediği bir anda Esmer'in önünde dikildi. Teklifsizce elinden tuttuğu genç kadını kendine doğru çekti ve tüm dünyadan korumak istercesine onu kollarının arasına alıp sarmaladı.

Genç kadın daha ne olduğunu anlayamadan sırtını dairesel hareketlerle okşamaya başladığında Esmer de içgüdüsel olarak

ona sarılıp başını adamın geniş göğsüne yasladı. Farkında olmadan Mehmet'e öylesine büyük bir güçle sarılmıştı ki sanki onu bırakırsa duygu seline kapılıp gidecekmiş gibi adama tutunmuştu. Çünkü o ana kadar buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Mehmet bir eliyle ona sarılmaya devam ederken öteki eliyle Esmer'in saçlarını tepesinde tutan tokayı çekip çıkardı. Ve sanki nerede olduğunu biliyormuşçasına, genç kadının yaşadıklarının kâbus olmadığını kanıtlayan kafasının arkasındaki yarayı bulup ona dokundu. İzi yok etmek veya tüm o kötü anıları silip genç kadının acılarını dindirmek istercesine parmak uçlarını yaranın üzerinde gezdirdi.

Dokunuşları yumuşaktı ama duyguları hiç olmadığı kadar hoyrattı. Genç kadına bunu yaptıranı bulup elleriyle boğazını sıkmak için katıksız bir arzu duyuyordu.

"Tamam, hepsi geçecek."

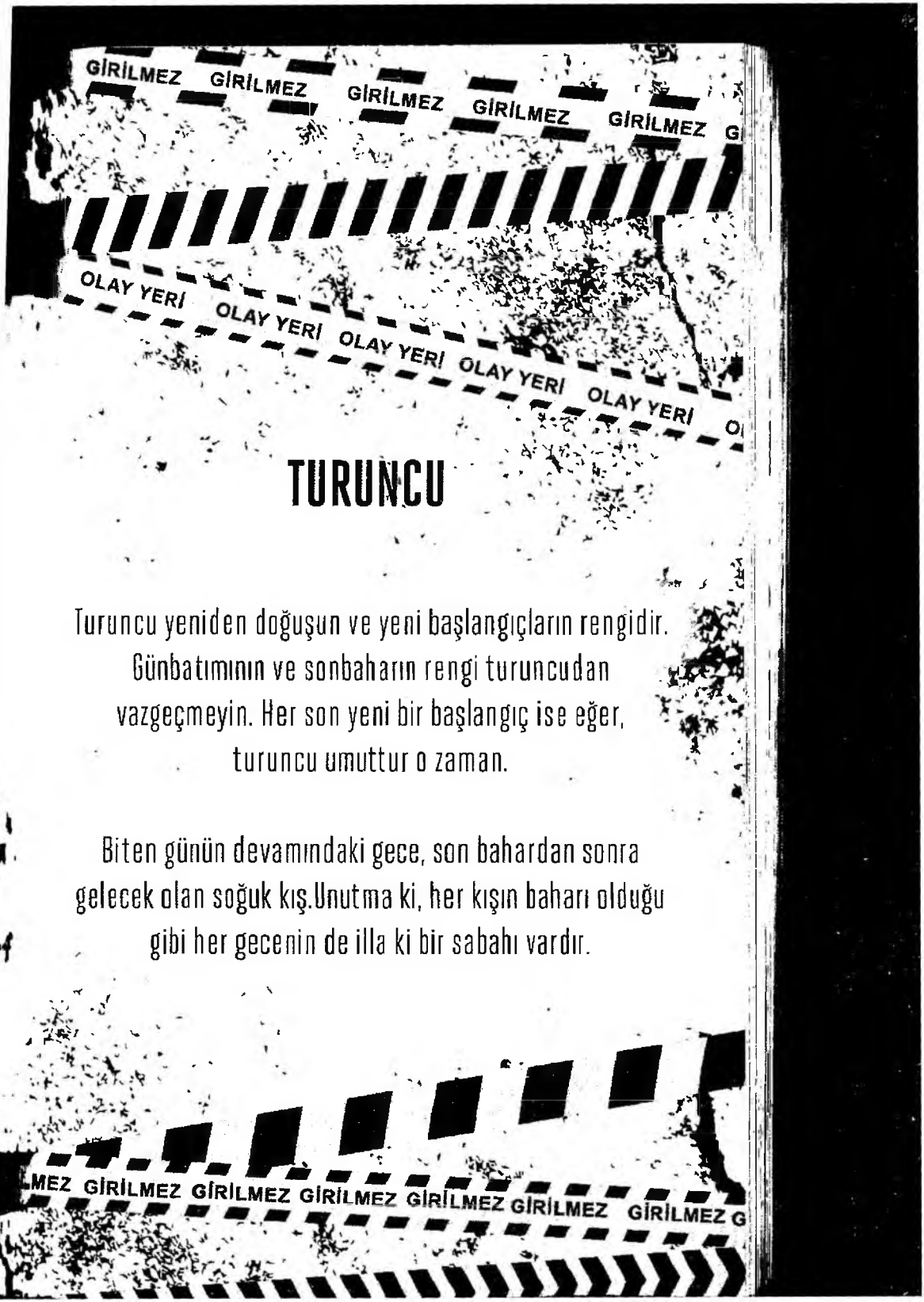
Mehmet avutucu sözlerini Esmer'in saçlarının içine doğru söylemişti ama etkisini genç kadının kalbinde göstermişti. Esmer kendisinden daha güçlü bir bedenin kolları arasında olmanın ne denli huzur verici olduğunu yıllar sonra yeniden hatırlamış ve ona inanmıştı.

Mehmet'in nefes kadar hafif dokunuşları kesik kesik solumasına sebep oluyordu. Havasız kalmanın, insanın soluğunun kesilip adım adım ölüme gitmenin ne demek olduğunu Esmer yaşayarak öğrenmişti. İstese de ciğerlerine oksijeni ulaştıramamanın verdiği acı hiçbir şeye benzemezdi. O yüzden kendine nefes al, diye talimat verdi.

Ancak bu defa nefesini kesen duygunun ölümle bir ilgisi yoktu. Aksine yaşadığını anlaması ve başka bir kalbin varlığını kendi

göğüs kafesinin içinde attığını hissetmesiyle alakalıydı. İnsan sadece kendisi için değil, başkası için de yaşamayı seçebiliyordu. Demek ki yaşamın kendisi, aslında nefes almamıza sebep olan şeylerdi. Üstelik o başkasına yaslanıp yükünü onunla paylaşmak Esmer için beklenmedik bir lükstü.

Bu güven ve sıcaklık duygusu onun için eski bir dost kadar tanıdıktı. Bitsin istemediği ama bitmesi gereken, çünkü alışması çok kolay olan histen kurtulmak için geriye doğru adım attı. Ancak kulaklarında çınlayan ses, ona geç kaldığını fısıldıyordu.

TURUNCU

Turuncu yeniden doğuşun ve yeni başlangıçların rengidir. Günbatımının ve sonbaharın rengi turuncudan vazgeçmeyin. Her son yeni bir başlangıç ise eğer, turuncu umuttur o zaman.

Biten günün devamındaki gece, son bahardan sonra gelecek olan soğuk kış.Unutma ki, her kışın baharı olduğu gibi her gecenin de illa ki bir sabahı vardır.

4. BÖLÜM

DÜZENE SOKUP TAKİP ETMESİ GEREKEN ONLARca işi varken Mehmet bu defa tamamen başka sebeplerden dolayı evden çıkışını ertelemek durumunda kalmıştı. Esmer'in dökemediği gözyaşlarını kendine sorun hâline getirmişti. Yuvasını kaybetmiş bir serçe kadar savunmasız olan ama hâlâ bir şahin kadar asil bir duruş sergileyen genç kadını tek başına bırakamazdı.

Gözlerini önündeki tabletten ayırıp maili okumayı yarıda kesti. İşle ilgili sorunlar devam ediyordu ancak uygulamaya koyduğu kararlarının geri dönüşünden de oldukça memnundu.

Yüzündeki tatminkâr ifadeyi bozmadan çayını yudumlarken uyanmasını beklediği Esmer'e ve onu beklemek için kendine tanıdığı zaman dolmak üzereyken kapı aralığında beliren genç kadının, "Bu evin en güzel şeyi, kahvaltısı," diyen enerji dolu sesini duyuldu.

Gülümsemesini çay fincanının arkasına saklayan Mehmet, davet beklemeden gelip masaya oturan genç kadını süzdü. Üzerinde yine siyah eşofmanı ve boynundan kalın ipleri sarkan uzun kollu tişört vardı. Adına tezatlık oluşturacak beyaz teni ise yanaklarındaki kırmızılığı daha da belirgin hâle getiriyordu.

Esmer'in iyi görünmek için sarf ettiği çaba takdirlikti. İyi bir uyumcuydu ya da bu şekilde geçirdiği yıllar onun ustalaşmasını sağlamıştı. Fakat Mehmet; onun omuzlarındaki yükü, perişanlığını ve dudaklarının tebessümden uzak sıkıntıyla gerilmiş olduğunu görebiliyordu. Genç kadının "her şey yolunda" tavırlarına alışmış olsa da artık ona kanmıyordu.

Yemekle arasına güçlü bir bağ kuran Esmer'i kısa bir süreliğine de olsa kendi hâline bırakan Mehmet için zaman çok kıymetliydi. O nedenle genç kadının dikkatini çekeceğine emin olduğu konuya girmek için acele ederken en az onun kadar rahat görünmeye çalışıyordu.

Kollarını masanın üzerinde birleştiren Mehmet, "Yarım saat önce Güçer beni aradı," dedi.

Çatalıyla beraber eli kısa bir an havada kalan Esmer sakin görünmeye çalışsa da vücudunun her noktası aldığı haberle birlikte kaskatı kesilmişti.

Boğazını temizleyip, "Ona ne söyledin?" diye sordu. Ağabeyinin neden aradığı belliydi ki genç kadının ilgilendiği şey, Mehmet'in ona verdiği cevaptı.

"Keyfinin yerinde olduğunu..."

"Bunu nasıl bildiğini sormadı mı?"

"Tabii ki sordu, kim olsa sorardı."

Esmer yumuşak hareketlerle çatalını bırakıp yapışmış tozları siliyormuş gibi ellerini birbirine çarptı. Arkasına yaslandığında ifadesi donuk, tavırları ise ilgisizdi ama bunların hepsi kandırıcıydı. Sakinliğini korumaya çalışan Esmer, "Konuştuklarınızı tek seferde anlatmaya ne dersin?" diye sordu.

"İşin eğlencesi kaçar."

"Kabul etmelisin ki sen eğlence için yaratılmamışsın."

"Belki... Ama çabuk öğrenirim."

"Ona şüphem yok ancak bunu sana benim öğretmemi istiyorsan yanlış adrestesin."

"Birlikte öğrenebiliriz."

"Birlikte yapabileceğimiz şeyler o kadar kısıtlı ki bence zamanımızı boşa harcamayalım."

"Aslında benim aklımda epey eğlenebileceğimiz bir aktivite var."

Mehmet'in restini gören Esmer karıncalanmaya başlayan bedeninin tepkilerini umursamamak için adamın ima ettiği şeyin hayalini gözlerinin önünden silmeye çalıştı. Nihayetinde de, "Seninle aynı fikirde değilim," dedi. "Bence eğlence anlayışımız farklı."

Oysa bu çok büyük bir yalandı. Mehmet'in güçlü ve çıplak bedeniyle kendi bedeni birbirine karışmışken oldukça zevk alacağını bilmesi için illaki yaşamasına gerek yoktu.

"Silah kullanmayı sevdiğini ve atış talimi yapmaktan keyif alacağını sanıyordum."

Mehmet'in eğlendiğini belli eden sesiyle birlikte damarlarındaki kan bir anda yüzüne hücum edince Esmer yanaklarının az sonra alev alacağını düşündü. Kabul etmeliydi ki yemi yutmuştu ama adamın bilmediği şey, Esmer'in duygularını gizlemekteki başarısıydı. Fakat onu ele veren yanakları için bir şey yapamaz, sadece fark etmemesi için dua edebilirdi.

"Kesinlikle keyif alırım ama partnerimin acemi değil, profesyonel olmasını tercih ederim."

Mehmet genç kadını bacaklarını titreten kocaman geniş bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Ardından da, "Haklısın, çünkü ben savaşmak yerine sevişmeyi tercih edenlerdenim," dedi.

Esmer bir süre sadece bakakaldı ve sonra yüzündeki şaşkın ifade öfkeye dönüştü. "Seni ne sevişirken ne de savaşırken yanında isterim. Çünkü daha önce de söylediğim gibi partnerimin her durumda profesyonel olmasını tercih ederim."

Mehmet politik davranma konusunda iyiydi. Önce müttefikini tanır ve ona göre ilerlerdi. O yüzden de Esmer'le anladığı dilden konuşuyordu.

"Bu çok iddialı oldu ve kabul etmeliyim ki beni merakta bıraktı. Ne kadar profesyonelsin ki karşındakini de öyle istiyorsun?"

"Gözlerini kırpmaya fırsatın olmadan alnının ortasına bir delik açabilirim."

"Etkileyici... Peki, sevişme konusundaki iddiana da bir örnek verebilir misin?"

"Senin kriterlerine uymadığımı unutmuş olmalısın."

"Sana sevişelim demedim ki... Sadece iddianı örneklendirmeni istedim."

"Sanırım bakışların seninle aynı fikirde değil."

"Onlar herkesin bir şansı hak ettiğine inanıyor olabilir."

Esmer sabrı taşmış gibi gözlerini yukarıya doğru kaydırdı. "Kısaca Güçer'le konuştun ve başım belada, o yüzden de bu gereksiz sohbeti yapıyoruz, öyle değil mi?"

"Evet ama ben masumum."

"Maalesef ki en az Robin Hood kadar masum görünüyorsun."

Mehmet'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Onun bir halk kahramanı olmasına rağmen iğnelemenden anladığım kadarıyla bana iltifat etmeye çalışmıyorsun."

"Kimden alıp kime verdiğinin bir önemi yok, o her durumda bir suçlu."

"Bugüne kadar bana birçok yakıştırma yapılmıştı ama bunların içlerinde sahte bir kahraman olduğuma dair bir ima bile geçmemişti."

Adamın yaptığı ince bir hareketti. Ne var ki Esmer'in öncesinde rahatlatılmaya ihtiyacı yoktu. Her hâlükârda panikleyecekti. Bu yüzden her ne olduysa onu hemen duymak istiyordu. Üstelik sohbet konuları onu, Güçer meselesinden daha çok tedirgin etmeye başlamıştı.

"Hadi artık, ona ne söyledin?"

Yüzündeki tüm ifadeleri silip kaşlarını ortada birleştiren Mehmet yine o kendinden emin sesini kullanarak tek seferde, "Ona burada olduğunu söyledim," dedi ve arkasına yaslandı.

Soğukkanlı olmak için eğitilen Esmer aldığı haberle beraber bildiği her şeyi unuttu.

"Yardım edeceğine dair bana söz vermiştin." Sandalyesini iten Esmer hızla ayağa kalktı. "Ah, erkekler... Size güvenilmeyeceğini biliyordum."

"Tanıdığın diğer erkekleri bilmem ama bana güvenmen gerektiğini sana söylemiştim."

Tıkanmış hâlde nefes almaya çalışırken Esmer'in elleri titriyor, öte yandan az önce yediği her şey midesinde kalmamak için savaş veriyordu.

"Peki, bunu nasıl yapacağımı da söyler misin? Çünkü şu anda senin adını güvenle aynı cümlede kullanarak bu kelimeye haksızlık etmek istemiyorum."

"Soru sormaktan vazgeçer ve tepki vermeden önce dinlemeyi başarırsan cevabını alırsın."

"Ne yani, Güçer gelene kadar beni oyalamaya mı çalışıyorsun?"

"Al işte yargılamayla dolu bir soru daha," diyen Mehmet ağır çekime alınmış hareketlerle yerinden kalktı. Artık gerçeği Esmer'le paylaşması gerekiyordu ve en iyisi, lafı hiç dolandırmadan olduğu gibi söylemekti. "Ona sevgilim olduğunu, seni üzerse beni de üzmüş olacağını ve üzülünce de çok pis bir adama dönüştüğümü söyledim."

Belli ki Mehmet onu sakin tutabilmek için yumuşacık bir sesle konuşuyordu ancak buna gerek yoktu. Adamın yaptığı açıklamanın ardından Esmer'in yaşadığı panik ya da ona benzer bir duygu değil, sadece şaşkınlıktı. Ayrıca kalp atışları durmaksızın düşünen beyniyle amansız bir yarışa girmiş hâldeydi ve tepki veremiyordu. Zaten doğru reaksiyonu verebilmesi için önce duyduklarının anladığı şeyle aynı olduğundan emin olması gerekiyordu.

Zor da olsa düşünme gücünü geri kazanıp duyduğunu idrak etmeyi başardığında ise yaptığı ilk şey, gülmek oldu. Bu kesinlikle kendinden beklediği doğru davranış şekli değildi. Ancak adamın yaptığı açıklamaya karşı verebileceği mantıklı başka bir tepkisi yoktu.

Gözlerinden yaş gelmeye başlamış, karnına ağrılar girmişti. İleri gittiğinin farkındaydı, bu yüzden eliyle ağzını kapattı ama kahkahasını durduramadı

"Benimle sevgili olmanın nesi komik?"

Esmer, "Affedersin," demeye çalıştıysa da hem gülüp hem de konuşmakta başarılı olamadı.

"Eğlenceli bir adam olmayabilirim ama bir kadını eğlendirmenin tüm yollarını bilirim."

"Evet, evet..."

"Umarım bu 'evet'indeki ima, söylediğimi kanıtlamam gerektiği anlamını taşımıyordur?"

Mehmet'in üstü kapalı olarak ona yönelttiği sorunun anlamı çok açıktı. Esmer diyebilirdi ki adam bu defa kesinlikle atış taliminden bahsetmiyordu. Düşündüklerinden dolayı vücudundaki tüm sıvı aniden kaynama noktasını geçince kendini durdurması çok kolay oldu.

"Ah, hayır, hayır... Demek istediğim sevgili olduğumuza kim inanır?"

"Güçer inandı, bu da yeterli."

"Ah, hayır, sen ve ben... Bu kesinlikle hiç ikna edici değil. İnanmış gibi yapmıştır."

Esmer'in tam önüne gelip bacaklarını iki yanına açan Mehmet kollarını göğsünde birleştirdi. "Neyse ki çok güzel gülümsüyorsun, o yüzden bu yaptığını affediyorum."

Savunmasız o anında Esmer'in gözleri Mehmet'in gözleriyle buluştu ve bir kez daha keskin bir ürperti tenini yalayıp geçti. Yine aynı şeyi hissetmişti ve o his bu defa öylesine güçlüydü ki son gülüşü yüzünde donup kaldı.

Kalbi artık özgürlüğünü istiyormuşçasına atmaya başladığında ayakta durabilmek için bir adım yana kayıp sandalyeye tutundu. Buna alışması gerekiyordu ama adamın gözleriyle her karşılaşması bir öncekinden daha şiddetli sonuçlar doğuruyor ve bu da işini zorlaştırıyordu.

"Dikkat et, yakında bu söylediğine inanmaya başlayacağım," diyen Esmer hâlâ tepkilerini kumanda etmekte sıkıntı çekiyordu.

"Asıl sen dikkat et, çünkü kendimi tekrar etmeme sebep oluyorsun. O yüzden bana inanman gerektiğini bir kere daha söylemeyeceğim."

"Konuşmanın detaylarına geçelim, belki o zaman sana inanırım."

"Güzel," diyen Mehmet kollarını çözüp ellerini cebine soktu. "Burada olmadığını söylemem çok daha büyük karmaşalara sebep olurdu. Üstelik kardeşini arayan bir adamı o durumda bırakmam mümkün değildi. Keza madem bir araştırma yapman gerekiyor, sokaklara çıkmak zorundasın ve anladığım kadarıyla bir iki gün sana yeterli zamanı sağlamayacak. Ağabeyine burada kaldığını, sevgilim olduğunu ve artık senden sorumlu kişinin ben olduğumu söyledim. Seni rahat bırakmasını ve eğer bu şekilde taciz etmeye devam ederse onu gerekli yerlere şikâyet edeceğimi de özellikle beyan ettim."

Birine sahip olmanın ya da birine ait olmanın verdiği duygu bambaşka olmalıydı, ne var ki Esmer bunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ancak kulağa çok hoş geliyordu.

"Güçer kurallara uymakta fazla titizdir, bu yüzden çoktan Uğur'a, yani en büyük ağabeyime giderek durumu ona havale etmiştir."

"Sorun değil, çünkü söylediğim şey doğruydu. Artık benim himayemdesin ve söz verdiğim gibi seni kaçıranı da babana kumpas kuranı da öğrenene kadar sana yardım edeceğim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran Esmer'in öfkesi yeniden atağa geçti. Hâlâ tutunmaya devam ettiği sandalyeyi bırakıp adamın yanına ilerledi. Ancak fazla yaklaşmaya cesaret edemedi. Çünkü adam çok sıcaktı, o ise buz gibiydi ve ona yaklaştığında parça parça eriyordu.

"Birinin himayesine girmeye ihtiyacım yok."

"Benden yardım istediğinde bu hakkını kaybettin. Artık benim kurallarım geçerli."

Duyduğu rahatsızlığı son anda bastıran Esmer itiraz etmek için ağzını açamadan Mehmet'in uyarı dolu bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarını birbirine bastırıp sustu.

"Hasan yanında Pars adında özel bir dedektifle buraya gelecek," diyen Mehmet ona arkasını dönüp masasının başına doğru ilerledi. "Onlarla işbirliği yap, sana her konuda yardımcı olacaklar, istediğin başka biri ya da bir şey olursa beni arayabilirsin. Senin için salona yeni bir telefon bıraktım, kendi numaramı da kaydettim." Tabletini alan Mehmet artık gitmeye hazırdı. "Bu arada evde insan yaşadığına dair kanıtlar istemiyorum ve son olarak da akşam yedide hazır ol, ilk randevumuza çıkacağız."

Mehmet son sözünü söyleyip kapıdan çıktığında Esmer hâlâ şaşkınlıkla arkasından bakıyordu. Verdiği tepkiler kendinden beklediği şeyler değildi. Hayatını ele geçirip ona emirler veren adama bağırıp öfkelenmeli miydi, yoksa vaat ettiği güvenin sıcaklığında kıvrılıp huzurun tadını mı çıkarmalıydı?

Gün boyunca kapı iki kere çalınmıştı. İlk gelen kişi, onu evde görmekten memnun olmayan çatık kaşlı kadındı. Esmer'e kalsa ona bir saat bile tahammül etmezdi ama kadını görmek zorunda kalmayan Mehmet'in talimatını bu defa yok sayamazdı.

Zil ikinci kere çaldığında dünden tanıdığı, gözleri küçük ama kendisi devasa olan Hasan ve Pars geldi. Esmer'in de beklediği kişiler de onlardı.

Görüntülerinin aksine gayet nazik davranan adamları içeri davet edip peşlerinden ilerleyen Esmer de tıpkı onlar gibi salona yerleşene kadar sessiz kaldı. Adamlar oturduğunda o da kollarını göğsünde kilitleyip ayakta dikildi. Aptallık edip yardıma ihtiyacı

olmadığını tabii ki söylemeyecekti, her şey olabilirdi ancak aklıyla ilgili bir sorunu yoktu. Ne var ki tüm özelini tanımadığı iki adamla paylaşmaya da pek hevesli değildi.

Saniyeler dakikaya dönüştükçe oturduğu yerde kıpırdanıp rahatsızlığını belli eden Hasan, "Siz ne zaman hazırım derseniz o zaman başlarız," dedi. "Ancak zaman hepimiz için çok kıymetli, onu tasarruflu kullanmamız gerekiyor."

Adamın uyarısıyla Esmer yerini terk etti ve boş koltuğa geçti. Bacaklarını iki yanına açıp dirseklerini dizine dayadı ve öne doğru eğildi.

"Başlayın o zaman, sizi engellediğimi düşünmüyorum."

"Neyse ki Mehmet Bey bu şekilde davranacağınızla ilgili bizi uyarmıştı," diyen Hasan ortadaki sehpayı tutup kendilerine doğru çekti.

"Daha açıklayıcı olmanız mümkün mü? Bu şekilde derken kast ettiğiniz şey nedir?"

Anında Esmer'in kaşları da sinirleri de havaya kalkmıştı. Fakat her türlü belayla mücadele etmiş ve sonunda kazanmış olan adamlar doğal olarak onun tavırlarından etkilenmemişti.

Onu duymazdan gelen Hasan cebinden çıkardığı kalemi ve defteri masaya yerleştirirken, Pars da büyük çantasından bilgisayarını alıp aynı şeyi yaptı. Çalışmaya hazır hâle geldiklerinde ise saygısızlığa yeltenmeyen Pars, ondan beklenenin tersine yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Bizimle işbirliği yapmamak için direteceğinizi ama ısrarcı olmamızı, dün yanınızda getirdiğiniz poşetin içindekileri bizimle paylaşmadıkça size inanmamamızı söyledi."

Kaşlarını gidebildiği kadar havaya kaldıran Esmer'in normal şartlar altında Pars'a çıkışması, hatta belki de onları kapı dışarı

etmesi gerekiyordu. Çünkü tanımadığı bu iki adama her şeyini anlatmak istediğinden emin değildi. Ama yardıma ihtiyacı vardı ve ona istediğini vereceğine dair Mehmet Sancaktar söz vermişti.

Nihayet bir karara varan Esmer ayağa kalktı. Hazinesini adamlarla paylaşacaktı ama bunun sebebi onlara değil, Mehmet'e olan güveniyle ilgiliydi.

"Kaçırılmanızın, babanızın olayıyla bağlantılı olduğuna nasıl emin oldunuz?" diye soran Pars gözlerini bilgisayar ekranında akıp giden görüntüden ayırmamıştı.

"Sadece tahmin... Çünkü babamın çetenin içine bir köstebek yerleştirdiğini öğrendiğim günün ertesinde kaçırıldım."

"O zaman önce onunla konuşmamız gerekiyor?"

"Ona ulaşamazsınız."

"Neden?"

Pars'ın ukala tavrına aynı şekilde karşılık veren Esmer, "Doğanın kanunu," dedi. "Çünkü benim kaçırılma olayımdan kısa süre sonra yine bir gizli görevdeyken şehit düşmüş."

"Onunla artık cennette görüşürüz." Pars bozulduğunu gizlemeden ikinci gündem maddesine geçti. "Peki, ya karıştığınız başka ciddi bir olay oldu mu?"

"O zaman komiser yardımcısıydım. Yaptığım en aksiyonlu iş, başkomiserimin peşinden koşmaktı."

Hasan da işbirlikçisi Pars'ın omzunun üzerinden kafasını uzatmış aynı görüntüyü seyrederken sohbete dâhil olmakta gecikmedi.

"Bence kaçırılışınızın babanızın davasıyla ilgili olduğunu düşünmekte haklısınız."

Ekranda hareket eden uzun boylu, geniş omuzlu ve siyah ceketle siyah bir şapka giymiş olan adamın sadece sırtını görebiliyorlardı. Birisiyle konuşan Esmer'in aniden arkasında biten adam tüm işini toplamda on saniyede halletmişti. Bunu onlar değil, kamera kaydının saat sayacı söylüyordu.

Adam, arkası ona dönük olan Esmer'e yaklaştığında ekranın sol tarafından hızla hareket eden bir şeyin belli belirsiz varlığı fark ediliyor ki genç kadının anlattıklarına göre o, arabaya binmesini engelleyen küçük çocuktan başkası olamazdı.

Çocuk kaçınca adam avucunun içindeki şırıngayı ensesine saplayıp genç kadını dertop ettikten sonra arabanın içine atıyor ve kendi de şoför koltuğuna geçip görüntüden çıkıyorlar.

Etrafını sardıkları sehpanın üstünde çeşitli dosyalar ve fotoğraflar varken üçü de yere oturmuş ve her şeyi geriye doğru kronolojik sırasıyla inceliyorlardı. Ne var ki Esmer'in bakamadığı iki şeyden biri, kendi kaçırılış anının videosu, diğeri ise babasının ölümünden sonra çekilen fotoğraflarıydı.

"Başlangıçta iki olayı ayrı ayrı değerlendirmek daha iyi olur."

Esmer'in önerisine karşılık Pars başını sallayıp, "Doğru," dedi. "Eğer içgüdülerimiz dışında iki olayı birbirine bağlayan bir şey bulursak o noktadan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

İşin saha kısmından sorumlu olan Hasan itiraz etmedi. "Kaçırıldığınız güne dair dikkatinizi çeken ve sonradan hatırladığınız bir şey olmadı mı?"

Biçimli dudaklarını büzen Esmer, "Hayır," dedi ve hafızasından hiç silinmeyen, aksine tekrar tekrar düşündüğü o günü anlatmaya devam etti. "Beni sıkıştıran arabayı süren adamı buldum. Çoğu kişi bizim kullandığımız araçların polise ait olduğunu bilir, o bilmiyormuş."

Anlatmaya ara veren Esmer başka bir siyah poşetin içinden küçük bir USB çıkarıp Pars'a uzattıktan sonra önündeki mavi dosyayı açtı.

"Flaş diskten adamın ifadesini dinleyebilirsiniz," deyip hepsini hatırlıyor olmasına rağmen önündeki notlara göz gezdirdi. "Pazarlama elemanı, kullandığı da şirket arabası, dediğine göre amacı beni sıkıştırmak değilmiş. Hızlı gidiyormuşum ve ona çarpmamdan korktuğu için tepki göstermek adına bana yanaşıp korna çalmış."

"Ona inandınız mı?"

Esmer soruyu anlamsız bulduğunu belirtircesine gözlerini devirdi. "Hayır ama haklıydı. Hızlı gittiğimi sonradan izlediğim görüntülerde gördüm. O gün biraz dalgındım ve fark etmemiştim. Şirketiyle de görüştüm, araç ona yeni verilmiş. Ayrıca kaza olursa masrafları çalışanlardan kesiyor ve onlara yeniden araç vermiyorlarmış."

"Peki, o küçük çocuk, önünüze park eden araba, bunların hepsi tesadüf mü?"

"Hasan haklı, ya o suyu içme ihtiyacı duymasaydınız o zaman ne olacaktı? Sonra bu görüntüler marketin güvenlik kamerasına ait ve diyebilirim ki adamımız orada olduğunuzu biliyordu. Baksanıza, sizi arabanın içine atarken bile değil arkasını yan bile dönmedi."

"Çocuğu bulamadım, zaten cadde üzeri olduğu için orada okul servislerinin durması dahi yasakmış." Sıkıntısını saklamak isteyen Esmer ihtiyacı olmasa da yeniden elinin altındaki dosyanın sayfalarını karıştırdı. "İkinci sorunuza gelince, su içme ihtiyacı duymam anlık gelişen bir durum ama ben o zamanlar rutin bir hayat yaşıyordum. Yani hep o yolu kullanıyordum ve daha önce de ihtiyacım olduğunda yine o markete girmiştim."

İki adam da yaptıkları işi bırakıp gözlerini Esmer'e dikti. O anda nefes aldıkları bile şüpheliydi. Mesleği icabı duyduklarına kayıtsız kalamayan Pars oldu.

"Anlattıklarınıza göre bunların hiçbiri rastlantı olamaz."

"Pars doğru söylüyor. Sizi takip edip verdiğiniz tepkileri incelemiş ve bu planı kurmuş. İlk fırsatta da gerçekleştirmiş. Çünkü markete bir kere daha gireceğinize emindi, hatta durup su içmek için neye ihtiyacınız olduğunu bile biliyordu."

"Büyük bir haber yakalamış gibi boşuna gerinmeyin. Bunun bende farkındayım. Demek istediğim, tüm bu kurgunun içindeki hiçbir şey bizi *adamınıza* götürmüyor."

"Bu da işinde iyi olduğunu gösterir ama illaki hata yapmıştır."

"Hatasını da çocukla yaptı," diyen Pars'ın gözleri yakaladığı ipucu sayesinde parlıyordu.

"Çocuğu bulamadım, boyu kısa olduğu için arabanın arkasında kaldı ve görüntülerde çıkmadı. Ayrıca kamera da gerimizde kaldığı için benim bile sadece sırtım görünüyor. Dolayısıyla elimde hatırladıklarımdan başka çocuğa ait bir şey yok."

"Bakın, oraya gökten düşmediği belli. Kesinlikle *adamımız* onu yanında getirdi."

Pars'ın anlatmaya çalıştığı şeyi anlayan Esmer onun aksine umutlanmayı başaramadı.

"Kayıtları inceledim, peşimde bir araba yoktu, önüme park edip yolumu kapatan arabanın da sadece rengini ve modelini biliyorum. Çünkü orada MOBESE kamerası bulunmuyor ve marketin kamerası da geride kalıyor. Kısaca elimizde bu izlediklerinizden başka bir şey yok."

"Sizi takip etmesine gerek yoktu ki zaten oradan geçeceğinizi ve ihtiyaç hâlinde yine orada duracağınızı biliyordu."

Esmer, adamların onu iyice anlaması için her kelimenin üzerine basa basa konuşmaya başladı. "Durup o markete girmem ve geri dönmem toplamda beş dakika sürdü. Bu esnada arabasını benim arabama dayayacak şekilde park etmesi, çocuğu oraya yerleştirmesi ve şırıngayı hazırlayıp sotede beklemeye geçmesi mümkün değil."

"Bizce o ve çocuk peşinizde değildi, zaten oradaydı ve sizin gelmenizi bekliyordu."

"Sağa yanaştım ve bir süre arabanın içinde bekledim. Öyle olsaydı fark ederdim."

"Emin misiniz?"

Hasan'ın sorusuyla birlikte gözlerini kapatan Esmer o ana geri dönüp yaşananları tekrar hatırlamaya çalıştı. Ancak sanki zihninde kocaman bir boşluk açılmıştı ve bulmaya çalıştığı görüntüyü içine çekip Esmer'in onu yakalamasını engelliyordu.

"Hayır, hatırlayamıyorum. Kafam başka şeylerle meşguldü."

"Bakın, araba kesinlikle oradaydı. Siz de gidip arkasına park ettiniz ve bir süre durup bekledikten sonra markete gittiniz. O da aracını geriye doğru sürüp sizinle arasındaki mesafeyi kapattı. Sonra çocuğu yerine yerleştirdi ve şırıngasıyla soteye geçip beklemeye başladı. Keza tüm bunlar öncesinde hazırdı. Sadece tak tak yerleştirmesi kalmıştı ki bu da beş dakika bile sürmez."

Pars hemen araya girdi. "Orayı daha önce iyice inceleyip doğru açıları bulduğu için ne kendisinin ne çocuğun ne de arabasının kameranın görüş alanına girmesine müsaade etti."

Bu Esmer için kesinlikle kabul edilebilir bir tezdi. Ancak buradan nasıl bir sonuç çıkaracağını bulamayacak kadar afallamıştı.

"Bu senaryoyu doğru olarak kabul ettik diyelim, bize nasıl bir fayda sağlayacak?" diye sordu Esmer. Fakat zihni sanki bir şeyle-

ri yakalamanın peşindeydi. O yüzden dalgındı ve sesi giderek zayıflamıştı. Önemli bir şey kendini hatırlatmak için çırpınıyordu. Onu bulmak adına gözlerini kapadığı anda, düşen jetonun anlık hareketiyle yanan ışıklar gibi zihni aydınlandı.

"Bir saniye!" Esmer saklayamadığı heyecanıyla öne atıldı. "İndim ve ezberlenmiş hareketlerle arabanın önünden dolaşırken benimkine yakın fakat rahatça geçmemi engellemeyecek kadar uzak olan başka bir aracın varlığını hatırlıyorum." Sözlerini bıçak gibi kesen Esmer tekrar omuzlarını düşürdü. "Peki, aynı araba olduğunu nereden bileceğiz?"

Büyük başarısını kutladığını gizlemekle uğraşmayan Pars'ın kendiyle duyduğu gurur beden diline yansımıştı. Esmer'e doğru eğildi ve tane tane konuşmaya başladı.

"Şuradan bileceğiz, markette kalma süreniz beş dakika. Ve hepimiz biliyoruz ki öyle bir caddede beş dakikada park hâlindeki bir aracın gidip yerine başka bir aracın park etmesi mümkün değil." Pars bir an duraksadı, sonra aynı şekilde devam etti. "Ayrıca bu durum neden peşinizde bir araba olmadığını da açıklıyor. Bizim yapmamız gerekense siz evden çıkmadan öncesine ve o markete giden tüm yollara ait görüntüleri inceleyip içinde bir adamla çocuk olan o renk ve modelde bir arabanın peşine düşeceğiz. Ayrıca sadece o gün için de değil, sizi daha öncesinde de takip ettiğini düşünürsek araştırmayı genişleteceğiz."

"Aradan iki sene geçti."

"Hiç sorun değil," diyen Hasan önünde duran defterin yeni bir sayfasını açıp yapılacak ilk işi büyük harflerle not aldı.

İki adam da oldukça hevesli görünse de Esmer aynı duyguyu bir türlü yakalamayı başaramadı. Önemli bir ayrıntı bulmuşlardı, yine de sonucun bekledikleri gibi olacağından emin değildi. Bu

yüzden kaybedince çok acı verici olan umut duygusuna sarılmak istemiyordu. Yıllar önce yaşadığı tecrübe sıcaklığını hâlâ korurken elinden başka türlü davranmak gelmiyordu. Çünkü umutsuz olmaktan daha kötü olan şey, umudunu kaybetmekti.

Esmer'in uzaklara dalıp gittiğini fark eden Hasan, "Sizi kim buldu?" diye sorarak hem onu geri çağırmayı hem de almak istediği cevaplara bir an önce kavuşmayı amaçladı.

Eliyle yüzünü sıvazlayan Esmer az önce girdiği buhrandan kurtulabilmek adına boynunu sağa sola yatırıp esnemeye çalıştıktan sonra ancak adama cevap verebildi.

"Okul hademesi... Beni bir okulun çatı katına götürmüş. Eski ve küçük bir okul, kapıları dandik, güvenlik kamerası zaten yok."

"Kaç gün kaldınız orada?"

"Hey! Sorguya çekiyormuş gibi soru sorup durmayın, zaten anlatıyorum."

Pars, genç kadının yaşadığı şeyi anladığından onun çıkışını görmezden gelip istediği gibi davranacağını belli etmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Beni aldığında cuma sabahıydı. Sonra tahminlerime göre okul dağıldıktan sonra da çatıya çıkardı. Bulunduğumda da günlerden pazartesi ve öğlen civarıydı." İçinde biriken fazla havayı boşaltan Esmer'in sesi giderek cılızlaşıyordu. "Çatı olduğu için kapısı yerden sandık gibi açılıyordu. Onu açık bırakmış, ısınma sorunu olan okulun içinde oluşan sert havanın sebebini bulmak isteyen hademe açık kapıyı görünce meraklanmış. Sonrası da malum işte."

"Yani sizi bulsunlar diye kapıyı açık bıraktı."

"Öyle olduğunu sanıyorum, çünkü bana ilaç vermişti ve yaralıydım. Zaten kendime geldiğimde hastanedeki üçüncü günümdü.

Kısaca beni hemen bulmasalardı sonrasında çürümüş cesedimin kokusunu takip ederek bana ulaşabilirlerdi."

"Vay be! Bu olay hayli ilginç bir hâle geliyor."

Hasan'ın yorumuna bozulan Esmer adama ölümcül bir bakış gönderdi. "Eğlendiğini saklaman mümkün mü? Yüzüme karşı ayıp oluyor."

"Estağfurullah, ne eğlenmesi?"

"O zaman doğru kelimeyi kullanayım, heyecanlandığını belli etmemeye çalış."

Adrenaline tutkuyla bağlı olan Hasan bu defa itiraz etmedi. Çünkü gerçek manada heyecanlanmıştı.

Gerilen ortamı kurtarma çabasıyla öne atılan Pars, "Şimdi diğer konumuza geçelim, sizi oraya götürüyor, iki gün saklıyor," dedi ve devam etti. "Ancak size dokunmuyor ve özellikle bulunmanız için de kapıyı açık bırakıyor, amacı ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum, keza söylemedi ve benden bir şey istemedi. Sadece yeniden karşılaşacağımızı kesin bir dille ifade etti."

Ellerini meşgul edip yaşadıklarına teslim olmamak için önündeki dosyadan medet uman Esmer sayfaları karıştırmaya devam etti. Önceki tecrübelerine dayanarak bir kere o anıların içine düşerse kurtulmasının zor olduğunu biliyordu. Hem kaç kişi kendi kanının içinde boğulmaktan kurtulduktan sonra o anları yeniden konuşmak ve hatırlamak isterdi ki?

Başkalarını bilmiyordu ama Esmer istemiyordu. Ne var ki unutmak bir yana, her saniyesini aklında tutması gerekiyordu. O nedenle onun unutmak gibi bir şansı yoktu.

Yeniden kendisi için üzülmeye başlayan Esmer çalan zille birlikte aklından geçenleri yarım bırakmak zorunda kaldı ki buna kesinlikle üzülmedi.

Saatlerdir yerde oturduğu için vücudu kasılmıştı. Ancak bugün üçüncü kez çalan zil paniklemesine ve hareket etmesine yardımcı oldu. Gelen Mehmet değilse ki onun olmadığını tahmin ediyordu, o yüzden paniklemek de yapabileceği en doğru davranış şekliydi.

Çatırdayan bacaklarına rağmen hemen ayağa kalkıp koltuğun altına sürüdüğü silahını aldığında iki adam da onunla beraber hareket edip taarruza hazır olduklarını gösterdiler.

Eğer gelen Güçer ise onlara ihtiyacı olmayacaktı. Ağabeyini tanırdı ve en az on adamla geldiğine emindi. Ne yapacağına dair çok çabuk bir karar vermesi gerekiyordu. Sessiz kalıp beklemesi sonucu değiştirmezdi, pencereden kaçmak içinse bir paraşüte ihtiyacı vardı.

Kapı bir kez daha çaldığında Pars, "Siz odanıza geçin, biz hallederiz," dediğinde Esmer olumsuz anlamda başını salladı. Odasına saklanmak dokuz yaşından beri ağabeylerine karşı işine yaramıyordu.

Kapının zili sustuktan sonra çalan telefonun sesi duyuldu. Adamlar merakla etraflarına bakınıp sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştıklarında Esmer de onları inceliyordu.

Damarlarından hızla akıp giden kan beynine ulaştığında sabah Mehmet'in sözünü ettiği telefonu hatırladı. Hiç bekletmeden odanın köşesinde duran ve ışığı yanıp sönen telefona doğru koşup onu eline aldığında ekranda Mehmet Sancaktar yazısını gördü.

Yanıtla tuşuna basar basmaz tek kelime edemeden adamın gerekli hâllerde kullandığı tok ve iktidar dolu sesini duydu.

"Kapıdakiler güvenli, onları içeri al ve ne söylüyorlarsa yap."

"Buna idam sehpasına çıkmam da dâhil mi?"

"O kadarı senin bileceğin iş, hak ettiğini düşünüyorsan bence sorun yok."

Esmer bu defa dişlerini sıkmak ve adamın suratına telefonu kapatmakla yetindi. Güven denilen şeyi hissetmek iyi hoştu da bunun bedeli olarak adamın ukalalıklarına katlanmak söylendiği kadar kolay olmuyordu.

Kapı yine çalıyordu. Ancak Hasan ve Pars'ın gitmek için toparlandığını görünce, "Bana ait hiçbir şey almayın," diyen Esmer'in telaşı azalmıştı. "Ama fotoğraflarını çekebilirsiniz ve evi beraber dağıttığımıza göre birlikte toparlamadan hiçbir yere gidemezseniz."

"Siz gelenleri karşılayın biz hallederiz," diyen Pars gülüyordu ve bunu açıkça yapıyordu. "Biz bugünkü çalışmalarımızın üzerinden bir kez daha geçer ve yarın yine aynı saatte geliriz."

Esmer planı beğendiğini bakışlarıyla belli ettikten sonra nihayet kapıya doğru yöneldi.

Açtığı kapının ardında birden fazla kişiyi ve ellerindekileri görünce ne yapacağını bilemediği için susup kenara çekildi.

Buna izin verdiği için kesinlikle çıldırmış olabileceğinden başka aklına mantıklı bir açıklama gelmiyordu. Yoksa ne diye aynanın karşısına oturmuş ve saçını çekiştirip duran adama ters ters bakmanın dışında bir şey yapmıyordu. Hoş, genç adamın da onunla ilgileniyor olmaktan dolayı mutlu olduğu söylenemezdi.

Üstelik midesi artık yemek istediğini belli etmek için ona sinyaller vererek guruldamaya başlamıştı, ne var ki mutfağa gitmesi gibi ağzına tek bir lokma atması bile yasaklanmıştı ki Esmer'e göre bu insan haklarına aykırıydı. Sonuçta insan denilen varlık

doğada yemek için yaşıyordu ve bu hak elinden alındığında yaptıklarından mesul olmaması gerekiyordu.

Tırnaklarına oje sürerken sanki dünya barışını sağlayacak metne imza atıyormuş gibi davranan kızın ve saçını çekiştirip duran genç adamın itiraz edeceğini bile bile öne doğru uzanıp kahve kupasını aldığında beklediği tepki gecikmeden geldi.

"Kımıldamayın, lütfen. İşimizi zorlaştırıyorsunuz."

"Siz de benim canımı sıkıyorsunuz ama ben şikâyet ediyor muyum?" diyen Esmer, genç kızın çığlıklarına aldırmadan parmaklarını bardağa doladı ve kahvenin sıcaklığını kemiklerinde hissedip açlığını bastıracak şekilde büyükçe bir yudum içti.

Vedalaşmak onun için zor olsa da bardağı tekrar yerine koyduğunda Esmer arkasına yaslanıp oflamaya, diğerleri de dişlerini sıkarak işlerini yapmaya devam etti.

Ömrünün bitmeyen en uzun dakikalarının sonlanacağına dair olan inancı azalmaya başlamıştı ki saat 18.30'u gösterdiğinde beş kişilik ekibin içindeki tek güler yüzlü kadın, "Artık hazırsın," diyerek ellerini birbirine çarptı.

Kurtulduğu için sevinmeye niyetlendiği sırada önüne konan ayakkabıları gören Esmer'in mutluluğu başladığı hızla sona erdi.

Önce ayakkabılara sonra giymesi için onları önüne bırakan sıska kıza ve en son da takımın lideri Nevra'ya bakıp bir adım geri çekildi.

"O şeyleri giymeyeceğim."

Topuklu kırmızı stiletto ayakkabılar her genç kızın rüyasını süsleyecek kadar güzeldi ama Esmer o genç kızlardan biri değildi ve olmak gibi bir niyeti de yoktu.

"Kıyafetinizi ve görüntünüzü tamamlamak için giymek zorundasınız."

Esmer ısrarla başını salladı. "Neden kendime işkence etmek zorundaymışım? Hem bu ayaklar bana lazım, onları kırmak istemiyorum."

"Öyle bir şey olmayacağını garanti ederim."

Pes eden Esmer omuzlarını düşürüp, "Ölmek için güzel görünmeme gerek yok," dedi ama bunu daha çok kendine söylemişti. "Ölünce herkes aynı görünüyor ve çıplak gömülüyor."

"Ölümünüzün topuklu ayakkabı yüzünden gerçekleşmeyeceğini de garanti ederim."

"Bunu nasıl söylersin?" Esmer çıplak ayaklarıyla sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yerde duran ayakkabıları dürttü. "Bunun üzerinden düşüp boynumu kırma ihtimalim oldukça yüksek."

"Dengenizi sağlayabileceğinize eminim."

"Eğer ip cambazı olsaydım bu söylediğini yapabilirdim."

"Lütfen, itiraz etmeyin artık. Mehmet Bey birazdan burada olur, bizim çıkmamız gerekiyor ve gitmeden önce onları giydiğinizden emin olmak istiyorum."

"Benim postallarım..." diye cümlesine başlayan Esmer, kadının ellerini belini yerleştirip kalçasını kaldırdığını görünce susmak zorunda kaldı. Eğer gerçekten bu tuhaf insanlardan kurtulmak ve birkaç dakika bile olsa yalnız kalmak istiyorsa ayakkabıları giymek zorundaydı.

Pimi çekilmiş bir el bombasıyla karşı karşıya kalmış gibi bakışlarını ayakkabılara dikti. Aslında tehlike anında ne yapılması gerektiğini çok iyi bilen ve bunun için eğitilmiş olan Esmer için kırmızı stiletto ayakkabılar tanımlanamayan bir cisimden farksızdı. Son kez başını kaldırıp bakışlarını homurdanmaya başlamış seyircilerinin arasında gezdirdi. Kurtuluşu yoktu.

Çaresizce uzanıp aldığı ayakkabıları hiç zorlanmadan giydi. Sanki ona göre yapılmış gibi tam da ayağını sarmıştı ve kabul etmeliydi ki Esmer'e kendini farklı hissettirmişlerdi. Fakat bu farklılığı, tahmin ettiği gibi rahatsızlık olarak adlandıramıyordu. Bu, kendini özel, hatta güzel hissetmesini sağlayan garip bir duyguydu. Az önceki çıkışından sonra utanmasa memnuniyetle gülümserdi ama neyse ki son saniyede kendini tutmayı başarmıştı.

Kazanan taraf olmaktan dolayı duyduğu memnuniyeti, "İşte bu kadar," diyerek kutlayan kadın, ekibine onu takip etmelerini işaret edip yürümeye başlamıştı ki daha ilk adımında durdu. "Mehmet Bey kapıyı çalacaktır ama siz hemen açmayın. Somurtmayın fakat dişlerinizin sadece ucu görünecek kadar gülümseyin. Yemek siparişini onun vermesine izin verin ve mümkünse masadan aç kalkın."

"Ne, aç mı kalkayım? Sen deli misin, şimdi de beni açlıktan mı öldürmeye niyetlisin?"

"Açlıktan ölmezsiniz."

"Doğu Afrika ülkeleri desem senin için bir şey ifade eder mi?"

"Onların sorunu kıtlık."

"Benimkisi de varlık içinde yokluk."

"O zaman onları düşünün ve birkaç saat açlıkla boğuşup empati yapın." Nevra her anlamda üstünlüğü ele geçirmişti. "Hem eve döndüğünüzde dolapta bir şeyler bulacağınıza eminim."

"Bu evin sahibi olan adamın otla beslendiğine eminim ama ben etoburum."

"Et kısmında sorun yok ama obur kısmını hayatınızdan çıkarırsanız iyi ederseniz."

Kadın son sözünü söylemiş birinin gururuyla tekrar yürümeye başladığında geri kalan dört kişilik ekibi de Esmer'den kurtulmuş olmanın sevinciyle onu takip etti.

Onlar kapıyı arkalarından kapattığında içindeki şeytan, odasına gidip içinde huzur bulduğu kotunu ve tişörtünü tabii bir de postallarını giymesini, sonra da patlayana kadar yemek yemesini söylüyordu. Ve şeytanı dinlememesi için bir sebep yoktu. Ancak Esmer vefasız biri değildi. Mehmet'in onun için yaptıklarına karşılık tek gece için bu saçmalıklara katlanabilirdi. Ayrıca bu, sevgili olduklarına dair kandırmaları gerekli olan kişilerin gözlerini boyamak içindi ve onları ikna edebilmek için Mehmet'in yanında nasıl göründüğü önemliydi.

Fakat hızlanan kalp ritmi ona farklı şeyler anlatmaya çalışırken, midesindeki düğümün açlıkla bir alakası yoktu. Görünen o ki Esmer bir kere daha başını derde sokmayı başarmıştı.

Zilin çalmasını beklerken düşüncelerini sıraya sokmaya çalışan Esmer işin içinden çıkamayacağını anlayıp pes etti. Çünkü kendine dert olarak bu geceyi seçmiş olmasını tamamen talihsizlik olarak adlandırıyordu. Ve diyebilirdi ki kozmik yapı iyice sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Henüz kendine itiraf etmeyi başaramasa da Mehmet'i etkileyebilmeyi çok isterdi. Neyse ki eskiden beri cesaretten ziyade zekâya sahip biriydi ve neyi yapıp yapamayacağını çok iyi biliyordu.

Diken üzerinde oturuyormuş gibi geçen on dakikanın sonunda, saat yediyi gösterdiğinde, çalan zille birlikte yerinden zıpladı. Ayağındakileri unutmuştu ama hatırlaması acılı olmuştu.

İleri geri sallanırken dengesini bulmak için kollarını iki yanına uzatarak doğru açıyı yakalamaya çalışsa da işine yaramadı ve tekrar, hem de sert biçimde poposunun üzerine oturmasıyla kaçınılmaz son gerçekleşti.

Düşüşü sert olmuştu. Canı yanarken, "Lanet olsun!" diye inleyip Nevra'ya küfür etmeyi de unutmadı. Düşmezmiş, yok ölmezmiş... Daha ilk denemesinde boynunu değil ama çok daha kıymetli bir şeyini kırıyordu.

Bu defa daha sakin ayağa kalmaya çalıştığında neyse ki başarılı oldu. Şimdi geriye, dengede durarak yürümesi kalmıştı. Ancak on beş santimden daha az olmayan topukların üzerinde bunu başarması elli metre ötesindeki hedefi tek seferde vurmasından daha zordu.

Neyse ki zorlu mücadelenin sonunda kapıya ulaştı. Derin bir nefes aldı ve ne göreceğini bilerek yavaşça uzandığı kapıyı açtı.

"Kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

Mehmet'in söylediği ilk şey bu oldu. Ancak Esmer karşılık vermek için doğru kelimenin ne olduğunu bulamıyordu. Çünkü daha dakikalar önce gururla andığı zekâsı onu terk etmişti.

Mehmet'ten yayılan testosteron oranı öyle çoktu ki aralarındaki mesafe bir metrenin altına düşünce Esmer güçlü bir kasırganın içine düşmüş gibi sarsılıyordu. Onun yerinde hangi kadın olsa aynı tepkiyi gösterirdi. Bu yüzden kendine haksızlık etmek istemiyordu.

Mehmet çok saygılı, çok anlayışlı, çok şefkatli, çok çekici ve çok fazla güç demekti. Kısaca adam her şeyiyle çoktu ve ulaşılmaz görünüyordu. İstemeden de olsa Esmer ona bu kadar yakın olduğu için kendini şanslı kabul etti.

Ergenliğinde bile sahip olmadığı bir ses ve kızaran yanakla dudaklarından, "Selam," diye amaçsız bir kelime döküldüğünde sadece sesi değil, tüm bedeni titriyordu. Çünkü bu gece için uğraş verenin bir tek kendisinin olmadığını, Mehmet'in de aynı titizlikle hazırlandığını görebiliyordu. Üstelik ortaya çıkan sonuç kesinlikle yürek hoplatıcıydı.

Baştan aşağıya siyah giyinen adam kravatında bile aynı rengi tercih etmişti. Fakat Esmer'i asıl etkileyen Mehmet'in nasıl göründüğünden ziyade ki bunu zaten söylemesine gerek yoktu, koluna taktığı ve ben modanın son trendiyim, diye bağıran saatiyle kravatındaki kırmızı küçük detaylardı. Hedefi, yani kalbini tam on ikiden vurmuştu.

İkisinin üzerinde de siyah ve kırmızının dışında ahengi bozan tek şey gözlerinin rengiydi. Esmer utanmasa tam bir sevgili uyumu içinde olduklarına inanacaktı. Sabah yüzüne karşı kahkahalar atıp bir çift gibi görünmeyi başarmalarının imkânsız olduğunu söylemesinin ardından adam bu soruna da çare bulmuştu.

Mehmet bir kadını baştan aşağıya süzecek biri değildi ama giydiği elbise Esmer'e öyle çok yakışmıştı ki bir anlığına kuralları unutmuştu. Esmer'in erkek çocuğu hâlinden alımlı bir genç kadına dönüşmesi çok etkili ve çok kolay olmuştu. Üstelik bunu çok az şeyle başarmıştı.

Hiçbir dekoltesi bulunmayan düz siyah bir elbise başka kaç tane kadının böylesine çarpıcı görünmesini sağlardı, emin değildi.

Boğazını sarıp yüzünün güzelliğini ortaya çıkaran elbisesi incecik belinden aşağıya doğru daha da daralıp dizlerinin hemen altında bitiyordu. Saçlarının kalın bukleleri hacim kazanmış ve yüzünü çevreleyip omuzlarından aşağıya dökülmüştü. Kırmızı ruju, beyaz tenine renk katan allık ve iri su yeşili gözleriyle Esmer'in nefes kesici göründüğünü söyleyebilirdi. Daha önce düşündüklerinin aksine genç kadının yüzü bir derginin kapağında olacak kadar güzel, vücudu ise kıvrımlıydı. Ve bunu ancak şimdi fark edebiliyordu.

Kendini engelleyemeyen Mehmet aklından geçenleri, "Harika görünüyorsun," diyerek kelimelere döktü.

"Ah, abartmayalım. Bu sadece topuklu ayakkabı mucizesi."

Bakışlarını Esmer'in ayaklarına çeviren Mehmet, onu gülüşüyle ödüllendirdi ve "Külkedisi'nden prensese dönüşmen sadece doğru ayakkabıyı bulmana bağlı olamaz," dedi.

"İnan bana başka bir açıklaması yok."

"Bu durumda kapı kapı dolaşan prens de ben mi oluyorum?"

"Eğer öyleysen sana söyleyebileceğim tek şey, başka kapıya, olur."

Eğer Mehmet haysiyetten noksan bir adam olsaydı Esmer gülümsediğinde onu kollarının arasına almış ve bu gece için yaptığı tüm planları iptal etmiş olurdu.

Boğazın gözde mekânlarından birini seçen Mehmet farkını yine ortaya koymuştu. Cam kenarı ve köşede bulunan masaları tüm mekânı rahatça görebiliyordu. Aynı zamanda kalabalık restoranda sessizliğe gömülmüş tek masanın onlarınki olmasının sebebi Esmer'in susup sürekli gözlerini kaçırmasından kaynaklanıyordu.

Dayanamayan Mehmet, "Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu.

"Öyleymiş gibi durmuyor mu?"

Esmer'in ona yöneltilen sorulara soruyla karşılık vermesine Mehmet alışmıştı, hatta bu durumdan hoşlanmaya bile başlamıştı.

"Öyle olmuş olmalı ki sorma gereği hissettim."

Tedirgin hâlde oturduğu yerde iyice doğrulan Esmer'in vücut dili değişmemişti.

"Kendimi Pretty Woman gibi hissetmemin dışında bir sorun yok."

Kaşlarını ortada birleştiren Mehmet'in alnında birkaç sıra kırışıklık oluştu. Çeyrek dakika o şekilde durup söylenileni anlamaya çalıştı ancak bir sonuca varamayınca, "Sen genel olarak zaten özel bir kadınsın," dedi.

"Film izleyecek vaktin hiç olmadı, değil mi?"

"Kendi hayatım aksiyon filmlerini aratmadığı için böyle bir şeye ihtiyaç duymadım."

Öne doğru eğilen Esmer, "Aşk filminden bahsediyorum," derken gerçek manada gülümsüyordu

"İşte bu çok ilginç!"

"Neymiş o ilginç olan?"

"Senin aşk filmi izlemiş olman. Oysa tam bir Jackie Chan hayranı gibi duruyorsun."

"Bir zamanlar ben de normaldim. Peki, ya sen?"

"Normal olmaya hiç fırsat bulamadım, diyelim."

"Yazık."

"Benim için bu kadar üzüldüysen belki bir gün birlikte izleriz."

Esmer kendi gözlerini göremiyor olsa da içlerinin parladığını tahmin edebiliyordu. Arkasına yaslandı ve dudaklarını kıpırdatmadan sadece, "Belki," dedi. Mehmet'in teklifi oldukça hoştu ama ne kadar zorlasa da adamla kendini ellerinde patlamış mısırla televizyon karşısında oturmuş şekilde hayal edemiyordu.

Amaçsız sohbetleri bir kere daha tıkanmışken elindeki büyük menü kartıyla yanlarına gelen garson, "Öncesinde içmek için ne arzu edersiniz?" diyerek sessizliği bozdu.

Garson direkt ona yönelik konuşuyor olsa da Mehmet suskunluğuna kaldığı yerden devam eden Esmer'e döndü. "Sen karar vermek ister misin?"

Esmer bunu kesinlikle isterdi ama Nevra onu uyarmıştı. O yüzden hemen cevap vermedi. Ya kadını dinleyip aç kalacaktı ya da kendi bildiği gibi davranıp rezil olacaktı. Seçeneklerinin biri diğerinden daha iyi ya da daha kötü değilken ne yapacağına karar vermesi zordu.

Sahte olduğu hemen anlaşılan nazik tebessümünü tüm yüzüne yayan Esmer bir sonuca varmış gibi en nazik tavrını takınıp, "Menüde acılı dürüm var mı?" diye sordu.

Mehmet, genç kadının sorusu karşısında yay misali olan kaşlarını belli belirsiz şekilde kaldırıp indirdikten sonra bakışlarını yeniden garsona çevirip, "Henüz karar vermedik," dediğinde adam, "Tamam, efendim," diyerek yanlarında uzaklaştı.

Mehmet artık tebessümden öte gülümsüyordu. Ve gülüşü dudağının sağ ucunda minik bir gamze oluşmasını sağladı. Esmer o anda ateşli silahlardan daha etkili bir sonuç doğuran bu gülüşün derhâl yasaklanması gerektiğini düşündü.

"Dürüm mü yemek istiyorsun?" diye soran Mehmet, genç kadının vereceği cevabı merakla bekliyordu.

"Dürüm veya muadili olan bir şey yemeyeceksem ben ona akşam yemeği demem."

"Anladım, burayı sevmedin."

"Seni tanımasam bana gösteriş yaptığını düşünürdüm."

Sesini iyice alçaltan Mehmet, "Beni ne kadar tanıyorsun ki?" diye sordu.

"Bu hileli bir soru, o yüzden cevap vermeyeceğim."

"Aslında sorumun gayet net ve tek kelimelik bir yanıtı var."

"O zaman bildiğim yoldan cevap vereceğim, bana gösteriş mi yapmaya çalışıyorsun?"

Dudaklarının uçları iyice kıvrılan Mehmet, "Peki, bunu başarabiliyor muyum?" diye sordu.

Bakışlarını aniden yere çeviren Esmer taş zeminin üzerindeki motifleri inceliyormuş gibi görünmeyi çok istese de başaramayacağını biliyordu. Çünkü az sonra yalan söyleyecekti ve bu konuda hiç iyi değildi.

"Belki fark etmemiş olabilirsin ama ben kolay etkilenebilen bir kadın değilim."

"Ancak ben kolay etkileyen bir adamım."

"Şimdi de bana kur yaptığını mı düşünmemi istiyorsun?"

Başını sallayan Mehmet arkasına yaslandı ve "Ah, bu iş bittiğinde seni değil ama sorularını özleyeceğim," dedi keyifle.

"Tamam, beni etkilemeye değil, gerçekten sevgiliymişiz gibi görünmeye çalışıyorsun."

"Sesinde hissettiğim o şey, hayal kırıklığı mı?"

"Tüm algılarım midemle bütünleşmiş durumda, o yüzden doğru tepkileri veremiyorum," diyen Esmer yalan söylediği anlaşılmasın diye içinden dua etmeyi ihmal etmedi.

"Ne yazık, senin nazarında acılı bir dürüm kadar bile değerim yok."

"Hayır, iki tane..."

"Neyse ki bu, gururumu kurtarmak için yeterli," diyen Mehmet sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Hadi, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Seni etkilemenin en iyi yolunu denemeye..."

Esmer hayretle, "Acılı dürüm mü yiyeceğiz?" diye sordu.

"Hem de iki tane, yanında da ayran var."

"Ben kur yapmak diye buna derim işte."

Mehmet'in onu kaldırmak için uzattığı eline şaşkınlıkla bakan Esmer bu teklifi geri çeviremezdi. Ancak bu çok fazla risk taşıyordu. Önce Mehmet'in ona doğru uzanmış güçlü eline sonra da yüzüne baktı. Bu bir hataydı ancak tüm cesaretini toplayıp zarafetle parmaklarını adamın avucunun içine bıraktı. Ateşe değmiş gibi elini çekmek istediyse de sadistçe bir hazla bu duygudan hoşlanmıştı.

Mehmet'in arabasını onları bekler hâlde gördüğünde şaşırmıştı ancak böylesine gösterişli durumlara da alışması gerekiyordu. Keza adamın duruşunda, "İstediğimde yapamayacağım şey yok," ifadesi vardı ki söylemeden aracının ayağına gelmesi ufak bir detaydı. Ve kabul etmeliydi ki Esmer, adamın görüntüsüne olduğu kadar gücüne de hayrandı.

Yaşadığı anın doğruluğunu kendine kanıtlamak istercesine onunla birlikte adım atan ve bu kadının sahibi benim der gibi ona yakın duran adama bakma isteğini geri gönderemedi. Yaşayacağı sarsıntıyı bilerek, bakışlarını mıknatıs gibi çeken adamın gözlerine doğru kaldırdığında Mehmet'i de kendisine bakarken yakaladı.

Bakışları ortada buluştuğu an barajın açılan kapaklarından akan suyun şiddetiyle duyguları onu da önüne katıp akmaya başladı. Sebepsiz mutluluğunun kaynağının Mehmet olduğunu düşünen beynine, kalbi de itiraz etmeden coşkuyla atarak eşlik ediyordu. Ne var ki bedeni emir komuta zincirini kaybetti ve farkındalığının şokuyla hareketsiz kaldı. Esmer zihninin olmadık şeyler düşünmesine alışkındı ancak kalbinin ihaneti yeni ve beklenmedik bir durumdu.

Ayakları yere yapışmacasına olduğu yerde durunca, gitmek için acele eden Mehmet arabaya doğru ilerlemesini sağlamak için kolunu Esmer'in beline koydu. Nazikçe onu ileriye doğru iterken kulağına eğildi ve, "Arabayı sen kullan," dedi.

Adamın nefesi tenini yalayıp geçtiğinde tüm duyuları şaha kalkan Esmer kendi üzerindeki yetkisini tamamen kaybetmişti. İçindeki arzunun ateşi öylesine güçlüydü ki sanki kâinatta sadece o ve Mehmet vardı. Yaşamak içinse oksijene değil, sadece adama ve onun devam eden dokunuşlarına muhtaç hâle gelmişti.

"Senden birini öldürmeni istemedim. Lütfen, gözlerini kırp ve nefes al," diyen Mehmet'in yumuşacık sesi kulağına çalınırken ve ona bu kadar yakınken, üstelik adam bu denli güzel gülümserken, Esmer'in beyin ölümü nihayet gerçekleşti. Fakat kalbi, yaşamaya ve varoluş amacını yerine getirmeye aslında tam da şimdi başlamıştı.

Daha önce verdiği tepkiler yüzünden kozmik yapıyı, tükettiği içkiyi ve yediği çikolataları suçlamıştı. Ancak şimdi kasap dükkânının camına yapışmış kedi gibi salyalarını akıtarak Mehmet'e bakmasına sebep olarak neyi suçlayacağını bilemiyordu.

İçinde az da olsa kalan irade kırıntıları hâlâ bunun kadın ve erkek olmakla ilgisinin bulunduğunu reddetmeye çalışsa da Esmer akıllı biriydi. Her fani kadın gibi bir ilahtan farkı olmayan Mehmet'ten etkilendiğini, adamın önünde diz çökmeye hazır kadınların arasına kısa sürede girdiğini biliyordu. Büyük ihtimalle sıra ona hiç gelmeyecekti, o yüzden hislerinin başka bir boyuta geçmesine müsaade edemezdi. Çünkü bundan sonraki aşama olan hoşlanma, devamında aşkı getirirdi. Ve aşk hayattan beklentileri arasında yoktu.

Doğruları düşünmeye başardığında adamın ona söylediği gibi nefes aldı, zira sadece beş saniye sonra havasız kalan ciğerleri iflas edecekti. Gerçi itiraz eder miydi, emin değildi, sonuçta kaç şanslı kadının ölürken gördüğü son manzara Mehmet Sancaktar olurdu ki?

Mehmet, onları uğurlayanlara nezaketle gülümseyip Esmer'in yürümesini sağlamak için onu iteklemeye devam etti. Genç kadının soğuktan korunmak için giydiği siyah kaşmir kabanın altından titreyen bedenini hissedebiliyor ancak sebebinden emin olamıyordu.

Kapıya varana kadar her şey yolundayken aniden duraksayan Esmer'e ne olduğunu anlayamıyor, titremesine sebep soğuk mu, yoksa çok daha başka bir şey mi, bilmiyordu.

Nihayet arabaya vardıklarında Mehmet saniyeler önce söylediği gibi Esmer'i şoför tarafına yönlendirip içeri girmesi için kapıyı açtı.

Boğazına takılan yumruyu yutkunarak geri gönderen Esmer sadece, "Neden?" diye sorarken açık kapı ile Mehmet'in arasında kalmıştı.

"Benim organizasyonumu beğenmediğine göre kumandayı sana veriyorum."

Esmer bundan hoşlandığını gizlemeden, "Hiç acılı dürüm yemedin, değil mi?" diye sordu.

"Yemek, sadece vücudun ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli olan bir araçtır."

"Hadi oradan, insanoğlu yemek için yaratılmıştır ve sadece bunun için yaşar," diyen Esmer nihayet rahatlayıp yerine oturdu. "Kuzu etinin yağına bandırılmış lavaşla yapılan dürüm yememişsen boşuna yaşıyorsun demektir."

Mehmet genç kadına itiraz etmedi ama tepkisini, yumuşattığı bakışlarıyla ortaya koydu ve kapıyı kapatıp arabanın önünden dolaşarak onun için ayrılan yere geçti.

Oturmayı başardığında Esmer'i öne doğru eğilmiş ve ayakkabılarını çıkarır hâlde gördüğünde şaşkınlığını ortada birleşen kaşları belli etti.

"Sormaya korkuyorum ama şu an tam olarak ne yaptığının bir açıklaması var mı, yoksa şansımı zorlamadan susmayı mı tercih etmeliyim?"

Mehmet'e sanki çıldırmış gibi bakan Esmer ellerinin arasında duran direksiyonu okşadı. Sonra da koltuğunu öne doğru çekip sırtını arkaya yaslayıp, "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey. Bunun içinde yaşayabilir, hatta ölebilirim," dedi ve heyecanla anlatmaya devam etti. "Ama bunun içinde ancak ecelimden ölebilirim. Sahip olduğu güvenlik sistemi teknolojinin son harikasıdır, ayrıca güvenli sürüşünü desteklemek için bir dizi tedbiri vardır."

Kesinlikle genç kadın, Mehmet'i şaşırtmaya devam ediyordu. Her defasında kendine bu huyundan vazgeçmesi gerektiğini söylese de Esmer öyle şeyler yapıp öylesine acayip davranıyordu ki ona şaşırmaktan başka çare bırakmıyordu.

Kaldığı yerden anlatmaya devam eden Esmer, "Mercedes-Maybach S 500, motor hacmi 5000 cc'dir ve inan bana, Alman mühendislik sanatının şaheseridir," derken aslında kendini bu arabayı kullanmak üzere olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. "Süspansiyon sistemi doğrusal stabiliteyi artırır. Motoru hafiftir ve asla ses çıkarmaz. Ağırlığının 2500 kilogram olmasına rağmen hızı 5 saniyede 100 km'ye çıkar."

Sağ kaşını havaya kaldıran Mehmet şüpheyle, "Umarım bunu test etmezsin," dedi

"Ah! O anı yaşamak için ruhumu şeytana bile satarım."

"Seni bilmem ama ben, ruhum ve bedenim bir aradayken daha mutluyum," diyen Mehmet aynı tonda konuşmasını sürdürdü. "Eğer heyecanını bastırıp düşünmeyi başarabilirsen sen de bana hak vereceksindir."

"Biliyor musun, kadın ruhundan hiç anlamıyorsun."

"Ah, lütfen, amacın tatmin olmaksa bunun başka yolları da var."

Az önce Mehmet'in ona baktığı şekilde sağ kaşını havaya kaldıran Esmer, "O işi bana bırak, sen sadece arkana yaslan ve anın tadını çıkar," deyip gaza yüklendi.

Dürümcü Memo Usta, onu yanıltmamış ve aştıkları onca yola değen güzel bir yemek yemişlerdi. Masaya oturdukları ilk on dakika Esmer sürekli olarak Mehmet'in ne yaptığını, memnun kalıp kalmadığını gözlemlemeye çalışmıştı. Sanki adam da onun derdini anlamış gibi keyifle sohbet etmiş, Esmer'e takılmış ve onu da kendiyle birlikte güldürmeyi başarmıştı.

Şimdi ise Mehmet ona öyle bakıyordu ki Esmer'e dünyada kendisinden başka kimse yokmuş gibi hissettiriyordu. Gözlerini adamdan kaçırmak istedi ancak daha hızlı davranan kalbinin onu zor durumda bırakması saniyeler içinde gerçekleşti. Yabancısı olduğu bu duygularla nasıl baş edeceğini keşke bilebilseydi.

Bir çıkar yol bulmak amacıyla bakışlarını kapıya doğru çeviren Esmer, "Soğuk havalardan nefret ediyorum," dedi ki Şubat ayında olduklarına ve mevsimlerin varlığına şükretti.

"Soğuk havaları kimse sevmez," diye karşılık veren Mehmet ona bakıp gülümserken Esmer, "Keşke gülümsemese," diye düşündü.

Kendi kalp sağlığı için adamın soğuk, ukala ve ulaşılmaz olarak kalmasını tercih ederdi.

Esmer kapısını çalmak üzere olan aşkı durdurabilir miydi, emin olamıyordu. Aşk ihtiyacı olan en son şeydi fakat şu anki hisleri öyle yoğun ve öylesine güzeldi ki itiraz edemiyordu. Üstelik her canlı gibi ölmeden önce aşkı tatması gerekiyorsa o zaman doğru yerdeydi.

Hava konusu onu kurtarmak için yeterli olmayınca, "Yemek hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu ki Mehmet'in ilk defa dürüm yediğini söylemek zaman kaybı olurdu.

"Tadı güzeldi ama tüketim şekli açısından epey zor olduğunu söyleyebilirim."

"Önüne konan proje hakkında fikrini beyan eden patron gibi konuştun."

"Neden sahip olduğum şeyler yüzünden beni sürekli itham ettiğini düşünmeme sebep oluyorsun?" diyen Mehmet tüm vücuduyla genç kadına döndü ve ona doğru biraz daha eğildi.

Ne yaptığını bilen bir adamla konuşurken dikkatli olması gerektiğini aklının köşesine not eden Esmer, "Neden her söylediğimi itham olarak kabul ediyorsun?" diye sordu.

"Bak, mesela yine beni suçluyorsun."

"Bence alınganlık yapıyorsun."

"Kız gibi mi?" Mehmet konuşurken güzel yüzündeki eğlenen ifadeyi saklamadı. "Bu hakaretini duymazdan geleceğim."

"Birbirimize bıçak çekmeden önce kalkalım mı?"

Başını ağır ve aheste hareketlerle sallayan Mehmet, genç kadının teklifini kabul etse de gitmek için herhangi bir teşebbüste bulunmadı.

"Dönüşte de arabayı kullanmak ister misin?"

"Gerçekten buna izin verir misin?"

"Oldukça anlaşılır ve fikir beyan etmeyen bir soru sormama rağmen neden aldığım karşılık sadece evet ya da hayır olamıyor, anlamıyorum."

Heyecanı yüzünde beliren Esmer, "Tabii ki EVET!" diye haykırdı.

"Kadın gibi görünmeyi başarsan da içindeki erkeği dizginleyemiyorsun, öyle değil mi?"

Tek hareketle taburesinden inen Esmer kaşlarını gözünün üzerine düşürüp kollarını göğsünde birleştirdi ve Mehmet'e döndü. "Bu cevabı basit bir soru mu, yoksa fikrini beyan eden bir açıklama mı? Yoksa direkt hakaret mi ediyorsun?"

Tek ayağı yere değer vaziyette oturduğu taburesinden kalkan Mehmet önüne dikildiğinde, Esmer sağlıklı düşünebilmek adına bir adım geriledi. Ancak adam başını geriye doğru savurup kahkaha attığında içindeki tüm duygu karmaşasına rağmen onunla birlikte güldü.

"Seninle ilgili edindiğim fikrin doğruluğunu teyit etmek için basit bir soruydu sadece."

Esmer ya konuşacaktı ya da titreyen bacaklarını sabit tutmayı başaramayıp yere yığılacaktı. İkinci seçeneği yaşamaktansa cehenneme gitmeyi tercih edeceği için, "Ben üç ağabeyle büyüdüm ve ilkokuldan sonra erkeklerin egemen olduğu okullara gittim," dedi kendini nefessiz bırakırcasına. "Bu, sorunun cevabı için yeterli sanırım."

"Yemeğe ve arabalara olan düşkünlüğün de buradan geliyor yani."

"Babamla birlikte eskimiş arabaları tamir edip onları kullanılır hâle getirirdik," diyen Esmer bir yandan da Mehmet'in yardımıyla montunu giydikten sonra adamın ona uzattığı çantayı aldı.

"Gerçi çırağı olmaktan öteye geçemedim ama bu sayede çok şey öğrendim."

"Hız tutkun da oradan mı geliyor?"

"Neden polis oldum sanıyorsun?"

"Toplum huzurunu sağlamak, bence bu soruya verilecek en doğru cevap olurdu."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Hayata karşı herhangi bir felsefi bakışım yok. Fakat hız adrenalindir ve adrenalin yaşadığını hissetmektir."

"Bence bu söylediğin de bir yaşam tarzı, hem de hayli tehlikeli olanından."

"Tamam, dümdüz biri olmak böyle derin anlamlar taşıyorsa itirazım yok."

Kendi kabanını da giyen Mehmet yanlarında bekleyen komiye ödemesi gerektiğinden çok daha fazla miktarda para verip iyi geceler dercesine çocuğun omzuna dokunduktan sonra tekrar Esmer'e döndü ve, "Yemek konusunda nasıl bir açıklaman var peki?" diye sordu.

"Erkeklerin çok, yemeğin az olduğu masadan tok kalkmanın yolu hızlı tüketimdir. "

"Babanın konumu düşünüldüğünde hayatında bir şeylerin az olması ilginç."

"Temel ihtiyaçlarımızın dışında bir şeye sahip olmak istiyorsak onu kazanmak için çalışmamız gerekti. Ayrıca babam üç çocuk okutan bir devlet memuruydu."

"İlginç, o zaman kıyafet seçimin de yine bunlarla mı ilgili?"

"Hey, ağır ol bakalım. Bu bir sorgulama mı?"

"Kesinlikle hayır," diyen Mehmet ciddiydi. "Arabamı sana yeniden vereceksem ve o arabaya bir kez daha bineceksem karşı karşıya geldiğim riski belirlemem lazım."

Dışarı çıkıp daha bir adım atmışlardı ki Esmer aniden durup yüzünü Mehmet'e doğru döndü. Ancak aralarına az bile olsa boşluk bıraktı.

"Aynı gecede dürüm ısmarladıktan sonra o muhteşem aleti ikinci kere kullanmama gerçekten izin mi vereceksin?"

"Neden olmasın?"

Kaşlarını havaya kaldıran Esmer, "Bana kur yapıyorsan çok başarılı olduğunu ve doğru şekilde ilerlediğini söyleyebilirim," dedi ve devam etti. "Ancak amacın beni yatağa atmaksa ilk randevuda kendini teslim eden kızlardan olmadığımı bil."

Bir sır veriyormuşçasına ona doğru eğilen Mehmet'in sıcak nefesini yüzünde hisseden Esmer'in anında kızaran yanakları onu yalancı çıkarmıştı.

"Senin tabirinle, bir kadını yatağa atmak için materyal kullanmama gerek yok. Eğer istersem ona dokunmam yeterli olur. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Esmer'in şu anda yapması gereken çok önemli bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlamıyordu. Neyse ki soluksuz kalan ciğerleri yanmaya başladığında unuttuğu şeyin ne olduğunu hatırladı. Nefes alması, gözlerini kırpması ve her ne kadar başaramayacağına emin olsa da bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Zaten kendini doğrularcasına titreyen sesiyle sadece, "Bilmem, öyle mi?" diyebildi.

Başını kaldıran Mehmet'in bakışları bu defa genç kadının gözlerini hedef aldı. "Evet, öyle ama dediğim gibi, eğer istersem. Ancak korkma, seninle ilgili böyle bir isteğim yok."

Bu defa Mehmet son sözüyle sanki onu tokatladı ve sonra elini göğsünden içeri söküp kalbini söktü. O eğleniyordu ancak Esmer'in hissettiği tek şey kalbinin artık yerinde olmadığıydı.

Kırılan düşlerinin parçalanma sesini duyarken katıksız öfke onu esir almıştı. Önce sakinleşecek sonra da Mehmet'e haddini bildirecekti. En sonunda da bu duruma düşmesine izin verdiği için kendini azarlayacaktı.

Aklının köşelerine doğru koşan düşüncelerini yakalamaya çalışırken meydan okumak için başını kaldırıp gözlerini adama diktiğinde Mehmet'in artık onunla ilgilenmediğini fark etti. Adamın gülümsemesi kaybolmuştu ve gözleri uzaklara dalmış gibi Esmer'in omzunun üzerinden ileriye doğru bakıyordu. Neden sonra Esmer arkasında birinin varlığını fark ettiğinde tüm duyguları aniden kaybolmuş ve hepsinin yerine telaş geçmişti.

Mehmet'in yüzünde gördüğü ifadeyle hafızası tokat yemiş gibi sarsılan Esmer'in kolayca unuttuğu şeyler tüm acılarıyla birlikte geri gelmişti. İnsan hafızasının acıları unutması çok kolay olduğu kadar hatırlaması da aynı süre içerisinde gerçekleşiyordu. Çünkü insan asla unutmuyor, sadece hayatına devam edebilmek için onunla yaşamayı öğreniyordu.

Esmer için de aynı şey olmuştu. Kısa bir anlığına dahi olsa evrenin ona hediye ettiği Mehmet'e karşı duyumsadıklarına odaklanmış ve kendi acımasız kaderini unutmuştu. Ancak saniyeler içerisinde gerçekler tüm çirkin yüzüyle geri dönmüştü.

Yıllar önce yaptığı hatayı tekrarlamamak adına Mehmet'i durduranın ne olduğunu düşünmek yerine ona doğru yaklaşanın kim olduğunu görmek için gardını alıp arkasını döndü. Kalbinin çılgınca çarpması acı verici hâle dönüşmüştü fakat gözleri karşısında beliren adamın gözleriyle buluştuğunda ciğerlerindeki fazla havayı dışarı bıraktı. Rahatlamış ve gerilen kasları esnemişti. Evet, başı beladaydı ama direnemeyeceği bir durum değildi.

"Beni dövmek sana bir şey kazandırmayacaktır," diyen Güçer eğleniyormuş gibi görünmeye çalışsa da ses tonu asıl hissettiklerini fazlasıyla ele veriyordu.

Esmer hayatını cehenneme çevirmekte kararlı olan Güçer'e onu rahat bırakmasını söylemek için ağzını açmıştı ki tek adımla yanında beliren Mehmet kolunu beline dolayıp bedenleri tek bir vücut hâlini alana kadar onu kendine doğru çekti.

"Yemeği kaçırdın," diyen Mehmet hareketini tamamlamadan konuşmasını sürdürdü. "Sana eşlik etmezsek bozulmazsın, değil mi?"

Mehmet geniş gövdesiyle önünü kesip kardeşine ulaşmasını engelleyince, "Seni ne kadar az görürsem o kadar mutlu olurum," diyen Güçer öfkesinin belirtisi olarak çenesini oynattı.

"Beklentilerimizin aynı olması ne hoş, o zaman sana iyi geceler."

"Sana da iyi geceler ama Esmer kalıyor."

Beline sarıldığı Esmer'i bırakıp elini avuçlarının arasına alan Mehmet'in amacı dokunmak değil, söz verdiği gibi onu koruyacağını belli etmekti ve bunu fazlasıyla başarıyordu.

"Sana elini tuttuğum kadını bırakıp gideceğimi düşündüren şey ne?"

"Elini tuttuğun kadın kardeşim olduğuna göre istediğim şeyi düşünür, hatta yaparım."

"Kendimi tekrar edeceğim için üzgünüm fakat daha önce söylediğim gibi Esmer aksini istemediği sürece ona şu anki mesafeden daha fazla yaklaşamazsın."

Mehmet'in ses tonu iliklerine işleyen havadan daha soğuk ve sertti. Bakışları ise öylesine ateş saçıyordu ki bir buzdağını kolaylıkla eritebilirdi. Fakat Esmer gerçeklikle tüm bağını koparmıştı,

duyumsayabildiği tek şey elini tuttuğu adam sayesinde hissettiği güvendi.

Güçer kolayca vazgeçecek değildi. Öne doğru adım atmaya yeltendi ama Mehmet'in bakışlarıyla karşılaştığında durdu ve kardeşini görebilmek için başını yana eğdi.

"Bu inadından vazgeçmek zorundasın," diyen Güçer'in sesinin titremesine sebep olan şey kesinlikle soğuk hava değildi. "Kendine ve hepimize zarar veriyorsun."

Esmer sahip olduğu yeni duygudan güç alarak elini bırakmadan arkasına saklandığı adamdan uzaklaşabilmek için yana doğru kaydı.

"İnat ettiğim yok, sadece hayatımı yaşamaya çalışıyorum."

"Dediğin gibi hayatını yaşamaya çalışıyor olsaydın inan, bu akşamki yemeği hep beraber yerdik." Güçer, ikilinin birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Artık durmak zorundasın."

"Yanlış olan," diyen Esmer yanındaki Mehmet'e döndü. "İlişkim mi?"

"Hadi ama bahsettiğim şeyin ne olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Neymiş o bahsettiğin şey?"

Esmer'in yaptığı çıkışla kaşlarını havaya kaldırıp alnını kırıştıran Güçer, kardeşinin bu denli ısrarcı davranmasına deli oluyordu.

"Sonuçlanmış, geride kalmış ve herkesin unuttuğu şeyleri deşip durma. Geçmiş, dediğin şey geçti. Gitti. Bitti. Fakat sen tam bir baş belası gibi davranıyor ve hayatımıza sorundan başka bir şey getirmiyorsun. Patlamayan, kurumayan bir çıban gibisin."

Ağabeyinin kolayca sarf ettiği sözler, kör bıçak darbeleri gibi kalbine saplanırken Esmer'in gözlerini yakan yaşlar canını acıtmaya başlamıştı. İkiz gibi büyüdüğü, en iyi arkadaşı olan adamın

geride kalmış, unutulmuş dediği şeyler onların anılarıydı. Onun bunları söylediğine inanmak istemiyordu ama maalesef ki Güçer inanarak söylemiş, o da duymuştu.

Kendini tutamayıp öne atıldığında Mehmet genç kadının hamlesini yarıda kesti. Artık duruma el koyma zamanı gelmişti. "Esmer hatırladığına göre herkes unutmamış."

Mehmet haklıydı, herkes unutabilirdi ki buna Güçer de dâhildi. Ancak Esmer unutmamıştı ve asla da unutmayacaktı.

Güçer vazgeçmeyeceğini açıkça ortaya koyan bakışını ses tonuyla da belli edercesine, "İznini bitir ve yarın sabah işinin başına dön," diye talimat verdi.

"Bak, seni tekrar uyarmayacağım, bir daha onunla bu şekilde konuşma."

"Sen ne anlıyorsun bilmiyorum ama ben ***kardeşimin*** iyiliğini düşünüyorum."

"Bu hiç inandırıcı değil."

"İster inan ister inanma fakat gerçek bu."

"Eğer öyleyse senden daha sonra özür dilerim. Fakat şimdi önümüzden çekil."

Bir anlığına Güçer'in yüzünde üzüntüye benzer bir duygu ifadesi belirdi. Ancak toparlanması da aynı sürede gerçekleşti ve, "Yarın işinin başında ol," diye ısrar etti. "O notu hafife alma. Adam evimize girecek kadar cesaretli ve notu senin bulacağını bilecek kadar da bizi tanıyor. İnadın yüzünden senin cesedini otopsiye gönderen savcı ve kız kardeşini aile mezarlığına defneden ağabey olmak istemiyorum."

Yanında olduğunu belirtircesine elini tutmaya devam eden Mehmet'in parmaklarını sıkıp iyice ona yanaştı. "Sen benim artık hiçbir şeyim değilsin, ben mutlu ve ait olduğum yerdeyim,"

diye tıslayan Esmer'in bu ilk kaybedişi değildi ama ilki gibi canı yanmıştı.

Mehmet yol boyunca sessiz kalmış ve onu konuşmak zorunda bırakmamıştı. Gerçi adam konuştuysa bile Esmer onu duyamazdı. Düşünceleri öyle süratle hareket edip aklının duvarlarına öylesine sert çarpıyordu ki başka bir şey duyması mümkün değildi.

Neyse ki ayakta kalmayı başarmış ve eve varmıştı. Tüm kuralları ve ev düzeniyle ilgili Mehmet'in söylediklerini unutan Esmer, artık dertlerinden biri olmaktan çıkan ayakkabılarını salonun ortasına çıkarıp kendini koltuğa bıraktı. Eğilip karnının üstüne kapandı ve kollarını bacaklarına doladı. Gözlerini sımsıkı kapattığında ise sanki kendinden büyük bir güçten yardım bekliyor gibiydi. Bugüne kadar "*Eğer yapabiliyorsan ıstırap çekmektense ondan kaç.*" ilkesiyle yaşamış ve de başarmıştı. Şimdi değişenin ne olduğunu bilmiyordu ama kaçamıyordu. Oysa Esmer aşina olduğu bu duyguya izin verirse kederin onu tüketeceğini herkesten daha iyi bilirdi.

Kirpiklerinin arasından tek damla yaş süzülüp yanağına düştü. Esmer katili olacak kişinin gözlerine bakmış biriydi. O yüzden ağabeyinin sözleri anlam taşımamalı ve onu incitmesine izin vermemeliydi, lakin olmuyordu işte. Canını acıtmak için ustaca seçtiği kelimeleri bir araya getirmekten çekinmeyen Güçer'le bir gün yine eskisi gibi olacaklarına dair içinde taşıdığı inanç yerle bir olmuştu. Ölmeden sevdiğin birini kaybetmek ölümden fazlasıydı.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" diye soran Mehmet'in yumuşak ve uysal sesini duyduğunda kendine acımayı yarıda bıraktı. Adamın bu tavrı Esmer'i daha çok üzüyordu.

Tek seferde gözlerini açıp başını yukarıya kaldırdı ve önünde dikilen Mehmet'in yüzüne baktığında dün geceki aynı kaygılı bakışla onu seyrettiğini gördü.

Esmer, "Uyusam iyi olur," dese de yerinden kıpırdamadan Mehmet'e bakmayı sürdürdü.

Genç kadının acının içinde boğulmak üzere olduğunu gören Mehmet, işini kolaylaştırmak adına onu kolundan tutup ayağa kalmasını sağladı. Vücudu ve aklı farklı yerlerde olan Esmer'in küçük bedenini kendi güçlü vücuduna dayadı ve başparmağıyla genç kadının yanağında iz bırakan yaşları takip ederek sildi.

Gözlerinde öfke olmasına rağmen dokunuşları zarif ve şefkatliydi. "Yaşamak zorunda kaldıkların için üzgünüm," diyen Mehmet sadece bu geceden bahsetmiyordu. İki yıl, hatta ondan öncesi için de üzgündü. Olanları değiştiremediği içinse kızgındı.

"Ben de üzgünüm ama sabaha bir şeyim kalmaz."

Sabah tam da Esmer'in söylediği gibi olacağını biliyordu. Fakat o, şu anla ilgileniyor, tüm canlılığını kaybetmiş genç kadının geri gelmesini diliyordu.

Gözyaşının izini takip etmeyi bırakan Mehmet'in başparmağı Esmer'in çenesinde gözleri ise dudaklarında takılı kaldı. Önce düşünüp sonra hareket eden biri olan Mehmet bu defa olmadığı biri davranıp başını öne doğru eğdi. Ne kadar uğraşsa da bunu neden yaptığını asla bilemeyecekti; içindeki dürtü, genç kadının çaresizliği veya görmezden gelemediği güzelliği, sebeplerinden biri olabilirdi. Cevabı aramaya yeltenmeden Esmer'in yumuşak dudaklarını kendi dudaklarının arasına hapsedene kadar hareketini sürdürdü.

Yıllar geçse de unutulmayacak, havai fişekleri patlatacak bir öpücük değildi bu. Tuhaf hisler uyandırıp şehvete davet eden

dokunuşlar da yoktu. Ama doğruydu. Hatta belki de tüm yanlışların içindeki tek doğruydu ve bu öpüşmeyi tarif edecek tek kelime de buydu.

Mehmet'in dudakları onunkilerle buluştuğu an Esmer başına gelecekleri razı oldu.

Belinden başlayıp yavaşça sırtına doğru çıkan Mehmet'in eli sanki geçtiği yerleri yakıyordu. Ve sanki adamın dokunuşları olmazsa sinir uçları çalışmayı bırakacaktı. Mehmet onu sadece öpmüyor, günaha davet ediyor, tahrik ediyor ve vaatlerde bulunuyordu. Hissettiği duygu seline kapılmamak için savaşmalıyım diye düşünmesine rağmen Esmer'in kendini tamamen adama bırakması çok kısa sürede gerçekleşti. Ona yapışmış hâldeki Mehmet'in vücudunun vermiş olduğu heyecan ve damarlarına akın eden haz sayesinde kalbi tüm nabız noktalarında atmaya başlamıştı.

Esmer bu öpüşmenin nedenini bilmiyordu fakat doğruydu. Bunu tüm kalbinde ve onu oluşturan her bir hücresinde hissediyordu. Hayatındaki tüm yanlışları silmeyi başarabilecek kadar doğruydu hem de. Olması gereken yerde hissetmesi gereken şeyleri yaşıyor ve kâbuslarını güzelliğiyle örten öpücüğün hakkını vermek için elinden geleni yapıyordu.

Mehmet, genç kadının alt dudağını dişlerinin arasına alıp emmeye başladığında damağına değen tat onun daha çoğunu istemesine sebep oldu. Artık yavaş ve nazik değil, aç ve istekliydi. Bir an hiç duramayacağını sandı. Esmer'in kalçalarına inen elleri ondan talimat almayı bırakmış, dili ise genç kadının dudaklarıyla oyun oynamaya başlamıştı.

Daha fazlasını, hem de çok daha fazlasını istemesine rağmen kolları arasında titreyen Esmer'in sakinleştiğini hissedip kendine

gönderdiği sessiz emir sayesinde geri çekildiğinde genç kadının kısılmış gözleriyle karşılaştı.

"Bana öyle bakma, acından faydalanacak değilim," diyen Mehmet'in sesi boğuktu.

"Benim bakışlarımı kendi yansıman gibi düşün ve sonra suçlama yap."

Kadınların içini eritmesi için ona bahşedilen gülümsemesiyle gülen Mehmet gözlerini kısarak baktı. Etraflarındaki hava ağırlaşmış ve şehvetin kokusu ikisini de etkisi altına almıştı. "Tırnaklarını çıkardığına göre demek ki toparlandın."

"Zaman benim tüm sorunlarımın çaresidir."

"Benimle alakası olduğunu reddediyorsun yani," diyen Mehmet bir anlığına bile olsa bırakmadığı genç kadını odasına doğru yönlendirdi.

"Sadece şaşkınım."

"Tamam, hadi, bana iltifat et ve şaşkınlığının nedenini anlat."

Söyleyeceğinin yalan olduğu anlaşılmasın diye Esmer bakışlarını yere çevirip, "Yeterince iyi olsaydı bunu yapardım," dedi ve ekledi. "Şaşırdım, çünkü bana dokunmak gibi bir isteğin yok sanıyordum."

"Bu benim değil, senin içindi."

"Kastan ibaret olan erkekleri kızdırmamak gerektiğini bildiğim için sessiz kalacağım."

"Seni boşu boşuna mı öptüm yani?"

"Denediğin için sana kızacak değilim fakat seninle ilgili bu tür isteklerim yok. Tekrarlamazsan sevinirim, yoksa bir taraflarını kırmak zorunda kalırım."

Esmer saatler önce kırılan gururunu kurtarmıştı. Fakat kalbi için artık çok geçti.

Bu sabahın diğer sabahlardan hiçbir farkı yoktu, tabii sadece görünürde. Çünkü Mehmet farklı olduğuna dair güçlü bir duyguyla baş etmeye çalışıyor fakat işin içinden çıkamıyordu. Günlük planını ezbere biliyor olmasına rağmen yeniden açıp kontrol etmişti.

Hayır, unutulan bir şey yoktu. Sıradan bir iş günüydü. Arada sadece Sena ve Avukat Utku ile görüşüp durumlarını gözden geçireceklerdi. Ayrıca yine evine kapanan Ahmet'le de konuşması gerekiyordu. Üstelik maliye toplantısına yetişebilmesi için evden şimdi çıkması gerekiyordu. Ancak dimdik tuttuğu sırtı sandalyeye yapışmışçasına yerinden kalkamıyordu.

Neden sonra kendini mutfak kapısına bakar hâlde yakaladığında sevimli gülüşüyle içeriye girecek olan genç kız tüm rahat tavrıyla önünde belirdi. İstemeden de olsa dudaklarının sağ ucu yukarıya doğru kıvrıldı. Gördüğü sadece bir hayal olsa da gülüşü tamamen gerçekti. Ve o zaman neden bir türlü gidemediğini anladı.

Farkındalığı Mehmet'i rahatsız edince ikinci kere düşünmeden ayağa fırladı. Yüzündeki tebessüm silinmiş, sert ve ulaşılmaz ifadesi geri gelmişti.

Sabah uykusuna düşkün olduğunu öğrendiği Esmer'i dün gece odasına bıraktığında ağabeyiyle yaşadığı tartışmanın etkilerinden kurtulmuştu. Şimdi de iyi olduğunu bilmek için onu görmesine gerek yoktu. Bu denli korumacı tavrı fazlaydı. Ona yardım edip yanında olacaktı ama abartmak Mehmet'in sevdiği bir şey değildi ve şu anda tam olarak abartıyordu.

Tabletini aldı ve mutfaktan çıktı. Amacı odasına gidip ceketini giymek ve bir an önce şirkete gitmekti. Hızlı ve ileriye doğru emin adımlar atarken Esmer'in odasının önüne geldiğinde aniden durdu. Bir kere daha ona oyun oynayan zihni genç kadının gö-

rüntüsüyle aydınlandığında kendini, "Saçmalama!" diye uyarıp adımlarına devam etti.

Saçları yastığın üzerine örtü gibi serilmiş ve uykunun savunmasızlığıyla kaplanmış ince güzel bir yüzü, düşünceleriyle bastırmayı beceremedi. Neyse ki karışık hisleri arasında öne çıkan kendine duyduğu öfke oldu. Aynı hissin onu yönetmesiyle durakşamadan odasına gidip ceketini aldı. Geri dönerken ise kendine ne düşünmek ne de genç kadının odasının önünde durmak için izin vermeden salona geçip çıkışa yöneldi.

Bir saat gibi işleyen hayatını devam ettirmek için programlanmış şekilde kapıya yöneldi. Dresuarın üzerinde duran anahtarını aldığında düzenin içindeki fazlalığı gördü. Özenle katlanmış olsa da kâğıt parçasının yeri aksesuar olarak kullanılan savaşçı zırhının içi değildi.

Merakla uzandığı kâğıdı açıp içindeki tek cümleyi okuduğunda dişlerini öyle sert sıktı ki çıkan ses koridorda yankılandı. Yüzü gece kadar karanlıktı. Gözlerini kıstı ve tüm hıncını alırcasına uzun parmaklarının arasında buruşturduğu kâğıdı yere fırlatıp kaldığı yerden yoluna devam ettiğinde tüm kanı beyninde toplanmıştı.

Sertçe kapadığı kapının yarattığı rüzgârı ardında bırakıp yürürken adımları yeri sarsacak güçteydi. Mehmet Sancaktar kendini aldatılmış hissediyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı. "Her şey için teşekkürler," diye yazıp giden genç kadın ondan kurtulacağını sanıyorsa yanılıyordu ve Esmer ne kadar yanıldığını çok yakında öğrenecekti.

MOR

Kendine güvenin ve egonun rengi olan mor, aynı zamanda seçilmiş ve mükemmeliyetçilerin rengidir. İnsanın su ve hava kadar güvene de ihtiyacı vardır.
Elini tuttuğun elin seni hiç bırakmayacağına, gönlüne aldığının hep orada kalacağına güvenmek ve inanmak istersin.
Peki ya sen, sonsuza dek o eli tutup son anına kadar onu gönlünde yaşatır mısın?
Güven aslında önce kendine inanmak sonra da kalbini özgür bırakmaktır.

5. BÖLÜM

BOYNUNDAKİ TÜM DAMARLAR ŞİŞMİŞ VE ÖFKE hızla Güçer'i esir almıştı. Ne yaparlarsa yapsınlar açtıkları tüm kapılar ve ucundan tutukları ip sadece hiçe çıkıyordu. Bu da ona kızgın olmak için haklı bir sebepmiş gibi geliyordu.

"O notu gizlemeye çalışarak hayatını tehlikeye attığın yetmezmiş gibi delili ortadan kaldırmaya çalıştığına inanamıyorum," diye çıkışan Güçer, kardeşine duyduğu öfkeye bir kılıf aramıyordu. "Eskiden senin akıllı olduğunu sanırdım, ne büyük yanılgı!"

"Eskiden sen de oldukça sevimliydin, bu hâle geleceğine kim inanırdı?"

"Hâlâ eğlenebiliyor olman ne hoş!"

"Eğlenmiyorum, acı gerçeklerden bahsediyorum."

Parmaklarını açıp tarak gibi saçlarının arasından geçiren Güçer kendi etrafında yarım tur döndü. Beklemediği anda kapısına gelen Esmer'in anlattıklarını hatırladıkça sinirleniyordu. Not, on beş gündür oradaydı ve Esmer bunu söyleme zahmetine girmediği gibi eğer yapabilseydi onu alıp yok edeceğini itiraf etmişti. Aklına her şey gelirdi ancak onun böyle bir aptallığa kalkışacağını ya da Mehmet Sancaktar'a minnettar kalacağını düşünemezdi.

Yaptıkları uzun konuşmanın sonunda Esmer, Nevşehir'e gitmeyi kabul etmişti. Ancak karşılığında evde bulduğu notla ilgili yapılan araştırmaların sonucu öğrenmek istemişti ki Güçer fazla düşünmeden kardeşinin teklifini kabul etmişti. Ancak birlikte adli tıpa geldiği Esmer'in aldırmaz görüntüsü dakikalar önce sinir bozucu olmaktan öteye geçmişti.

Laborantın az önce getirdiği olay yeri raporunu hışımla Esmer'in yüzüne doğru sallayıp, "Burada başına gelen hiçbir şeyin tesadüf olmadığı, aksine profesyonelce planlandığı ve hayatta kaldığın için şanslı olduğun yazıyor," derken Güçer'in öfkeden sesi titriyordu.

"Şans benden yanaysa o zaman korkmama gerek yok."

"Ne halin varsa gör."

Ellerini dizine koyup tek hareketle ayağa kalkan Esmer, "Ah, işte duymak istediğim şey," dedi ve ağabeyinin elindeki dosyayı çekip aldı.

Odanın köşesindeki masanın yanına gidip dosyayı açtı. Ailesine ait evde delil olarak ne bulunduğunu merak ediyor olsa da aslında sonucun Güçer'in dediği gibi olduğuna emindi. Ve okuduğu ilk satırda yanılmadığını gördü. Eve girilmesini sağlayan ön ve arka kapıda herhangi bir zorlama yoktu. Kırık pencereye de rastlanmamıştı. Bir hayalet gibi duvardan içeriye süzülmedilerse

Esmer'in aklına eve girmek için başka bir yol gelmiyordu. Esmer mantıklı sonuçlara ulaşmasını sağlayacak bir şeyler görebilmek umuduyla okumayı sürdürürken; Güçer, "Gözlerini boşuna yorma, o notun o eve koyulmasının tek yolu anahtarla içeri girilmesi. Bununla ilgili de birkaç alternatif fikir var," dedi.

Güçer uzun süre sonra ilk defa Esmer'in dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Ne mesela?"

"Gerçekten merak ediyor musun?"

"Uzatma Güçer, ya elini çek okuyayım ya da ne biliyorsan anlat!"

Tabii ki anlatacaktı fakat öncesinde Esmer'in kıvrandığını izleyip içinin soğumasını hedefliyordu. Ne var ki odanın açılan kapısı ikisinin de planlarını değiştirdi.

Az önceki laborant kız elinde başka bir dosyayla içeri girdi. Ona dönen bakışlardan dolayı tedirgin olan kız hissettiği açıklama ihtiyacıyla, "Savcım, diğer rapor da çıktı," dedi.

"Teşekkürler, bir de Komiser Ali'ye beni bulmasını söyleyin, lütfen."

"Tabii, Sayın Savcım."

Genç kızın dosyayı bırakıp çıkmasının ardından Güçer de kardeşinin sabırsız bakışları eşliğinde açıp okumaya başladı. Yüzündeki ifade umursamazdı ancak beden dili aklından geçenleri ve tedirginliğini belli ediyordu.

"Evde bizim dışımızda kimsenin parmak izi yok," diyen Güçer kafasını değil ama bakışlarını kaldırıp Esmer'e dikti. "Şaşırdın mı?"

"Ağzım açık kaldı!"

"Ne güzel!"

"Bu kadar mı, *Sayın Savcım*?" diye kinayeli konuşan Esmer yapılan araştırmalarda bir sonuca ulaşamadıklarını anlamıştı. Bu gösteriye devam edip Güçer'le fazladan bir dakika daha geçirmek istemiyordu. O yüzden montunun fermuarını boğazına kadar çekti ve hislerine rağmen yenilgiyi kabul etmediğini belli edercesine çenesini havaya dikti. "Söyleycceğin başka bir şey yoksa gidiyorum."

"Nereye? Komiser birazdan burada olur."

"Yeni bir bilinmeyeni daha öğrenmeme gerek yok, sen istiyorsan kal."

"Geniş ve açık alanlarda dolaş ki daha kolay hedef ol. Adamları boşuna uğraştırma."

"Sen de benim kadar amaçlarının beni öldürmek olmadığını biliyorsun."

Güçer dudaklarını öne doğru büzüp, "Hayır, bilmiyorum. Sen nasıl eminsin?" diye sordu.

"Boş eve girip anlamsız bir kâğıdı bırakmak için onca zahmete gireceklerine, daha az zahmetle beni dört kolluya bindirmiş olurlardı, öyle değil mi?"

"Harika, haklısın, git o zaman. Demek ki yeni bir mesaj alana kadar rahatsın."

Ağabeyinin imasından hoşlanmayan Esmer ellerini beline yerleştirip, "Ne düşünüyorsan açık açık söyle," diye çıkıştı.

"Amaçları öldürmek değil, seninle oyun oynamaksa eğlence devam ediyor demektir."

"O zaman Nevşehir'e de gitmeme gerek yok."

"Esmer! Yeniden başlamayalım. Sadece nereye gidersen git dikkatli ol demek istedim."

"Peki, bunları neden yaşamak zorunda kaldığımı araştıracak mısınız, *Sayın Savcım?*"

"Nedeni açık değil mi zaten?"

"Yine babamın dosyasını kapatmadığım için olduğunu mu söyleyeceksin?"

Güçer delici bakışlarıyla Esmer'i süzdüğünün birinci dakikanın sonunda, "Başka bir cevabı olsaydı onu söylerdim," dedi.

Aslında söylemek istediği çok şey vardı ve zehirli ok misali dilinin ucuna batan kelimeler dışarıya dökülmek için can atıyor-

du ama Güçer onları geri göndermeyi başarıp konuşmasını bitirdiğini belli edercesine dudaklarını birbirine bastırdı. O susunca da odaya sessizliğin ağırlığı çöktü.

Esmer gitmek istiyordu ama Güçer'in ona bir şey söylemek üzere olduğunu ancak az önce vazgeçtiğini görebiliyordu. Belki fikrini değiştirir diye bir süre daha bekledi, sonucun değişmeyeceğini anladığında ise, "Lanet herif," diye mırıldanıp arkasını döndü.

"Kullanılan kâğıt için de araştırma yapılıyor, onun sonucunu merak ediyor musun?"

Güçer'in manasız sorusuyla duraksayan Esmer tekrar ağabeyine dönüp, "Bir sonuç alamayacağımızı bildiğin hâlde neden bana bunu soruyorsun?" diye merakla sordu.

"Nasıl emin olabilirim ki?"

"Aslında bana başka bir şey söyleyecektin fakat vazgeçtin, neden?"

"Tam bir paranoyaksın."

"Bir gün benden ne sakladığını öğreneceğim," diyen Esmer artık sakin değildi, aksine neredeyse bağırıyordu.

"Daha fazla saçmalama ve gidiyorsan git. Yarın da Recep amcaya muhakkak uğra. Nevşehir seni bekler."

"Hı, hı!"

"Esmer! Anlaşmamız gereği ben üstüme düşeni yaptım. Şimdi sıra sende."

Esmer son defa ağabeyinin gözlerinin içine baktı ancak bu kez orası bomboştu. Az önce aklından ne geçirdiyse onu ötelemeyi başarmıştı.

Ağabeyinin yanından ayrılan Esmer tam manasıyla burnundan soluyordu. Yeni planının ilk ayağı başarısızlıkla sonuçlan-

mıştı. Oysa daha on iki saat önce yolunu kesen ve ona çıban diyen Güçer'i bir daha görmek istemediğini, hatta görmeyeceğini sanıyordu. Gerçi ağabeyiyle ilgili düşünceleri değişmemişti. Sadece seçtiği yol ve planı değişmişti. İstediği birkaç şeye ulaşması gerekiyordu, bu yüzden de Güçer ve diğerleriyle anlaşmaya varmış uslu bir kız gibi davranacaktı. Çünkü Mehmet'e yakın olmaya artık dayanamazdı.

Dün gece Mehmet onu odasına bıraktıktan sonra her şey değişmişti. Düşünmesi gereken önemli meseleleri varken Esmer'in yapabildiği tek şey adamın, adına öpücük bile denilemeyecek olan dokunuşunu düşünmek olmuştu. Bunu fark ettiğinde ise yataktan fırlamış ve geniş odanın içinde büyük adımlar atıp dönüp durmuştu.

Giyinmiş, süslenmiş, Mehmet'le yemeğe çıkmış, ona kur yapmış ve tüm dertlerini unuttuğu birkaç saat boyunca mutlu olup rahatlamıştı. Hatta Esmer kapısını çalan aşkı içeriye almaya hazır hâle gelmişti. Fakat onun evrenden böyle bir beklentisi yoktu. Rahatlaması değil; düşünmesi, tetikte kalması ve çalışması gerekiyordu.

Mehmet'in yanındayken sebep sonuç ilişkisi kurma, konuşma ve hareket etme gibi insan olma yetilerini kaybediyordu. Kısaca bir ergen gibi saatlerce adama göz süzmekten, onunla flörtleşmeye çalışmaktan yapacak çok daha önemli işleri vardı. Hoş, onları da becerebildiği söylenemezdi ama elinden geleni yapıyordu.

Aşk, karanlık renkleri ışığıyla aydınlatır ve en sert kalbi varlığıyla yumuşatırdı. Aşk insana yaşamak için istek, yarın için de umut verirdi. Ama Esmer bunları istemiyordu. O yüzden "Her şey için teşekkür ederim," diye not yazıp evden kaçması toplamda otuz saniye sürmüştü.

Polis lojmanına gitmiş, her zamanki odasına yerleşmiş ve yeni yol haritasını çizmişti. Sonrasında da ilk iş olarak Güçer'e gitmiş ve onunla uzlaşmış gibi uzun uzun konuşmuştu. Şimdi geriye ikinci aşama kalmıştı ama bunun için yarını beklemesi gerekiyordu.

Arabasına binen Esmer'in istikameti lojmandı. Çünkü üçüncü aşama için biraz çalışması gerekiyordu. Fakat arabayı çalıştırmadan önce ellerini direksiyona yerleştirip arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Yenildiğini düşündüğü anlarda hatırlayıp ondan güç almak için son görüntüsünü hafızasına kazıdığı Mehmet'i hayal etti. Zaten bundan sonra onu ancak hayal edebilirdi. Onu her hatırladığında hissettiği bu şey geçecek miydi, bilmiyordu.

Keşke başka zamanda, başka şartlar altında ve Esmer başka biriyken karşılaşsalardı.

İl Emniyet Müdürü, "Tabii ki ben gerekli ayarlamaları yaparım," dediğinde Mehmet de, "Teşekkür ederim," dedi nazikçe ve telefonu kapattı.

Bu sabah işe şoförüyle gitmeye karar vermişti. Çünkü şirkete gidene kadar halletmesi gereken önemli işleri vardı. Şoförü ona kapıyı açtığında Mehmet gülümseyerek selam verip yerine geçtiği an telefonu yeniden çaldı. Ekranda tam da beklediği kişinin adı yazıyordu.

Hemen açtı ve, "Günaydın," deyip devam etti. "Bana birkaç seçeneğin fotoğrafını gönder ama hazırdakilerden olsun. Çünkü bu işi bitirmek için sadece iki saatin var."

"Merak etmeyin, efendim. İstediğiniz şekilde, istediğiniz saatte hazır olacak."

Telefonun karşı ucundaki kadının sesi telaşlıydı. Mehmet Sancaktar'ın isteğine itiraz etmek gibi bir düşüncesi ve şansı yoktu yok olmasına da endişeli olduğu da tonlamasından açıkça anlaşılıyordu.

Bir kez daha telefonunu kapatan Mehmet bu defa tabletini açıp arkasına yaslandı. Şoförü kalabalık İstanbul trafiğinde yol alırken o etrafındaki dünyayı umursamadan ve yüzünde tek bir ifade kırıntısı bırakmadan yaptığı işe odaklanmıştı.

Hızlıca hazırladığı menüyü catering firmasına gönderirken not kısmına isteğinin aciliyetini de eklemeyi unutmadı. Sonra da beklediği diğer maili açıp seçmesi için ona gönderilen fotoğrafları dikkatlice inceledi ve nihayetinde pembe olanda karar kıldı.

Şirket binasının önüne gelip şoförü dışarı çıkması için kapısını açtığında Mehmet istediği tüm düzenlemeleri yapmıştı. Şimdi geriye sonucu beklemek kalıyordu. Ancak heybetli görüntüsüyle arabadan inip binaya doğru adım atarken dudaklarının sağ ucundaki hareketlilik beklediği sonucun yansıması gibiydi.

Esmer'in farklı, koşturmacalı ve sürekli değişen günlerin ardından biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Keza gece hiç uyumadığı düşünülürse bundan sonra yapacağı ilk şey kendini yatağa bırakmaktı.

Güçer'in yanından ayrıldıktan sonra programı değişmiş, iki yere daha uğramış ve nihayet pansiyondan farkı olmayan lojmanın önüne varmıştı.

Aracından indiği an lojmana ait güvenlik kabinin kapısı açıldı. Nöbetçi olan meslektaşı ona, "Hoş geldin," derken Esmer adamın suratındaki ifadeyi hiç beğenmediği için sadece kafasını salladı ve ona aldırmadan yoluna devam etti.

Ne var ki binanın bahçesine girdiğinde ona doğru dönen yüzleri, hatta tam tabirle onu görmek için öne atılanları umursamıyormuş gibi davransa da sebebini merak etmişti. Burada ilk defa kalmıyordu, Esmer'in kim olduğunu biliyorlardı ve onun yabaniliklerine alışmışlardı. Şimdi ne olmuş, ne değişmişti de böylesine tuhaf davranıyorlardı? Üstelik bina hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Öyle ki kafeterya ve lobi tarihi bir an yaşıyordu.

Hiçbirine aldırmamaya çalışan Esmer asansöre vardığında hemen yanında bulunan danışmadaki nöbetçi memur, "Komiserim, üç çayına katılmayacak mısınız?" diye sordu.

Esmer sorunun kendisine yöneltildiğine şaşırdığı kadar üç çayı kısmını da tuhaf bulmuştu. Başta kafasını çevirip cevap vermemeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

"Ne zamandan beri burada üç çayı var?"

"Bugünden itibaren, Komiserim. Ama bence böreğin ve kekin tadına bakmalısınız."

Tam ağzını açıp genç memuru azarlayacakken asansörün geldiğini işaret eden mekanik ses duyuldu, ardından da kapısı açılınca Esmer sadece burnundan soluyup sustu. Sabır çekerek asansöre girdi ve bu gariplikten kurtulmak için üçüncü katın düğmesine basıp odasının bulunduğu kata çıktı.

Bir an önce yatağıyla buluşmak isteyen Esmer hızla asansörden inip odasının önüne geldiğinde açılan yan odanın kapısı ona bugün talihsiz gününde olduğunu hatırlattı.

"Selam," diyerek onu karşılayan komşusu Denizli'den bir yıllığına İstanbul'a gelen Ferdi'ydi. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum ve izin verirsen dinlenmek istiyorum."

"Ne demek, izin senin," diyen Ferdi bir adım atmıştı ki durdu. "Akşam yemeğindeki ziyafet için seni uyandırmamı ister misin?"

"Hayır!"

"Doğru, nasılsa senin için odana servis yaparlar."

Adam omuzlarını silkeleyip yoluna devam ederken Esmer bir kez daha burnundan soludu. Ferdi'nin ne demek istediğini pek anlamamış olsa da artık odasına girmek istediği için adamı durdurup sormadı. Hatta aceleyle kapıyı açtı ve kendini içeriye attı.

Başta ne olduğunu fark edemedi. Kapıyı kapatıp bir adım ilerlediği zaman olduğu yerde donup kaldı. Yanlış odaya girmediğine emindi. Çünkü oda yanlışsa o zaman binada yanlış olmalıydı. Cihbinlikli devasa yatak, yirmi santim kalınlığındaki halı, dolaplar, ayna ve tablolar... Ağzını kapatmayı akıl edemeyen Esmer kocaman gözleriyle etrafına bakınırken başına bunların neden, daha doğrusu kimden geldiğini biliyordu.

Finansman müdürü tüm dikkatiyle Mehmet'in anlattıklarını dinlerken asistanı da not alıp yapılacakları listeler hâlinde sıralıyordu. Holdingin nakit sıkıntısı yoktu ama Mehmet, adama varmış gibi davranmasını tembihlerken odanın ağır havasını çalan telefonunun sesi böldü. Çalan Mehmet'in şahsi cep telefonuydu ve arayanın kim olduğunu biliyordu.

"Şimdilik bu kadar, çıkabilirsiniz," diyen Mehmet yalnız kalana kadar aramayı cevaplandırmadı. Asistanı ardından kapıyı kapattığında o da ayağa kalktı ve elinde tuttuğu telefonu açıp en tok sesiyle, "Alo," dedi.

"Bunu neden yaptığının mantıklı bir açıklaması var mı?"

"Sana da merhaba, ben iyiyim, sen nasılsın?"

Sıkıntıyla nefes verdiğini duyduğu Esmer, "Lütfen, bunlara ne gerek vardı?" diye sordu.

"Rahatının yerinde olduğundan ve karnının doyduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Böyle bir şeye neden gerek duyuyorsun ki?"

Pencerenin önüne varan Mehmet'in sesinde eğlenceli bir tını olsa da yüzünde ve duruşunda ürkütücü bir ifade vardı. En az sabah Esmer'in bıraktığı notu bulduğundaki kadar öfkeli ve kararlıydı.

"Çünkü sevgilimin rahatı da ihtiyaçları da benim için önemlidir."

"Çok düşüncelisin ama bunlara gerek yok. Üstelik benim bulunduğum yerlerde bu tarz şeyler beni ancak rencide eder. Ayrıca hatırlatmak isterim ki biz sevgili değiliz."

"Başkalarının ne düşündüğü senin için önemli olmamalı, bu yüzden rencide olmayı bırak da keyfini çıkar. Ayrıca sevgili olmayabiliriz ama bunu sadece biz biliyoruz."

Mehmet, "Hayır, bunları kabul edemem," diyen Esmer'in dişlerini sıktığını ve kaşlarını çattığını ses tonundan anlayabiliyordu.

"Pekâlâ, sana kur yaptığımı düşün ve seni etkilemeyi çalışan bir adamı bu şekilde rencide etme."

"Kur yapmak mı?" diyen Esmer sesini yükseltmişti. "Daha çok beni kudurtup öfkelendirmeye çalışıyormuşsun gibi geldi."

Uzaklara bakmayı bırakan Mehmet en yakın koltuğa oturana kadar sustu. Sonra da, "Önyargılısın," dedi. "Ama haklısın, bunu neden yaptığımdan emin olamazsın. O yüzden cevabı boş ver ve sana sunulan konforun ve rahatlığın tadını çıkar. Keyifli zaman geçiriyorsun, rahatsın diye kimseye ihanet etmiş olmazsın. Kendini küçümsemekten vazgeç ve en azından yeni odanda bulunduğun süre içerisinde kendini prenses gibi hisset. Sana iyi gelecektir. Üstelik ruhundan sonra da karnını doyur, olur mu?"

Esmer'in afallladığını nefes alışlarından hisseden Mehmet onun konuşmasına izin vermeden telefonu kapattı. Tüm bunları yaparkenki amacı kesinlikle genç kadını kudurtmaktı. Fakat şimdi o kadar da emin değildi.

İyice arkasına yaslanan Mehmet telefonu parmakları arasında çevirirken gerçek cevabın ne olduğunu aslında bildiğini gördü. Esmer'in iyi olmasını istiyordu. Genç kadına kızgın olsa da yaşadıklarını ona unutturacağına dair kendine verdiği sözü unutmamıştı.

Telefonun suratına kapandığını anlayan Esmer dişlerini sıkıp olduğu yerde tepindi. Mehmet haklıydı, hem sözlerinde hem de gösterdiği tepkide ama bu Esmer'in daha az kızmasına sebep olmuyordu. Evet, bir notla evi terk etmek çok çocukçaydı, üstelik onu hiç tanımadan yardım eden bir adama karşı yaptığı bu davranışın özrü olmazdı.

Buraya kadar sorun yoktu, sorun Esmer'in söz dinlemeyen kalp ritimleriydi. Adamın ne istediğini çok iyi bilen sesini duymak bile nabzını hızlandırmıştı. Mehmet çok fazlaydı, Esmer ise onun karşısında acizdi. Dolayısıyla kaçarak kendine iyilik yapmıştı.

İstemeden de olsa sakinleşen Esmer kendini yüksek yatağa bıraktı. Düşüşünü daha önceki sert yatağına göre ayarladığı için içine gömüldüğü yatakta geriye doğru devrildi.

Bir anda vücudundaki tüm eklemlerin ağrı içinde olduğunu ve yorgunluğunu fark etti. Belki de bu, Mehmet'in sözünü dinlemesi için bir işaretti. Botlarını çıkartıp yorgun bedenini geriye doğru çekti ve bulut kadar rahat olan yatağın içine gömüldü. İlk başta

onu boğacakmış gibi üstüne üstüne gelen pembe cibinlik şimdi etrafında uçuşurken bembeyaz çarşafların arasında kendini prens tarafından öpülmüş prenses gibi hissediyordu. Onu öpüp prensese dönüştürense kara şövalyesi Mehmet Sancaktar'dı.

Sena'nın ve tabii tüm ailenin kurtuluşu adına düzenlenen yemekte her zamanki yerini alan Mehmet'in keyfi olması gerekenin aksine yerinde değildi. Esmer meselesini henüz çözememişti ve bu ona sıkıntı veriyordu. Genç kadının iyi olduğundan emin olmak istediği kadar aldatılma hissinden de hâlâ kurtulamamıştı.

Daha da derinlere inip bu gecenin anlamına gölge düşürmemek için düşüncelerini öteleyip ana odaklanmaya çalıştı. Gecenin yıldızı Sena olsa da sağladığı ortamdan dolayı takdirleri kazanan Filiz olmuştu. Ne var ki masada oluşan bir anlık sessizliği fırsat bilen Sena beklenmedik bir anda herkesi hayrete düşen haberi vermek için söz aldığında gecenin anlamı da önemi de yön değiştirdi.

Hiç teklemeden, Onur'la en kısa zamanda düğün yapacaklarını açıklayan Sena verdiği haberin ardından nişanlısının elini tuttu. Daha aldığı haberi sindiremeyen Mehmet, genç kadının hareketinin devamında ne yaptığını görmek için gözlerini Ahmet'e çevirdi. Öfkenin genç adamın içini kapladığını görebiliyordu. Fakat pişmanlığı, kaybedişi ve isyanı da yüzündeki her kıvrımda yer edinmişti, gözlerinde ise sadece aşk vardı. Ne yaparsa yapsın başka bir duyguyla onu perdelemeyi başaramıyordu.

Sahip olduğu efsunla Ahmet girdiği ortamların gözdesi olurdu. Ancak şimdi gözden kaybolmak istediğini görebilen sadece Mehmet değildi. Serra da hislerini biliyormuşçasına güç vermek

adına elini adamın dizine koymuş ve Ahmet'in dayanabilmesi için ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Aşkın kavurucu ateşi genç adamı cayır cayır yakarken tutunmaya gereksinimi vardı ve Serra bu görevi yerine getiriyordu.

Davetliler nişanlı çifti tebrik ederken sessizliğini bozmayan Ahmet'i göz ucuyla takip eden Mehmet, kardeşinin ayağa fırlayıp Sena'nın elini tutmasını ve onu alıp gitmesini diledi. Madem aşk insanı bu denli savunmasız bırakıyordu, o zaman gurur denilen illeti de bir kenara atmalı ve aşkın istediği şekilde davranmalıydı. Ama Ahmet hiçbir şey yapmadan on dakikalık süre boyunca taşa dönmüşçesine yalnızca oturdu.

"Hadi artık," diye mırıldanan Mehmet, genç adamın onu duymasını temenni etti. Ancak eğer yalnız olsalardı Ahmet'i omuzlarından sarsıp ona ne yapması gerektiğini bağırarak dile getirirdi. Aşk kolayca heba edilmemeliydi. Ne var ki Ahmet pes etmiş ve hem kendinden hem de geç bulduğu aşktan canı acısa da vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Nihayet tebrik faslı bittiğinde Mehmet'in beklediği oldu ve Ahmet ruhunu kaybetmiş bir bedenin cansızlığıyla ayağa kalktı. Dilediği sahnenin yaşanacağına inanan Mehmet'in gülümsediği bile söylenebilirdi. Maalesef ki sadece yarım saniye sonra sevinmek için acele ettiğini anlayınca gülüşü silinip gitti ve kardeşine tepki olarak yumruklarını sıktı.

İtirazlara aldırmadan işi olduğunu söyleyip aceleyle giden Ahmet'in ardından becerebildiğince sakin kalmaya çalıştı ama başarılı olduğu söylenemezdi. Sıktığı parmaklarını açtı ve boşa giden yumruğunu aklını başına getirir umuduyla kardeşinin kafasına indireceğine dair kendine söz verdi.

Ahmet'in ardından masayı terk eden Osman Bey'den sonra herkes sırayla Sena'yı öpüp evden ayrıldı. Kimin ne kadar mutlu olduğu ise tartışmaya açık bir konuydu.

Mehmet'in zihni ve ruhu yorgundu ama hayattaki ilk önceliği Ahmet'ti. Bu yüzden yaşanan gelişmeyle gecenin devamındaki planını iptal etmiş ve yeni rotasını belirlemişti.

Sena'yı hak ettiği şekilde kucaklayıp tebrik eden Mehmet'in böyle bir gecede yapmak isteyeceği en son şey kardeşini yalnız bırakmaktı. Esmer kendince bir yol belirleyip gitmiş olabilirdi ama Mehmet, babası ve kaçırılmasıyla ilgili gerçekleri öğreneceğine dair bir söz vermişti. Sözü her şeye rağmen geçerliliğini koruyor ve çalışmalara devam ediyorlardı. Ancak bu gece Hasan'dan günün detaylarını öğrenme işini ve Pars'la yapacağı toplantıyı sabaha bırakmış ve soluğu Ahmet'in evinin önünde almıştı.

Kardeşinin onu kapı dışarı etmesi beş dakika sürerdi ancak ağabeylik vasıflarını kullanacak ve beklediği sonucu elde edene kadar genç adamın başında dikilecekti.

"Çok acil ve önemli işleri olan birisini mi görüyorum yoksa?" diyen Asya'nın sesiyle kapıya vurmak için kaldırdığı eli yarı yolda kalan Mehmet yüzünü buruşturup ona döndü.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa birileri de çocukların onları beklediğini söylemişti."

"Ah, sevgili ağabeyim, saati şaşırmışız, çünkü onlar çoktan uyudu."

"Sorgulamazsam oldukça ikna edici bir açıklama."

"En azından denedim. Peki, senin bir açıklaman var mı?"

"Geçerken uğradım."

"Asya'nın sorgulamadan duramayacağını bilmen ve daha iyi bir açıklama yapman gerekirdi," diyen Doruk'un bakışları şüpheyle kısılmıştı.

"Bu da senin kusurun, kocası olarak tüm ilgiyi kendi üzerinde tutman gerekiyor."

"Onun herkese yetecek kadar büyük bir ilgi alanı var."

"Değişmiyor, öyle değil mi?"

"Sizin otuz yılda başaramadığınızı benim üç yılda başarmamı bekleyemezsin."

Kaşlarını havaya kaldıran Mehmet, "Haklısın, kimse mükemmel değildir," dedi keyifle.

"Beyler, sohbetinizi bölmek istemem ama benimle ilgili şikâyetlerinizi benim olmadığım ortamlarda paylaşırsanız sevinirim."

Bir anda yanlarında beliren Serra'nın, "Senin her yerde gözün kulağın var sanıyordum," demesiyle şaşkınlığını üzerinden atan ilk kişi Asya oldu ve ablasına, "Senin sabahki toplantı için erkenden yatman gerekmiyor muydu?" diye sordu.

"Uykum kaçtı."

"Sende onu Ahmet'in evinde bulacağına mı inandın?"

"Dorukcuğum, şakana gülmezsem bozulmazsın değil mi?"

"Egomun zedelenmemesi açısından gülermiş gibi yapabilirsin."

Araya girmekte gecikmeyen Asya, "Gülmek ve Serra'mı? Ah sevgilim, bilim adamları hâlâ bunun için araştırma yapıyor," dedi alayla.

"Hatta duyduğuma göre, birçok İsviçreli bilim adamı soruna çare bulamadıkları için istifa etmiş ve balıkçılığa başlamış." Mehmet'in kendi söyleyip kendi güldüğü espirisine ne yorum yapacağını bilemeyen üçlü sadece ona bakmakla yetinince kendini

yeniden konuşmak zorunda hissetti. "Bu tepkiyi hak edecek kadar kötü değildi."

"Bence hiç yaşanmamış gibi yapalım," diyen yine Asya oldu. "Kafamdaki ağabey profilini bertaraf etmek istemiyorum."

Serra yüzüne bıkkınlık ifadesi yerleştirip zaten sıkı bir topuzla ensesinde toplanmış saçlarını düzeltip Mehmet'in yanına geldi. Parmağını zilin üzerine koydu ama basmadı. "Artık kimse espri yapmasın, Tanem'i de bekleyecek miyiz, onu söyleyin."

"Bebek bu gece çok hareketliymiş ve ayakları çok şişmişti. Malum hamileliğin yan etkileri," diyen Asya tek tek herkese baktı. "Ve sanırım onun bahanesi gerçekti."

Serra zilin üzerine koyduğu parmağını bastırdığında hepsi nefesini tutup beklemeye koyuldu. Çıkan ses yüksekti ve rahatsızlık boyutuna ulaşmıştı ancak Ahmet'in kapıyı onlara açması için bunun gerekli olduğunu biliyorlardı. Ne var ki Mehmet'in yüzündeki haylaz gülümseme gitmiş ve derin düşüncelere dalmıştı.

Kısa süre önce böyle bir sahnenin yaşandığı başka bir geceyi ve o gecenin kadın kahramanını hatırlamak onu sinirlendirmişti. Ansızın hayatına giren genç kadının bıraktığı etkiyi yok sayamıyordu. Bu duruma söz geçirmekte zorlandığı için de öfkesine sığınıyordu.

Serra'nın ısrarla zili çalmasına tepki olarak kapı aniden ve şiddetle açılığında, zihninin gerilerine atamadığı anı Mehmet'e kendini gösterdi. Daha önce aynı kapı yine bu şekilde açıldığında ortaya çıkan genç kadının yerinde şimdi huysuz bakışlarıyla Ahmet vardı. Oysa Mehmet bir anlığına kapının ardında Esmer'i gördüğünü sandı ya da görmeyi diledi.

Zihninin ona oynadığı oyunu sonlandırmak için saniyeden daha az bir süreliğine gözlerini kapatıp açan Mehmet tüm dikkatini kardeşine yöneltti.

Geniş omuzları olan genç adam sanki yarı yarıya küçülmüştü, yine de beklemediği bir anda karşısında beliren kardeşlerine karşı güçlü görünmeye çalışıyordu.

"Sizi içeri davet etmeyeceğim, ayrıca söyleyeceğiniz hiçbir şeyle de ilgilenmiyorum."

"Gece kahvesi içeriz diye düşündük ama sende yoksa beraber Asya'ya geçelim," diyen Mehmet'in omzuna elini koyan Asya, "Çocuklar uyuyor, bence Serra'ya gidelim," dedi.

"Benim evde kahve olmayabilir."

"Varsa bile nerede olduğunu bilmiyorsundur."

Ahmet'in yerinde tespitiyle gülümseyen Doruk, "Bence erkek gecesi yapalım," dedi.

"Sevgili kocam, bence senin ecelin geldi."

"Sevgili karım, kayınçolarımla geçireceğim erkek gecesinde zaten sıkıntıdan ölebilirim."

"Aile kavganızı başka yerde yapın," diyen Ahmet, Mehmet'e dönüp, "Sen kahve içmezsin," dedikten sonra da Serra'ya yöneldi. "Senin de günlük programın tamamlanmıştır, onun dışına çıkıp da psikolojini bozma."

"Her işte olduğu gibi programıma da yanılma payını ekliyorum."

"Serracığım, seninle gurur duyuyorum."

"Hadi ama Ahmet, soğuktan donmadan önce bizi içeriye al."

Serra'nın ısrarına karşın olumsuz anlamda başını sallayan Ahmet, "İyi niyetinizi anlıyorum ama buna gerek yok," dedi ve arkasına dönüp evin içine doğru baktı. "Ayrıca işim var ve onu yarım bırakmak istemiyorum." Kardeşleri yalan söylediğini düşünebilirdi ki öyle olduğu yüzlerinden anlaşılıyordu. Fakat Ahmet bu konuda ciddiydi. Yarım bıraktığı bir işi vardı ve bittiğinde onu ne yapacağını henüz bilmiyor olsa da onu tamamlamak istiyordu.

Ahmet'in ısrarcılığını gören ve ona hak veren Mehmet kalabalığın içinde yalnızlık çekmesindense tek başına kalmasının daha iyi olacağını düşündü.

"Hadi bakalım, dağılın ve bir daha da aile üyelerine yalan söylemeyin."

Mehmet'in uyarısına karşılık gözlerini deviren Serra, "Bunu önce sen uygula," dedi.

İnanamıyormuşçasına kaşlarını havaya kaldıran Mehmet, kardeşlerini geride bırakıp arabasına yöneldi. "Siz benim yaptığımı değil, dediğimi yapın." Arkasından gelen homurtuları duyabiliyordu ama cevap vermek yerine el salladıktan sonra bindiği arabasını çalıştırdı ve gecenin karanlığında kayboldu.

Görünürde sakinliğini koruyor olsa da Esmer'in çıldırması an meselesiydi. Ağzına kadar gelen ama yutmak zorunda kaldığı kelimeler içinin kaynamasına sebep oluyor, bu da sabrını tüketiyordu. Onu durduransa, bunun az sonra bitecek olmasıydı.

Kendisi geniş koltuğa oturmuş ve rahat görünmek adına arkasına yaslanmışken, amca dediği Recep odanın içinde büyük adımlar atıyor, arada da elini masaya vurmayı ihmal etmeden dakikalardır susmaksızın konuşuyordu.

"Buna son vermelisin!" diye bağıran adamın fazla yağlanmadan dolayı sarkan yanakları öfkeyle kızarmıştı. Bir polis için kilolu ama tam bir müdür gibi görünen adam, şu anda tüm vasıflarını geride bırakıp baba yarısı olmayı tercih etmişti.

Ne var ki Esmer'in ondan böyle bir talebi yoktu. Hatta mümkün olsa erkeksiz bir dünyada yaşamayı seçerdi. Doğanın dengesinin bozulmasının tek sebebi onların savaşı, onların sözleri ve

onların hatalarıydı. Bir de ismi lazım olmayan başka adamlar vardı, onlar da kadınların dengesini bozuyordu ama bunun şu anki konuyla bir alakası yoktu.

"Senden sadece izin kâğıdımı imzalamanı istedim." Esmer'in hissettiklerine rağmen sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki kendisi bile buna şaşırmıştı.

"Öyle bir şey yapmayacağım ve sen Güçer'e söz verdiğin gibi Nevşehir'e gideceksin!"

"Hayır, izne çıkacağım ve sonrasında da buradaki işime geri döneceğim."

"Bana karşı mı geliyorsun?"

Dudaklarını büzüp dikkatle Recep'e bakan Esmer bir süre bekledikten sonra, "Amirime cevabım, size karşı gelmiyorum. İznimi kullanmak ve atamamı istemek benim yasal hakkım. Amcama söyleyeceğim ise, bana iyilik yapmak istiyorsan bisiklet kullanmaya başladığım ya da elime silah aldığım gün nasıl yaptıysan şimdi de öyle yap ve sadece yanımda ol."

İki elini birden beline yerleştiren Recep'in yanaklarındaki öfke kızarıklığı tüm yüzüne, hatta kulaklarına kadar ulaşmıştı. Koltuğa iyice serilmiş Esmer'in önüne dikildi.

"Senin benden önce ölmene izin vermeyeceğim."

"Kader kısmet, alnımıza ne yazılmışsa!" diyen Esmer'in nefret ettiği bölüme geçmişlerdi. Ültimatom ve bağırmalar işe yaramayınca dram Recep'in sondan bir önceki taarruzuydu.

"Alnımıza yazılana razıyım, alnından vurulmuş cesedini teşhis etmeye yanaşmıyorum."

"Teşhisi birinci dereceden akrabalar yapar, o yüzden rahat ol, öyle bir durumda bu işi zevkle yapacak olan üç ağabeyim var."

"Esmer! Şaka mı yaptığını sanıyorsun?"

"Sen beni azarlarken mi? Hayır, sanmıyorum."

"İyi, hem ağabeylerin hakkında bu şekilde konuşmam hiç hoş değil. Üstelik sen aksine inanmak istesen de biz seni çok seviyoruz."

Evet, bu da son taktikti. Sevecen amca, anlayışlı müdür ve baba rolünü üstlenmeye hazır aile büyüğü yaklaşımı. Ses tamam, bakışlar yumuşamış, duruş da rahat pozisyona geçmişti. Esmer'in sadece birkaç dakika daha dayanması gerekiyordu ki son iki saattir koltuğa yapışmış hâlde oturmasının ardından o kadarını da yapabilirdi. Sonuçta bu aşamaya erişebilmek için birçok saldırıya direnmek zorunda kalmıştı.

"Ben de hepinizi çok seviyorum, amca. Fakat birbirimizi anlamıyoruz."

"Senin için en iyisini istediğimize ikna olsan ortada sorun kalmayacak."

"İşte bu kadar," diye düşünen Esmer nihayet yerinden kalktı ve minik adımlar atarak Recep'in yanına gitti. Kollarını adamın kalın boynuna dolayıp, "Hata yapmama izin ver, nasılsa bana bir şey olmasına müsaade etmezsin," derken içten içe de sergilediği performanstan dolayı kendini tebrik etti.

"Bir anlaşma yapalım."

"Tamam demeden önce şartları duymak istiyorum."

"İstediğin üç haftalık izni veririm, lakin ataman için bekleyeceğiz," diyen Recep, genç kadını omuzlarından tutup yüzüne bakmasını sağladı. "Yeniden cinayet büroya geçip geçemeyeceğini Nevşehir dönüşünde tekrar değerlendiririz."

"Hadi ama! Sürgüne gönderilmekten bıktım."

"Sen sürgün desen de benim amacım seni korumak, çünkü sen bana babanın emanetisin."

Ah, işte bu Esmer'in beklemediği darbe olmuştu ve istemeden de olsa acıyla yüzünü buruşturdu. Zaten ne zaman babasının konusu geçse derinlerdeki o acının yüzeye çıkması sadece saliseler içinde gerçekleşiyordu. Sesinin titremesini önleyemeyeceği için Esmer mecburen sadece, "Tamam!" dedi.

Biraz da olsa rahatlayan Recep, genç kadını bırakıp masasının başına geçti. Bu kadarı bile Esmer'e karşı kazandığı bir zafer sayılırdı. Atama dilekçesini alıp çekmeceye koyduktan sonra üç haftalık izin kâğıdını imzalayıp Esmer'e uzattı.

"Üç haftanın sonunda durum ve şartlara göre yeniden konuşacağız."

"Beni kandırdın," diyen Esmer üç haftanın sonunda her şeyin kendi istediği şekilde değişeceğine inanıyordu. O nedenle asıl kandırılanın kim olduğu tartışılırdı.

"Beni her gün arayacaksın, haftada bir de bizi görmeye geleceksin. Araba sende kalsın, yardıma ihtiyacın olduğunda kimseye değil, bana gel ve eğer lojmanda kalmayacaksan adresini bildir. Son olarak, o lanet telefonunu kapatma ve ben ne zaman ararsam aç."

Adamın elindeki izin kâğıdını tek hamlede çekip alan Esmer yüzüne muzip bir ifade yerleştirip öz amcası yerine koyduğu adamın yanağını öpüp, "Emredersiniz," dedi. Fakat Recep'in hâlâ fikir değiştirme ihtimali olduğundan hiç beklemeden odadan çıktı.

Planın ilk aşamasını tam da kendinden beklediği gibi başarıyla tamamlayan Esmer'in küçük de olsa sevinecek bir şeylere ihtiyacı vardı ve amirinden izin aldığı için mutlu olmak için kendini zorluyordu. Adam ona istediği izni vermişti fakat sürekli ensesinde olacağını kelimelere gerek görmeden net şekilde ifade etmişti.

Kötünün iyisi bir duruma sevinmeyi kendine yakıştıramasa da her yerin dikenli tellerle örülü olduğu düşünülürse biraz bile olsa keyiflenebilirdi. Asıl sevincini ise amcasının arşiv dolabına ulaştığında yaşayacaktı. Beş yıl önce bunu yapmayı beceremeyişti fakat o zamanlar tam bir çaylaktı.

Masasını toparlayıp birkaç arkadaşıyla vedalaştıktan sonra Emniyet binasından çıkan Esmer elini montunun üst cebine doğru götürdü. İşler değişmişti, parmaklarına değen belli belirsiz küçük şey onun artık ne kadar profesyonel olduğunun kanıtıydı.

Hızlı adımlar atıp otoparka doğru yöneldi. Sert soğuğa rağmen güneşli bir gündü. Bunun iyiye işaret olduğunu düşünmek için birçok sebep söyleyebilirdi. Ne yazık ki göreve çıkan ve görevden dönen insanların arasındaki tandık yüzü gördüğünde başına iyi şeyler gelmeyeceğine dair evrenin ahdi olduğunu hatırladı. Her defasında aynı tuzağa düşen Esmer, arabasının kapısına yaslanmış hâlde onu bekleyen Güçer'den ziyade kadere kızgındı.

"Tatilde nereye gidiyorsun, sevgili kardeşim?" diyerek onu karşılayan Güçer kollarını göğsünde kilitlemiş ve gözlerini kısıp bakışlarını kardeşinin yüzüne dikmişti.

On dakika öncesine kadar Güçer'in de keyfi yerindeydi. Lakin şimdi hiddeti patlamaya hazır bir volkanla boy ölçüşebilecek seviyedeydi. Çünkü Esmer'i yakaladığını sanmış ve uzun süre sonra rahat bir nefes almıştı. Ta ki on dakika önce arayan Recep, genç kadının izne çıktığını söyleyene kadar. O anda sinirlerin hâkim olamamış ve öfkesini odasındaki cansız eşyalardan çıkarmıştı. Devamında ise soluğu kardeşine ait arabanın başında almıştı.

Bakışlarını, ona nefretle bakan ağabeyinin kaçıran Esmer bu anın yaşanacağını bilerek dün ona Nevşehir işini kabul edeceğini söylemişti. Çünkü eve bırakılan notla ilgili bir sonuca ulaşıp ulaş-

unutuklarını öğrenebilmek için uzlaşmaya varmış gibi davranması gerekiyordu. Ne yazık ki az sonra yaşanacaklara değecek bir bilgi edinememişti.

Bir zamanlar Güçer'le aralarındaki ilişkinin ne kadar güzel olduğunu ona hatırlatmaya çalışan zihnine durması için sessiz bir emir verdi. Küçük bir çocukken, hatta genç bir kızken, Güçer olduğu sürece hayatta onun başına kötü bir şey gelmeyeceğine inanırken; en büyük kâbusunun yine ağabeyinin olması acı veren bir ironiydi. Ayrıca ağabeyinin hırs küpüne dönüşüp tüm güzel duyguları unutarak bir düşman gibi ona bakması canını yakıyordu.

Daldığı derin ve karanlık düşüncelerden sıyrılıp gücünün arkasına sığınan Esmer, "Bahama Adaları bu mevsimde iyi gider," dedi oldukça rahat bir tonla.

Beyni ne ara komut vermişti de Esmer bunu söylemişti, bilmiyordu. Belki de komut veren beyni değil kalbiydi. Güçer, mezun olduğunda onu Bahama Adaları'na götüreceğine söz verip hayal kurmasına izin vermişti. Ne yazık ki ikisi de mezun olmuş fakat bırak Bahama'yı, birlikte Büyükada'ya bile gidememişlerdi.

Güzel dudaklarının ucu belli belirsiz hareketlenen Güçer'in gözlerinde bir anlığına oluşan ifadenin özlem olduğuna Esmer yemin edebilirdi. Ancak genç adam buna izin vermedi. Kaşlarını çatıp, "Bu senin için akıllı bir tercih olur," derken sesinde otorite ve öfke vardı.

"Sen de gelmek ister misin?"

"Tek git ve biletini de tek yönlü al."

"Bensiz bir hayat senin için sıkıcı olmaz mı?"

"O hayatın hayalini kuruyorum," diyen Güçer belli ki bunu genç kadının canını acıtmak için söylemişti, maalesef ki başarmıştı da. Her defasında ona yenilmek Esmer'i çıldırtıyordu.

"Sana tavsiyem, yokmuşum gibi davran, çünkü ben, sen yokmuşsun gibi davranıyorum."

Dediği gibi yapmak isteyen Esmer arabanın anahtar düğmesine basıp kapıları açtı. Ancak Güçer hâlâ önünde arabaya yaslanmış hâldeyken başka bir hamle yapması mümkün değildi.

Sıradan bir konudan bahseder gibi davranan Güçer, "Konuşmamız bitmedi," dedi.

"Hırlamadan durabilecek misin?"

"Dişe diş mücadeleden asla kaçmam."

"Ama ben sadece hırlamam, aynı zamanda ısırırım."

Güçer'in hem duruşu hem de üzerindekiler tam bir savcı gibi görünmesini sağlıyor, gözleri ise şüpheli, kızgın ve en önemlisi, "*Bu defa beni kandıramazsın,*" der gibi bakıyordu.

Esmer ise ayağında postalları, siyah dar kot panolunu, eskitilmiş siyah kısa deri montuyla Savcı Güçer'in kardeşi olduğunu ispatlaması için kimliğini göstermek zorundaydı.

"Esmer! Kimse için değil, kendin için durmalısın!"

"Duruyorum zaten," dedi Esmer. "Ama izin verirsen gitmek istiyorum."

"Bu işin sonu yok, ne yaparsan yap, ne kadar uğraşırsan uğraş sonuç değişmeyecek."

"Başvuracağım tüm kapıları kapatacağınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, kabullenemediğin gerçeği değiştiremeyeceğinden bahsediyorum."

Kocaman bir kazanla tüm sinir sistemine adrenalin boşalmış gibi hisseden Esmer eğer bir çizgi filmin içinde olsaydı kulaklarından dumanlar, ağzından da ateşler çıkıyor olurdu.

"Babamın bir hain olduğuna inanıyor olman, onun hain olmasından çok daha kötü."

"Senin de bildiğin gibi onun doğruları vardı," diyen Güçer de kontrolünü kaybetmek üzereydi. "Ve o doğruları kimse değiştiremezdi, değiştiremedi de zaten."

"Farklı kelimeler kullanıyor olsan da aynı şeyi söylüyorsun. O bizi, işini, vatanını seven dürüst bir adamdı. Ve onun tek doğrusu da dürüstlüğüydü."

"Aksini hiçbir zaman düşünmedim ama herkes yanlış bir karar verir. Babamız bile..." Güçer cümlesini bitiremeden Esmer yumruğunu çenesine indirdi. Çarpışmanın etkisiyle parmak boğum yerleri acımıştı fakat yediği yumrukla kafasını diğer tarafa çeviren Güçer'in yüzündeki kasların gerildiğini görünce hissettiği tek şey içine serpilen suyun serinliği oldu.

Bu sefer işaret parmağını ağabeyinin göğsüne batırdı. "Bir hain varsa o da sizsiniz. Kendi mutluluğunuz için babamın hain olarak kalmasına ses çıkarmıyorsunuz. Beni de korumak için falan değil, taşları yerinden oynatmamdan korktuğunuz için göndermeye çalışıyorsunuz. Bu yüzden ailesine, babasına ihanet eden asıl hainler sizsiniz."

Güçer öyle hızlı hareket etmişti ki adam onu tutarak arabaya yaslayıp kolunu çenesinin altına dayadığında Esmer gözlerini bile kırpamamıştı.

Dişlerinin arasından tıslayan Güçer, "İnsanın tüm dünyaya kafa tutabileceğini hissetmesi bunu yapabileceği anlamını taşımıyor," dedi ve aynı şekilde devam etti. "Güçlü ve üzgün falan değilsin. Sen babasının şımarık kızısın. Ve sadece öfkelisin, çünkü babamız öldü ve senin krallığın da yıkıldı. İşte gerçek bu, babamız öldü, ölürken de geride pislikler bıraktı. Ve senin pembe dünyan da o zaman dağıldı. Üzgünüm ama artık büyüme zamanın geldi."

"Sen tam bir aşağılıksın, bana bunları nasıl söylersin?" diyen Esmer afallamıştı. Güçer onu yaralamak istemiş ve başarmıştı. Çünkü kalbine saplanan hançerin kendine açtığı yolu hissetmiş, ne var ki yara acıyı içine hapsetmişti. Aile olmak sonsuza dek sadakat ve her şeyiyle sevmek demekti. Anlaşılan onlar, hayat okulunun ilk dersinden sınıfta kalmışlardı.

Güçer saldırgan bir kibirle, "Sadece doğruları söylüyorum," dedi. "Ve bunu bir tehdit olarak aklında tut, bu şekilde devam edersen seni ben mahvederim."

"Bu söylediğini tek başına yapamayacağını biliyor musun, yoksa hatırlatma ister misin?"

Arkalarından gelen öfkeli sesle birlikte iki kardeş aynı anda hareket etmeyi bıraktı. Kimin geldiğine bakmayan Esmer'in yaptığı ilk şey ciğerlerini oksijenle buluşturmak oldu.

"Seni daha önce uyarmıştım ama anlaşılan kendimi tam ifade edememişim ya da sen anlamakta zorlanıyorsun." Adamın sesi artık daha yakından geliyordu ve o yaklaştıkça Esmer kapalı olan gözlerini daha sıkı şekilde yumdu. Geleni görmesine gerek yoktu. Ritim değiştiren kalbi ve hangi durumda olursa olsun yön değiştiren kan akışıyla bedeninin verdiği tepkiler gelenin kim olduğunu söylüyordu.

"Ben müdahale etmeden önce kolunu hemen onun üzerinden çek!" diyen Mehmet Sancaktar'ın sesi yapacaklarının garantisini verircesine sertti.

Sakin kalmak onun için yeterince zorken olmayacak zamanda gelen adam, Güçer'in sinirlerini iyice gerdi. Doğru şeyi yapmak adına kardeşini serbest bırakıp Mehmet'e döndü ve, "Git kendi ailenle ilgilen ve bizi rahat bırak artık," dedi.

"Ailemin adını ağzına alma!"

Yavaşça ama tehdidini belli eder şekilde öne doğru adım atan Güçer pimi çekilmiş bir el bombası kadar ancak sakindi. "Sen de benim ailemden uzak dur."

Mehmet bu defa herhangi bir girişimde bulunmadı. Sadece onu dikkate almadığını belli edercesine alayla güldü. Uzun boyu ama ondan önce duruşu sayesinde geçilmez bir kale gibi görünüyor, bu da ona istediği avantajı sağlıyordu.

"Önceki sözlerimi tekrarlamayacağım," diyen Mehmet yerini terk edip ne olacağını bekler gibi şaşkınlıkla etrafına bakınan Esmer'in yanına gitti. Güçlü nefes alışlarının sesini duyduğu genç kadının elini tutup onu kendine doğru çekti. "Esmer istediğini alacak."

"Ona bir iyilik yapmak istiyorsan birlikte Bahama Adaları'na gidin."

"Merak etme, bu iş bittiğinde onu da yapacağım."

Birkaç saniye boyunca Esmer'in yüzüne baktıktan sonra, "Ne hâliniz varsa görün!" diyen Güçer hızla yanlarından uzaklaştı. Bu onlar için savaş olabilirdi ama Güçer için çok daha başka anlamlar taşıyordu. Ne yazık ki o anlamları kendinden başkasıyla paylaşamıyordu.

Güçer gözden kaybolana kadar bekleyen Esmer nihayet sessizliğini bozup, "Burada ne işin var?" diye sorduğunda Mehmet'in parmakları arasında unuttuğu elini geri çekti.

"Bence konuya yanlış yerden girdin, önce teşekkür etmen gerekiyordu."

"Senden herhangi bir talebim olmadı, neden teşekkür edeyim ki?"

Mehmet cevap olarak bir şey söylemeyince oluşan ani ve tuhaf sessizlikle mücadele etmek zorunda kalan Esmer bakışlarını

bir adım ötesinde duran adama dikti. Mehmet ancak bir korsan kadar tehlikesiz görünüyordu, öte yandan ise kuşku duymadan gözlerini kapatıp kendini onun kucağına bırakacak kadar da güven veriyordu.

Kim bilir, belki adam her ikisiydi veya hiçbiriydi ama daha fazlası olduğu açıkça görülebilen bir gerçekti. Yine de Esmer bambaşka nedenlerden dolayı ona bu kadar yakın olmak istemiyordu. Şimdi gidecek ve Güçer'in onu şımarık bir kız çocuğu olmakla suçlamasının acısını yaşayacak, kahredecek, lanet okuyacak ve yapabiliyorsa biraz da ağlayacaktı.

İsyankâr bir yüzle, "Söyleyecek bir şeyin yoksa iyi günler," diyen Esmer'in ayağı havadayken Mehmet onu kolundan yakalayıp süratle kendine doğru çekti.

"Benim değil ama senin bana söylemen gerekenler var."

"Ne mesela?"

"Bu soruların artık canımı sıkmaya başladı."

Adam onu kolundan tutmuş ve gitmesine izin vermeyeceğini belli edercesine kendine yaslamıştı. Esmer'in canı yanmıyordu, sadece üzerindeki etkin gücün baskısını hissediyordu. Olabildiğince hırçın şekilde, "Soru, öğrenmek istediğin şeylerin yanıtını almak için var," dedi.

"Can sıkıcı şekilde ukalasın."

"Bu konuda seninle yarışamam."

"Ve tam bir aptalsın!"

"Bu yüzden birbirimizi iyi anlıyoruz," diyen Esmer'in yüzünde ne öfke ne de keyif vardı. Sadece gitmek istiyordu fakat Mehmet onun isteğini kolayca kabul etmeyecekti.

"Not bırakıp evden kaçmak da neyin nesi?"

"Ah, hadi ama! Bizimkisini tek gecelik bir ilişki gibi düşün. İşini bitiren ortamı terk eder."

"Beni yapmak istemediğim şeyler için zorluyorsun!"

"Ne var? İlk terk edilişin mi ya da tek gecelik ilişkilerin adamı değil misin, ne?"

"Eğer gerçek bir ilişkimiz olsaydı kolayca gidemezdin. O yüzden cevabım hayır, daha önce hiç terk edilmedim."

"Pembe ve cibinlik seven kadınları seçiyorsun da ondan!"

Mehmet cevap vermek yerine onu iyice kendine doğru çekip elinin tersiyle yanağına dokunduğunda Esmer, adamın parmaklarının sıcaklığına anında esir oldu. İçine doğru akın eden yumuşacık his olmazsa Esmer artık yaşayamaz hâle gelmişti. Gözlerini kapatıp sırnaşık bir kedi gibi yüzünü adamın hareket eden parmaklarına doğru bastırdı.

Genç kadının verdiği tepkiyle istediğini alan Mehmet, "Şimdi neden hiç terk edilmediğimi anladın mı?" diye sordu.

Mehmet'in söylediğini duyan Esmer hiçbir şey anlamamıştı. Gözlerini açıp birkaç saniye boyunca adama baktı. Zaman tuhaf ve ekşi bir tatla ilerlerken hisleri kırmızı alarma geçti ve Mehmet'in demek istediğini idrak etti. Bozulan büyünün ardından gelen öfke ise çok büyüktü. Neyse ki ilahi gücün yardımıyla, "Bu özgüvenden derhâl kurtulmalısın," demeyi başardı.

"Oysa bu benim en sevdiğim özelliğim, çünkü hakkım."

"Egon senden daha büyük!"

"Bunun için de haklı sebeplerim var."

Onun için zor olsa da kendini geri çekmeye çalışan Esmer'i bırakmayan Mehmet genç kadının küçük bedenini kendi büyük bedenine yasladı. Kulağına doğru eğilip bir elini beline ötekisini de sırtına koydu. Acelesi yoktu. Dokunduğu yerde ateş çıkarıp genç kadının yanmaya başladığından emin olmadıkça hareket etmiyordu.

"Beni rahat bırak!" diye haykıran Esmer avuç içlerini adamın göğsüne koyup onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bu kararı vermesi uygulaması kadar zordu. Ancak yapmak zorundaydı. "Sana, yardımlarına, dokunuşlarına ve adamlarına ihtiyacım yok, eğer bana iyilik yapmaya meraklıysan bir daha karşıma çıkma." Esmer'in duygusal patlamasının Mehmet'le bir alakası yoktu. Bedeni istekliydi ama kalbi kırılgandı. Ve Mehmet Sancaktar yakınındayken kendisi gibi olamıyordu. Düşünebildiği tek şey o, onun gözleri ve tıpkı az önceki gibi onun dokunuşları oluyordu. Bu da ona, kalbini koruması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Çok ciddiyim, Mehmet Sancaktar. Artık seni ve yardımlarını istemiyorum."

Esmer son sözünü söyledikten sonra adamdan kurtulup ellerini cebine soktu ve ıslanan gözlerini gizlemek için az önce ağabeyinin gittiği yöne doğru hızla yürümeye başladığında Mehmet bu defalık onu durdurmadı. Ancak o, yaptığı her işte başarılı olup görevlerini fazlasıyla yerine getirmiş biriydi. Ve Esmer yakında bunu öğrenecekti.

Mehmet Sancaktar'ı arkasında bırakan Esmer kendini yerçekimsiz bir alanda dik durmaya çalışan astronot gibi hissediyordu. Bunun da birçok sebebi vardı. Zaten adama birkaç metre yaklaştığı an tüm hayat fonksiyonları duruyordu. Ayrıca hem ağabeyine hem de Mehmet'e aynı saat içerisinde direnmek zorunda kalmıştı.

Gülse mi, ağlasa mı diye bilmediği esas konu, arabasına binip gitmesi gerekirken komut almadan hareket eden bacakları yüzünden yeniden Emniyet binasına girmiş olmasıydı. Büyük lobinin

ortasına gelip ne yöne gitmesi gerektiğini bulamayınca yanlışlığı fark etmişti. Şimdi de kendini daha az salak gibi hissetmesini sağlayacak bir neden arayışına girmişti.

Resmen Mehmet Sancaktar onun ayarlarıyla oynuyordu. Evet, bu iyi bir açıklamaydı.

Kendine hırs ve mücadele gücü yüklemişti ve bu iki duyguya ihtiyacı vardı. Ama söz konusu Mehmet olduğunda bir kurt köpeğinden kanişe dönüşüyordu. Sırf bu sebepten dolayı onu bir daha görmek istemiyordu.

Rahatlayarak nefesini bırakan Esmer ne yapmak istediğini anlamaya çalışan meslektaşlarının garip bakışlarına aldırmadan lobinin orta yerinde dikilmeye devam etti.

Mehmet'in artık gittiğine emin olana kadar geçen zaman boyunca bekledikten sonra yeniden yürümeye başladı. Adımlarındaki hızı hiç düşürmedi ama adamın hâlâ onu bekliyor olma ihtimaline karşın yüzündeki tüm ifadeleri silip öfkesine sığındı. Ancak otoparka ulaştığında azalan sabah kalabalığının içinde Mehmet'in olmadığını gördü.

Herkesi tek tek incelemeye gerek görmemişti, çünkü eğer aralarında olsaydı adam farkıyla varlığını belli ederdi. Buna memnun olmalıydı ancak Esmer midesinin büzüldüğünü hissetti. Bu bir hayal kırıklığı belirtisiydi ama bunun konuyla ne alakası vardı, bilmiyordu. Midesiyle yemek dışında bir bağlarının bulunmaması gerekiyordu.

Kapıyı açmak için anahtarın düğmesine bastığında arabanın kapısının açık olduğunu fark etmesiyle sanki felç olmuş gibi donup kaldı. Bir süredir kaçmayı başardığı panik duygusunun ona saldırmak için göğsünden yukarıya doğru kabarmaya başladığını hissetti.

Korku dolu düşüncelerine ulaşmayı başaramadan, "Hayır," diye inledi. O anda profesyonel biri gibi davranmasaydı kendi nefesiyle boğulacaktı. Oksijen beynine ulaştığında ise görüntüler zihninde belirdi ve açılan algıları sayesinde gerçeği hatırlaması zor olmadı.

Güçer'den kurtulmak için kapıları açmıştı. Ancak ağabeyi arabaya binmesine izin vermemiş, sonrasında gelişen olaylar yüzünden bu ayrıntıyı tamamen unutmuştu.

Dişlerini birbirine geçirip dudaklarını büzen Esmer başını salladı. Ölüm beni korkutmuyor derken herkesi kandırmış ama anlaşılan kendini ikna etmeyi başaramamıştı.

Arabaya girip anahtarı kontağa yerleştirirken içeriyi, özellikle arka koltuğu kontrol etme isteğini zorla da olsa bastırıp ayağını gaz pedalının üzerine koymak için hamle yaptı. Ne var ki pedalın olması gereken yerdeki yabancı nesnenin varlığı onu durdurdu.

Kalın postallarına rağmen hissettiği şey küçük olarak adlandırılamazdı. Oraya ne düşürmüş olabileceğini görmek için koltuğunu geri çekip direksiyonun altına doğru eğildi.

Eğilir eğilmez yabancı nesneyle göz göze geldiğinde dev bir el göğsünün üzerinden büyük bir güçle baskı yapmaya başladı. Oradan yok olmayı dilercesine gözlerini kapattı ama bu canını daha çok acıttı. Kalbi çıkmak istercesine göğüs kafesini zorluyordu. Geçmişin karanlık pusu şimdiki zamanı da ele geçirmişti. Ve Esmer boğulmamak için gözlerini yeniden açtı.

Birbirini itip kakan ve ön sıraya geçmek için mücadele eden duygularının arasında ona yardımı dokunur umuduyla öfkesini aradı ama başaramadı. Oysa asıl hissetmesi gereken korku iken onu ele geçiren çaresizliği olmuştu.

Yardım etmesi için birilerini çağırması gerekiyordu. Ama o, sırıtıp sarsıla gerçek bir ağlamayla değil, iki ince yol hâlinde çenesine doğru akıttığı yaşların sıcaklığından medet umuyordu. Ne var ki ayağının altındaki korkunç cisim umutlarını bölüyordu.

Ne için savaştığını kendine hatırlatmak için direksiyonun altına doğru eğildi. Elini kaldırıp ona doğru uzandı. Ancak ona dokunmaya cesaret edemeyince eli havada asılı kaldı.

Eğik durmaktan dolayı beline saplanan ağrı yerini soğuk bir tirpertiye bırakınca hiç düşünmeksizin doğrulup arabadan dışarı çıktı. İki büklüm olup midesi boşalana kadar içindekileri çıkardı. Katili onu bulmuştu ve bu sefer Esmer'i çocukluğuyla ele geçirmişti.

Geriden takip etmek zorunda kaldığı sabah programına yetişmek için acele eden Mehmet'e dikkatli bakıldığında keyifli olduğu anlaşılıyordu. Şirket binasından içeriye girerken beden dili patronun kendisi olduğunu söylüyordu. Sağ dudağının yanındaki hafif hareketlilik ise tamamen iç dünyasının yansımasıydı. Esmer'le yaptığı görüşme beklediği gibi geçse de verdiği bu reaksiyon fazlaydı ama onu durdurmak için elinden bir şey gelmiyordu.

Genç kadını köşeye sıkışmış hâlde gördüğünde kanı beyninde toplanmıştı. Ağabeyi de olsa Esmer'e o şekilde davranan birini yumruğuyla yere devirmemek için bahanesi yoktu. Neyse ki genç kadın kendi işini kendi görmüş ve Güçer'in suratına hak ettiği yumruğu indirmişti.

Esmer'in aynı yumruktan bir tane de ona atmamak için direndiğini fark etse de tavrı Mehmet'in hoşuna gitmişti. Dirayetli, güçlü, boyun eğmeyen ve kararlı bir tipti, Esmer. Tamam, biraz dağınık olduğu da söylenebilirdi. Fakat Mehmet, onun isterse ne

kadar güzel olabileceğine ise ilk elden şahit olmuştu. Bir erkek ona ulaşmak için tüm yolları denemekten çekinmezdi. İnce beli, düzgün bacakları ve seyretmesi huzur veren güzel yüzü ile tüm iltifatları hak ediyordu. Ne var ki Esmer kendisindeki bu cevherin farkında değildi.

Genç kadının görünüşüyle ilgili daha pek çok şey söyleyebilirdi. Fakat Mehmet'in asıl ilgilendiği, onun karakteriydi. Kendi ayakları üzerinde durup başkasına boyun eğmemesine hayranlık duyuyor, hatta takdir ediyordu.

Düşünceleriyle itişip kalkışırken odasının bulunduğu kata çıkmıştı bile. Asansörün kapısı açıldı ve kendinden emin ifadesiyle dışarı çıktı. Atletik ve seri adımlarla odasının bulunduğu tarafa yönelirken yanından geçenleri başını sallayarak selamladı. Sanki ona bir metreden fazla yaklaşmak yasakmış gibi yana doğru adım atanların aksine, Mehmet'i ayakta karşılayan asistanı hemen yanına gelip karşıladı onu. Her zaman söyleyecek bir şeyleri olan ve iş disiplininden asla taviz vermeyen kadınla ideal bir çift oldukları söylenebilirdi.

"Hoş geldiniz," diyen kadın patronuyla birlikte adım atıp yürüdüğü yolu geri dönmeye başladı ve konuşmasını sürdürdü. "İlk toplantınıza yarım saat kaldı, gündem maddelerinin olduğu dosyayı masanıza bıraktım. Üzerinde durmamız gerektiğini söylediğiniz konu başlıklarıyla ilgili notları da ekledim. Hukuk bölümü, yeni gümrükçümüzle yapacağımız sözleşmenin taslağını gönderdi, masanıza bıraktım. Saat 11.15'te de yetkilileri gelecek."

"İstediğim maddeler eklendi mi?"

"Evet, efendim, ancak ufak bir değişiklik yapıldı, onu da sizin için işaretledim ve avukatın kanun maddesi ile ilgili gönderdiği açıklamayı da sözleşmeye iliştirdim."

"Güzel."

"Bu arada, efendim, Ahmet Bey burada."

Aniden yürümeyi bırakan Mehmet meraklı bakışlarla genç kadına döndü. "Odam da mı?"

"Hayır, efendim, kendi odasında."

Pratikte Ahmet'in bir odası yoktu. Çünkü bir yerin sahibi olabilmek için o yeri kullanmak gerekirdi. Ama ismine Ahmet'in odası denilen bir yer vardı fakat o yer toz ve örümcek ağlarıyla kaplanacak kadar uzun süredir boştu.

"Masama bıraktığın notları toplantı odasına götür, lütfen."

Mehmet yönünü değiştirerek kardeşinin odasına doğru yürümeye başlamıştı. Ona yetişmek için büyük ve hızlı adımlar atan asistanı, "Efendim, toplantı öncesinde Barolar Birliği Başkanı ile yapmak istediğiniz telefon görüşmesi ne olacak? Ahmet Bey'in odasına mı bağlayayım?"

"Hayır, öğleden sonraki programa sıkıştır," diyen Mehmet aniden durduğunda güçlü reflekslere sahip olan kadın da senkronize şekilde onunla birlikte durdu. "Ve lütfen, beni takip etmekten vazgeç. Senin yüzünden gölgemi özler oldum."

"Tamam... Efendim." Şaşkınlıkla kocaman olan gözlerini hareket ettiren kadın önce ileriye doğru bir adım attı. Sonra patronunun uyarı mahiyetinde yukarı kalkan kaşını görünce durdu. Ne yapacağını bilemediği zamanlar yaşanmazdı. Ancak şimdi öyle bir an yaşıyordu.

Sekiz yıldır birlikte çalıştığı patronunu hiç tanımadığı biri esir almıştı sanki. Çünkü onun patronu nadiren keyifli olurdu, programlanmış bir makine gibi sadece çalışır ve asla uzun cümleler kurmaz, şaka yapmaya ise asla kalkışmazdı.

Asistanından kurtulduktan sonra göreceği şeyi merak ederek kapıyı çalan Mehmet, kardeşinin gelmesini davet eden sesini duyana kadar bekledikten sonra içeri girdi.

Odanın geniş duvarının önünde konumlandırılmış masanın başında oturan Ahmet elinde tuttuğu kalemi parmaklarının arasında çevirirken gözlerini ona doğru ilerleyen ağabeyinden ayırmadı. Keza Mehmet de neredeyse gözlerini kırpmadan ona bakarak yürüyordu.

Uzun süre sonra ilk defa Ahmet'i tanımlayacak kelime, *dağınık* değildi ki hele dün akşamın ardından bu oldukça büyük bir değişimdi. Oysaki gece yemekte Sena'nın verdiği haberden sonra onun bir daha toparlanamayacağını sanmıştı.

"Kolay gelsin," diyerek genç adamı incelemeye devam eden Mehmet'in merak ettiği birçok şey olsa da şimdilik sorularını kendine saklamayı tercih etti.

"Kolaysa başına gelsin diyeceğim ama anlamsız olacak."

"Doğru, ben bunu her gün yapıyorum."

Arkasına yaslanan Ahmet şimdi de gülüyordu ama her zamanki içten gülüşlerinden biri değildi. Hüzün taşıyordu. "Korkma, seni tahtından etmeye gelmedim."

"Sanki yapabilirmişsin gibi!"

"Biz Osmanlı torunlarıyız, tahta giden her yolu biliriz."

"Yağlı urganım nerede, arkana mı sakladın?"

Başıyla ağabeyinin göğsünü işaret eden Ahmet, "Onu yıllardır boynunda taşıyorsun," dedi.

Ziyaretçi koltuklarından birine oturan Mehmet de sırtını arkaya yasladı ve, "Bir an gerçekten burada olmayı istiyorsun diye sevinmiştim," dedi keyifle.

"Şanslıyım ki bunun için doğan ben değilim."

"Anneme ilk doğurduğu ben olduğum için hâlâ kırgınım."

"Hadi ama! Sen zirvede olmazsan nefes alamazsın, aşağıların havası sana gelmez."

"Peki, seni buraya çıkaran da aynı sebep mi, aşağıların oksijenini mi tükendi?"

"Kesinlikle hayır, burada insan kendi nefesiyle boğulur," diyen Ahmet başıyla önündeki dosyayı işaret etti. "Rakamlara çok fazla anlam yüklüyorsunuz."

"Senin rakam olarak adlandırdığın şeye biz Türk Lirası diyoruz."

"Bence daha çok Amerikan özentisi gibi davranıp her şeye dolar üzerinden paha biçiyorsunuz. Ne acı ki doların net bir karşılığı yok, hava durumundan bile daha değişken."

Ahmet'in şakayla karışık yaptığı yorum, Mehmet'in son zamanlardaki sıkıntısının altını çiziyordu. Ahmet kabul etmese de pratik ve sayısal bir zekâsı vardı ama bu, ruhuna aykırıydı.

"Birazdan yapılacak toplantıya katılıp bunu departman müdürlerine söylemen gerekiyor."

"Aldıkları bol sıfırlı maaşları hak etmek için işi önce zora sokmayı seven bir grup adama aslında hiçbir işe yaramadıklarını sadece sen söyleyebilirsin."

"Beni yererken bunu direkt ve net belirt. Yoksa iltifat ettiğini sanacağım."

Gözlerini kısan Ahmet öne doğru eğildi ve, "Olur, o zaman şimdi sıkı dur, sana iyi bir şey söylemeye çalışacağım," dedi ve ara vermeden devam etti. "İhtiyacım olduğunda beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

"Dediğin gibi benim işim rakamlarla, eğer konuşmanın bundan sonrası hislerle alakalıysa burayı hemen terk ederim."

"Hiç check-up yaptırıp kalbine baktırdın mı? Yerinde olduğuna eminiz, değil mi?"

"Zevzek!"

Elini ağabeyine doğru sallayan Ahmet'in sesine değilse de gülüşüne keyif eklenmişti. "Bunu duymazdan geliyorum."

"Duymanı tercih ederdim."

"Sana merak ettiğin başka bir şey daha söyleyeceğim," diyen Ahmet ağır hareketlerle yerinden kalktı. "Buradayım, çünkü Sena'nın davası boyunca karışan işleri toparlamakta sana yardımcı olacağım. Gerçi sen tek başına halledebilirsin, yine de faydam dokunsun istiyorum. Hem ileride yeğenlerime anlatacağım bir başarı öyküm olsun, öyle değil mi?"

Bu Mehmet'in hep istediği şeydi. Holding'i Ahmet'le birlikte yönetip Sancaktar Biraderler olarak piyasanın tozunu attırmak. Hem eğlenceli hem de başarılı bir ekip olurlardı fakat iyi bir mimar olmasına ve keskin zekâsına rağmen Ahmet uzak kalmayı seçmişti.

Şimdi ise söylediği gibi borçlandığını düşündüğü için buradaydı. Ancak Mehmet, aslında onun üç hafta sonra evlenecek olan Sena'nın düğününe kadar kendini meşgul edecek her şeye razı olduğunu ve zor geçecek bu süreyi kolaylaştırmaya çalıştığının farkındaydı.

İtiraz etmek gibi bir niyeti bulunmayan Mehmet başını sallayarak ayağa kalkıp, "Anlaştık, ortak," dedi ve devam etti. "İlk icraatın da az sonraki toplantıya katılmak olsun."

"Beni bu şekilde vazgeçirteceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Önyargıları yıkmak atomu parçalamaktan daha zordur, demişlerdi, değil mi?"

Ahmet yeni bir söylemde bulunmak için, "Önyargının oluşmuşu kırılmasından daha..." dediğinde Mehmet'in çalan telefonuyla sustu.

Cevap vermek zorunda olduğunu belirtircesine ellerini iki yana doğru açan Mehmet telefonu çıkardı. Ekranda Hasan'ın adı yazıyordu ki bu az sonra önemli bir şey duyacağının göstergesiydi. Bekletmeden, "Alo," dediğinde konuşmaya başlayan Hasan'ın anlattıklarıyla birlikte boşta kalan elini yumruk yapıp tırnaklarını etine geçirdi. Sıktığı çenesinden dolayı kasılan kemiklerinin çatırdayan sesinden başka ses çıkarmadan sadece dinledi. Ancak kalbi kulaklarının içinde atarken duymakta ve düşünmekte sorun yaşıyordu.

"Neredesin?" diye sorup cevabı duyana kadar bekledi. "Tamam, geliyorum."

Tek hareketle telefonu kapatıp şaşkınlık ve telaşla onu seyreden Ahmet'in omzuna dokundu. "Merak etme, bizimle bir ilgisi yok ama benim hemen çıkmam gerekiyor." Elini çekti ve kapıya yöneldi. "Toplantıyı sen yönet, hatta ne zaman geri döneceğim belli değil. Sonrasındaki programımı da sen devam ettir."

Karşı çıkmak ve bunu yapamayacağını söylemek için öne atılan Ahmet'e izin vermeden kapıyı açtı ve gerisinde rüzgâr bırakırcasına odadan çıktı.

SARI

Yazı ve sıcağı anımsatan, insanlara
mutluluk veren sarı aslında geçiciliğin simgesidir.

Çünkü sapsarı güneşin önüne koyu bulutlar geldiğinde
yazlar da biter mutluluklar da sona erer
Eğer sana huzur veren ve seni mutlu edeni bulmuşsan
kimsenin onları elinden almasına izin verme.

Gücünü kalbinden al ve sadece hayallerine tutun.
Onlar senin ışığın olacaktır.

6. BÖLÜM

"ESMER'İ BULUN," DİYE HAYKIRAN RECEP'İN sesi havayı yararak otoparkın içinde yankılandı. "Kız gözünüzün önünden kayboldu ve siz polis rozetlerinizi taşımaya devam ediyorsunuz."

Adamın korkusu öylesine büyüktü ki öfkesini delip geçmişti. Elleri titriyor, dudakları seğiriyor ve göz bebeklerini bir noktada sabitlemeyi başaramıyordu.

Esmer'in kullandığı arabanın etrafına çekilen sarı şeridin öte yanında baştan aşağı beyaza bürünmüş üç kişi inceleme yaparken, Recep ve diğerleri endişeyle onların ne bulacağını bekliyordu. En büyük düşmanları ise beklerken geçen zamandı. Bu nedenle yüzlerdeki telaşa rağmen duyulan tek ses Recep'in öfkeli sesiydi.

Adam onları beceriksizlikle suçlarken hiçbiri başını önüne eğip gözlerini kaçırmıyordu. Çünkü amirleri haklıydı. Arkadaşlarını koruyamamış, ceplerinde taşıdıkları rozetin hakkını verememişlerdi. Nokta. Bundan sonrası için hiçbir bahane kabul edilemezdi.

Recep hırsını alamayınca şoför koltuğunun önüne doğru eğilmiş, elindeki cımbızla döşemeyi didik didik eden olay yeri inceleme şefine yöneldi.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Adam hemen cevap vermedi, önce ayağa kalktı, sonra da yüzünün yarısını örten beyaz ağızlığı aşağıya indirdi ve kuru kuru, "Hayır," dedi.

Yumruğunu havada sallayan Recep bu defa yardımcısı İrfan'a dönüp, "Sen de ne var? Anlat," diye keskin bir emir verdi.

"Müdürüm, bulgulara göre Esmer Komiserim gaz pedalının atına sıkıştırılmış bebek yüzünden arabayı çalıştıramamış."

Recep bahsi geçen bebeği tanıyordu. Esmer, asla kızlara has oyuncuklarla oynayıp onlar gibi giyinmemiş ve asla onlar gibi davranmamıştı. Tabii az önce delil torbasına konularak laboratuvara gönderilen çirkin suratlı bebek hariç. Gerçi onunla da oynadığı söylenemezdi, zavallı şey, Esmer'in yanında gezdirdiği bir arkadaş olmaktan öteye geçmeyi başaramamıştı. O da on iki yaşına gelinceye dek, sonrasında bebeği Esmer'in elinde gören olmamıştı.

Yıllar sonra yeniden gördüğü bebek zamana yenilmiş ve yer yer aşınmıştı. Fakat onu ürkütücü yapan bunlar değildi. İdam tahtasına çıkarılmış gibi boynuna ip geçirilip kana bulanmış bebek, Recep'in yaşlı kalbini tekletmiş, bu da Esmer'in aynı şeyi gördüğünde ne yaşadığını anlaması için ona yardımcı olmuştu.

O dakikada olayın kontrolden çıktığını fark eden Recep hemen Güçer'i arayarak yaşananları ona haber vermiş ancak asıl gündem maddesini sona saklamıştı. "O bebeğe ne olmuştu?" diye sorduğunda genç savcı tam konum vererek, aile evlerindeki Esmer'in odasının sağ duvarındaki rafın üzerinde olduğunu söylemişti.

Recep artık orada olmadığını biliyordu, yine de Güçer'e gidip kontrol etmesini tembihlemişti. Genç savcının, "Esmer neden gitmiyor?" sorusunu yanıtsız bırakamayacağı için de genç kadının ortalarda olmadığı bilgisini paylaşmak durumunda kalmıştı.

Lanetler okuyup telefonu kapatıncaya kadar sessizce dinlediği Güçer'in dilediği gibi öfkesini yaşamasına izin vermişti. Sonra da bahsi geçen eve ayrıca bir ekip yollamıştı. Salonda buldukları nottan dolayı bir hafta önce evin alt katı didik didik incelenmişti. Ama üst kat için maalesef ki emin değildi.

Yardımcısına, "Esmer, ona ne oldu? Nerede o?" diye soran Recep'in aslında neler yaşandığı hakkında kesin olduğuna inandığı fikirleri vardı, sadece yüksek sesle işitmeye ihtiyaç duyuyordu. Kendi zihni tamamen durmuşken birisinin onun yerine düşünmesi gerekiyordu.

"Yerdeki kusmuğun Esmer Komiserime ait olduğunu düşünüyoruz, gördüğü şeyden sonra bu çok normal..." İrfan o manzarayı kafasında tasavvur edince susmak istese de müdürünün devam etmesini buyuran bakışlarına maruz kaldığında çaresizce anlatmayı sürdürdü. "Sonrasında nereye gittiğini anlayabileceğimiz bir delille karşılaşmadık. Kamera kayıtları inceleniyor, burası kör nokta değil ama henüz bir şey bulamadık. Ancak birkaç meslektaşım onun bitkin hâlde bir adamla beraber yürüdüğünü görmüş."

"Ve müdahale etmek akıllarına gelmemiş, öyle mi?"

"Müdürüm, bayıltılmış ya da kaçırılıyormuş gibi değilmiş..."

"Ama bitkindi, bunun bizim dilimizdeki anlamı da uyuşturulmuş hâldeydi. Yani senin *meslektaşlarının* olaya müdahale edebilmesi için kızın imdat çığlığı mı atması gerekiyordu?"

İrfan bir cevap vermemişti, keza ondan yanıt bekleyen de yoktu.

Esmer'i herkes severdi fakat onun garip biri olduğu ve yanına kimseyi yaklaştırmadığı da bilinen başka bir gerçekti. Genç kadının başına gelenlerden haberdar olanlar, yalnızlığı seçmiş olmasından dolayı onu suçlamıyor, aksine isteğini kabul edip ona yaklaşmıyorlardı.

Bahanelere sığınmayı reddeden Recep kaldığı yerden emirler yağdırmayı sürdürdü. Zaten o dursa bile beyni durmuyor, olmayacak senaryolar üretiyordu.

"Son iki saat içerisinde güvenlik kapısından çıkan tüm araçları takibe alın," diyen Recep'in telefonu çaldığında elini cebine götürdü. Merakla arayanın kim olduğuna baktı. "Bir bu eksikti," diye mırıldanıp aramayı cevaplandırdı.

"Sana amca mı, yoksa Recep Müdür diye mi hitap edeyim?"

Uzun zamandır Ankara'da yaşayan Uğur'un sesi bir jilet kadar keskindi. Ayrıca adamın konuya giriş şekli de öfkesini dışarıya vuruş biçimiydi.

"Ne söyleyeceğine göre değişir."

"İyi o zaman *Recep amca*, onu koruyacağına dair söz vermiştin."

"Evet, verdim."

"Ama öyle yapmadın."

Kalabalık ve kulak kabartmış insan grubunun onu duyamayacağı bir mesafeye geçene kadar ilerledikten sonra, "Kardeşini benden daha iyi tanıyorsun," diyen Recep devam etti. "Onu durdurmanın mümkün olmadığını bildiğin için sorumluluğunu bize bıraktın."

"Benim isteğim onu durdurmak değil, korumak."

"Öyle mi? Esmer'i en son ne zaman gördün?"

"Bu da ne demek?"

"Oturduğun yerden diyorum, onu nasıl koruyabilirsin ki?"

"Yapamayacağını söyleseydin şimdi senin yanındaki Esmer'in nerede olduğunu ***ben*** bilirdim. Hem de oturduğum yerden!"

"İleri gidiyorsun!"

"Neyse onu söylüyorum."

"Böyle olacağını senin de bilmen gerekirdi."

Uğur ne söyleyeceğini düşünüyor olmalıydı ki bu defa hemen cevap vermedi. Recep de sessiz kalıp sadece onun öfkeli nefes sesini dinledi.

"Bir gelişme olursa beni haberdar et, lütfen," diyen ve başka da bir şey söylemeyen Uğur telefonu kapadığında omuzlarını düşürüp nefesini bırakan Recep sanki dakikalar içinde yaşlanmıştı. Ya da zaten yaşlıydı ve şimdi de hissettiği değil, olduğu gibi görünüyordu. Keza onu içten içe tüketen bu iş tüm gücünü elinden almıştı. Fakat neyse ki artık sona gelmişlerdi.

Olayların onun dışında gelişiyor olmasına duyduğu öfke bir cisim kadar belirgindi ve bu, Mehmet'in sadece yüzüne bakıldığında dahi anlaşılıyordu.

Aşması gereken mesafenin kısa olmasına rağmen sanki her adımında zemin geriye doğru kayıyor ve onu hedefinden uzaklaştırıyordu. Bu da endişeli olduğunu gösteriyordu. Korkmuş, kızmış ve telaşlanmıştı. Şimdi ise sabırsızdı. Ve kalbi canını acıtırcasına hızla atıyordu.

Asansöre binip istediği kata ait düğmeye bastığında bile sabit kalmayı beceremedi, topuğunu kaldırmadan sol ayağının ucuyla belirli bir tempoda yere vurup durdu.

Uzayıp giden bir dakikanın bitiminde kapının tamamen açılmasını beklemeden kendini dışarı atıp dairesinin bulunduğu tarafa yöneldi. Her adımında hızını biraz daha arttırırken öte yandan anahtar olarak kullandığı kartı çıkardı. Evine yaklaştıkça hisleriyle ilgili nihayet kesin bir hükme vardı. Yalnızca görmek istiyordu. O yüzden de huzursuz ve sabırsızdı.

Eve girip temposunu hiç düşürmeden salona geçtiğinde onu karşılayan Hasan oldu. Adama aldırmadı, selam dahi vermedi ve istediği şeyi görene kadar yürümeye devam etti.

İşte oradaydı. Hareketsiz ve tam tabirle bembeyazdı. Onu gördüğünde yeniden nefes almaya başladı ancak korkunun soğukluğunu hâlâ duyumsayabiliyordu.

Koltukta cenin pozisyonu almış şekilde yatan Esmer'in tüm kanı çekilmiş gibi derisi şeffaflaşmıştı. Yüzünde ise çektiği acının izleri duruyordu. O anda dağı taşı parçalara ayırabilecek kadar büyük bir öfke damarlarına hücum etti. Lakin bunun kimseye faydası olmazdı, ayrıca Mehmet'in önceliği Esmer'in iyi olmasını sağlamaktı. Dağlar, taşlar şimdilik olduğu yerde kalabilirdi.

Esmer'in dizlerinin arasına yerleştirdiği ellerini kaldırıp oluşan boşluğa oturdu. Bir şeyler söylemek istedi fakat aklına duruma uygun mantıklı bir şey gelmedi. O da parmaklarını Esmer'inkilere kenetleyip sözsüz olarak yanında olduğunu anlatmaya çalıştı. Mehmet'in parmakları sıcak, uzun ve kuvvetliydi. Genç kadınınkilerse soğuk, küçük ve titriyordu.

Esmer uyumuyordu, sadece onunla göz göze gelmeye hazır değildi. Belki de Mehmet'i suçluyordu. Gitmesine izin verip onu yalnız bıraktığı için kızgınsa Esmer'e hak veriyordu. Çünkü bu konuda Mehmet de kendini asla affetmeyecekti.

Sanki adamın içinden geçenleri duymuş gibi sessizliğine son verip, "O çok iğrençti," diyen Esmer zor da olsa konuşmayı başarmıştı. Ancak gözlerini açmaya henüz hazır değildi.

"Sana bir şey olmadığı için sevinmeliyiz."

"Başıma bundan daha kötü ne gelebilir ki, diye her düşündüğümde çok geçmeden cevabımı alıyorum."

"Çok daha kötü ne yaşanabileceği ile ilgili bir fikrim var."

Esmer tek seferde gözlerini açtı. Ağlamaktan şişmiş gözleri aynı zamanda koyulaşmıştı. Saçları ise karıştırılmış dalgalar hâlinde yastığın üzerinde duruyordu. "Ölümden mi bahsediyorsun? Oysa bugün, bu kâbusun bitmesini sağlayacaksa ölmeyi diledim," diyen Esmer kendini durduramamış, duygularını açık eden istediğinden daha fazla şey söylemişti.

Gözlerini yeniden kapatmasına izin vermeyen Mehmet kollarından yakaladığı genç kadını dik duruma getirdikten sonra ona sarılıp başının üzerine tatlı, sessiz bir öpücük bıraktı.

Esmer'in sinir uçları hissizleşmiş ve hücreleri ölmüş olsa da adamın öpücüğünün sıcaklığını tüm benliğinde hissetti. Arı kovanına sokulan çomak gibi kötü olan her şey bir anda kaçışmaya başladığında geriye kalan sadece güven oldu. Oysaki Esmer dakikalar öncesine kadar kendini mağlup ve terk edilmiş hissediyordu.

Başını adamın sert göğsüne yaslayıp onun kalp atışlarını hissedince bir kere daha korkup kaçtığı yere geri döndüğünü anladı. Üstelik bu kez istese bile artık gidemezdi.

Yıllardır yapmayı nasıl başardıysa yine aynı şekilde acılarını kendinden uzaklaştırarak mücadele etmeyi denedi. *Kaybetmenin ne demek olduğunu yaşayarak öğrendim. Ben güçlüyüm, birçok şeyin üstesinden geldim ve yine gelebilirim,* diye zihninin içinde defalarca tekrarladı. Ama bu savunma mekanizması bu kez işe yaramadı. Esmer sanki bedeninden uzaklaşmış ve bir yabancıya dönüşmüştü.

Neden böyle olduğunu biliyordu. Uzun ve güçlü kollarıyla onu saran Mehmet'in göğsüne sığınmışken ölmek değil, yaşamak istiyordu. En önemlisi de sorgusuz, plansız ve hiç düşünmeden

her şeyiyle kendini ona bırakmaya hazırdı. İşte tam bu yüzden adamdan kaçmıştı. Mehmet önce gözleriyle, sonra varlığı ve son olarak da yaptıklarıyla yavaş yavaş değil, kısa sürede görünmeyen bir bağla Esmer'i kendine tutsak etmişti.

Bu tutsaklık, karanlık soğuk çatı katında mahkûm edilmekle aynıydı. Tek farkı, kendini gökkuşağının içinde kaybolmuş gibi hissetmesiydi. Işıklar gözlerini kör ediyor, renklerin sunduğu sahte cennet nefesini kesiyordu. Sıcaklıksa, onu titretiyordu. Ama şimdi anlıyordu ki aşktan kaçılmıyor, kalbin sen istemesen de gidip sahibini buluyordu. Doğru ya da yanlış, gözlerin sadece onu görmek, tenin onu hissetmek ve yüreğin onda durmak için çırpınıyordu.

Tüm sorular cevap bulacak diye bir kural yoktu. Neden, niçin, nasıl? Oluyordu işte. Aşk aniden geliyor, kalbin uçmayı yeni öğrenen bir kuşun kanadına takılıp sonsuz gökyüzünün maviliğinde özgürce yaşamak için kafesini parçalıyordu.

Göğsünde bir yumru oluştu ve başı dönmeye başladı. Farkındalığı tam manasıyla onu sarsınca Esmer aşkın gücü karşısında bayılacağını sandı. Ve hayatta kalabilmek için bir kez daha Mehmet'e tutundu. Tanrı yardımcısı olsun ki âşık olmuş ve umutsuzca köşeye sıkışmıştı.

Daha onunla ilk karşılaştığı gece kafasını kaldırıp Mehmet'in gözlerine baktığında başına bunun geleceğini hissetmişti. Kendiyle ilgili hemen pes etmemesiyle gurur duyan Esmer önce yok saymış, yetmeyince kaçmıştı. Oysa şimdi adamın kolları arasında gökyüzünü bulmuşken karşı yenilgiyi kabullenip pes etti. Yaşamak istediği ve ölmeyi arzuladığı yerde duruyordu.

Âşık bir Esmer'in genetiği değiştirilmiş bir organizmadan farkı olmazdı. Fakat tüm riskleri almaya değecek kadar huzurluydu.

Mutlu değildi, pek olacağını da sanmıyordu, çektiği acılara bir de aşk acısı eklenecekti ama şu anı yaşamanın bedeli daha çok acıysa razıydı.

"Hasan, bizi yalnız bırakır mısın?" diyen Mehmet'in sessizliği dağıtmasıyla birlikte etraflarını saran gökkuşağı kayboldu. En kötüsü ise adamın kollarını ondan ayırması oldu. Ayazda kalmış gibi hisseden Esmer'in imdadına yine Mehmet yetişti. Onu anlamış gibi ellerini avuçlarının arasına yerleştirip teninin sıcaklığını onunla paylaştı.

Ondan istenileni yerine getirmek için salondan çıkan Hasan'ın ardından kapanan kapının sesi duyulduğunda Esmer sanki onu görmeye açmış gibi başını kaldırıp Mehmet'in yüzüne baktı. Ulaşılmaz bir hazine gibi duran adama bu kadar yakın olmakla ilgili hâlâ sorunları vardı. Çünkü hâlâ ilk seferki gibi sarsılıyor ve nefesi kesiliyordu.

Mehmet bu defa ona, "Neler oldu?" diye sordu.

Esmer hiçbir zaman romantik biri olmamıştı. Anlamadığından değil, fırsatı olmadığı için yaşayamamıştı. Zaten romantizm denildiğinde aklına gelen tek şey, kelebekler oluyordu ki ömürlerinin bir gün olduğu düşünülürse bu da neden onları tercih ettiğini açıklıyordu.

Aşkla ilgili yaşadığı farkındalığın ömrü ise bir dakika bile sürmemiş, Mehmet'in sorusuyla gerçeklere sert bir giriş yapmıştı.

Hayatının temiz kalan tek yanı, çocukluğu kirletilmiş ve elinden alınmıştı. Bunu yapanların amacı, başına neler gelebileceğini sözsüz olarak ona anlatmaktı. Sahip olduklarından geriye hiçbir şey kalmamışken ona anlatılmaya çalışılan şeyin artık önemi kalmamıştı. Üstelik aşk, tek başına ne Esmer'i ne de kalbini kurtarmak için yeterli olurdu, olabilirdi.

İlk olarak bakışlarını sonra da ellerini çekti. Yüzündeki ifade için bir şey yapamazdı ama en azından çenesini havaya dikti. Mehmet önünde oturduğu için kalkması zordu, o nedenle soğuk ses tonuyla, "İzin verir misin?" diye ricada bulundu.

Mehmet gözlerini devirmemeye çalışarak ona söyleneni yaptı ve bu kızı bir gün anlamayı dileyerek tek hareketle ayağa kalktı. Esmer de komadan çıkan hastanın yorgunluğuyla ayaklarını aşağı doğru sarkıttı. Avuçlarını iki yanına koyup koltuğun sert derisini sıktı.

Konuşulacak konu çoktu ama Esmer anlatmaya hazır değildi. Ne bebekten ne aşktan ne de yarınlardan bahsetmek istiyordu. O nedenle, "Peşime neden adam taktın?" diye sordu.

"Konulara yanlış yerden girme huyunu fark ettim, o yüzden sakinim."

"Sana yardımını istemediğimi söylemiştim."

"Evet, söylemiştin ama ben bir cevap vermemiştim."

Esmer'in ağzı, en az Mehmet in sözleri kadar kuruydu. Konuşabilmek için birkaç defa yutkundu. Başı dikti ama bakışlarını halının üzerindeki zor görünen toz parçasına sabitledi.

"Senin ilkelerinin benim nazarımda kıymeti yok."

"Bu da senin savunma mekanizmalarından biri, öyle değil mi? Peşinde bir sapık var, hayatına hayat bile denmez ama sen, seni korumak için yanında duran adamı sorguluyorsun."

Mehmet'in ses tonunu ve söylediklerini dikkate almayan Esmer bu defa gözlerini adama çevirdi. Mehmet farklıydı. Sinirliyken dahi sesini yükseltmiyor, elini kolunu sallayıp bir sağa bir sola doğru volta atmıyordu. Sadece kasla örtülü bedenini ve ses tonunu kullanıyordu ki bu bir sürü davranış şeklinden daha çok etkiliydi.

Ancak Esmer de onun tanıdığı kadınlardan farklıydı. Hiçbir acı onu tüketemezdi. Ne kalleşçe yaklaşan düşman ne de savunmasız anında onu yakalayan aşk... Yüzüne ukala bir ifade yerleştirip, "Açık sözlü olmak için ekstra bir çaba sarf ediyor musun?" diye sordu.

"Pespembe hayatın için çizdiğim kötü tablodan mı bahsediyorsun?"

"Senin aslında bana teselli vermen gerekmiyor mu?"

Mehmet bu defa gözlerini devirdi ve genç kadını daha rahat görebilmek için bir adım geri çekilip, "Eğer teselli istiyorsan öyleymiş gibi davran," dedi hışımla.

"Neyse ki teselliye ihtiyacım yok. Peki, sen bir açıklama yapmayı düşünüyor musun?"

Mehmet daha iyi bir ruh hâli içerisinde olsaydı tebessüm eder ve çaresizliğinden kurtulup tırnaklarını çıkaran Esmer'i başarısından dolayı kutlardı. Fakat iyi olarak tanımlayabileceği bir ruh hâli içerisinde değildi, aksine gergindi ve zaman onların en büyük düşmanıydı.

"Artık soru kısmını bitirip cevap aşamasına geçelim," diyen Mehmet'in sesi değil ama seçtiği kelimeler sertti. "Tüm İstanbul Emniyeti kaçırıldığını düşünüyor, büyük ihtimalle de dakikalar sonra Hasan'ın fotoğrafı hepsinin cebinde olacak. Benimle didişmek yerine asıl konuya odaklanman senin ve bizim için daha faydalı olur."

Esmer önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken rahat görünmeye çalıştı. Yalandı elbette. Rahat falan değildi. Duyguları gibi beyin fonksiyonları da sekteye uğramıştı. Kanlı bebeğin ürkütücü görüntüsü, aşkla ilgili yaşadığı farkındalık ve Mehmet'in sözleri... Gitmek kalmak, ölmek, yaşamak, sevmek ve nefret etmek... Hepsi birbirine karışmıştı.

"Güçer'i arayıp yanımda olduğunu haber vermek zorundayım," diyen Mehmet sanki bunu yapacağı için özür diliyor gibiydi. "Ve sana söz, bu işten kurtulduğumuzda Bahama Adaları'na gideceğiz ve orada bana istediğin kadar soru sormana izin vereceğim."

Silkelenip aklını dalıp gittiği yerden kurtaran Esmer cevap olarak sadece başını salladı. Afallamıştı, çünkü adam *kurtulduğumuzda* demişti. Bu çok saçma da olsa Esmer ona inanmış ve yalnız olmadığını hissetmişti. Kazanacaklarsa da kaybedecekseler de beraber olacaklarına dair içinde çok güçlü bir inanç doğmuştu.

Güçer akıllı bir adamdı. Bulunduğu yerin tesadüf olmadığını, oraya hak ederek geldiğini bir kez de Mehmet'e kanıtlamıştı. Onu arayıp Esmer'in yanında olduğunu haber verdiğinde genç savcı, "İfade vermesi gerekiyor," demiş ve ses tonunu tüm duygulardan arındırıp devam etmişti. "Suç ihbarında bulunmasa dahi olay artık Emniyeti ilgilendiriyor," dedikten yirmi dakika sonra da savcıya ait odanın önüne varmışlardı.

Güçer'in sekreteri, "Buyurun lütfen, sizi bekliyorlar," diyerek onlara kapıyı açtığında Mehmet yine aynı şeyi yapıp Esmer'in elini avucunun içine alarak onu kendine yakın tuttu. Odaya ayak basmadan hemen önce ortada birleşen bakışlarıyla da savaşa hazır olduklarını birbirlerine sözsüz olarak teyit ettiler.

İçeri girip Güçer'le karşı karşıya geldiklerinde beklediklerinin aksine savcı öfkeli değil, telaşlıydı. Ayağa kalktı ve Mehmet'e yapışmış hâldeki genç kadına, "Seni tek parça hâlinde gördüğüm için sevindim," dedi.

Esmer cevap olarak yüzünü çarpıtmakla yetindiğinde Güçer ona hak vermeden edemedi. Mehmet'in kanatları altına sığınarak

onu yok sayması anlaşılır bir durumdu. Kim olsa Mehmet'e yakın olmak isterdi. Güçlü duruşuyla adam kesinlikle iyi bir tercihti.

Arkalarından içeriye giren Hasan'ın kapıyı kapatmasıyla nihayet baş başa kaldılar. Parmak uçlarıyla savcının masasının üzerinde tempo tutan Recep ağzından çıkacakları kontrol edemeyeceği için şimdilik sessiz kaldı. Önce sakinleşmesi gerekiyordu ki geçirdiği son birkaç saati düşününce bunun için epey uzun bir süreye ihtiyacı vardı.

Odayı dolduran ağır sessizlik yorucu olmaya başladığında Mehmet, "Neler buldunuz?" diye sorarak konuya hızlı bir giriş yaptı.

"Hiç ama eminim buna kimse şaşırmamıştır," diyen Güçer'in bakışları kardeşini hedef aldı. "Önce tam olarak neler yaşandığını bize sen anlat."

Koltuğunun ucuna tüneyen Esmer ona yöneltilen bakışlardan rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı. Sesinin titremesini engelleyip aciz biriymiş gibi görünmemek adına içinde biriken havaya yuttu. Ancak suskunluğunun meydan okuma olarak anlaşılmasını istemediğinden konuşmak için fazla beklemedi.

"Sabah izin kâğıdımı imzalatmak için Emniyete geldiğimde her şey normaldi. Ta ki seni görene dek," diyen Esmer başıyla ağabeyini işaret etti. "Arabamın başında gerçekten beni mi bekliyordun? Emin olamıyorum, belki de amacın gerçekten benimle konuşmak değildi. O bebeği oraya koydun ama uzaklaşmaya fırsatın olmadan ben geldim."

Esmer'in beklenmeyen ithamıyla birlikte yerinden fırlayan Güçer masanın üzerine doğru atlayıp kardeşine ulaşmaya çalıştı, ne var ki Mehmet kadar hızlı davranmayı başaramadı.

"Ne saçmalıyorsun?" diye öne atılan genç savcının önüne dikilen Mehmet iki yumruğunu da masanın üzerine koyup görüş alanını kapattı.

"Belki de Esmer'in ifadesini başka bir savcı almalı." Mehmet bu söylediğinde o kadar ciddiydi ki genç savcıya sakinleşmekten başka çare kalmadı.

"Sen karışma!"

"Böyle bir şansın yok, karıştım bile!"

İki adamın sözlü olarak başlayan meydan okumaları birbirlerine diktikleri bakışlarıyla devam edince Esmer araya girdi. "Senin olmadığına dair beni ikna et o zaman."

Koltuğuna çöken Güçer sıkıntıyla başını salladı. "Hiçbir şey yapmayacağım."

"Neden? Yapamayacağın için mi?" diye soran Esmer kendinden emin şekilde arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. "Gitmemi ve ayakaltından çekilmemi istemiyor musun?" Esmer, Recep'e döndü. "Eh, böylece korkup uzaklaşmam için tüm ortam hazırlanmış oldu."

"Hayır, Savcı Bey değildi."

Beklenmedik anda yaptığı açıklamayla birden dikkatleri kendi üzerine çeken Hasan'ın varlığını unutmuşlardı ama adam kendini kısacık bir cümleyle hatırlattı.

Savcıyı boş veren Mehmet, "Çok emin konuşuyorsun," diyerek Hasan'ı sorguladı.

"Evet, efendim, çünkü eminim."

"Şunu baştan anlat be adam!"

İlk defa konuya dâhil olan Recep'in de sabrı taşmış, elleri sinirden titremeye başlamıştı.

"Mehmet Bey'in talimatıyla bir süredir Esmer Komiseri takip ediyorum."

"Neden?"

"Korumak için, Savcım," diyen Hasan sözü kesildiği için kızmadan kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Sabah lojmandan çıkıp Emniyete geldi. Ben de arabamda kalıp caddenin karşısında onu bekledim, az çok neden orada olduğunu biliyordum ama içeride kaldığı süre uzayınca dayanamadım. Ziyaretçi kapısından girdim ve arabası otoparkta mı diye kontrol etmek için o tarafa yöneldim. Tam o esnada karşıma Savcı Bey çıktı. Merakımdan diyelim, nereye gittiğini görmek için onu izledim. Yanına gittiği arabaya sırtını yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi ve beklemeye başladı. Esmer Komiserin hâlâ içeride olduğunu ve onu beklediğini anlayınca ben de aynısını yaptım."

"Dikkatleri üzerine çekmeden onca zaman nasıl orada kaldın?"

Savcının sorusunu tuhaf bulan, aynı zamanda da hak veren Hasan kendinden oldukça emindi. "Telefonda konuşuyormuş gibi yaptım. Ben eski polisim, yabancı olduğumu anlamalarına izin vermedim."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonra bildiğiniz şeyler, Esmer Komiser geldi ve siz tartışmaya başladınız, ondan sonra da Mehmet Bey geldi, zaten öncesinde kendisine haber vermiştim ve geleceğini biliyordum." Duraksayan Hasan yeni bir soru gelmeyince kaldığı yerden anlatmayı sürdürdü. "Siz gidip de Mehmet Bey'le Esmer Komiser baş başa kalınca ben de ön tarafa geçtim ama yeni bir emir için yakınlarda kaldım. Sonra Esmer Komiseri binaya girerken gördüm. Zaten tam o sırada Mehmet Bey beni arayıp takibe devam etmemi söyledi."

Recep araya girmek için hiç beklemedi. "Siz arabanın başında ne kadar beklediniz?"

Sorunun muhatabı olan Mehmet, "Hiç," dedi. "Esmer gidince ben de hemen ayrıldım."

"Devam et, lütfen."

Savcının uyarısıyla Hasan konuşmasına devam etti. "Esmer Komiser binaya girdi ama fazla kalmadı. Geri dönüp otoparka yönelince ben de caddeye bıraktığım arabama gitmek için ters istikamete yürüdüm. Yeterli süre bekledim fakat gelmeyince geri döndüm. Onu arabasının yanında kusarken görünce de yanına gittim. Sonrasında da Mehmet Bey'i aradım, o da eve geçmemizi söyledi. Ben de her şeyi olduğu gibi bırakıp öyle yaptım."

Mehmet, bakışların ona dönmesini beklemeden, "Bu kargaşanın içine girmeden önce Esmer'in zamana ihtiyacı vardı," dedi.

Güçer'in alayla, "Onun kaçırıldığını düşünüp telaşla ortalığı ayağa kaldırmamız kimin umurunda ki?" sormasına Mehmet, "Benim değildi," diye verdiği karşılığın yansıması olarak savcının gözleri öfkeyle perdelendi.

"Benim adıma verilmiş en doğru karardı," diyen Esmer böylece bunu kendine de itiraf etmiş oldu. Karanlığın içine hapsolmuşken kimseye yakalanmadan ağladığı ve kendine acıyabildiği için memnundu. Esmer bu kez müdürüne döndü. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Recep yüzünü buruşturup Hasan'ı işaret etti. "Sadece ona ulaşabildik, bebek de laboratuvara gönderildi, inceleniyor."

Zihninden ötelemeye çalıştığı bebeğin iğrenç görüntüsü gözünün önünde belirdiğinde dişlerini sıkan Esmer kısacık bir an acıyla boğuştu. Sonra da aklını meşgul etmek için kelimelere sığındı ve, "Belli ki notu bırakmak için eve girdiğinde onu da almış," dedi.

Açıklama yapma sırası Güçer'e geçti. "Evi o zaman dolaşmıştım. Yerinde olup olmadığını hatırlamıyorum. Ancak olay yerinin çekilen fotoğraflarını istedim, birazdan gelirler."

"Nasıl yani? Bir şey alınmış mı diye evi kontrol etmedin mi?"

"Ukalalığını kendine sakla, tabii ki kontrol ettim ama senin bitli bebeğin aklıma gelenler arasında yoktu."

Çocukluklarında da Güçer o bebek için aynı tabiri kullanır ve Esmer'i kızdırırdı. Bu sefer de değişen bir şey olmamış ve genç kadın yine aynı şeyi hissetmişti. Ancak şimdi kızgınlığının yanında bir de kederi vardı. Sanki asırlar önceymiş gibi bir zamanda evim dediği yer, şimdi korkularının kaynağı olmuştu.

Recep, "Peki, sen hiç odana çıkmış mıydın?" diye sorarak Esmer'i düşmek üzere olduğu çukurdan kurtardı.

Sadece, "Hayır," diyebilen Esmer salondan öteye geçemediği evle ilgili detaylara girmedi. "Ancak... O kesinlikle benim bebeğimdi."

Kanla yıkanmış hâlde arabasına bırakılan bez bebek bir zamanlar onun tek kız arkadaşıydı. Onunla uyur ve onunla uyanırdı ama bir sabah kalktığında tek arkadaşım dediği bebeğin gözünün olmadığını görmüş ve çığlıklar atarak ağlamıştı. Sesini duyup yanına koşan annesi onu sakinleştirmek için çok uğraşmış, sonrasında da yatağın içinde kayıp gözü aramışlardı. Bulduklarında ise annesi yumurta şeklindeki gözü yerine dikmişti. Ancak ağabeyi Uğur'un söylemiyle mühendislik hatası yapan kadın gözü aynı hizada dikmeyi başaramamış ve bebeğin sağ gözü diğerine göre yarım santim aşağıda kalmıştı.

Düşüncelere dalan Esmer'in yüzünde oluşmaya başlayan üzüntünün gölgelerini silmek isteyen Mehmet konuyu yeniden açtı. "Bebeğin evden ne zaman alındığının önemi yok. Önem-

li olan bebeğin arabaya Emniyetin otoparkında konulduğundan emin olmamız."

"Ve bence Mehmet Bey'in arabanın yanından ayrılmasıyla Esmer Komiserin geri geldiği zaman aralığında bebek oraya konuldu," diyen Hasan yaşananları anlatmaya devam etti. "Çünkü Esmer Komiserim, Savcı Bey ile konuşurken arabanın kapılarını açmıştı. Hatta açılma sesini duyup ışığı görmüştüm ve ben gördüysem başkaları da görmüştür. Üstelik arabayı yeniden kilitlemedi. Sonrasında da sırasıyla başından ayrıldık ve orada bizden kimse kalmadı. Bu da ortalama on dakika gibi bir süreye tekabül ediyor ki bu oldukça yeterli bir zaman."

Hasan anlatmaya devam ediyordu ama Esmer uzaklara gitmişti. Kalabalık bir meydanda çırılçıplak kalmış gibiydi. Elleriyle kendini gizlemek istese de parmaklarını yumruk yapıp dizlerinin arasına soktu. Zavallı Esmer, hayatından sonra mahremiyetini de kaybetmişti.

Yapısı gereği Mehmet dikkatli birisiydi. Etraflıca düşünmeden karar almaz, seçenekleri araştırır ve sonuçları değerlendirirdi. Ancak ayağa kalkıp, "Hadi, Esmer, gidiyoruz," dediğinde ağzından çıkana kendisi bile inanamadı.

"Nereye?"

"Daha güvende olacağın bir yere."

Şaşkınlıkla bakakalan Esmer ne diyeceğini bilemiyordu. Ama adam önünde dikilmiş ve elini ona uzatmışken iç sesi ne yapması gerektiğini iyi bildiğini söylüyordu. Ne yazık ki mantığı, iç sesiyle aynı fikirde değildi. Her iki şekilde de vereceği kararın geri dönüşü yoktu.

Esmer ne yaparsa doğru olacağını düşünürken odayı dolduran sessizlik lastik gibi uzadı ve uzadıkça inceldi... İnceldi ve sonunda koptu. Ona uzatılan eli havada ve boş bırakamazdı.

Önce adamın güçlü, uzun ellerinin arasına kendi küçük parmaklarını bıraktı, sonra da "Tamam," dedi ama sesi içine kaçmış gibiydi. Yine de Mehmet'ten aldığı güçle ayağa kalktı. O esnada Güçer'in çile çeken bir hâl alan yüzü gözüne çarptı fakat bunca zaman onu yalnız bırakan ağabeyi için yapabileceği bir şey yoktu.

Mehmet artık ustalaştığı ve ritüele dönüştürdüğü şekilde genç kadını himayesine almışçasına onu kendine doğru çekip adım atmaya başladı. Fakat daha kapıya ulaşamadan Recep önlerine dikildi. Adam yaşına zıt ama yaptığı işe uygun olarak tek hareketle yerinden sıçramış ve yollarını kesmeyi başarmıştı.

"Onu hiçbir yere götüremezsin, korunması gerekiyor," diyen Recep gitmelerine izin vermeyecekti.

"Bende tam bu yüzden onu götürüyorum," diyen Mehmet'in sesinde tiksinti ve kesinlik vardı. "Anlamıyor musunuz? O bebeği oraya koyan sizden veya ekibinizden biri."

"Hah, delirmişsiniz!"

"Öyle mi? Onca polisin arasında fark edilmeden dakikalarca bekleyip Esmer'in her yaptığını takip edebilmesi için onun polis olmasından başka aklınıza mantıklı bir fikir geliyor mu? Üstelik o kadar dikkatli ve Esmer'e o kadar yakınki arabanın kapısının açık bırakıldığını bile biliyor."

Mehmet'in hissettiklerinin tersine sakince sarf ettiği sözleri bir an havada asılı kaldı ve sonrasında pimi çekilmiş el bombası gibi patladı. Bir doğru kadar mantıklı görünen bu yanlış tezin haklılığını tartmaya çalışırken odadaki hava buz kesti.

İlk olarak Esmer karşı çıkmak için ağzını açtı fakat inandırıcı bir karşılık bulamayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Çünkü parçaları bir araya getirdiğinde farkında olmadan Mehmet'e inandı. Oysa dakikalar önce aynı suçlamanın daha ağırını dile getirirken tek amacı huzursuzluk yaratmaktı. Gerçek olabileceğinin düşüncesi kalbine baskı yapıyordu.

Bakışlarında küçümseme ve öfke olan Güçer de kalkıp ayakta dikilen gruba eklenene kadar bir yorum yapmadı. Elini Recep'in omzuna koydu ve, "Gitmeleri çok daha iyi olur," dedi.

Recep ihanete uğramış gibi geri çekildi. "Sen savcısın, bunu nasıl söylersin?"

"Şu anda sadece kardeşi için endişelenen bir ağabeyim."

Güçer'in yorumuna şaşıran tek kişi Esmer oldu. Onlar aralarındaki her şeyi tüketmişlerdi, şimdi bu söze kanması, eline çikolata verilip susturulan bir çocuğun duygularından farksız olurdu. Öte yandan ona inanmaya hazır olduğunu derinlerde bir yerde hissediyordu.

Recep, "Hayır ," dedi. "Eğer korunması gerekiyorsa Esmer'i ben korurum."

"Gördük ki bunu yapamıyorsunuz."

"Bakın, Mehmet Bey, o hâlâ burada ve canlı, öyle değil mi?"

"Doğru ama siz başardığınız için değil, öyle olmasını istedikleri için burada."

"Ona sahip çıkmak benim görevim."

"O zaman bugüne kadar yaptıklarınız için teşekkür ederiz. Ancak nişanlısı olarak bundan sonrasında Esmer'in güvenliği de geleceği de benim sorumluluğumda."

Recep edindiği yeni bilgiyle kaşlarını ortada birleştirdi, Güçer ise tepkisini kahkahasıyla ortaya koydu. "İlişkiniz hızlı ilerliyor, bu gidişle yakında dayı olursam şaşırmam."

O ana kadar suskunluğunu koruyan Esmer homurtuya benzer bir ses çıkardı. Her zamanki gibi ağabeyi onu utandırmayı başarmıştı. Fakat yaşanan uzun yıllar bunun üstesinden nasıl geleceğini genç kadına öğretmişti.

"Evet ama ona senin adını vermezsek bozulmazsın, değil mi?"

"Sana benzemesin yeter, tek isteğim bu."

"Elimden geleni yaparım."

Şaşırma sırası Mehmet'e geçmiş gibi hayretle başını Esmer'e doğru çevirdi. "Bence çocuk için biraz bekleyelim," derken eğlenmiyordu. "Malum halletmemiz gereken başka önemli meselelerimiz var."

Sanki onun yanında nefes almaması gerekiyormuş gibi Esmer tüm oksijeni ciğerlerine hapsetti. Adamın gözleri kristal gibi parlar hâlde ona bakarken genç kadının damarlarında dolaşan kan lava dönüştü. Buna sebep ise bir çocuğun nasıl yapıldığını hatırlaması oldu. Ağabeyiyle didişirken konunun ana fikrini tamamen kaçırmış, şimdi de kalbi bir çeşit haz sayacı gibi düzenli şekilde atmaya başlamıştı.

Genç kadının düştüğü durumu fark eden Mehmet, "Bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz," diyerek konuyu kapattı ve afallamış hâldeki Recep'in yanından geçip kapıya vardı.

Nişanlı olduklarını iddia eden çiftin ardından Hasan da çıkıp kapıyı kapattığında hiddetini bastırmakta zorlanan Recep ellerini beline koyup, "Sen ne yapıyorsun böyle?" diye bağırdı.

Güçer haddini aşacak şekilde davranmıştı ama Recep'i ikna etmekle uğraşmak yerine onun aklını karıştırmanın ve konuyu dağıtıp Esmer'in gitmesini sağlamanın başka yolunu o an için bulamamıştı. Çünkü kardeşini emanet etmek için Mehmet'ten daha iyisini bulamazdı. Gerçekte aralarında ne vardı ve adam ant içmiş

gibi Esmer'i neden koruyordu, bilmiyordu. Zaten o da sebebiyle değil, sonucuyla ilgileniyordu.

Recep yeniden, "Sana söylüyorum, bu neydi şimdi?" diye çıkıştığında düşüncelerinden sıyrılan Güçer umursamaz bir tavırla, "Zaten gidecekti, ben de izin vermiş gibi yaptım," dedi.

"Gitmesini önlememiz gerekiyordu."

"Denedik ama olmuyor, hatta izin kâğıdını imzalayan kişi sensin. O yüzden taktik değiştirelim ve bu sefer de dostça yaklaşalım. Ayrıca Mehmet Sancaktar onu koruyacaktır."

Birkaç saniye düşünen Recep, genç savcının dediği gibi olacağından emin değildi. Yine de yeni bir itiraza yeltenmedi. "Peki, Mehmet Sancaktar'ın tezi için ne diyorsun?"

"O iş senin sorumluluğunda ve bence derhâl halletmen gerekiyor."

Recep, elinde büyüyen Güçer'in ona karşı sergilediği tavırdan memnun olmadığını belirtircesine kaşlarını havaya kaldırdı. Elindeki son kozu öne sürmekten başka çaresi kalmamıştı. "Bence Sinan'ı aramanın vakti geldi."

Tam da beklediği ve istediği gibi genç savcının masasının başına geçmek için attığı ilk adımı havada kaldı ve bunu nasıl talep edersin, der gibi ona baktı. Oysa Recep blöf yapmıyordu. Yorulmuş ve artık Öztürk kardeşlerle mücadele edemeyecek kadar yaşlanmıştı.

Esmer'in hamle yapmak üzere olduğunu anladığında elini daha sıkı tutan Mehmet bu defa genç kadınla anladığı dilden konuşacaktı. Dik duruşuna ve cesaretine hayran olması, onun her yaptığına izin vereceği anlamına gelmiyordu. Dersini al-

mıştı. Bir kere daha Esmer'in arkasını dönüp gitmesine müsaade etmeyecekti.

Bahçeye indiklerinde ise beklediği an gecikmedi ve elini çekip uzaklaşmaya çalışan Esmer,

"Bırak beni!" diye haykırdı.

"Hayır."

"Ne demek hayır, beni bırakmak zorundasın!"

"Sen öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Canın sıkılıyor ve oyalanacak bir şeyler arıyorsan git kendine başkasını bul."

"Teşekkür ederim ama benim keyfim yerinde."

Adamın ısrarını görünce çabasının nafile olduğunu anlayan Esmer ani bir kararla hareket etmeyi bıraktı. Yüz hatlarının yumuşaklığını gölgeleyen öfkesine rağmen yumuşak şekilde, "Mehmet," derken sesi bir melodinin en ahenkli tınısı gibi çıktı.

"Efendim!"

"Bırak beni."

"Ukalalık olarak algılama ama elini tuttuğum kadınlar genelde böyle tepkiler vermez."

"Ah, buna eminim. Ancak benden sana iş çıkmaz."

Yüzündeki kara bulutlarla sert adımlar atmaya başlayan Mehmet "Senin gibi tatlı bir kıza böyle konuşmak hiç yakışmıyor," dedi ihtiyatla.

"Tatlı bir kız mı?"

"İğneleme yapıyordum."

Esmer boşta kalan eliyle onu peşinden sürükleyen adamın bileğine yapışıp kendini geri çekmeye çalıştı. Bunu başarması fizik kurallarına aykırıydı. Yine de şansını deneyecekti. Bilimde hata yapardı, öyle değil mi?

Evren onu yine yanlış anlamıştı. Mehmet'in aniden durmasıyla hız kazanan Esmer kontrolünü kaybedip saniyeden daha kısa bir sürede kendini adama yapışmış şekilde buldu. Bir kaya parçasına toslamakla Mehmet'e çarpmak arasında fark yoktu. Bir tarafı kırılmış olmalıydı ama vücut ısısı kırkı geçtiği için acıyı hissetmiyordu. Algılayabildiği tek şey Mehmet'in varlığı ve vücudunu saran karıncaların yarattığı etkilerdi. Aklının bir köşesi adamdan uzak durmasını söylüyordu ancak o köşe gerçekten çok uzakta olmalıydı. Çünkü ses derinden geliyor ve pek bir işe yaramıyordu.

"Sakinleş artık," diyen Mehmet'in yatıştıran sesi başka hiçbir şeyin başaramayacağı şeyi başardı ve Esmer nedensizce sakinleşti. Ya da zaten nedeni yeterince belliydi. Vücudu Mehmet'in bedeniyle bütünleşmiş hâldeyken ondan mantıklı hareket etmesi beklenemezdi.

Mehmet başını eğip sıcak dudaklarını genç kadının kulaklarına değdirdiğinde ise hissettiği tüm sancılı duyguların yanında Esmer bir de ürperdiğini hissetti.

"Israrcı ve kararlıyım."

"Neden?"

"Ne demek, neden?"

"Bana yardım etme ısrarı neden?"

Sadece kısa bir an düşünen Mehmet, "Bilmiyorum," dedi. "Belki yaşadıkların, belki bir şekilde kendimi senden sorumlu hissetmem..." Duraksayıp bakışları gerçek cevabı bulmak istercesine uzaklara daldı. "Belki de sebep sadece sensin... Burada olmak, elini tutmak ve senin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Cevaptan emin değilim, sorgularsam vazgeçerim diye sebebini isimlendirmiyorum. Sadece yapıyorum, çünkü böyle olsun istiyorum."

Adamın itirafıyla Esmer yavaşça nefesini bıraktı ve kalbinin normal ritmini bulmasını bekledikten sonra titrek ve kısık bir sesle, "Bu çok saçma," dedi. "Yani sen Mehmet Sancaktarsın. Benim yüzümden ülke ekonomisi dar boğaza girecek diye korkuyorum."

"Evet, bence de saçma ama bana doğruymuş gibi geliyor. Hem merak etme, ülke ekonomisini emin ellere teslim ettim."

Omuzlarını düşüren Esmer tatsız şekilde gülümseyip, "Yaşadığım hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor," diye inledi.

"Bak bana." Mehmet genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu kendine doğru yönlendirdi. Bakışları ortada buluştuğunda, "Seni kovalamak hoşuma gidiyor olsa da artık benden kaçma," dedi. "Bu defa yalnız olmak zorunda değilsin."

Nefesini yüzünde hissettiği Mehmet'in söylemedikleri, söylediklerinden çok daha fazlaydı. Ancak bu kadarı bile Esmer'i sarsmaya yetmişti. İmkânsız bir umudun peşine takılmak yeni bir hayal kırıklığı demekti. İşte o zaman umut etmek, bilerek kalbini ateşe atmak olurdu ki o zaten cehennemde yaşıyordu. Esmer'in zaten isyanları vardı. O umutlarını tüketmiş ve yalnızlığa mahkûm edilmiş biriydi. Ancak Mehmet'in ona vadettikleri vazgeçemeyeceği kadar güzeldi. *Bu defa yalnız olmak zorunda değildi.* Sonunda uyanacağını bildiği bir rüya olsa da Mehmet'in gözlerinde uykuya dalmak istiyordu. Çünkü aşktan daha büyük bir duygu varsa o da güvendi ve Esmer her ikisini, tek bir adamda bulmuştu.

Genç kadının aklından bir şeyler geçirdiğini anlayan Mehmet'in ifadesi saniyeden kısa sürede değişmiş tek kaşı havaya kalkmıştı. Ondan bir yorum bekliyordu ancak beklediğinin gelmeyeceğini genç kadın gözlerini kaçırınca anladı.

Avuçları arasındaki güzel yüzü tekrar yukarı doğru kaldırdı ve Esmer bakışlarını ona çevirene kadar sabırla bekledi. "Hepsi geçecek, seni yok etmelerine izin vermeyeceğim ve bunun için gerekirse seninle bile savaşırım."

Mehmet'in buğulu bakışları ve inanç dolu sesi Esmer'in algılarını sıfırladı. Kafasının içi istenen verileri yüklemeyi kabul etmeyen bilgisayar programı gibiydi. İtiraz etmek için yanıp tutuşan dilini susturmak için dişlerini birbirine geçirdi. Doğru, hatta olmak istediği yerdeydi. Bunu bozmak ve daha fazla sorun çıkarmak istemiyordu.

Esmer'in suskunluğuna son vermek isteyen Mehmet, "Çocuk yapmak gibi eğlenceli aktiviteler yok," dedi. "Söz veriyorum sadece iş var."

"Tamam, eğlence yok, sadece iş."

"Kolaymış gibi görünüyor."

"O zaman yardım teklifini kabul ediyorum."

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle ellerini Esmer'in yüzünden çeken Mehmet bir adım geri çekilerek genç kadınla arasına mesafe bıraktı. "Desene eğlenceden yoksun sıkıcı günler beni bekliyor, sevgili nişanlım."

Esmer gözlerini devirdi. "Tek başına da eğlenebileceğine eminim, *yalancı nişanlım*."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

Esmer aklının bir köşesine Mehmet'le laf dalaşına girmemesi gerektiğini, çünkü sonunun hüsran olduğunu hemen not ettikten sonra, "Ben çoklu eğlenceleri severim," dedi ancak kızardığından emin olduğu yanaklarını gizlemek için arkasını döndü.

"Bu çok utanç verici."

"Yaşamadan bilemezsin."

"Hayır, bana Mars'ta arazi satmaya çalışan birine inanırım ama buna inanmam." Mehmet, genç kadının dalga geçtiğini biliyordu. Ne var ki ufak bile olsa içine düşen şüphe kırıntısı onu rahatsız etmişti.

"Hadi ama! İskambil kâğıtlarıyla tek başına ancak fal bakabilirsin. Oysa ben pis yedili oynarken çok eğlenirim," derken yüzünü çarpıtan Esmer sağ kaşını havaya kaldırdı.

Genç kadının tuzağına düştüğünü anlayan Mehmet çatık kaşlarını serbest bırakıp yüzünü aydınlatacak şekilde gülmeye başladığında, neden işinin başında değil de Esmer'in yanında olmak istediğini anlamıştı.

Sonunda uzlaşmaya varan ikili Emniyet binasından ayrılana kadar konuşmadı. Arabanın içini dolduran boğucu sessizlik yorucu olmaya başladığında ise Esmer, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Eğer konuşmak için biraz daha bekleseydi gözünün önünden silemediği kanlı bebeğin görüntüsü onu alt edecekti. Çünkü o, bir tek konuşurken düşünmüyordu.

"İlk amacımız seni rahatlatmak ve bu sabah yaşananları unutmanı sağlamak."

"Birincisi rahatlamaya ihtiyacım yok. İkincisi, bu sabah yaşananları unutmam mümkün değil."

Yüzünü çarpıtarak gülümseyen Mehmet gözlerini genç kadına çevirip, "İddiaya var mısın?" diye sordu. "Gideceğimiz yerde adını bile unutacağına eminim."

Göz pınarları kuruyup kör olana kadar seyredebileceği güzellikte olan adama duygularını belli etmek istemeyen Esmer başını çevirip dışarıyı seyretmeye koyuldu. "Gideceğimiz yerin neresi olduğunu söyle, ben de seninle her türlü iddiaya gireyim."

"Korktun!"

"Hah! Bu çok komik."

"Kendinden eminsen o zaman gideceğimiz yerin de önemli olmaması lazım."

"Tehdit edildim, hem de olabilecek en aşağılık şekilde ve ihanete uğradım," diyen Esmer'in sesindeki tınıda az da olsa hüzün vardı. "Ve sen bunları unutabileceğimi söylüyorsun, gerçekten komik."

"Tutku ve adrenalin, insana her şeyi unutturur."

Mehmet'e bakma cesareti gösteren Esmer'in kalbi duyduğu iki kelimeyle bir ton çekmeye başladı. Adamın sadece duruşuna bile hayran olan Esmer şu anda iliklerinde dolaşan tutku ve adrenalinin her zerresini hissediyordu. Bu yüzden konuşmaya yeltenmedi.

Genç kadının sessizliğini fark eden Mehmet kırmızı ışığı fırsat bilip ona döndü ve, "Geldik," dedi yumuşakça.

Esmer duygularıyla boğuştuğu için ilk anda Mehmet'in ne söylediğini anlayamamıştı. Neden sonra adamın güzel dudakları sağa doğru kayınca kendinden geçmek üzere olduğunu ve derhâl toparlanması gerektiğini hatırladı. Yoksa sıcağa maruz kalmış buz parçası gibi eriyecekti.

Boğuk sesiyle, "Nereye geldik?" diye soran Esmer başını kaldırdığında mekânın tabelasıyla karşı karşıya gelince bir an için nefesi kesildi.

"Hız en büyük tutkun değil miydi?"

Ne söyleyeceğini bilemeyen Esmer etrafına bakınırken Mehmet çoktan arabayı park etmişti. Bir süre oturup genç kadının tepkisini gözlemledi ve gördüklerinden oldukça memnun kaldı. Sonra da inip arabanın önünden dolaştı ve Esmer'in kapısını açtı.

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Esmer'in dışarıya çıktığı an duyduğu ilk şey pistte birbirleriyle yarışan araçların motorlarından çıkan hırçın seslerdi. Ve o sesler Esmer'e huzur veriyordu.

"Artık gidelim mi?" diye soran Mehmet'in keyfi sesine de yansımıştı.

"Kesinlikle, yarışı izlemek için sabırsızlanıyorum."

Mehmet kolunu Esmer'e uzattığında hiç tereddüt etmeden genç kadın ondan istenileni yerine getirdi ve yürümeye başladı. Ancak Mehmet, "Sadece izlemek mi? Kullanma kısmını bana mı bırakıyorsun?" diye sorduğunda olduğu yerde kaldı.

"Söylemek istediğin şeyi daha açık şekilde dile getirir misin?"

"Tutku ve adrenalin için sadece izlemek yeterli olmaz, yaşadığını hissetmeni, yani aynı zamanda kullanmanı istiyorum."

Eğer Esmer kendine hâkim olamasaydı kollarını adamın boynuna dolardı. Uzun zamandır bu denli heyecanlandığını hatırlamıyordu. Ancak bu zamana Mehmet'in gözleriyle karşılaşıp ona karşı hissettikleriyle yüzleştiği an dâhil değildi.

Sadece üye olanların girebildiği ve yarışlar için özel sporcuların eğitildiği yarış pistine çıktıklarında Esmer gerçeklikle ilgisini kaybetti. Daha önce birçok kez Formula yarışı izlemişti ancak piste hiç bu kadar yakın olmamıştı. Yanlarından geçen arabaların hızının yarattığı rüzgârı yüzünde hissedebiliyordu.

"Mehmet Bey, sizi gördüğüme çok sevindim," diyerek onları karşılayan adamın söylediği gibi sevindiği sesinde duyulabiliyordu. "Hemen size bir araba hazırlayayım mı?"

Adamın sorusuyla kaşlarını çatan Esmer sonra istemeden de olsa güldü. Jilet izi gibi ütü izleri olan takımı, boynundan indir-

mediği kravatı ve dimdik duruşuyla Mehmet Sancaktar'ı ne kadar uğraşsa da küçücük arabanın içinde hayal edemedi.

"Benim için değil, arkadaşım için bir araç hazırlayın ama öncesinde hocayla birlikte test sürüşü yapsın."

Kır saçlı adam, "Tabii ki hemen," deyip yanlarından ayrılmadan önce Esmer'i süzmeyi de ihmal etmedi.

"Söyle bakalım, komik olan ne?"

"Hiç sadece keyfim yerinde," diyen Esmer her ne olursa olsun Mehmet'le didişecek değildi. "Bir hocaya ihtiyacım yok."

"Pisti ve aracı tanıman için lazım, yoksa senin kabiliyetini sınıyor değilim."

"Ah, peki!"

Esmer'in neye ihtiyacı olduğunu çok iyi bilen Mehmet'in onu bu kadar kısa sürede tanımış olmasına şaşırmadı. Sadece Mehmet Sancaktar'ın onu bırakmayışına hayret ediyordu. Bunlar Esmer'in kalbine zarardı. Çünkü adamla ilgili hayal bile kuramıyor oluşuna rağmen bir nefes kadar yanında olması ve onu bu kadar iyi tanıması talihsizlikti. Veyahut talihin ta kendisiydi, bunu da zaman gösterecekti.

Mehmet yanına gelen ve yönetici olduğu belli olan başka bir adamla konuşurken düşüncelerinden sıyrılan Esmer gözlerini bile kırpmadan onu seyrettiğini fark ettiğinde yüzü kızardı ve bakışlarını çevirdi.

Yönetici hürmeti elden bırakmadan, "Sizi locaya alayım," derken Mehmet'in burada olmasında dolayı duyduğu heyecan ve gururu gizleyemiyordu.

"Gerek yok, şimdilik böyle iyi."

"Ama size bir şeyler ikram etseydik."

"Daha sonra," diyen Mehmet ilgiden hoşlanmadığını belli edip Esmer'e döndü. "Hazırlıklar tamam, seni buradan izleyeceğim."

"Bana copilot olmak ister misin?"

"Ah, hayır, seyretmeyi tercih ederim."

"Çok şey kaçıracaksın," diyen Esmer'in sözünü yanlarındaki adam böldü. "Mehmet Bey'in bu konudaki ustalığından haberiniz yok mu?"

Genç kadın bir kez daha şaşırınca gülümseyen Mehmet, "Hadi, git ve üzerini değiştir de şovuna başla," dedi.

Mehmet'in hobi olarak yaptığı şeyler listesi uzun zamandır boştu. Hatta tam tarih vermesi gerekirse yirmi yaşındayken katıldığı Formula yarışıyla son bulmuştu. O zamandan sonra sadece teşvik ve destekleyici olarak bu pisti ve bu ekibi kurmuştu. Zor bir karar vermesi gerektiği zamanlarda ya da aklını boşaltmaya ihtiyaç duyduğunda güneşin batışını seyretmek yerine buraya gelip yarışları izlemeyi tercih ediyordu.

Fazla soru sormaması gerektiğini anlayan Esmer, "Eh, zaten kravatınla çok uyumlu olmazdınız," dedi.

"Senin benim kravatımla nasıl bir derdin var?"

"Benim bir derdim yok, senin onunla nasıl bir bağın var onu anlamaya çalışıyorum."

"Üç saniye içerisinde kaybolmazsan geri dönüyoruz."

"Bunun olmasına asla müsaade etmem," diyen Esmer yanından ayrıldığında Mehmet sonuçtan memnun kalmışçasına gülümsedi.

Genç kadın yanlarından ayrıldığında neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakan tesisin yönetici Rıfkı Bey'in ise patronunun yanından ayrılmaya niyeti yoktu.

"Locayı istemediğinize göre kabine geçelim mi?"

Başını sallayan Mehmet, "Hayır," dedi. "Buraya arkadaşımı seyretmeye geldim. O yüzden tribünde olacağım. Siz işinize bakın, lütfen."

Mehmet ne istediğini tam olarak ifade ettiğini düşünerek adama arkasını dönüp tribüne doğru ilerledi. Esmer'i seyretmek için gerçekten sabırsızlanıyordu. Hatta yıllar sonra sanki ilk defa kendisi piste çıkacakmış gibi de heyecanlıydı.

Yarım saat boyunca pistte dönüp duran Esmer'i parmaklarını avuç içine batırıp izleyen Mehmet aynı zamanda da onunla gurur duydu. Motoru güçlü ama kendi küçük arabaları bu denli virajlı yolda kullanmak hiç de kolay değildi. Fakat Esmer acemilik çekmeden kendini rüzgâra teslim etmişçesine pistte dönüp durmuştu.

Mehmet'e görünmeye ya da ona selam vermeye gelen sporcu ve eğitmenler bile bir süre sonra sohbeti sonlandırmış ve Esmer'i seyretmeye başlayınca tribünde hatırı sayılır bir seyirci grubu oluşmuştu.

Asıl tepkilerini belli edemeyen Mehmet, genç kadın arabayı durdurduğunda hemen ayağa kalktı. Onunla birlikte kalkan seyircilere, "En kısa sürede sizin antrenmanı izlemek için de geleceğim," diyerek çıkışa doğru ilerledi.

Gözlerindeki parıltı Esmer'le duyduğu gururun yansımasıydı ve bir an önce genç kadının mutlulukla ışıldayan yüzünü görmek istiyordu. İleri doğru attığı uzun adımların sonunda başındaki kaskı çıkarmaya çalışan Esmer'i gördü. Genç kadının elleri adrenalin sayesinde titriyor ve kaskı çıkarmayı başaramıyordu. Yanındaki copilot ona yardım etmek için ileri atıldığında Mehmet'i görünce geri çekildi.

Yerinde zıplayıp dururken çenesinin altındaki kayışı çözmeye çalışan Esmer'e, "Sakin ol," diyen Mehmet yanına ulaşmıştı. Genç kadını omuzlarından tutup sabitledi, sonra da kayışı çözüp yavaşça kaskı çıkardı.

Mehmet'in ilk gördüğü şey ışıl ışıl parlayan bir çift yeşil gözdü. Sonrasında ise kızarmış beyaz yanaklar ve mutluluktan aralanan dudaklardı. Acele etmeksizin sakince Esmer'e ait her detayı inceleyen Mehmet gördüğü en masum şeyle karşı karşıyaydı. O an fark ettiği ikinci şey ise genç kadının titreyen bedeninin kendi bedenine yaslanmış olmasıydı.

Sanki etraflarındaki hava bile durmuş, uçsuz bucaksız boşlukta sadece ikisi varmış gibi gözlerini birbirlerine kenetlemişlerken, "Gösteriyi beğendiniz mi, efendim?" diye soran copilot araya girdi.

Elinde tuttuğu kaskı alması için adama uzatan Mehmet, "Her şey harikaydı," dedi. Dikkati dağılmıştı ama bakışları hâlâ Esmer'in yüzündeydi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bana rağmen beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

"İddiayı kazandım, öyle mi?"

Mahcup ifadesini mutluluğunun ardına gizlemeye çalışan Esmer parmaklarının ucuna yükselip Mehmet'in yarısı yanağının yarısı dudağının sağ ucuna denk gelen öpücüğünü bıraktıktan sonra, "Sen kazandın," dedi.

"Peki, bu da ödülüm müydü?"

"Nasıl kabul edersen," diyen Esmer ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Öyle muhteşemdi ki yaşadığımı hissettim. O duygu çok bambaşkaydı, ben... Ben uzun zamandır hep aynı şeyleri hissetmekten ve kendimi kontrol etmeye çalışmaktan yaşamayı, hissetmeyi ve özgürlüğü unutmuşum. Bana unutturdukların ve yeniden hatırlattıkların için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Aşk sana bir nefes kadar yakın olan adamın gözlerinin içinde kaybolmaya hazırken yitip gitmemek için yine ona tutunmaktı. Kendinden beklemediği cesaret örneği gösteren Esmer bakışlarını ayırmadan uzanıp Mehmet'in eline dokundu.

Sanki o anı bekliyormuş gibi parmaklarına değen ince parmakları avuçlarının arasına hapseden Mehmet, "Artık gidelim," dedikten sonra genç kadının yeri sanki kendi yanıymış gibi onu kendine doğru çekti. Ve bir cevap beklemeden hâlâ elini tuttuğu Esmer'le birlikte çıkışa doğru yürümeye başladı.

Mutluluğu gözlerinden okunan Esmer kendini bir kuş kadar hafif hissediyordu ve Mehmet'in istediği herhangi bir yere gitmeye hazırdı. Ancak uzayan yolculukları onu, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sormaya itti.

"Bu kadar eğlence yeter, şimdi çalışma zamanı."

"Harika bunu sevdim. Peki, nereden başlıyoruz?"

"Operasyon gecesinden başlayarak, babanın ölümü ve senin kaçırılışınla ilgili kayıtlara ulaşmamız gerekiyor." Işık yeşile dönünce Mehmet çalışır durumdaki arabayı yeniden sürmeye başladığında gözlerini yola çevirdi ki Esmer bu duruma minnettardı. Arabanın içi geniş olsa da Mehmet'in varlığı çok büyük bir alanı kaplıyor ve tüm havayı içine çekiyordu.

"O bilgiler ben de var zaten."

"Kilitli dolaplarda tutulanlar tamam ama bizim akılda kalanlara da erişmemiz gerekiyor."

"Bunu başaramazsın, kimse sana bir şey anlatmaz."

"İddiaya var mısın?"

Esmer, onu saran emniyet kemerine rağmen sırtını kapıya yasladı ve Mehmet'e doğru dönüp kesin şekilde, "Hayır," dedi.

"Aynı gün içinde ikinci kere bana yenilmekten korktun mu?"

"Ben adil dövüşleri severim. Karşımdakinin kazanamayacağına emin olduğum kavgaya girmem."

"Vakti geldiğinde bu lafını sana iade edeceğim." Mehmet boşta kalan elini uzatıp ona itiraz etmeye hazırlanan genç kadını susturdu. "Yaşanılanları, bir de yaşayanlardan dinlemek lazım."

"Kulağa hoş geliyor ama kâğıt üzerinde yazanlardan başka bir şey duyamazsın."

"Eğer operasyonda bir kumpas varsa bunun hiçbir kâğıdın üzerinde yazmadığına eminim."

"Hey! Hey! Ne demek varsa?" diyen Esmer katıksız bir öfkeyle adamı susturdu.

"Objektif olmaya çalışıyorum." Mehmet, hoşnutsuz bakışlarını ona diken Esmer'e aldırmadan devam etti. "Sağlıklı kararlar alabilmek için tarafsız olmam gerekiyor."

"Sen... Sen bunu... Bunları nasıl?"

Esmer'in duyguları gibi sesi de tutukluk yapınca onun ne söylemeye çalıştığını anlayan Mehmet, soramadığı soruyu cevaplandırdı.

"Sadece senin anlattıklarını biliyorum ve evet, sana inanıyorum. O yüzden yanındayım. Ancak emin olmam gerekiyor. Ayrıca ben inanırsam herkes inanır ve ikna olur."

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Üzgünüm ama babanın suçsuzluğunu kanıtlamak için önce onun suçsuz olduğundan emin olmam gerekiyor. Ağabeylerin senin aksini söylüyorken izleyebileceğim tek yol bu."

Tokat yemiş gibi sarsılan Esmer elinde olmadan kandırıldığını hissetti. Ve bu duygu onu en az duydukları kadar sarstı. Sadece bir saat önce yaşadığı deneyim ve mutluluktan eser kalmamıştı.

"Şu anda ne düşünüyorum, biliyor musun?" diyen Esmer cevap beklemeden sorusunu kendi yanıtladı. "Tam bir aşağılık herifin tekisin."

"Fikrine saygı duymasam da seni anlıyorum. Fakat sakinleş. Babanı tanımıyorum, olayları bilmiyorum, karşıma aldığım insanların neden bu şekilde davrandıklarını öğrenmem lazım."

"Hemen arabayı durdur," diye bağıran Esmer'in sesi kapalı olan camlardan sekip arabanın içinde dönüp durdu. "Ve sakın bir daha karşıma çıkma!" Öfkesini bastıramayınca da avucunun içiyle torpidonun üstünü tokatladı.

"Çıkacak sonuçtan emin değil misin yoksa?" Mehmet'in gayet sıradan bir konudan bahseder gibi sorduğu soruyla Esmer hareket etmeyi bıraktı.

Yavaşça ve isyankâr şekilde adama döndüğünde bakışlarındaki hiddet değdiği yeri yakıyordu. "Gözümü kırpmadan seni vururum, Mehmet Sancaktar!"

"Büyük ihtimalle vurursun. Ancak önce anlamaya çalış. Baban suçsuzdu, işi sabote edildi, dışlandı, terk edildi, mesleğini bırakmak zorunda kaldı ve en sonunda da intihar etti."

"Bu söylediklerinin hangisine inanmıyorsun?"

"Daha az önce söylediğim gibi, hepsine inanıyor olmalıyım ki buradayım." Mehmet önüne geldikleri ışığın kırmızıya dönüşmesini fırsat bilip genç kadına döndü. "Senin sözlerinden daha çoğuna ihtiyacımız var. Anlıyor musun? Sen inandığın şeyin doğruluğunu kanıtlamak için delil arıyorsun, bense neyin doğru olduğunun peşine düşeceğim."

Mehmet arkasından korna çalıp ışığın yeşile döndüğünü haber veren sesle birlikte arabayı çalıştırdığında Esmer nihayet onun söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştı.

"İstediğini alacaksın."

"Bundan eminim, çünkü ağabeylerin seni ikna etmek değil, durdurmaya çalışıyorlar."

"Devam et, lütfen"

"Bakıyorum da söz konusu duymak istediklerin olunca kibarlaşabiliyorsun."

"Sadece ilgimi çekmeyi başardın."

"Bunu ancak şimdi mi başarabildim?"

Gülüşünü saklamak için başını pencereye çeviren Esmer, "Konu yine dağılıyor," dedi.

"Ama seni uyarıyorum, devamında duyacaklarından sonra benim için deli olabilirsin."

"Beni delirtme yeter."

Mehmet onun sert çıkışlarını tuhaf şekilde sevimli bulmaya başlamıştı. Yoksa başka hiçbir canlının ona bu şekilde davranmasına müsaade etmezdi.

"İlk sorumuz; kim niçin bebeğini o şekilde arabana koyuyor, sana notlar bırakıyor ve seni kaçırıyor? Bilinçaltımız ve ağabeylerin sebebin babanın elinden kaçırdığı çeteler olduğunu söylüyor. Ama başka bir nedeni de olabilir. Ve asıl soru; MİT'teki ağabeyin nasıl oluyor da bunu yapanları durdurmuyor, anlamıyorum."

"Belki de durduramıyordur."

"O da bir ihtimal tabii. Ayrıca eğer bunlar babanın davasını kapatmadığın için başına geliyorsa ağabeylerin neden seni ikna etmeye çalışmıyor da sadece unut ve git, diyor? Kendime bu soruyu sorduğumda amacın başka bir şey olduğunu düşünüyorum fakat ne olabileceği ile ilgili sonuca ulaşamıyorum."

"Beni ikna edemezler, çünkü öyle bir delil yok."

"Hemen çıldırma, babanla ilgili olduğunu düşünmene izin verip suçu çetelere atıyor ve gerçek her neyse onu saklamaya çalışıyor da olabilirler, demek istiyorum."

"Başıma bunların gelmesine sebep olabilecek başka bir nedeni çok aradım ama yok."

Mehmet, genç kadının kızacağını bile bile ikinci olasılığı da anlatmaya karar verdi. "O zaman olay karmaşık değil, bildiğimiz gibidir. Babanın dosyasını kapatmadığın için tüm bunlar başına geliyor. Ancak iki tezin de beni ikna etmeyen bir tarafı var."

"Ne olduğunu sormaya korkuyorum."

"Üzgünüm ama ben yine de söyleyeceğim. Neden seni en hassas yerlerinden yaralamaya çalışıyorlar. Yani seni öldürüp konuyu kapatmak yerine neden bunca oyuna kalkışıyorlar?"

"Ah, içime su serptin."

"Bir düşünsene, ailenin en etkisiz elemanı sensin fakat onlar seni seçti. Neden? Davayı devam ettirdiğin için mi? Cevap bu kadar basit olmamalı. Hadi, oldu diyelim, o zaman neden uzatıyorlar, arabana bebeği koyana kadar bomba koymuyorlar?"

Mehmet haklıydı, keza aynı soruyu Esmer de defalarca kendine sormuş ama cevabı duymaktan korktuğu için onu yanıt bekler hâlde bırakmıştı.

"Bilmiyorum, belki senin aksine onlar beni eğlenceli buluyordur."

"Demek ki eğlence anlayışları tuhaf, çünkü seni bedenen değil ruhen yaralıyorlar."

"Hadi, bana bunu da açıkla."

"Belki de ihtarları sana değil, ağabeylerinedir. Onlara neler yapabileceklerini göstermek için seni kullanıyorlardır. Bu yüzden

de ağabeylerin çeteden uzak duruyor ve seni de uzaklaştırmaya çalışıyorlardır. Çünkü ben ağabeylerinden birinin yerinde olsaydım babamın ölümüne sebep olan ve kardeşimin hayatını mahveden o adamları ellerimle yok ederdim."

"Kabul ediyorum ki etkileyici bir adamsın, neredeyse sana inanacağım."

"Hikâye basit ama ayrıntılarına indiğinde işler karışıyor. Ve bir sürü senaryo üretiyorum fakat her defasında sonuna geldiğimde cevabını veremediğim bir soru ortaya çıkıyor ve tezim doğruluğunu kaybediyor."

"Belki de dediğin gibi olay karmaşık değil, son derece basittir. Biz onu zorlaştırıyoruzdur."

Esmer önünde akıp giden trafiği seyrederken Mehmet'in anlattıklarını sindirip ondan bir karşılık bekledi. Fakat adamın bir anda sessizleşmesi dikkatini çekti. Olmayacak şeyler düşünen zihnini susturmak için yeniden konuşmak istediyse de polis içgüdüleri onu durdurdu ve manzarayı bırakıp Mehmet'e döndü.

Çok hızlı gidiyorlardı ki bu içinde oldukları arabanın en önemli özelliklerinden biriydi. Bu ayrıntıyı önemsememesi gerekiyordu. Lakin Mehmet'in güzel yüzündeki her bir kas birbirinin için girmişti ve bakışları farklıydı. Soğuk, endişeli, kızgın ve kısılmıştı.

Ne olduğunu çözmek isteyen Esmer, "Başımız belada mı?" diye sordu ama cevabın evet olduğunu zaten görebiliyordu.

"Bela derken neyi kast ettiğine bağlı."

"Herkesin bildiği anlamda soruyorum," demeye çalışan Esmer, Mehmet'in kornaya basmasıyla susmak zorunda kaldı. Önlerine çıkan arabaları bertaraf etmek için gazdan ayağını çekmek yerine kornaya basıyor ve üç şerit arasında mekik dokuyordu.

"Önüne dön ve sıkı tutunup kendini sabitle," diyen Mehmet'in alnında belirmeye başlayan ter damlacıklarını gören Esmer itiraz etmeden söylenileni yapmak istedi. Ancak Mehmet önlerine çıkan virajı hızla dönünce yana doğru savrulup adamın kucağına kadar eğildi.

"Lanet olsun, sana kendini sabitle demedim mi? Bir kere de lafımı dinle!"

Her zaman durumu kontrol altında tutan ve sakinliğiyle ortama hükmeden Mehmet'ten eser yoktu. Üstelik zikzak çizerek ilerledikleri için yanlarından geçtikleri arabalar da onlara korna çalarak tepki veriyor ve bu da durumu olduğundan ürkütücü hâle getiriyordu. İşin kötü yanı arabanın hız ibresi yüz altmışı geçmişti ve görüntüler de net değildi.

"Ne olduğunu söyleyecek misin artık?"

"Sanırım arabanın freni patladı."

"Bu imkânsız," diye telaşla konuşan Esmer başını sertçe iki yana salladı. "Bu arabanın fren ve ateşleme sistemi..." Dili dolanınca devamını getirmedi. Her ikisi de aracın sürüş emniyetinden haberdardı ve hangi şartta sorun yaşayacağını çok iyi biliyorlardı.

"Ruhunu şeytana satmaya hazır mısın?"

Esmer'in adamın sorusunu idrak edebilmesi için aradan üç saniye geçti. "Ben tatmin olmak için diğer alternatifleri değerlendirmeyi seçiyorum, üstelik aynı gün içerisinde ikinci kez adrenaline boğulmayı istediğimi hiç sanmıyorum."

"Çok geç, ilk dileğin kabul olmak üzere."

Bir arabanın içinde ölmek Esmer'in gerçek dileklerinden biri değildi ve asla da olmamıştı. "Biliyor musun, espri anlayışın yokmuş."

"Espri anlayışı berbat olan ben değilim."

Mehmet duruma hâkimmiş gibi görünse de bu uzun sürmeyecekti. Otobana çıkan yoldaydılar, bu iyi haberdi. Kötü olansa çok değil, bu hızla beş dakika sonra gişelere varmış olacaklardı ve bu da demek oluyordu ki Mehmet'in başarısının ömrü de beş dakika sürecekti.

"Şimdi beni iyi dinle," diyen Mehmet arabanın içindeki ölüm sessizliğini bastırdı. "Önündeki hava yastıkları seni koruyacaktır, tabii bir yere kadar. Hızımız..."

"Evet, evet, biliyorum. Bu hızla bir yere çarparsak şeytandan önce Azrail ile karşılaşırız.

"Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı, hiç komik değilsin."

"Ah, dikkat et!"

Neredeyse sürtünerek geçtikleri tırın şoförü kornaya basıp bir şeyler söylediğinde Esmer dönüp ona bakamadı bile, zaten adamın neler söylediği hakkında kesin bir fikri vardı.

"Durmamızın tek yolu bir yere çarpmak. Fakat bu yolculuk sadece ikimiz için olmalı."

"Aklından ne geçtiğini hemen söyle..."

Mehmet sadece bir saliseliğine Esmer'e baktı ve tekrar önüne döndü. Genç kadın için işin sevindirici tek yanı ölmeden önce gördüğü son şeyin Mehmet'in gözleri olacak olmasıydı.

"Gişedeki arabalara çarpamayız, barikatlar da tehlikeli. Sağa gidersek tarlaya çıkarız."

"Takla atarız."

"Yıllar önce bir tercih yapmıştım," diyen Mehmet'in sesi olması gerekenin aksine sakindi. "Eğer tercihim başka türlü olsaydı dünyanın en iyi Formula yarışçısı olabilirdim."

Esmer durmaksızın başını salladı. Boynu ağrımaya başlamıştı ama elinde değildi, kendini durduramıyordu. "Hayır, hayır, ne kadar iyi olursan ol bu intihar etmek."

Bu Esmer için oluşabilecek en kötü ironiydi. Ölmeyi dilediği ve ona çok yaklaştığı zamanlar olmuştu. Tam yaşamayı seçmişken isteyerek ölümün kucağına gitmesi kaderin en anlamsız şakasıydı. Diğerlerine gülüp geçmişken buna gülmek aklına dahi gelmiyordu.

"Bana güveniyor musun?"

"Ne?"

Mehmet sesini iyice yükseltti. "Bana güveniyor musun?"

"Bilmiyorum, belki, olabilir. Kesin cevap için düşünme şansım var mı?"

"Bana güven, olur mu?"

Esmer pencerenin kenarındaki tutacağa iki eliyle yapışmış ve gözlerini adama dikmişken, andan daha kısa bir sürede onun ne yaptığını gördü. "Hayır!" diye haykırdı ama geç kalmıştı.

Eğer bu bir film olsaydı her şey bir dakikada biterdi. Ama bir filmde değillerdi ve bitmiyordu. Önce şiddetli çarpışmanın sesini duydu. Sonra da tüm çabasına rağmen öne doğru savruldu. Ne olduğunu bilmediği bir güç onu koltuğuna geri dayadı. Artık Mehmet'i göremiyordu, çamaşır makinesinin içinde sıkışmış ve dönüp duruyormuş gibi hissetmenin dışında da bir şey duyumsayamıyordu. Bir de canı yanıyordu ama ağrı tam olarak neredeydi emin olamıyordu. Bitsin artık diye yalvardı fakat sonsuzluk diye adlandırılan şeyin içindeydi ve bitmesi bir yana sanki tekrar tekrar en başa geri dönüp duruyordu.

Sonra bitenin gücü olduğunu ve sona geldiğini anladı. Hava yastığının görevini yerine getirmesini dilediği anda istek cümlesini yarılayamadan serbest kalan kafasını bir yere çarptı. Cama veya taşa... Bilmiyordu. Olaylar süratle akıp gidiyorken ne olduğunu algılayamıyordu.

Ölüyor olduğunu söylemekse durumu küçümsemek olurdu. Kim bilir, beki de zaten ölmüştü. Çünkü önce acıyı hissetti, sonra hep duyduğu ama asla inanmadığı o beyaz ışığı gördü. En sonunda da simsiyah bir boşluğun içine doğru sürüklendi. Çırpınmaya hâli yoktu. O yüzden ikinci kere düşünmeye fırsatı olmadan kendini, onu çeken karanlığın içine bıraktı.

KAHVERENGİ

Kahverengi toprağın, doğumun ve bereketin rengidir.

Ciddiyet, dayanıklılık, sadelik, dostluk ve metanetin de sembolüdür.

Zamanı geriye almak, yeniden doğmak ve birçok şeyi değiştirmek isteriz. Oysaki olmazı istemektense olanların kıymetini bilirsek daha mutlu ve çok daha özgür oluruz.

7. BÖLÜM

RUH BEDENDEN AYRILINCA İNSANIN HAFİFLEdiğini söyleyenler belli ki bilmeden ahkâm kesiyorlardı. Bunu deneyimlemiş birisi olarak Esmer ölümün çok yorucu olduğunu söyleyebilirdi. Acaba bu günahlarla ilgili bir durum muydu? O zaman Esmer çok fazla günaha karışmış olmalıydı ki şimdi bu denli ızdırap çekiyordu.

Sıkışan ciğerlerini rahatlatmak için nefes alan Esmer maruz kaldığı ağrıya dayanabilmek adına havayı içinde tuttu ve bırakmadı.

Havayı ciğerlerine hapsetmiş olan Esmer'in beynine oksijen ulaşmamış olsa da ayrıntıyı yakalayabilmişti. Hâlâ ciğerleri var ve hâlâ havaya ihtiyaç duyuyorsa demek ki ruhuyla bedeni birbirinden ayrılmamıştı. Bu da ölmediği anlamına geliyordu ancak emin olamıyordu.

İpuçlarını takip ederek gerçeğe ulaşamayacaktı. O bir ölü müydü, yoksa yaşamak için ısrar mı ediyordu, bilmesi gerekiyordu. O yüzden karanlığı bertaraf edip nerede olduğunu anlamak için gözlerini açmalıydı. Fakat bunu başarabileceğinden emin değildi.

Aklından geçen son düşüncelerle dejavu yaşadığı hissine kapıldı. Çok da uzak olmayan bir zaman da, hatta tam adres ve tarih vermesi gerekirse iki yıl önce bir çatı katında yine bunları yaşamıştı. Acaba hâlâ orada mıydı? Yaşadığını sandığı iki yıl, sadece bir halüsinasyondan ibaret olabilir miydi?

Gerçeğe ulaşmak için gözlerini açması şarttı. Ne yazık ki sadece kirpiklerini oynatabildi. "İnsanın gözkapağı ağrır mı?" sorusuna artık gönül rahatlığıyla evet diyebilirdi.

Dayanabileceğine ikna olana kadar bekledikten sonra her birine taş bağlanmış gibi ağırlaşan kirpiklerini oynatıp gözlerini araladığında karşılaştığı ışık öylesine parlaktı ki beynine darbeler indiriyordu. Pes etmedi ve ışığa alışana kadar bekledi.

Beşinci saniyenin sonunda acı hafiflemeye ve parlak ışık yerini karartı hâlindeki gölgelere bırakmaya başladı. Bir şeyler görmeyi beklerken, "Gözlerini açtı," diyen telaşlı sesi duydu.

Ah, demek ki yalnız değildi, bu iyi haberdi, fakat konuşanın kim olduğunu bilmediğine göre durum hâlâ kötüydü.

"Esmer! Beni duyuyor musun?"

Adını söyleyen sesle birlikte ayak parmak uçlarına üşüşen karıncalar hızlı bir saldırıyla karnına ulaştı. Bunun acı vermesi gerekiyordu ama hoşuna gittiğini itiraf etmeye hazırdı.

"Esmer!"

Adını, ağızda eriyen çikolata gibi söyleyen adamı görebilmek için başını çevirmeyi denedi. Flu bile olsa görüntüleri artık ayırt edebiliyordu. Karşısında bir duvar ve duvarın orta yerinde de siyah dikdörtgen bir şey vardı. Onu gözleriyle yavaşça taradıktan sonra boynunu sağa doğru çevirmeye devam ederken kapı olduğunu düşündüğü bir şey gördü. Ona takılmadı ve devam etti. Nihayet adamı gördüğünde ise nefesi boğazında takılıp kaldı.

Dudaklarının uçlarını sola doğru çekmiş ve yüzünde oldukça haylaz bir ifade oluşmuş olan adamın gözleri okyanusun ortasındaki girdap gibiydi. Sadece üç saniye boyunca onlara baktığında içine düşüp kaybolmak, dünyanın en kolay işi hâline geliyordu.

Esmer, "Neredeyim?" diye sorduğunda duruşunu hiç bozmayan adam aynı tebessümle onu ödüllendirirken duymayı beklediği şey, cennette olduğuydu.

"Hastanedesin, bir kaza geçirdik."

Ölmemiş miydi yani?

Esmer gözlerini bir kere daha açamama korkusuyla yeniden kapatmadı ama adama bakarken düşünmeyi başaramadığı için başını biraz bile olsa çevirip karşı duvara odaklandı.

Kendine, "Neler oluyor?" diye sordu. Cevap alabilmek için biraz düşündü.

Ebru Esmer Öztürk, polisti yani hâlâ polisti ama izne çıkmıştı. Siyah dikdörtgen şey ise televizyondu. Bu ayrıntıyı idrak edebilmesi neden önemliydi, bilmiyordu fakat bir yanıt alabildiği için mutluydu. Zaten gerisi kendiliğinden geldi ve hızlı bir yüklemeyle hatırlayamadığı tüm anılar belleğindeki yerlerini aldılar.

Başını tekrar sağında duran ve ona doğru eğilmiş hâldeki adama yani Mehmet'e çevirip, "Burada da mı peşimi bırakmadın?" diye sordu.

"Buraya beraber geldik."

"Nasıl yani, sen de mi öldün?"

"Sen öldün mü?"

Kuruyan ağzını ıslatmak için yutkunan Esmer, "Öyle sanıyorum," dedi. "Daha önce ölmediğim için emin olamıyorum."

"Her zamanki gibi yanlış yorumlamışsın."

"Beni eleştirirken aldığın keyfi gizle, lütfen."

Mehmet, ona biraz daha yaklaştı ve aralarındaki mesafe yirmi santime kadar düştüğünde, eğer üzerinde oturan fil olmasaydı Esmer kendini odanın diğer köşesine doğru savururdu. Çünkü adama bu denli yakın olmakla başa çıkamıyordu.

"Yine yanlış analiz, eleştiri yapmıyorum. Keyifse, onun ne olduğundan haberim bile yok. "

"Yani biz ölmedik, öyle mi?"

"Henüz değil, bir süre daha sana katlanmam gerekiyor sanırım."

"İyi de kravatın yok, sen bu hâlde yaşamayı başaramazsın. Bu da demek oluyor ki öldüğünü düşünmek için gayet haklı bir sebebim var."

Şimdi dudaklarının iki ucu birden hareketlenmiş olan Mehmet'in tebessümü içten bir gülüşe dönüştü. O anda Esmer adamın gülüşüne bayıldığı kanısına ulaştı. Sonra da büyüye maruz kalmışçasına adamla birlikte o da güldü. Ne var ki yüz kasları bunu yapmaması için onu uyarırcasına vücuduna bir acı dalgası gönderdi.

"Ben doktoru çağırayım," diyen odanın içindeki diğer adamın sesiyle birlikte birbirlerine bakmayı kesen ikili, bundan hiç hoşlanmadıklarını gizlemeye dahi çalışmadı.

Yatağa eğilmiş hâldeki Mehmet, son bir kez daha gülen gözleriyle Esmer'e baktıktan sonra bedenini geri çekti ve yine kendine has dik duruşunu aldı.

"Teşekkürler, Hasan. Sen işine bak, doktoru ben çağırırım."

"Tabii, efendim," diyen Hasan yataktaki genç kadına döndü. "Geçmiş olsun."

Tüm çevikliğiyle odayı aşıp kapıya ulaşan Hasan'ın çıkmasını bekleyen Mehmet de kendini koltuğa bıraktı. Geniş hasta odasındaki tek kişilik koltuk kesinlikle onun gibi adamlar için yapılmamıştı. Neredeyse tamamını doldurmuştu.

Üzerinde bacaklarını saran siyah pantolonu ve kurumuş lekelerin garip şekiller oluşturduğu beyaz gömleği vardı. Dirseklerine kadar sıyrılmış olan kolları temizlenmiş çiziklerle doluydu, bir tane bayağı ciddi görünen yara da sağ kaşının üç santim ötesindeydi. Her zamankinin aksine dağılmış görüntüsüyle Mehmet yaşanan son birkaç saatin özeti gibiydi.

Cesaret edip konuya giren Esmer, "Ne zamandır buradayım?" diye sordu.

"İki saat oldu." Mehmet sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Yoldan geçenler durup bize yardım etmiş, ben ambulansa binmeden önce kendime geldim fakat sen söylediğimi yapıp kendini sabitlemediğin için başına darbe almışsın."

"Büyük ihtimalle yapamadığım içindir."

Esmer'in kinayesine aldırmayan Mehmet devam etti. "Polise sabotajdan şüphelendiğimi söyledim. Keza onlar da fren izine rastlamadıkları için aynı ihtimal üzerine yoğunlaştılar."

"Hasan'ı nereye gönderdin?"

"Onun ufak bir araştırma yapması gerek."

"Frenlerle Formula pistinde ve yine bir polis tarafından oynandığını düşünüyorsun, değil mi?"

Başını hafif açıyla sağa eğen Mehmet, "Bu gerçek bir soru mu, yoksa benimle aynı fikirde olduğunu bildiren bir açıklama mı?" diye sordu.

"Bize bunu yapanın bir polis olduğunu düşünmekten daha kötü olan şey, kazada ikimizin de ölmüş olabileceği."

"İyiler ve kötüler, meslek gruplarına göre ayrılmıyor. İyi iyidir, kötü de kötüdür."

"Bu çok saçma, şimdiye kadar iyi olan bir katil duymadım."

"Fark da bu zaten, katil de katildir. Mensubu olduğu meslek grubunu işe katmamak gerek."

Mehmet haklıydı, karşılarındaki kişi bir katildi ve çok az katil başladığı işi yarım bırakırdı. Geçen her saniyeyle birlikte sertleşen kasları esnemeye ve kendini iyi hissetmeye başlayan Esmer'in bedenindeki gelişmeye duyguları yetişemiyordu. Hislerini saklayamadığı bir sesle "Buna son vermelisin," dedi.

"Tam olarak sonlandırmam gereken şey ne?"

"Anlaşılan peşimdekiler oyun onamaktan sıkıldı, böylece cevabını merak ettiğimiz bir soru da ortadan kalkmış oldu."

"Tam olarak hangi sorudan bahsediyorsun?"

"'Neden ortadan kaldırmak yerine beni üzüp korkutmaya çalışıyorlar?' sorusundan..."

"Cevap neymiş?"

"Artık beni üzmeye değil, ortadan kaldırmaya çalışıyorlar."

"Bu bir cevap değil, değişen durum."

"Her neyse, artık gerçek manada tehlikedeyim ve benimle birlikte sana da bir şey olursa ailen, hatta tüm ülke beni linç eder." Fakat Mehmet'e hayran bir ordu dolusu kadından bahsetmedi ki zaten Esmer de en çok onların gazabından korkuyordu.

Sırtını koltuktan ayıran Mehmet öne doğru eğildi. Dirseklerini dizinin üzerine yerleştirip yumruk yaptığı ellerini çenesinin altına koydu. Bakışları düşüncelere daldığını ve bir karar vermek üzere olduğunu belli ediyordu.

Nefesini tutan Esmer doğru olanın adamın gitmesi olduğunu bilse de bunu hiç istemediğini fark etti ve Mehmet'in vereceği kararı korkuyla bekledi.

Acele etmeyen adam nihayet başını kaldırıp gözlerini ona diktiğinde nasıl bir karara vardığına dair bir şey belli olmuyordu.

Mehmet ifadesiz bir yüzle ona bakmaya devam ederken Esmer istemeden de olsa gözlerini kaçırdı. Ya giderse, diye sorup

duran iç sesini duymazdan gelemediği gibi ona bir cevap da veremiyordu. Giderse Esmer yarım kalmaz mıydı?

Bir dolu duygunun ve amansız düşüncelerinin arasında sadece özlerim diye düşündü. Yaşanmışlıkları değil, onunla yaşayamadığı ne varsa hepsini, her anını ama en çok da gözlerini özlerdi. Mehmet'e, "Kal ve beni iyi kilerin arasına koy," demeyi istese de kalbi ona izin vermedi. Onun yerine titreyen sesiyle, "Gidecek misin?" diye sordu.

"Gideyim mi?"

"Ne istediğimin bir önemi varmış gibi soruyorsun?"

"Belki vardır."

Esmer kalp atışları isteksiz ve boşlukta yankı bulamayan çığlık gibiydi. Ona gitme diyemezdi, ne var ki içindeki çok güçlü bir duygu adamı durdurması için ona yalvarıyordu.

Kararını vermiş şekilde Mehmet'e döndü. Kalbinin de gözlerinin de biber gibi yandığını hissediyordu. Mehmet'i kaybetmek istemiyordu. Kendini de onu da daha yeni bulmuştu. Aşk muhtaç olmaksa eğer; o, Mehmet'e muhtaçtı.

Esmer soğukkanlılık simgesi gibi çenesini havaya dikip kaşlarını çattı, ya şimdi ya da bir daha asla. "Tek başıma daha hızlı koşarım," dedi. Ancak sesi umutsuz bir yakarış gibi çıkmıştı. Dili git dese de kalbi kalması için ona yalvarıyordu.

Sesi odanın içinde yankılanıp Mehmet'e ulaştığında adam ihtiyatla ve yavaşça ayağa kalktı. Yorgunluğu belli olacak şekilde attığı iki adımın sonunda genç kadının yatağına ulaştı.

Mehmet yavaşça ona doğru eğildi. Adamın sıcak nefesini yüzünde hissetmesiyle savaşçı karıncalar geri geldi ve genç kadını yine istila etti. Bunun bu denli dramatik olmaması gerekiyordu.

Keşke sadece tamam deyip çıkıp gitseydi. Oysa Mehmet veda sahnesini uzatıp ölümü işkenceye çeviriyordu.

Mehmet konuşmaya başlamadan önce kararlı bakışlarını genç kadının üzüntüyle gerilen dudaklarına dikti. "İki kişi olunca daha yavaş koşulur ama çok daha uzaklara gidilir," dediğinde Esmer önce onu anlamadı. Algıları adamın buğulu bakışlarındaydı. Hele ki baktığı yerin kendi dudaklarının olması durumu çok daha içinden çıkılmaz hâle sokuyordu. "Bir söz verdim ve o sözü tutacağım."

"Kalıyor musun?" diyen Esmer'in sesinde açıkça duyulan neşe vardı.

"Sen ve senin soruların!" Mehmet minik hareketlerle başını iki yana salladıktan sonra yüzündeki haylaz ifadeyle Esmer'in beklediği cevabı verdi. "Evet, istediğin gibi kalıyorum."

Heyecanını bastırmak adına Esmer itiraz etmek için ağzını açtı. Ancak o daha nefesini veremeden adamın dudaklarıyla örtülen kendi dudaklarını oynatmayı başaramadı.

Mehmet canını acıtma korkusuyla daha çoğunu istemesine rağmen genç kadının dudaklarına yavaşça dokundu. Bir kere daha kalmayı seçtiğine göre bu ödülü hak etmişti.

Zorluğa ve eziyete bayılan biri değildi, ne var ki Esmer ambulansa bindirilirken yaşadığı o şeyi yok sayamazdı. Çok güçlüydü, acı vericiydi ve çaresizliğin ta kendisiydi. Ve bu duygular onun için çok tanıdıktı. Bu yüzden o anları yok sayıp da gitmeyi başaramazdı. Duygusal anlamda mahvolmuş bir kadın, kendisi için isteyebileceği en son şey bile değildi. Ne var ki tüm kaybedişlerine rağmen her defasında yeniden başlayacak kadar güçlü olan bir kadına, yani Esmer'e ihtiyacı vardı.

Mehmet dudaklarını genç kadından sadece yarım santim uzaklaştırıp, "Çok güzelsin," dedi ve kadınları diz çöktürmesi için ona bahşedilen seksi gülüşüyle gülümsedi.

"Aldığım ağrı kesicilerden dolayı bunu hatırlamayacağım."

"Ah, inan bana hatırlayacaksın."

Tembel bir gülümseme ağır ağır Esmer'in yüzüne yayıldı. "İddialı olmak senin işin."

"Sen de hiç fena sayılmazsın," diyen Mehmet kolunu beyaz örtünün altına sokup parmaklarını Esmer'in çıplak karnında gezdirmeye başladı. Genç kadının titreyip göz bebekleri büyüyünce bu, devam etmeye duyduğu ihtiyacı körükledi.

Esmer'in teni yumuşak, narin ve pürüzsüzdü. Güçlü ve ne yaptığını bilen ellerini yavaşça hareket ettiriyordu. Esmer'in göbek deliğini bulup parmağıyla üzerinde daireler çizdi. Sonra da kendine ince bir yol bulmuşçasına yavaşça aşağıya doğru inen çizgiyi takip eder gibi kasıklarına indiğinde, genç kadın da çaresiz açlığıyla başa çıkabilmek için başını Mehmet'in boynuna gömüp onun ten kokusunu içini çekti. Bu dokunuşlar can suyu gibiydi. Teni karıncalanıyor, aldığı zevk dayanılmaz bir acıya dönüşüyordu.

Dokunuşlarına devam eden Mehmet öte yandan dilini Esmer'in dudaklarında gezdirip aralattırdı ve dilini genç kadının ağzının içine sokup nefeslerinin, tatlarının birbirine karışmasını sağladı.

Esmer ise inliyor ve bedeninin ona daha yakın olması için çaba sarf ediyordu. Artık ikisi de bitkin değildi, yeniden can bulmuşçasına hızla doyuma ulaşmak için acele ediyorlardı.

Kendini geri çeken Mehmet, "Bana bak," dedi. Oysa Esmer konuşmak değil, işkencenin en doyumsuz hâline dönüşen doku-

nuşlarına devam etmesini istiyordu. Fakat daha fazlasını alabilmek için söylenileni yapması gerektiğini biliyordu. Uzun kirpiklerinin altına gizlediği gözlerini açıp ona söylenileni yaptığında Mehmet'in insanın içini kavuran mavi gözleriyle karşılaştı.

Mehmet yeniden eğildi ve ateş gibi kor dudaklarını genç kadının boynuna gömüp ağzının içini onun teniyle doldurduğunda Esmer'in vücudu bir yay gibi gerildi. Mehmet'i hissetmek ona kendini iyi hissettiriyordu.

Mehmet başını kaldırıp Esmer'in kulak memesini yakaladı ve onu emmeye başladı. Tadı başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar lezzetliydi. Ne yazık ki genç kadın, "Ah!" diye inlediğinde uykudan uyanmışçasına sarsılan Mehmet dudaklarını geri çekti. Ancak bu defa yatıştırıcı dokunuşlarla onu okşamaya başladı. Esmer de güçten düşmüş kollarını kaldırıp adama sarıldı. Sanki ayaklanan duygu seline kapılıp gitmemek için ona tutunmuştu. Bu ana kadar böyle bir şeye ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamıştı. Oysa şimdi anlıyordu. İsimlendiremediği bir sıcaklık içini kapladı ve bir şey harekete geçti. Ne olduğundan emin değildi ama galiba umuttu. Hem de yarın, belki de daha fazlası için...

Mehmet kendini geri çekip yataktan kalkmadan önce baygın gözlerle ona bakan Esmer'i başının üzerini öptü. Artık hasta umarsız ya da korkmuş gibi değil, arzu dolu bir kadın gibi görünüyordu. Onu öperkenki ilk amacı buydu ve görevini layıkıyla yerine getirmişti. Fakat asıl nedeni başkaydı, içten içe bunu çok istemişti.

Başına aldığı darbenin yarattığı etkinin verdiği yorgunluk dışında ikisinin de sağlık durumu gayet iyiydi. Ama ölümden dönmüşlerdi ve hâlâ hayatta olduklarını kendilerine kanıtlayacak

güçlü şeyler hissetmeleri gerekiyordu. Bunun da en iyi yolunu kullanan Mehmet sonuçtan memnundu. Her ikisi de hiç olmadığı kadar canlı ve diri gözüküyordu.

Yeniden koltuğa oturup bedenini arkaya savurdu. İyice geriye yaslanıp yanakları al al olan Esmer'i seyretmek şu an için hayattan beklediği tek şeydi.

Şimdi ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri dahi olmayan Esmer kendini savunmasız ama hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Dudakları şişmiş ve sızlıyordu. Bu da ona az önce ne yaptıklarını hatırlatıyor ve kanı kaynama noktasını aşıyordu. Keza Mehmet'in dokunduğu yerlerdeki ateş de yanmaya devam ediyordu. Seks onun hayatında bir şey ifade etmiyordu. Oysa şimdi bildikleri bertaraf olmuştu. Bugüne kadar ruhunu şeytana satmak için yanlış şey üzerinden pazarlık etmişti. Geç de olsa doğru olanı bulmuştu ama zavallı kalbini korumak zorundaydı. Çünkü Mehmet Sancaktar onu kuşatmıştı ve az önce de teslim almıştı.

Önce boğazındaki gıcığı temizlemek istedi, lakin çıkardığı ses bir kadına yakışmayacak kadar kabaydı. O sesi bastırmak için söyleyecek bir şeyler ararken bir anlık aydınlanmayla hafızası ona tokat attı. Neden şimdi aklına geldi bilmiyordu ama hatırlamak için geç kalmıştı.

"Montum nerede?"

"Neyin?"

"Siyah deri montum, nerede?"

Mehmet kaşlarını çatarak, "Üşüyor musun?" diye sordu.

Üşümek mi? Üzerine bir depo benzin dökülmüş, sonra da ateşe verilmiş gibi hisseden birine sorulacak en saçma soruya gözlerini devirerek karşılık verdi. "Hayır, sadece montuma ihtiyacım var."

Mehmet yine yavaş ve tehlikeli tebessümüyle bakarken Esmer parmakları arasındaki çarşafı sıktı.

"Söylemen gereken onca şey varken, neden montun?"

"Lütfen, montum nerede? Bana onu getirir misin?"

"Kırılan egomun sesini duydum sanki."

"Ona bir şey olmaz, hem geri kalan parçaları da seni uzunca bir süre idare eder."

"Yine de az önceki muhteşem dakikalar hakkında ufak da olsa bir yorumda bulunman beni mutlu ederdi." Mehmet son kelimeyi söylerken Esmer'in yüzünü dikkatle izledi.

"Abartmayı sevdiğin için muhteşem kelimesini kullanıyorsun sanırım."

"Senin duygularına tercüman oldum, diyelim."

"Ah, hadi ama! İyi bir şeyler duyma çabaları sana yakışmıyor."

"Az önce ellerimin altında inleyen kadın nereye gitti?"

Esmer, adamın söylediğini inkâr etmek için ağzını açtı ancak dili bu büyük yalanı söylemeyi reddetti. Onun yerine, "En azından montumun yerini söyle, ben alırım" dedi.

"Öptüğüm kadınlar genelde giyinmek değil, soyunmak için acele eder. Bu tavrını üzerime alınayım mı, yoksa senin tuhaf davranışlarından biri deyip geçeyim mi?"

"Söz bir dahakine senin istediğin gibi davranıp seni pohpohlayacağım."

Yüzünün sağ tarafını çarpıtan Mehmet, "Bir dahakine, peki!" diye tekrarladı. "Ben de endişelenmeye başlamıştım."

"Lafın gelişi söyledim, yoksa..." Başını hızla sağa sola sallayan Esmer açıklamasını yarıda kesip dağılan konuyu toparlamaya çalıştı. "Lütfen, sadece montumu istiyorum."

"Tamam, ne zaman taburcu olabileceğini öğrenmek için doktoru bulacağım, sonra da söz sana yeni siyah bir deri mont alacağız."

"Ne? Hayır, hayır, hayır, benimkini istiyorum!"

Esmer yatakta doğrulmaya çalıştı. Ne var ki yaptığı bu ani hareket başının dönmesine sebep oldu. Tek adımla yanına ulaşan Mehmet onu tutmasaydı eğer, tekrardan yatağın içine gömülmesi kaçınılmaz olacaktı.

"Sen ciddisin. Peki ama neden?"

"Cebinde bana ait bir şey var."

Mehmet, "Senin için önemli mi?" diye sordu.

"Evet, hem de çok."

Mehmet dudaklarını birbirine bastırıp çene kaslarını hareket ettirdi. "Onu senin için bulacağım," dese de bunu nasıl yapacağını kestiremiyordu. Ambulansa bindirilirken montunu çıkarmışlardı. O anda bu ayrıntının üzerinde durmak için bir saniye bile harcamamıştı. Hastaneye ulaştıktan sonra da poşete konan özel eşyalarını almış, giysileri ise atmalarını tembihlemişti. Ve şimdi Halkalı çöplüğüne ulaşmadan önce onları bulması gerekiyordu.

Mehmet'in sesi kararsızdı fakat yüzünde söylediğini yapacağına dair kesin bir ifade vardı. "Doktor birazdan yanında olur, her ne söylerse onu dinle ve sakın itiraz etmeye kalkışma."

Cevap olarak başını sallayan Esmer, adamın üzerini örtmesini izledi. Mehmet yanından ayrılmadan önce de sanki hep yaptığı şeymiş ve bunu yapmazsa olmazmış gibi eğilip onu alnından öptüğünde gözlerini kapattı. İçini kaplayan sıcaklık onu uysallaştırmıştı.

Esmer düşünmeye ihtiyaç duymadan, "Sana güveniyorum," dediğinde Mehmet kapıya giden yolu yarılamıştı. Buna ne ara

karar vermiş ve söyleme ihtiyacı duymuştu bilmiyordu ama bu, tam olarak hissettiği şeydi.

Mehmet durup büyük ve dağılmış bedeniyle genç kadına döndü. Bir şey sormasına gerek yoktu, bakışları onun yerine yeterince çok şey anlatıyordu.

Esmer de adamı yormadı. "Kazadan önce sormuştun ya," dedi. Ancak sesi cılızlaşınca başka bir şey söyleyemedi.

Mehmet memnun şekilde başını sallayıp odadan çıktığında genç kadın içinde biriken havayı boşalttı. Aynı ümit gibi keder de saklandığı yerden sürekli saldırıyor, insanı asla terk etmiyordu. Bu iki duygudan hangisi daha zalimdi, karar veremiyordu. Ancak şu anda Esmer ümidi sayesinde kederini yenmişti. En azından şimdilik...

Mehmet yanından ayrıldıktan beş dakika sonra doktor gelmiş, muayenenin ve birkaç sorunun ardından şans eseri iyi olduğunu ancak yirmi dört saat müşahede altında tutulacağını söylemişti. Esmer aynı saniyenin içinde doktora itiraz etmek istese de kafasının içinde çınlayan ses onu susturmuştu. Odası konforlu ve yatağı rahattı. Üstelik şu an için evrenden beklediği şeyler de bunlardı. Tabii Mehmet'in montu bulması istek listesinin ilk sırasındaki yerini koruyordu. Bir de kalbinden gelen ses vardı, o da adamın onu yeniden öpmesiydi ama bunu duymamaya çalışıyordu. Yoksa başka düşünceler üretemez, kalbini dinleyip o anları hayal etmenin dışında zihinsel yetiler oluşturamazdı.

Kafasının üstünde tek tel saç kalmamış olan doktor odadan çıkmadan önce hemşirenin gelip serum takacağını söylemiş ve onu düşünceleriyle baş başa bırakmıştı.

Hayatını cehenneme çevirmekte kararlı olan katili oyunu sonlandırmak için en eski ve en etkili yolu kullanmıştı. Mehmet'in cesareti ve içinde bulundukları aracın donanımı sayesinde hâlâ hayattaydılar. Fakat ortaya cevaplanması gereken onlarca soru çıkmıştı.

En önemli soru, aracın mekanizmasını bozmayı nasıl başardığı ve bunu ne zaman yaptığıydı?

Gözlerini tavana dikti ve katilinin şansını denediğini varsaydı. Zaten yapabileceği tek mantıklı açıklama da buydu. Peki, ya Esmer onunla gitmeseydi ne olacaktı? Katili, Mehmet Sancaktar gibi bir adamı öldürmeyi göze alacak kadar neye kızmıştı? Kendine sorduğu son soruyla birlikte kalbinin orta yerine saplanan sızı, bıçak gibi canını yaktı. Ya Mehmet'e bir şey olsaydı? Düşüncesi bile korkunçtu. Tansiyonu düşmüş gibi iyice yatağa gömüldü.

Şimdiye kadar onu korkutup ürkütmek için çabalayan ve hakkını vermek gerekirse bunda başarılı da olan katili şimdi neden fikrini değiştirip ondan kurtulmaya çalışmıştı? Farkında olmadan Esmer ne yapmıştı?

Göz kapakları yer çekimine karşı verdiği savaşı kaybetmek üzereydi. Buna izin vermemek için zihnini açık tutmaya ve kendine cevaplarını bilmediği sorular sormaya devam ediyordu.

Babasının operasyonu, ağabeylerinin tutumu ve Esmer'in doğruyu kanıtlama inadı. Belki de tüm hikâyede kaçırdığı bir nokta vardı ya da bu hikâyeye saplantılı şekilde bağlanmış ve çok daha önemli, çok daha başka bir konuyu göz ardı ediyordu. O an zihninin ulaşamadığı uzak bir köşesinde, karanlık gökyüzünü ikiye bölen şimşek gibi bir aydınlanma oluştu. Fakat sadece yarım saniye sürmüştü. Bir şeyler görmesi ve ona kendini hatırlatmaya çalışan şeyin ne olduğunu anlaması mümkün olmadı.

Hayatının son on yılını gözden geçirmeye karar verdi. Belki de cevap oralarda bir yerdeydi ve doğru yere bakmayı başaramıyordu. Ancak başa dönemeden fişi çekilen bilgisayar gibi belleği kararan Esmer yorgunluğuna yenik düşüp uykuya daldı. Oysa o, Mehmet'in kapıdan içeri gireceği anı görmek istiyordu. Çünkü Mehmet'in içeri girmesiyle ortamı sıcaklık ve erkek kokusu kaplıyordu. Kendini bundan mahrum bıraktığı için çok üzgündü.

Gerçeklikle hayal arasındaki Araf'ta sıkışıp kalan Esmer ne olduğunu anlayamadığı bir ses duydu. Uykuya dalmadan önce aklındaki son şey olan Mehmet, uyandığında da alındaki ilk şeydi. Fakat hâlâ uyuyor ve hayal kuruyor olma ihtimali de vardı. Onu görmek için gözlerini açması yeterliydi. Ne var ki güçlü bambaşka bir duygu gelenin Mehmet olmadığını işaret ediyordu. Ne odadaki hava değişmişti ne de Esmer'in karıncaları ona saldırmıştı. Üstelik adamın kendine has erkek kokusunu da duyamıyordu.

Gelen eğer doktorun bahsettiği hemşireyse kendini fazladan yorup gözlerini açmasına gerek yoktu. Yeniden Araf'a dönmek için acele eden Esmer'i polis güdüleri durdurdu.

Hiçbir hemşire zaten uyandırmak zorunda kalacağı hastasının uykusunu bölmemek için odanın içinde sessizce ilerlemezdi.

Esmer tamamıyla gerçekliğe dönmüş ve belanın kokusunu almıştı. Az önce çıt diye ufak bir sesle açılan kapı sessizce kapatılmıştı. Şimdi de içeriye sızmayı başaran gölgenin hareketlerini duyumsayabiliyordu. Lastik tabanlı ayakkabı giymiş ve parmak uçlarına basmadan tek hamlede kaldırdığı ayağını yine aynı şekilde yere bırakıyordu. Nefes alışları ise ritmik ve derindendi. Avının üzerine atlamaya hazırlanan bir aslan gibi sinsice yaklaşıyordu.

Ne yapacağına karar verebilmek için kendine zaman tanıdı. Bağırmak yapabileceği şeylerin ilkiydi ama eğer şu anda ona bir silah doğrultulmuşsa bu hareket elinde tuttuğu bombanın pimini çekmesiyle aynı sonucu doğururdu. O yüzden ilk şıkkı hemen eledi. Gölgeyle mücadele edebilirdi ki bunu zaten yapacaktı. Fakat önce onun hamlesini bekleyip mesafeyi iyi ayarlaması gerekiyordu. Bir salise ya da bir milim farkla ölürse yaptığı aptallıktan dolayı kendini asla affetmezdi.

Nihayetinde beklemeye karar veren Esmer aklındaki her şeyi öteleyip sessizce odanın içinde dolaşan gölgenin hareketlerine odaklandı. Onunla ilgili ilk fikri, erkek olduğuydu. Nefes alışlarındaki hırıltı ise onun sigara tiryakisi olduğunun ispatıydı. İkinci fikri ise tam bir profesyonel olduğuydu. Seri, sessiz ve soğukkanlı şekilde hareket ediyordu.

Adam artık başında dikiliyordu ama beklemeye ya da onu seyretmeye niyeti tabii ki yoktu. Esmer gözlerini açana kadar geçen sürede gölge eğilip yeniden doğruldu.

Gölge adam tek eliyle uzanıp koltuktaki minderi aldığı esnada Esmer de gözlerini açmıştı. Fakat görebildiği tek şey gölgenin yüzündeki kar maskesiydi. Çünkü adam büyük bir süratle minderi Esmer'in suratına kapatıp iyice bastırmaya başlamıştı.

Stres ve heyecandan dolayı göğüs kafesini zorlayan kalbi zaten onu ele vereceği için Esmer uyuyor taklidi yapmaktan vazgeçmişti. Ancak bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı, iki saniye geç kalmıştı.

Adam minderi bastırdıkça Esmer kafasının koparılmasına müsaade etmeyen bir tavuk gibi çırpınıyordu. Kollarını uzatıp katilinin yüzünü yakalamaya çalıştı ancak elinin üzerindeki serum iğnesi canını yakmış ve hareketinin etkisini azaltmıştı. O an hemşirenin yanına geldiğini ve çoktan işini halledip gittiğini anladı.

Bir an nefessiz kaldı. Başını kaldırmayı ve nefes almayı denedi. Fakat başarılı olamadı. Korku iyice onu kendine bağlamış, aldığı ağrı kesicilerse onu güçten düşürmüştü. Ancak pes edecek değildi. Ciğerlerinin hava sıkışmasından dolayı patlamak üzere olduğuna aldırmadan yeniden ileriye doğru atıldı. Bu defa şansı yaver gitti. Adamın yüzündeki maskeyi yakaladı ve hayata tutunduğu dalmışçasına onu iyice avuçlarının arasında sıkıp kendine doğru çekti. Gölge adam itiraz etmeden ona doğru eğildi ve yastığı kaldırmadan onu, Esmer'in gözleri ortaya çıkana kadar aşağı doğru indirdi.

Şimdi ölümcül bir kavgaya tutuşan iki yırtıcı gibi birbirlerini süzüyorlardı.

Esmer tutmaya devam ettiği kar maskesine asılırken adamla ilgili gördüklerini hafızasına kazımaya çalışıyordu. Gerçi oksijen olmadan daha ne kadar hayata tutunabilirdi, emin değildi.

Kanlı bir sırrı açıklamak üzere olduğunu belli eden ve gözlerini kırpmayan gölge adam, "Herkes yaptığının bedelini öder," derken sesi odanın içindeki havayı buza dönüştürdü.

Bir an için afallayan Esmer bir bedel ödemeye hazır değildi, ayrıca suçunun ne olduğunu bile bilmiyordu. İtiraz etmek istedi ancak adam yastığa iyice abandı ve tüm hava geçiş yollarını kapattı. Gözleri kararmaya başlamadan hemen önce adamın diğer elindeki namlusu ona doğrultulmuş silahı gördü. Ve gördüğü şey adrenaline dönüşüp hızla kaslarına yayıldı.

Kar maskesini çekiştirmek bir işine yaramıyordu, adamı sarsmıyordu bile. Oysa genç kadının kafasının içindeki bölümlerin ışıkları teker teker sönmeye başlamıştı. Kendi nefesiyle boğulmak üzereydi.

Mütemadiyen ölümle randevulaşan ama onu her defasında eken Esmer bu kez de mağlup olmayacaktı. Yaşadığı ıstıraptan yardım alıp kendine doğru çektiği dizini üzerine abanmış adamın sırtına indirdi.

Şimdi afallama sırası katiline geçmişti. Beklemediği darbenin etkisiyle boş bulunan adam öne doğru savrulunca fırsattan istifade eden Esmer bu defa onu başının arkasından yakaladı. Avucunun içi maskenin sentetik kumaşıyla olduğu kadar adamın saçlarıyla da doldu ve tüm gücüyle asıldı. Uğradığı saldırıdan dolayı adam yastıkla yaptığı baskıyı azaltmıştı. Bunu fırsata çeviren Esmer önce ciğerlerini havayla doldurmak için derin bir nefes aldı, sonra da adamın tetiği çekmesine ya da yastığın baskısını arttırmasına fırsat tanımadan bedenini yana doğru çevirdi. Yataktan düşmesini engelleyen şey, katilinin orada dikiliyor olmasıydı.

Arı gibi hızlı çalışan beynine bedeninin de ayak uyduruyor olması Esmer'in iyi olarak tanımlayabileceği tek şeydi.

Maskeli adam ilk şoku atıp ona doğru yeni bir hamle yapmak üzereyken, Esmer yumruğunu karnına indirdi. Bu sefer adamın canının yandığını çıkardığı sesten anlamıştı. Tam sevinecekti ki yarım salise önce adamın havada gördüğü elinin tersi yüzünün sağ tarafında patladı.

Acı, kalın tellerden ilerleyen elektrik akımının hızıyla suratından vücuduna doğru yayılmaya başladı. Kısa bir an sonra aynı acıyı sol tarafında da hissetti. Sanki yüzüne çiviler batmaya ve damağındaki yakıcı kuruluk boğazını kesmeye başlamıştı.

Direnmeye kararlı olan Esmer canı yanan bir kaplan gibi adamın üzerine atladı. Kendisi küçük ama adam devasaydı. Yine de onu elleriyle parçalayabilirdi.

Sadece sendeleyen gölge adam omzuna konan sineği silkeler gibi onu ensesinde yakalayıp yere savurdu. Düşerken onunla beraber gelen serum askısının çıkardığı gürültü Esmer için bir anlamda kurtuluşun sesi olabilirdi. Bu yüzden yerle bütünleşen sırtındaki ağrıyı önemsemedi. Aksine yeni bir hamle için ileri atılmak istedi. Ne var ki ucuna susturucu takılmış silahın patlarken çıkardığı anlık ateşi gördüğünde geç kaldığını anladı. Mermi hızı ses hızının yaklaşık iki buçuk katıdır. Eğer katiliniz sizi ıskalamazsa işiniz bitti demektir. Bu akademide öğrendiği ilk bilgiydi. Maalesef Esmer'in katili profesyoneldi ve ıskalamamıştı.

Acı, bu defa çok daha şiddetli ve çok daha ani geldi. Hızla kanına yayıldı ve geçtiği damarları yakmaya başladı.

Yerden sadece on santim yukarıda olan sırtı boşaltılmış bir çuval gibi yeniden zemine yığıldığında üşüyüp titremeye başlamıştı bile. Kanının çekildiğini ve göğsünün parçalandığını hissedebiliyordu. Hücrelerine kadar işleyen karanlık bir ıstırapla birlikte kasılıp nefes verdi ancak verdiği nefesin yerine yenisini almayı başaramadı.

Bu defa onu çağıran ne bir ışık ne de karanlık bir kuyu vardı. Özlemekten yorulduğu babasını kollarını açmış onu bekler hâlde gördüğünde nefes almaktan vazgeçti. Bu manzara için zaten ölürdü. Geride bıraktığı için hayıflanacağı tek şey Mehmet'ti. Onu son bir kez daha göremediği ve onu daha çok öpemediği içinse pişmandı. Fakat üzgün değildi.

Gülümsedi ve yeniden on iki yaşında küçük bir kız çocuğu oldu. Mutlu, neşeli ve hayatı seven o kız çocuğu uzun yıllar sonra ilk defa geri dönmüştü. Ve tıpkı gitmeden önce olduğu gibi babasına doğru koşup kucağına atlayıp kollarını boynuna doladı. Onun sevgisini, onun sıcaklığını, kısaca onu hissetti. Doyana,

içindeki özlem dinene kadar babasına sarıldı. Şaşılacak derecede huzurluydu. Beş yıldır onsuz yaşamayı nasıl başarmıştı? Babasının güvenli kollarının arasına iyice sokuldu. Ne güzel ne doyumsuz ne tarifsiz bir duyguydu bu.

Hissettiklerinin tadına doymaya çalışırken, "Hadi, gidelim," diyen annesinin sesini duyduğunda heyecanla etrafına bakındı. Ancak yüzü hafızasından silineli uzun zaman olmuş annesini göremedi. Babasından uzaklaşıp telaşla etrafına bakınmaya başladı. Ne yazık ki sadece babasıyla kendisi vardı, annesini göremedi. Oysa en çok onu görmeye, ona sarılmaya ve ondan af dilemeye ihtiyacı vardı.

Bugüne kadar Mehmet'in hayatına birçok kadın girmiş, güzel ve eğlenceli zamanlar yaşamışlardı. Fakat içlerinden herhangi birisi için özel yaftası kullanmamıştı. Çoğu anlık güdülerdi ve hemen hepsi gelip Mehmet'in kapsını çalan taraf olmuştu. Onlara gerçek bir ilişki vadetmezdi ama kandırmazdı da. Nasıl bir ilişki istediğini açık açık söylerdi. Kadınların ondan beklentisi, gittikleri davetlerde Mehmet Sancaktar'ın kolunda olmak, onunla aynı karede görüntülenmek ve yatak odasında zevkli saatler geçirmekle sınırlıydı. Tabii başlarda... Sonra talepler artar ve kıskançlıklar başlardı. O aşamada da Mehmet illaki ilişkiyi bitirirdi. Duygusal yükümlülükler, bağlılıklar ve bağımlılıklar, onun için anlam ifade etmiyordu.

Eğer içlerinden birisi, dakikalar önce Esmer'i öperken hissettiklerinin birazını bile ona yaşatsaydı belki de hayatı daha farklı olurdu. Ne var ki on altı yıl önce kalbi bir bıçak gibi körelmiş ve tüm bu duygular anlamını kaybetmişti.

Aşk onun için vazgeçmekti. Daha çok sevmek, daha çok yanmak ve daha çok özlemek değil; daha çok ateş olup yakmaktansa kül olup sönmekti.

Esmer'le aşkı aynı cümlenin öznesi yapmak ne kadar doğruydu, emin değildi. O parlak ışıkları üzerine çeken değil, sade ve huzur veren bir güzelliğe sahipti. Hem de tüm sertliğine rağmen... Ona dokunmak, tadını almak ve onu hissetmek için büyük istekler duyuyordu. Üstelik bunlar şehvetle ilgili değildi. Heyecan, arzu ve unuttuklarına duyduğu istekti.

Esmer'in yanından ayrıldıktan sonra yaptığı ilk iş kapıda bekleyen korumalardan birini montu bulması için görevlendirmek olmuştu. Adama açık açık montsuz geri dönmemesini söylemişti. Sonra da doktorun yanına gitmiş ve Esmer'i muayene etmesini tembihlemişti.

Yeniden Esmer'in yanına girmeden önce yapması gereken birkaç işi daha vardı. Yardımcılarından birinin getirdiği siyah takım elbiseyi giyip üzerindekilerden kurtulmak bunlardan ilkiydi. İkincisi ise çok daha önemliydi. Arabanın frenleriyle nerede oynandığını sabah olmadan bulmak istiyordu. Bu yüzden saatin kaç olduğuna aldırmadan Formula pistini araştırmak için kalabalık bir ekip göndermişti. Hasan ise emniyet binasına geri dönmüştü. Çünkü küçük bir ihtimal de olsa frenlerle orada oynanmış olma ihtimali vardı. Fakat takip edilmeye Emniyet binasından başlanmış olmaları bir ihtimal değildi, kesindi.

Üzerini değiştirmiş, gerekli görüşmeleri yapmış ve aradan neredeyse bir saat geçmişti. Artık Esmer'in yanına gitmek istiyordu. Bu yüzden bir alt katta tuttuğu odadan çıkarken acele ediyordu.

O esnada iki şey birden oldu. Montu bulması için gönderdiği adamı elinde siyah bir poşetle önünde belirip, "Buldum, efendim," dediğinde Mehmet'in cebindeki telefon çaldı.

Ekranında tanımadığı bir numara vardı ama o tereddüt etmeden aramayı cevaplandırdı.

"Alo," dediğinde koruma da poşeti ona uzattı. Onu almak istedi. Ancak hattın öteki ucundaki ses kendini tanıtmadan meramını söylediğinde Mehmet'in bir anlığına gözleri kararadı. Bu mümkün olabilir miydi, bilmiyordu ama konuşmaya devam eden yetkin sesin kendinden eminliği şüpheye yer bırakmıyordu.

En son tam on altı yıl önce buna benzer şeyler hissetmiş ve neler olacağı korkusuyla donup kalmıştı. Dejavu gibi aynı şeyi yaşarken şaşkınlıkla ona bakan adamın, "İyi misiniz, efendim?" diye sormasıyla derin uykudan uyanır gibi kendine geldi. Ancak Mehmet hissetmek yerine donmuş ve uyuşmuş hâlde kalmayı tercih ederdi.

Nefes nefese koşarken dilediği tek şey oraya zamanında varabilmekti. Geç kalmış olmaktan ve her şeyin bitmiş olmasından korkuyor, aynı duygu Güçer'in daha da hızlanmasına sebep oluyordu.

Büyük kapıdan içeri girdiğinde bir an durup asansörün nerede olduğunu bulmak için etrafı araştırırken asansör tabelasını gördü ve aynı hızla bir kez daha koşmaya başladı.

İki asansör vardı ve ikisi de meşguldü. Damarlarında dolaşan adrenalin ve midesindeki yanma Güçer'i rahat bırakmayınca merdivenlere yöneldi.

Üzerinde siyah eşofman altı ve yine aynı renkte uzun kollu tişörtü vardı. Çünkü günü bitirip evine kapanmıştı ve sakin bir gece geçiriyordu. Sonra o lanet telefon geldiğinde etine iğneler batırılmış gibi acıyla irkilerek yerinden fırlayıp yapabileceği en hızlı şekilde buraya gelmişti.

On dakikalık yol boyunca düşündükleri, yaşadıkları ve hissettikleri korkunçtu.

Artık basamakları ikişer ikişer çıkamıyordu. Üstelik daha dördüncü kattaydı, oysa onun altıncı kata çıkıp kardeşi Esmer'i bir an önce bulması gerekiyordu.

Onu bulacak ve ilk iş özür dileyecek, sonra ona sarılacak ve onu ne kadar sevdiğini söyleyecekti. Hayat, pişmanlıklarından aldığın derslerle doludur. Güçer de bu dersleri almıştı. Ancak bu defa, böylesi, çok ağırdı. Kardeşiyle sınanmak... Onlar aynı karında, aynı candan yaşama erişmişlerdi. Onların kini sabun köpüğü gibiyken, bağları ömürlüktü. Adı kardeş olan can demekti. Ama Güçer onun canını acıtmıştı, üstelik şimdi pişmanlık duymaya bile hakkı yoktu.

Düşüncelerinin arasında boğulan Güçer altıncı kata varır varmaz hareketliliği ve havadaki gerginliği hissetti. Fakat durmadı. Yorgunluk emaresi olarak bacakları titriyor ama o göğsünden yukarı çıkan korkuyla mücadele etmeye çalışıyordu.

Odaların bulunduğu alana çıktığında gördükleriyle yüzüne tokat yemişçesine durup ileri geri sallandı. Başı döndü, eli ayağa güçten kesildi ve sanki başından aşağıya kızgın yağlar döküldü fakat öylesine uyuşmuştu ki acıyı hissetmedi.

Esmer'in olduğunu öğrendiği 612 numaralı odanın kapısı açıktı ama önünde iki tane güvenlik görevlisi vardı. Hemşireler içeri girip çıkarken yüzlerindeki ifade orada ne gördüklerine dair ipucu veriyordu. Geriye kalan kalabalıksa meraklı hastane personeli ve hasta yakınlarıydı. Kendine ikinci kere düşünme izni vermeden önünü kesen kalabalığı eliyle yarıp Esmer'e ulaşmaya çalıştı. Ancak güvenlikçilerden beyaz saçlı olanı onu durdurdu.

"Daha fazla yaklaşmayın!"

"İçerideki, kardeşim!" derken titreyen elleriyle cebinden kimliğini çıkarıp adama gösterdi.

Güvenlikçinin bakışları yumuşadı ancak önünden çekilmedi. "Girmeseniz daha iyi olur."

"Ne, ne demek?" Güçer'in sesi tutukluk yapınca sorusunu tamamlayamadı.

"Şey," diyen adam kafasını çevirip içeriye doğru baktı. "Bence onların çıkmasını bekleyin, Doktor Bey sizinle konuşacaktır."

Adamın sözleri saniyede dört yüz elli metre hızla ona çarpan bir mermiden çok daha acı vericiydi. Hayatta kalabilmek adına içine derin bir nefes aldı. Sanki doğru düşünmesine, bir şeyler söyleyip yapmasına mani olan engelleri bu nefes sayesinde aşacaktı. İşe yaramadı. Hayatta kalması sadece Esmer'i görmesiyle mümkündü.

Gücünü toplayıp adamı göğsünden tutarak itecekti ki kapıda beliren gölgeler onu durdurdu. Durdu... Durdu ve nihayet ne göreceğini merak ederek o tarafa yöneldi. Kısacık anda bildiği duaları edip bir daha Esmer'i kızdırmayacağına dair kendine söz verdi. Ona, onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecek, gururundan arınıp ona doyasıya sarılacak ve saçlarını okşayacaktı.

Odadan önce üniformalı üç polis, ardından doktor olduğu belli olan iki adam çıktı. Sonra da peşi sıra çektiği sedyeye yol açarak ilerleyen görevli kapı eşiğinde belirdi.

Göreceği şeyden korkarak bakışlarını hareket eden sedyeye doğru indirdi. Bunun düşündüğü şey olduğuna inanmayı reddediyordu. Görmezse yaşanmayacakmış gibi gözlerini yumdu. Sonra aslında görmesi gerektiğine inanarak kapadığı gözlerini açtı.

Yenilmeyi reddeden Güçer önünden çekip gitmeye hazırlanan sedyeyi durdurup tek eliyle tek seferde kaldırdığı çarşafın altında

görmekten en çok korktuğu şeyi gördü. Teni şeffaflaşmış Esmer'in tüm göğsünü kaplayan kan olmasaydı onun uyuduğunu sanırdı.

O anda yanına gelen biri elini omzuna koyup, "Maalesef onu kaybettik, çok üzgünüm," dediğinde Güçer'in iyi dilekleri de kayboldu.

O an acı ve çaresizlik duygusuyla kendini yüksek bir binanın tepesinden karanlık bir boşluğa düşüyormuş gibi hissetti. Çaresizliği o denli büyüktü ki hiçbir şey yapamadan kendini yere bırakıp sırtını duvara yasladı. Avuçlarıyla yüzünü kapattığında kendine, ağlamaya hakkı olmadığını söyledi.

Asya'nın yakınında olmak demek bir nevi onun boyunduruğu altına girmek demekti. Tabii ki herkes gibi Serra'nın buna itirazı vardı. Ancak Asya'nın da öyle bir çenesi vardı ki sırf onunla muhatap olmamak için itiraz etmek yerine ona evet demek zorunda kalıyordu.

Asya'nın şimdiki derdi ise Sena'nın apar topar aldığı evlenme kararıyla ilgiliydi. İki yıllık nişanın ardından apar topar tabirini kullanmak çok doğru olmazdı. Ne var ki yaşanılmış ama geride bırakılamamış olaylar, bu karar için kesinlikle acele alınmış izlenimi yaratıyordu.

Serra'ya kalsa bu hazırlık tantanasına bulaşmaz, vakti geldiğinde sadece düğüne iştirak ederdi. Niyetini değiştirip sabahın köründe yola koyulmasının tek sebebi tahmin edileceği gibi Asya'ydı. Ona her cepheden saldırmış, Sena'nın kimsesizliğinden konuya girmiş, son olarak da profesyonelliğini kullanmasını emretmişti. Serra iç mimardı ve bu alanda iyi bir ünü vardı. Ayrıca organizasyon firmasına da sahipti. Bu onların ilk düğünü olacaktı ve Serra bununla sınırlı kalmasını amaçlıyordu.

Asya sabah sekizde ona ait olan Cennet adlı butik kafede buluşacaklarını söylemişti ki burada emir kelimesini kullanmamasının tek amacı Serra'nın kendine duyduğu saygıydı. Saat şu anda sekize bir dakika vardı ve söz vermek zorunda kaldığı gibi Cennet'ten içeriye giriyordu. Çalışanların uykulu gözleri onu gördüklerinde şaşkınlıkla açılmış olsa da doğrudan butik bölüme geçen Serra'yı gülümseyerek karşıladılar.

Ondan biraz korktuklarını saklamaya dahi çalışmıyorlardı. Kadın titiz ve huysuzdu. Bakışları ise taşı delecek kadar keskindi. İş ve disiplin anlayışı tavırlarına olduğu kadar giyimine de yansımıştı. Onunla boy ölçüşmek ya da karşısına dikilmek herkesin harcı değildi.

"Bana şekersiz bir kahve getirin, lütfen," diyen Serra çantasını masasının üzerine bıraktı ve kâğıt gibi dümdüz kabanını peşinden gelen kıza verdi.

Asya her zamanki gibi geç kalmıştı. Fakat bu onun sorunu değildi. Çünkü onlara ayıracağı iki saati vardı, bunu nasıl değerlendirdikleri ise Asya'nın meselesiydi.

Ne kadar beklemesi gerektiğini bilmediği için oyalanmak umuduyla televizyonu açtı. Ne var ki koşusunu yaparken sabah haberlerini dinlemişti. İlgisini çeken bir şey olmayınca rahatına düşkün müşteriler için seçtikleri koltuğa oturup telefonunu çıkardı.

Kendinden epey küçük yaştaki arkadaşı Fırat, "Yine erkencisin ve kahvaltı yapmamışsın," diye mesaj göndermişti.

Bu çocuğu ve onun hayata bakışını seviyordu. Ama en çok da birbirlerine benzedikleri için onunla arkadaşlık ediyordu. Çünkü onlar birlikte susup yine birlikte konuşuyor ve biri ötekinin sınırlarını asla ihlal etmiyordu.

"Sen de çok tembel ve obursun," diye yazıp gönderen Serra gün içerisinde katılması gereken başka bir toplantının detaylarını gözden geçirmek için gerekli dosyayı açtığında, "Ablacık, erkencisin," diyen Asya içeri girdi.

"Hayır, erkenci değilim, vaktinde ve olması gerektiği zamanda buradaydım."

"Yani biz mi geç kaldık?"

Tüm neşesi yine üzerinde olan Asya, onu yanağından öpüp sekerek yerine geçerken Serra sağ kaşını havaya kaldırdı ve, "Geç kaldığının bile farkında değilsin," dedi.

"Her zaman yanılma payı olur."

"Her zaman olmaz, bazen olur?"

"Seni çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Boşa harcayacak vaktim yok, hemen çalışmaya başlayalım."

"Aha! Gördüm! Dudağının ucunda hareketlilik oldu. Hadi, onu serbest bırak da genişlesin."

Ayağa kalkan Serra kollarını göğsünde birleştirip gözlerini devirdi. "Bir an önce ne yapacaksak yapalım, sadece bir saat otuz beş dakikan kaldı."

Yüzüne abartılı bir ifade yerleştiren Asya kendini geri çekip koltuğuna oturdu. "Çok korkunçsun, zamanın peşinde koşup durma, bırak o seni kovalasın."

"Bir saat otuz dört dakika!"

"Tamam," diyen Asya eğlence anlayışından noksan ablasını güldüremeyeceğini anlayınca pes etti. Üzerinde Sena Tekin yazan bir bloknot çıkardığında Serra da tabletinin notlar bölümünü açtı.

"İlk olarak gelinlik için seçtiğim modellere bak, hepsi harika, bayılacaksın."

Bir kere daha gözlerini deviren Serra, "Ben gelinlik sevmem," dedi.

"Zaten bu senin için değil, Sena için."

"İyi şansımın farkındayım."

"Ama bana söz ver, senin düğününün organizasyonu da ben yapacağım."

"Olmayacak bir şeyin sözünü sana neden vereyim?"

Arkasına yaslanan Asya, "Âşık olduğunda göreceğim," dedi. "Henüz beyaz atlı prensin karşına çıkmadı, çünkü bence o da en az senin kadar inatçı ve huysuz. Kesin senin gelmeni bekliyordur. Fakat kaderden kaçılmaz, o an mutlaka yaşanacak."

"Bir saat yirmi sekiz dakika!"

Asya söylediğinde ciddiydi ama maalesef Serra'nın da ciddi olduğunu görebiliyordu. Konuşmaya ara verip çalışmaya başladıklarında neyse ki ikisinin de keyfi yerindeydi.

Beklenen gelin ise yarım saatin sonunda ancak gelebildi. Yüzünde keyiften uzak bir tebessüm olan Sena, "Günaydın," deyip onun için ayrılan yere oturdu.

Serra günün çoktan aydığıyla ilgili itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra dilinin ucuna gelen kelimeleri geri gönderdi. Bir gelinin heyecanlı ve mutlu olması beklenirken Sena bu iki özelliğe de sahip değildi. O yüzden Serra sadece, "Günaydın," diyerek susma hakkını kullandı.

Ara vermeden çalışmaya devam ederlerken istekli ve heyecanlı tek kişi Asya'ydı. Birlikte büyüdüğü Sena'nın hak ettiği gibi bir düğünle evlenmesini amaçlıyordu.

Sena da ona minnettardı. Ancak içindeki çaresizliği ve boşluğu bir düğünle kapatamazdı. Cezaevinde kaldığı süre Sena'yı değiştirmişti. Oradaki kadınların hayat hikâyelerini gördüğünde

sahip oldukları için şükretmeyi öğrenmişti. Onun olmayan şeyler için uğraşmaktan ziyade sahip olduklarının kıymetini bilirse hayatının daha yaşanılır hâle geldiğini öğrenmişti. Çünkü onun olamayacak şeyler için üzülürken, onun olanları kaybediyordu. Sena artık hayallerini küçültmüş, böylece daha mutlu bir insana dönüşmüştü.

Maalesef aşk, anlık bir kararla vazgeçebilecekleri arasında yoktu. Bu yüzden kalbini acısıyla baş başa bırakmıştı. Varsın onun olmayacak birisi için atmaya devam etsin. Varsın olmayacak bir hayalin yasını tutsun. Gün gelecek kalbi acıdan nasırlaşacaktı, işte Sena hissetmeyi bıraktığı o gün yeniden doğacaktı.

Derin düşüncelere dalmış hâlde karşısındaki iki kadının hummalı çalışmalarını seyrediyormuş gibi yapmaktan vazgeçip yüzünü çevirdi. Onur'la evlenme kararı doğruydu. Ancak bir türlü ikna edemediği kalbi böyle zamanlarda onu zora sokuyordu.

Algılarını dağıtmak için gözlerini duvardaki televizyona dikti. Siyah saçlarını omuzlarında serbest bırakmış kadın da sanki bakışlarını ona dikmiş, gözkapaklarını dahi oynatmadan bir şeyler anlatıyordu. Sesi kısık televizyonda neler konuşulduğunu duyamıyordu. Fakat ekranın altından geçen, "son dakika" yazısı dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Ekrandan kayarak geçen yazının devamını okurken ona tanıdık gelen ama kim olduğunu hatırlayamadığı bir isim gördü. Hafızasını yokladı ama sonuç alamadı.

Neden sonra bakışlarını sadece üç santim yukarıya doğru kaldırdığında onu gördü. Eğlenceli, sert, rahat ve eğer daha çok zaman geçirselerdi iyi dost olacaklarına inandığı Ebru'nun fotoğrafıyla karşı karşıya geldi. O zaman yazıda geçen Ebru Esmer Öztürk'ün kim olduğunu anladı. Sena ona Ebru diyordu ve iki

gün boyunca beraber kaldıkları evde ona ait çok az şey öğrenmişti. Çünkü hep kendinden bahsetmiş, genç kadına nasılsın diye sormamıştı.

Kumandaya uzanıp televizyonun sesini yükseltti. "Geçirdiği kaza sonrasında müşahede altında tutulduğu hastanede dün gece uğradığı silahlı saldırı sonucu Komiser Ebru Esmer Öztürk hayatını kaybetti." Ayağa kalkan Sena, genç polis için duyduğu üzüntünün yanında başka bir şey daha düşündü. Komiserle iyi anlaşan Ahmet haberi görmüş müydü? Görmüşse ne durumdaydı? Aşk kendinden önce onu düşünmekse eğer, Sena'nın istemeden de olsa yaptığı şey tam olarak buydu.

Yürütülen fikirler, yapılan açıklamalar, dile getirilen iyi dilekler ve yüzlerdeki hüzünlü ifadeler... Güçer onları ne duymak ne de görmek istiyordu. Ancak buna mecburdu. Burada olmaya, herkesi dinlemeye ve başını sallamaya mecburdu. Bu, küçük kız kardeşi için yapacağı son şeyden bir önceki göreviydi.

Katiliyle mücadele eden ama savaşı kaybeden Esmer'i öldüreni bulup diri diri yakacak ve bu da son görevi olacaktı. Güçer kanun adamıydı, onun için önce yazılı adalet gelirdi. Fakat şu anda ince bir çizginin üzerinde yürüyordu ve karanlık tarafa geçmeye hazırdı. Çünkü hiçbir yazılı adalet gözlerini yakan yaşı dindirmesinde ona yardımcı olmuyordu.

Üç gündür Esmer'in olmadığı gökyüzünün altında yaşamaya, onun yokluğuna alışmaya çalışıyordu. Onu görmeden geçirdiği çok daha fazla sayıda günleri olmuştu. Ancak Esmer'in iyi olduğunu, istediğinde onu görebileceğini ve sesini duyabileceğini bildiği bir dünya ile onsuz bir dünya arasında çok fark vardı.

Annesini, babasını ve son olarak da kardeşini kaybetmiş bir adamdı o. Hangisi daha büyük, hangisi daha can yakıcı, karar veremiyordu. Her biri, bir öncekini örtmüyor, sadece yanan ateşi harlıyordu. Fakat Esmer çok gençti, yapması gereken daha çok şeyi vardı.

Herkesin hüznü kalbi kadarmış ama Güçer'in kardeş acısı kendinden bile büyüktü.

"Hadi, çıkalım artık."

Bindikleri uzun siyah arabanın içinde oturan üç erkek kardeşin arasında ilk konuşan kişi ağabeyleri Uğur'du. Sessizliği bölen sesinde beklemekten yorulmuş birinin tınısı vardı. İşi gereği defalarca bir tabutun başında beklemişti fakat bu farklıydı ve yapması en zor olanıydı.

Şoförün açtığı kapıdan çıkan Uğur, kardeşlerinin de aynı şeyi yapmasını bekledi. Ancak ikisi de orada olmazlarsa defin işlemi gerçekleşmeyecek, Esmer ölmeyecekmiş gibi inmeyi reddediyorlardı.

Uğur, "Ne bekliyorsunuz?" diye sertçe sordu.

"Bu senin protokollerinden biri değil," diye karşılık veren genç savcının sözleri ağabeyinin cümlesini kılıç gibi kesti.

"O sadece senin kardeşin değildi!"

Uğur'un kullandığı geçmiş zaman eki Güçer'in içine köz gibi bir sıcaklık düşürdü. Elleri ve ayakları yanmaya başlarken, yüreği öfkeyle ürperdi. Aynı duygunun etkisiyle ağabeyine saldıracak ve küfür edecekti ama kelimeler bir kurşunun hızla geri sekmesi gibi dudaklarına çarpıp geri döndü. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Az konuşan ama her hareketiyle etki yaratan ağabeyi Sinan da sanki Güçer'in yaşadıklarını anlamış gibi önce dizine dokundu, sonra da onu omuzlarından itip kalkmasını sağladı.

Şimdi üçü de arabanın yanında dikilip onları karşılayan kalabalığa başlarıyla selam veriyordu. Uzaktan veya yakından bakıldığında kardeş olduklarına dair çok güçlü benzerlikler vardı. Fakat hepsinden önemlisi ortalamanın üstünde boya, sıkı karınlara, geniş omuzlara, güçlü kollara ve kindar koyu bakışlara sahiptiler. Üçü de siyah takım elbise giymiş ve üçü de bacaklarını yana doğru açmış hâlde üzgün olduklarını ama hâlâ dimdik ayakta durduklarını beden dilleriyle etraftakilere söylüyorlardı.

Kendine özgü derin ve gür sesiyle Sinan, kardeşi Güçer'e dönmeden, "Acımız da kaybımız da aynı. Sen ne hissediyorsan biz de onu yaşıyoruz," dedi. "Ve sana söz veriyorum, Esmer'e bunu yapanın mezarına işeyeceksin."

Avcunun içinde tuttuğu siyah güneş gözlüğünü takıp adım atmaya başladığında, Uğur ve Güçer de aynı hareketi tekrarlayıp Sinan'ı takip etti.

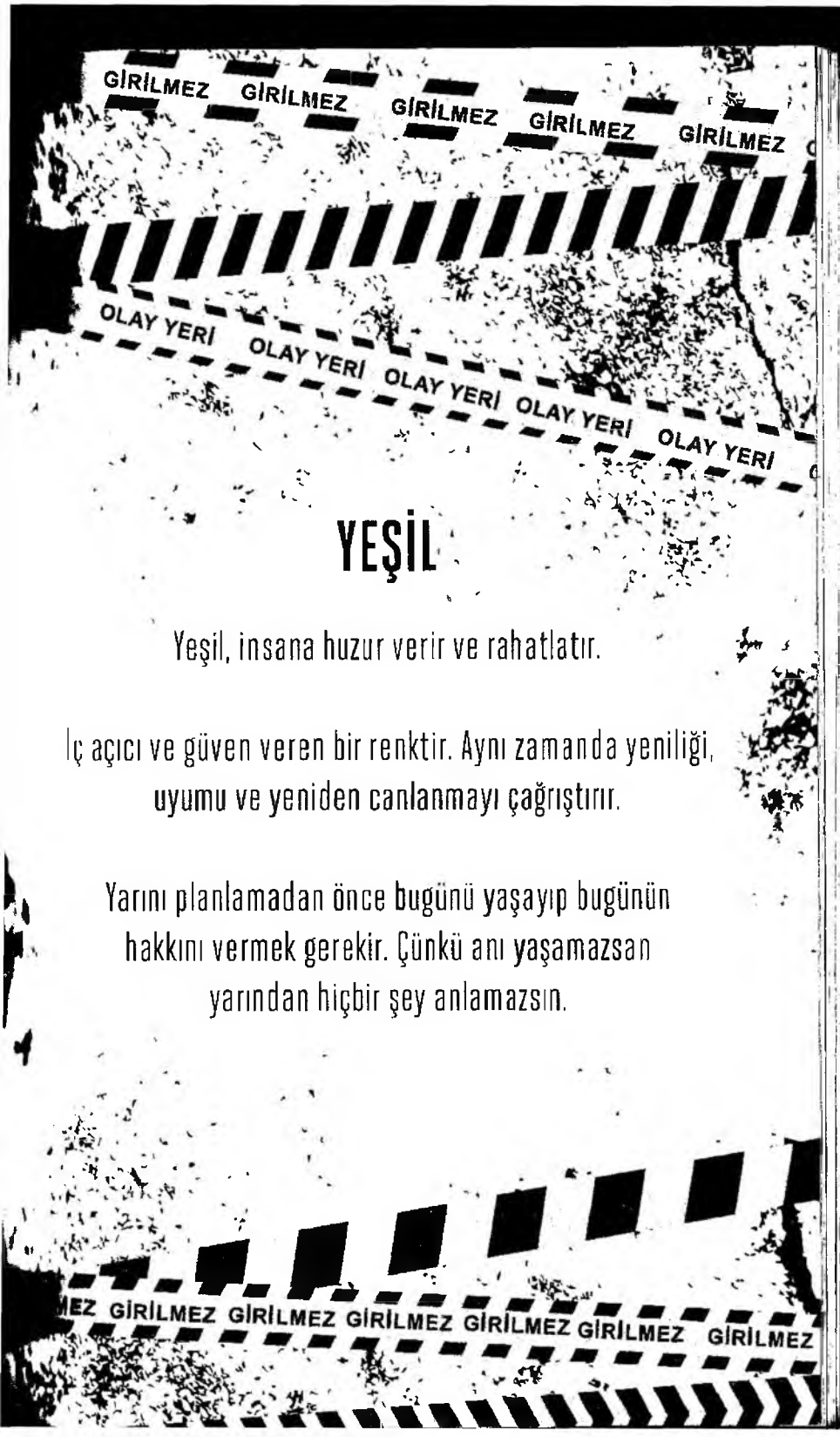
Tanımadığı bir dolu insanın arasından peş peşe cami avlusuna doğru ilerlerken Güçer ağabeyine inanmıştı. Bu onu rahatlatmamıştı tabii ki ama devam edebilmesi için ona bir sebep gibi gelmişti. Oldukça kabul edilebilir bir sebep...

Ağabeylerinin arasında onlara yol açan kalabalığı yarıp geçerken göz ucuyla ona tanıdık gelen bir yüzü gördüğünde başını kaldırdı.

Uzak bir köşeyi seçmiş olan Mehmet'in orada olması kadar şu anki donuk ve sert ifadesiyle dikilmesi gayet normalken, Sena Tekin'in hem de ağlar hâlde yanında durması şaşırtıcıydı. Ahmet Sancaktar'ın varlığı ise sorgulanmaya değecek kadar önemli bir ayrıntıydı. Başka bir zaman olsaydı mutlaka sorgular ve alacağı cevaptan tatmin olana kadar peşini bırakmazdı. Ne var ki avluya girmişlerdi ve artık dünya yansa bile umurunda olmazdı.

Tam ortaya yerleştirilmiş soğuk taşın üzerindeki yeşil tabutu görmüş ve yine dünya gerçekçiliğini kaybetmişti. Gözlüğünün altından akan tek damla yaş yanağını aşıp gömleğinin yakasının başladığı yerde son bulana kadar iki ağabeyiyle birlikte en öndeki yerini almıştı.

Gözleri bulanıklaşmaya ve görüntüler dalgalanmaya başlamıştı. Bu içinde büyüyen acıyla ve önündeki iki metrekarelik tabutun içinde ne olduğunu bilmesiyle ilgiliydi. Değiştiremeyeceği, geri getiremeyeceği ama onsuzluğa alışması gereken kardeşinin cansız bedeninin soğukluğunu yüreğinde hissederken ne başka bir şey düşünebildi ne de onun geri gelmesini dilemekten başka bir şey isteyebildi.

YEŞİL

Yeşil, insana huzur verir ve rahatlatır.

İç açıcı ve güven veren bir renktir. Aynı zamanda yeniliği, uyumu ve yeniden canlanmayı çağrıştırır.

Yarını planlamadan önce bugünü yaşayıp bugünün hakkını vermek gerekir. Çünkü anı yaşamazsan yarından hiçbir şey anlamazsın.

8. BÖLÜM

ZAMANIN SÖYLENİLDİĞİ GİBİ HER DERDE ÇARE olmadığı anlar vardı. Zaten bunu söyleyenlerin de asıl demek istediği, alışmaktı. Açlığa, susuzluğa, acıya alışmak... Alışmaksa çare değil, öğrenmekti. Onunla yaşamayı öğrenmek veya onsuz kalmayı... Evet, insan zamanla alışıp öğreniyor ama kabullenemiyordu. Maalesef bunun da bir çaresi yoktu.

Mehmet yanına aldığı Ahmet'le birlikte katıldığı toplantıda zamana karşı yarışıyordu. Kısacık sürede hayatlarında çok uzun değişimler yaşanmıştı. Fakat her ikisi de bu değişikliklere ne alışmış ne de onları kabullenmişlerdi, sadece kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Holdingin büyük toplantı masasının etrafını sarmış ve Mehmet'in aldığı radikal kararların geri dönüşü ile bundan sonra yapılacaklar üzerinde tartışıyorlardı.

Mehmet tüm heybetiyle masanın başındaki, başkalarının deyimiyle patron, Ahmet'in söylemiyle kral koltuğundaki yerini almıştı. Holdinge bağlı birimlerin genel müdürleri, sahip oldukları yükümlülük sırasına göre oturma düzenini belirlemişken, Ahmet ağabeyinin hemen yanındaydı. Ne var ki konuşmaları dinliyormuş gibi dahi yapmıyordu.

Dünyaya sahip olduğu mevkii için gelmiş gibi duran Mehmet'in bakışlarına maruz kalmamaya özen gösteren grupta cesaretli davranan tek kişi ise asistanıydı. Zaten o da bu yüzden Mehmet Sancaktar'a en yakın kişiydi.

"O çok büyük bir ihale," diyen Mehmet bedenini hareket ettirmeden bakışlarıyla satış müdürüne döndü. "Bırakın onlar alsın."

"Ama efendim..." Adam itiraz etmek istiyordu. Lakin Mehmet'in bıçaktan keskin bakışlarına maruz kalınca susmanın daha akıllıca olduğuna kanaat getirdi.

"Ben rakibimi alt etmek için dahi olsa zararına iş yapmam."

"Ama prestijimiz ne olacak? Bu iş, referans listemizde çok şık dururdu."

"İşte bu yüzden geri çekiliyoruz. Onlar bu ihalenin altından kalkamazlar. Zaten onlar da bunu biliyor, açık ihalede böyle bir fiyatı vermelerinin tek sebebi kazanmak için hırslanacağımızı ve iskonto yapıp zararına iş yapacağımızı düşünüyor olmaları."

"Yani ihaleyi kızıştırmaya çalışıyorlar. Fakat bizim geri çekilip ihalenin onlarda kalabileceğini akıl etmediler. Böylece onları alt eden yine biz olacağız."

Konulardan uzakmış gibi görünen Ahmet, ağabeyinin aksine koltuğa rahatça serilmiş olsa da yaptığı açıklamayla aslında mevzulara hâkim olduğunu ispatladı.

"Kısacası, ihaleyi almayabiliriz ancak işi de prestiji de kazanan biz olacağız." Adamların aşağı yukarı hareket eden kaşları Mehmet'in istediği sonuçtu. Sadece Ahmet yeniden kendiyle baş başa kalmış gibi bakışlarını önüne dikmişti.

Ortamın hâkimi olmakta sorun yaşamayan Mehmet kendine has ve otoritesini belli eden sesiyle, "Sonraki gündem maddemize geçelim," dediğinde asistanı bir an bile tereddüt etmeden konuşmaya başladı.

"Efendim, 'Hoş geldin bahar' adı altında adımıza bir akşam yemeği düzenlemek istiyorlar. Bize de davetiye gönderdiler."

Kadın susunca Mehmet bu defa sırtını yaslayıp ona doğru döndü. Yüzü ifadesiz ama bakışları sertti. "Kim bizim adımıza böyle bir şey düzenliyor?"

"Siner Holding, efendim."

Ahmet'ten gelen, "Hah!" sesiyle birlikte Mehmet'in yüzünde yarım bir tebessüm oluştu. Ancak onu tanıyan herkes bunun sebebinin keyif olmadığını görebiliyordu.

"Bizim onlarla ilişkimiz ne?"

"Sahip oldukları iki televizyon ve üç gazetede reklamlarımız yayımlanıyor."

Tek ve ani hareketle elini havaya kaldıran Mehmet kadını susturdu. "Hâlâ mı?"

"Hayır, efendim. Bir ay önce talimatınızla kesilen reklamlar arasında onlar da vardı."

Gerçek bir merakla gözlerini kısan Mehmet, "Başka?" diye sorarken elini indirdi.

"İnşaat makinesi kiralama şirketi ile sözleşmemiz var, pardon, vardı."

Duruşunu daha da dikleştiren Mehmet önüne döndü. Dişlerini birbirine geçirmiş ve çene kaslarını sıkmıştı. "Geceye katılmayacağımızı bildir," dedi ve aynı sertlikle devam etti. "En önemlisi, Sancaktar ibaresini herhangi bir davet veya toplantıda kullanacak olurlarsa haklarında yasal işlem başlatacağımızı da muhakkak ekle."

"Ama efendim, onları karşımıza almak ne kadar doğru olur?"

Reklam müdürünün yorumuyla çene kaslarını serbest bırakan Mehmet bakışlarını adamın gözlerinin içine dikti. "Yanıma yaklaştırmayacağım birinin nerede durduğunun önemi yok."

"İşte benim ağabeyim," diyen Ahmet'in sesi odada yankılandığında devamında gülüşmelerin sesi duyuldu. "Canınız parti çektiyse Şükran Sancaktar âlâsını organize eder."

Bu defa gülümseme sırası Mehmet'e geçmişti. Elini kardeşinin omzuna koyup, "Daha mart ayı bitmedi," dedi. "Şükran Sancaktar'ı bahar partisi yapmaya ikna edemezsin."

"Biz doğrudan yaz partisi yapalım."

"Haziran ayı bunun için gayet iyi bir tarih," diyen Mehmet tek hareketle sandalyesini geriye itip ayağa kalktı "Simge, Şükran Hanım'la görüş, adımıza yaraşır bir parti istiyorum"

"Tabii, efendim."

"Bugünlük toplantımız bitmiştir, hepinize iyi çalışmalar."

Yerinden kalkıp ileriye doğru sert ve kendinden emin adımlar atan Mehmet odadan çıktığında masanın başındaki adamlar tuttukları nefeslerini bırakıp rahat pozisyona geçti. İşleri yoluna koymuş, düzeni sağlamış ve Sancaktar Ailesi olarak yeniden rahat bir nefes almışlardı. Ancak Mehmet'in içinde fokurdayan yanardağ ne sönmüş ne de patlamıştı. Onun hem kendiyle hem de kaderle hâlâ devam eden bir savaşı vardı.

Günlük programının neredeyse sonuna gelen Mehmet kendine bile belli etmeden kolundaki saate baktı. Biraz daha vakti vardı fakat zaman yaklaştıkça midesindeki hareketlilik artıyor ve göğsünden yukarıya doğru ilerleyen bir kasırgaya sebep oluyordu. Bunların hangi duygunun belirtileri olduğuyla ise ilgilenmiyordu.

Yarım saat boyunca istediğini yapıp ismini koymadığı duyguyu yok sayarak onlarca kâğıt imzalamış, en az o kadar da rapor okumuş ve gelecek haftanın programı için notlar almıştı. Fakat

artık konsantre olmakta belirgin şekilde sorun yaşamaya başlamıştı. O da daha fazla zorlamadı ve uzun parmakları arasında döndürüp durduğu kalemi bırakarak arkasına yaslandı.

Bakışlarını şehri ayaklarının altına seren pencereye dikip manzarayı görmeden uzaklara daldı. Elmacık kemiklerini ve çene kaslarını serbest bırakmış ama gözlerini kısmıştı. İkindi vaktinin kızıllığıyla örtülen şehir kusursuz bir tablo gibi görünse de o en uzağa bakıp göremediği ama olmak istediği yeri bulmaya çalışıyordu.

Her şeyi olan bir adamdı ama o sadece tek bir şey istiyordu.

Sanki biri derdini ve ne istediğini biliyormuşçasına kulağına, Komiser Ebru Esmer Öztürk'ün adını fısıldadı. O anda genç kadını ilk gördüğü anın görüntüsü kafasının içinde belirdiğinde güzel yüzünde yarım ve buruk bir tebessüm oluştu. Sonrasındaysa hızla akıp giden bir filmin kareleri gibi görüntüler birbiri ardına sıralanmaya başladı. Lakin hasta yatağında yanına uzandığı Esmer'in bakışlarıyla karşılaştığında orada durdu. Kendini şehvete teslim etmiş hâli, genç kızın en güzel haliydi. O anla ilgili öyle çok keşkesi vardı ki... Onu daha çok öpmek ve yanından hiç ayrılmamış olmak, keşkelerinin en büyüğüydü.

Mehmet artık ne öfkeli ne de üzgündü. Suratındaki tüm ifadeler silinmiş, geriye katıksız bir nefret kalmıştı. Bakışlarını pencereden çekip hızla ayağa kalktığında yenilmez bir savaşçının gücünü taşıyordu.

Yarım kalan işlerini olduğu gibi bırakıp ne yaptığını bilen bir adamın özgüveniyle ileriye doğru hızlı adımlar atarak kapıya ulaştı. Bir an bile tereddüt etmeden odadan çıktığında ayak seslerini duymuş gibi ayağa fırlayan Simge'ye, "Aracım hazır mı?" diye sordu.

"Evet, efendim."

"Güzel, Ahmet Bey'e çıktığımı haber verirsin."

"Tabii, efendim." Genç kadın, her hâlinden telaşlı ve bir o kadar da hiddet yüklü olduğunu anlayabildiği patronunun bir adım gerisinde kalıp adımlarını takip etti.

"Bu arada Reklam Müdürü Rıfat'ın işine son verilsin."

"İş akdi feshinde gerekçe olarak ne yazılsın?"

"Çıkarları doğrultusunda kendinden taviz veren bir adamı ekibimde istemiyorum."

Hızla not almayı sürdüren Simge, genç patronunun ne demek istediğini almıştı. Rakibini karşısına almaktan korkan birinin Mehmet Sancaktar'ın yanında yeri yoktu.

Asansöre binen Mehmet'i takip eden Simge de içeri girip son katın düğmesine bastı. "Bu arada, efendim, Şükran Hanım'ı haziran ayında yapılacak parti için aradım."

Simge bir an için tereddüt yaşayınca Mehmet, "Ne dedi?" diye sordu.

"Şey, efendim, patronumun tam bir diktatör olduğunu söyledi."

"Anneme çiçek gönder ve not olarak da 'Saygıyla önünde eğiliyorum.' diye yaz."

"Anlaşıldı, efendim."

Asansör geldiklerini haber verene kadar konu başlıklarını hızla sıralayan Simge'yi artık duymayı bırakan Mehmet dışarı çıkıp çatı katına ulaştı. İki adım sonra da geniş alana vardığında, onu gören görevlinin eliyle yaptığı işaretin ardından kanat çırpmaya başlayan helikopterin sesi gürültüye dönüşmeden önce, "Seni yarım ararım, o zamana kadar programa Ahmet Bey devam etsin," dedi ve genç kadını gerisinde bıraktı.

Pervaneler artık uçuşa geçmek için hazır ve istekli olduğunu belirtircesine hareketlenmiş ve gücünü iyice arttırmıştı. Mehmet başını eğip onun için açılan kapıya tırmandı ve yerine geçti.

Büyük bir gürültüyle helikopter yerden uzaklaşıp havalandığında Mehmet'in midesinden göğsüne doğru çıkan o şey de iyice artmıştı. Zaten bu yolculuğun amacı da onun icabına bakmak içindi. On gün, oldukça uzun bir süreydi. Hem Esmer'e hem de babasına itibarını geri vermenin vakti yaklaşıyordu. Belki o zaman Mehmet de eskiden olduğu adama dönüşebilirdi.

Yaraların iyileşebilmesi için daha çok yarılıp içindeki irinin dışarı akıtılması gerekir. Onu olduğu gibi bırakırsan ince ince sızlar ve varlığını sana asla unutturmaz.

Esmer, Mehmet'in hayatında ne kadar kalmıştı? Toplamda on gün mü? Hesaplamamıştı. Zaten ne kadar olduğunun bir önemi yoktu. Bir ömre sığacak kadar çok izi vardı.

Mehmet için bu yolculuğun amacı o izlerden kurtulmak değildi. Aksine onları taze tutmaktı. Çünkü bir buçuk ay önce, bir gece vakti önemsiz bir ayrıntı gibi hayatına giren Esmer'in yokluğunun açtığı boşluk öfkeyle kaplıydı. Genç kadına bunu yapanları bulursa belki o zaman kendini affederdi. Veya içinde dönüp duran, göğsünün kilitli kapılarını zorlayan şeyin ne olduğunu öğrenmek için kendine fırsat verirdi.

Helikopterle devam eden kısacık yolculuğu çok büyük anlamlar taşıyor olmasına rağmen hiç beklemediği şeyler olmuş ve her şey birbirine karışmıştı.

Önce Asya arayıp Doruk'a ulaşamadığını söylemişti. Bu kayıtsız kalamayacağı bir çağrıydı. Asya'ya çocukları alıp eve gitmesini tembihledikten sonra Yağız'ı arayıp durumu ona bildirmiş, ardından da güvenlik şeflerine ulaşmış ve Doruk Akman'ı bulmalarını emretmişti. Adam şu anda İstanbul'un herhangi bir

yerinde olabilirdi, olmasını istemeyeceği tek yer Ümraniye Devlet Hastanesinin tutuklular bölümüydü.

Aniden gelişen Doruk meselesini kontrol altına alıp yoluna devam ederken gelen ikinci telefon yüzünden yine düşüncelerine ara vermek zorunda kaldı. Hayatta yapmadığı birçok şey vardı fakat onlar için asla tabirini kullanmazdı. İnsanoğlunun ne yaşayacağı belli mi olurdu? Ancak ne durumda ve nerede olursa olsun onu arayan ailesinin telefonunu açmaması mümkün değildi. Bunun için en ufak bir şüphe duymadan asla yapmam, diyebilirdi.

Bu kez arayan Serra'ydı. Onun başının dertte olması çok mümkün görünmüyordu. Çünkü o başının çaresine bakabilen, kararlı, korkusuz ve güçlü biriydi. Mevzu ya işti ya da bir haber vermesi gerekiyordu. Mehmet ilkinin olmasını isterdi ki o zaman telefonu hemen kapatırdı ama Serra ikinci alternatif için aramıştı. Ona söylemesi gereken önemli bir mevzu vardı.

Geçmişin hüzünlü ve kapanmış sayfaları arasından bir hayalet gibi süzülen, Mehmet'i bugünkü adam hâline getiren ve onu öldüren ama yaşamaya devam etmesine izin de veren Özlem'le ilgiliydi. Mehmet güçlü ve kontrollü bir adamdı, korkuları ise neredeyse hiç yoktu. Fakat Özlem, onun zaafı ve zayıf noktasıydı.

On altı yıldır ondan uzak durmuş ama ondan hep haber almış, ihtiyaç anında kadının hayatına müdahale edip yaşamını kolaylaştırmaya çalışmıştı. Tabii bundan sadece Özlem için görevlendirdiği iki kişilik ekibin haberi vardı. Birisi Özlem'in yakın arkadaşı olan ve onun gibi Fransa'da yaşayan Nihal'di. Diğeri ise Fransız bir polisti. Ancak korktuğu haberi ona Serra vermişti. Özlem, İstanbul'a kesin dönüş kararı almıştı.

Mehmet'in kendini yenik hissettiği, ne var ki bir o kadar da kızgın olduğu tek kişiydi Özlem. Ne kendini ne de genç kadını affedebiliyordu.

Onunla unutulması zor duygular paylaşmışlardı. Fakat öyle bi şey yaşamış ve öyle kötü kararlar almışlardı ki tüm o güzellikler bertaraf etmişlerdi. Birbirilerinin hayatlarını mahvetmiş iki eski âşıktı onlar. Şimdi ona bu kadar yakın olacak olması Mehmet'i dehşete düşürüyordu. Çünkü genç kadını gördüğünde ne yapacağını kestiremiyordu. Koşup onu kucaklayabilir veya sır gibi saklayıp içine attığı acının yönlendirmesiyle onu tokatlayabilirdi.

Helikopter piste konduğunda pervaneler yavaşlayana kadar bekleyen Mehmet inmesi için açılan kapıdan tek hareketle kendini dışarıya attı. Bir duvar kadar sağlam görünüyordu. Lakin içi, hastalıklı bir ağaç gibi un ufak olmuştu.

Sakarya'nın balta girmemiş ormanlarından birinin orta yerine yerleştirilmiş çiftliğin yaşam alanına doğru ilerlerken ona üç güvenlik elemanı eşlik ediyor, bir metre gerisinde duran adamlarla aynı anda aynı hızla adım atıyordu.

Üç bin dönüm arazi üzerine kurulmuş çiftlikte çalışanların haricinde onlarca da koruma vardı. Ayırt edilemeyecek kadar birbirlerine benzeyen adamlar siyah gözlük takmış ve simsiyah giyinmişti. Bir boyda ve bir kalıptan çıkmış gibi de aynı cüssedeydiler.

Yapacağı görüşme belki de daha çok sorunu beraberinde getirecekti. Ancak hasarın en az olması için elinden geleni yapacak, sonucu ve sonuçlarını sonra değerlendirecekti.

Hedefine odaklanmış bir asker gibi verandaya çıktı. Evin kâhyası, "Hoş geldiniz," diyerek onu selamladığında Mehmet sadece başıyla karşılık verdi.

Ulaşmak istediği yere yaklaştıkça hızlandı. Acele etmesi için bir sebep yoktu fakat sanki zamanla yarışıyordu. Belki de

vazgeçmekten korkuyordu, emin değildi. Bildiği tek şey vardı, düşünmek benliğinden bir öfke kasırgasının geçmesine neden oluyordu.

Önüne geldiği odanın çift kanatlı kapısını hislerine rağmen sakince açtı. Oda aydınlık ve ferahtı. Ancak içeride yankılanan sesler burayı normal bir oda olmaktan çıkartıyordu.

İyice adımlarını yavaşlatan Mehmet yüzüne özellikle keyifli bir ifade yerleştirdi ve odanın ortasına doğru ilerledi.

Yayıldığı koltukta okuduğu kitabı kapatan genç kadın ayağa kalkıp kısık sesle, "Hoş geldiniz," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel, şimdi çıkabilirsin."

Kadın ondan istenileni onayladı ve kitabıyla kahve bardağını alıp dışarı çıktı.

Mehmet, o gidene kadar bekledikten sonra yeniden yürümeye başladı. Yorgundu, hem de çok... Aklı, kalbi ve bedeni ayrı ayrı koşuyor ama birbirlerine yetişemiyorlardı. Dünyayı omuzlarında taşıyordu sanki ve altında kaldığı yükün ağırlığı yüzünden tüm bedeni ağrı içindeydi. Beyni uyuşmuş ve gerçekler sis bulutunun içinde kaybolmuştu.

Herkes yükünü onda boşaltmak istiyor, onu güvenli bir liman olarak görüyordu. Oysa uzun zaman önce oluşan çatlaklardan su almaya başlamıştı. Mehmet daha ne kadar ayakta kalabileceğini kestiremiyordu.

Ceketini çıkarıp az önce kadının kalktığı koltuğun üzerine düzgünce bıraktı. Yorgunluğunu belli edecek şekilde zorla hareket ederek yatağa uzandı. Tükenmiş ve tüm enerjisi bitmişti.

Düşünmesi ve yapması gereken çok şey vardı fakat o kendini huzurlu olmasını dilediği uykunun kollarına bırakmak için gözlerini kapattı. Uyandığında her şeyin bıraktığı gibi olacağını bilecek kadar gerçekçi ve akıllı bir adamdı. Ama en azından gücünü toparlayacak ve yeniden herkesin tanıdığını sandığı Mehmet Sancaktar'a dönüşecekti.

Sanki aklına unuttuğu ama mutlaka hatırlaması gereken bir şey gelmiş gibi aniden gözlerini açtı. Onu loş ışığın gölgesinde kalmış güzel bir yüz karşıladığında hatırlaması sadece iki saniye sürdü. Yorgunluğuna teslim olmuş ve uyumuştu. Hem de gündüz vakti ki bu Mehmet'in hayatında bir ilkti. Üstelik odayı dolduran karanlık aradan uzun saatler geçtiğini söylüyordu. Telaşlanmalı ve hemen telefonunu kontrol etmeliydi. Fakat yapmadı.

İyice sağ omzunun üzerine dönüp yanındaki genç kadının uyurken bile acı içindeki güzel yüzüne baktı. Herkesten daha masumdu ama kötülükler gelip hep onu buluyordu.

Odanın içinde olan fakat odaya ait olmayan makinelerin çıkardığı elektro tiz sesin içinde genç kadının düzenli nefes alışlarını duyabiliyordu. Onun yaşadığına şükreder gibi gözlerini kapadı ve bir süre o sesi dinledi. Sonra nefes seslerinin ritminin değiştiğini fark edip hızla gözlerini açtığında bir çift su yeşili gözle karşılaştı.

Elini uzatıp parmaklarıyla genç kadının yanağını okşadı. Cildi pürüzsüz, teni yumuşaktı. Ne yazık ki gözleri ışığını kaybetmişti. O anda Mehmet'in öfkesi, kini ve nefreti daha da arttı.

Esmer de adamın değişen ifadesini görünce cansız sesiyle, "O kadar mı kötü görünüyorum?" diye sordu.

"Açıkçası, kötüden ziyade berbat görünüyorsun."

"Bakışlarından bunu anlamıştım ama iyi bir şeyler söylersin diye umut etmiştim."

Mehmet avucunun içini Esmer'in yanağıyla doldurduğunda genç kadın gözlerini kapattı.

"İyi bir şey mi duymaya ihtiyacın var, yoksa sadece benden mi duymak istiyorsun?"

"Konuyu yine kendine getirmeyi başardın, işte Mehmet Sancaktar farkı!"

"Konu hep ben değil miyim zaten?"

"İyi de hasta ve yaralı olan benim."

Etraflarındaki hava ağırlaşmış ve yeryüzünde sanki sadece ikisi kalmıştı. Bunu teyit etmek istercesine Mehmet, genç kadının kulağına doğru eğildi ve, "Hasta yatağında düşündüğün hep ben değil miyim?" diye sordu.

Bu kesinlikle doğru olabilirdi fakat Esmer tabii ki itirafa kalkışmayacaktı. "Göğsümden yaralandım, aklım hâlâ yerinde."

"Kötü bir yalancısın ama seni yormayacağım ve inanmış gibi yapacağım."

"Biliyor musun, egon senden daha büyük."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Peki, sen ne demiştin?"

"Doğru olduğunu kabul etmiştim."

Esmer gülümseyince Mehmet de onunla birlikte gülümsedi ve ona dokunmak istese de elini çekti. İyi görünmek için çabalayan Esmer hâlsizdi, belki de can yanıyordu, lakin sohbet etmek için gayret gösteriyordu. Kısaca şehvet kesinlikle şu anın konusu değildi.

"Benimle flörtleşmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hımm," diye ses çıkaran Mehmet dayanamayınca parmaklarının tersiyle Esmer'in çıplak omzuna dokunup aşağı yukarı hareket ettirdi. "Hasta bir kadına iyi davranmaya çalışıyorum."

"Tamam."

"Üzüldün mü?"

"Yatağımdasın, bana dokunuyorsun ve bakışların aslında ne yapmak istediğini açıkça söylüyor. Ama ben yine de sana inanıyorum."

"Bakışlarım sana ne söylüyor?"

"Hasta bir kadından yararlanmaktan hiç utanmayacağını..."

"Seni öpmemi istiyorsan söyle, beni kışkırtmana gerek yok. Bunu senin için yaparım. "

Esmer öyle güzel bakıyordu ki Mehmet ona karşı kendini yenik hissetti. Yapmaması gerektiğini bile bile genç kadının onu öpmesini istemesini diledi.

Dudakları adama, "Beni öp," diye yalvarmaya hazırken Esmer tüm iradesini kullanıp, "Benim için bir şeyler yapmak istiyorsan başıma diktiğin hemşireden beni kurtar," dedi.

Hayal kırıklığına uğrayan Mehmet elini çekti ama bakışları Esmer'in yaralı kalbini yoracak şekilde devam ediyordu. "Zamanı geldiğinde o da olacak?"

İyi niyetli davranıp aralarındaki ilişkiyi dostluk çerçevesinde tutmaya çalışan Esmer'e Mehmet hiç yardımcı olmuyordu. İnsanın içinde kaybolması çok kolay olan mavi gözlerine baktığında zaten oraya bir kere gittikten sonra geri dönüşün mümkün olmadığını biliyordu, çünkü bunu bizzat deneyimlemişti. Şimdi ona bu kadar yakın olmak, duygularına haksızlıktı.

"Umarım bu zaman çok uzakta değildir."

"Gelecek zamanı sonra konuşuruz, şimdi nasılsın?"

"Ölümden dönmüş herhangi biri gibiyim. Çok da abartmaya gerek yok," deyip yüzünü çeviren Esmer bakışlarını tavana dikince Mehmet için de eğlenceli dakikalar sona ermiş oldu.

Sırt üstü dönüp yanındaki genç kadın gibi o da bakışlarını tavana dikti ve bekledi. Esmer henüz iyileşmiş sayılmazdı ancak hayati tehlikesi neyse ki kalmamıştı. Zor bir ameliyat geçirmiş fakat çabuk toparlanmıştı. Kaldığı çiftlik evindeki odası onun ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanmış ve iki hemşire ile bir doktor sadece onun için görevlendirmişti.

Aslında bu evi, Sancaktar Ailesi kendileri için yaptırmış ancak kullanmaya fırsatları olmamıştı. Şimdi ki amacı ise Esmer'i saklamak ve korumaktı.

Mehmet yanında uzanıp birlikte tavanı seyrettiği kadına bakmadan ve ikinci kere düşünmeden yataktan kalktı. Buraya geliş amacını yerine getirebilmek için artık konuşmaya başlaması gerekiyordu. Sorular, yanıtsız hâlde yeterince beklemişti.

Mehmet'in ani hareketi ve değişen beden dili dikkatini çekince Esmer ona doğru döndü. Amaçsızca pencerenin önünde dikilip dışarıyı seyrederken ulaşılmaz bir yıldız kadar muhteşem görünüyordu. Ancak Mehmet'in parlaması için güneşe ihtiyacı yoktu, kendi ışığı ona yetiyordu. Mitolojide şehvet tanrısı kimdi ya da öyle biri var mıydı, bilmiyordu ama Esmer'e göre yirmi birinci yüzyılda vardı ve adı Mehmet Sancaktar'dı.

Sonunda cesaretini topladı ve kendinden pek de emin olmayan bir tonlamayla, "Neden burada olduğumu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya mı çalışıyorsun?" diye sorarak konuya girmekte zorluk çeken Mehmet'in işini kolaylaştırmak istedi.

Genç adam pencerenin önünden ayrılıp yanına doğru gelirken Esmer bakışlarını ondan ayırmadı. Gözleri sanki onu da dâhil

tüm ışığı içine çekerken Esmer kendini akıntıya bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Çünkü az sonra her şey değişecekti.

Mehmet de zaten anlatmaya gelmişti ve kolay olmayacağını biliyordu ki söz konusu Esmer ise hiçbir şey kolay olmuyordu fakat bu denli zorlanacağını da tahmin edememişti.

Soran gözlerle ona bakan Esmer'e artık cevap vermesi gerekiyordu. O yüzden önce onları bu noktaya getiren olaylar zincirini anlatmalıydı.

Ceketini bıraktığı koltuğa oturup arkasına yaslandı. Kocaman yatakta küçücük görünen Esmer başını ona doğru çevirdiğinde gözlerine bakamadı. Geçirdiği ameliyattan dolayı yüzü bembeyazdı, göz etraflarında da koyu renk halkalar vardı. Yatağın iki tarafındaki makinelerden uzanan kablolar genç kadının üzerini örten ince yorganın altından içeri giriyordu. Görüntü korkunçtu ama Mehmet bunun kötünün iyisi bir durum olduğunu biliyordu. Ancak ona bakamamasına sebep bunlardan biri değildi. Az sonra yapmak zorunda kalacakları konuşmadaki itiraf edeceği şey yüzündendi.

"Neden buradayım?" diye tekrar soran Esmer ne duyacağını biliyormuş gibi bakıyordu. Ancak Mehmet aslında onun hiçbir şey bilmediğinin, yaşananları asla tahmin edemeyeceğinin bilincindeydi. Çünkü kendisi bile hızla ilerleyen olayların akışına yetişemiyordu.

"Sağlığına kavuşman ve toparlanman dışında bir şey mi duymak istiyorsun?"

"Sen böyle söyleyince nedense aklıma hastaneler niçin var, sorusu geldi."

"Ama oralar güvenli değil."

Esmer, "Hadi ama!" dedi. "Gerçeği söylemeyeceksen daha inandırıcı bahaneler bulman gerekiyor."

"Bunlar bahane değil, gerçeğin bir kısmı sadece."

"Diğer kısma geçelim, ben ölmüştüm. Nasıl kurtuldum? Bana saldıran adam yakalandı mı? Kimmiş? Buraya nasıl geldim? Bizimkilerin haberi var mı? Ve montumu buldun mu?"

"Tamam, tamam!" diyen Mehmet teslim olmuşçasına elini kaldırdı. "Soru sormaktaki başarını kanıtlamana gerek yok."

"O zaman seni dinliyorum."

Mehmet, "Montunu buldum ama onu tekrar kullanmazsın," dedi ve elini cebine sokup küçük bir sabun çıkardı. Üzerinde bir anahtara ait kalıp vardı. "Sanırım bunun peşindeydin."

Esmer şükreder gibi nefesini bırakıp bir anlığına gözlerini kapattı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Bu nereye ait?" Genç kadın cevap vermek yerine dudaklarını birbirine bastırınca Mehmet daha keskin bir sesle sordu. "Onu istiyorsan bana cevap vermek zorundasın."

"Bir çekmecenin anahtarı."

"Hangi çekmecenin veya kimin çekmecesinin?"

"Recep Amirimin özel arşiv çekmecesinin."

Kaşlarını yukarı kaldırıp indiren Mehmet, bu kızın yaptıklarına hâlâ şaşırdığı için kendine kızdı. "Seni tanımlayan sıfatlar arasından akıllıyı çıkarıyorum."

"Hey! Ağır ol!"

"Sen de akıllı ol!"

"Onu bana ver, lütfen."

Genç kadının ricasına karşılık bir uzun dakika boyunca Mehmet delici bakışlarını ondan çekmedi. Sonra bir karara varmış-

çasına kalıbı yeniden cebine soktu. "Bu konuyu daha sonra yine konuşacağız. Şimdilik bende kalacak."

Esmer bundan hiç hoşlanmamıştı fakat Mehmet'le inatlaşmaması gerektiğini öğrenmişti.

"Beni sen mi buldun? Adamı yakaladın mı?" diye soran Esmer konuyu değiştirdi. "Bizimkilerin haberi var mı? Neden hiç gelmediler?"

Öne doğru eğilen Mehmet dirseklerini dizlerine dayayıp yumruk yaptığı ellerini çenesinin altına koydu. Bir insana aslında öldüğünü nasıl söyleyecekti?

"Öncelikle hemen yanına dönmediğim ve seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," diyen Mehmet'in pişmanlığı ve üzüntüsü açıkça belli oluyordu. "Aslında kapında bir koruma vardı ama acilen gelişen tuvalet ihtiyacı yüzünden seni yalnız bırakmış."

"Yani yanıma girmenin illaki bir yolunu bulacaklardı."

"Ama ben seninle kalsaydım böyle olmazdı."

"Hadi ama Mehmet! O zaman olmazdı da sonra olurdu. Bana neler yaşandığını anlat. "

"Pekâlâ, alt katta tam işlerimi bitirip yanına çıkacaktım ki Sinan beni aradı."

"Ağabeyim Sinan mı?" Esmer'in şaşkınlığı sesinden ve çatılan kaşlarından belli oluyordu.

"Evet, sana saldırılacağını, adam gönderdiğini, o zamana kadar gözümü üzerinden ayırmamamı söyledi." Bugüne kadar Mehmet'ten emir kipiyle bir şey isteyen olmamıştı. Ancak o an bu ayrıntıyı fark bile etmemişti.

"Bana çok kızmış olmalısın."

"Kızmak mı? Eğer seni yerde kanlar içinde bulmasaydım sana neler yapardım bilmiyorum."

"Peki, ya adama ne oldu?"

"Kaçtı," diyen Mehmet ellerini çözüp dizlerinin arasında birleştirdi. "Sana ikinci kere ateş edemeden birisi de ona haber vermiş olmalı. Çünkü sesleri duyup koridora çıkanlar; telefonla konuşan, yüzü maskeli ve elinde silah olan birinin koştuğunu görmüşler."

"Yine mi ya!"

"Maalesef yine! Ben geldikten iki dakika sonra ağabeyinin gönderdiği adamlar da geldi. O sırada doktor sana ilk müdahaleyi yapıyordu." Mehmet sustu. Devamını anlatmak hiç de kolay değildi. Hele ki Esmer'in korkuyla gerilen yüzüne bakarak söylemek en zor kısmıydı. "Kalbine saplanıp kalan mermi seni gerçekten öldürmediği için şanslıydın."

"Kaç canım kaldı acaba?"

"Bu sondu, başka yok"

"Şaka yapıyordum."

"Ben yapmıyordum," diyen Mehmet'in sesiyle birlikte odadaki hava buz kesti. "Seni ceset torbasının içinde gördüm ve senin cenazene katıldım. Neler hissettiğimi ve o anların üstesinden nasıl geldiğimi sana anlatmayı başaramam."

Neye uğradığını şaşıran Esmer göğsünden kopan kükremeyi bastırmakta zorlanıyordu. Üstelik öylesine kızgındı ki düşüncelerini bir noktada toparlayamadığı için Mehmet'in anlatmaya çalıştığı şeyi idrak edemiyordu. Bunu da, "Anlamadım," diyerek kelimelere döktü.

"Sinan'ın gönderdiği adamların yanında bir de başhekim geldi. Sana kalp masajı yapan ve kanamayı durdurmaya çalışan doktorları başından uzaklaştırdı, sadece otuz saniye sonra da ölüm saatinin 01.17 olarak kayıtlara geçirilmesini istedi.

Yerinden doğrulmaya çalışırken, "Ah!" diye inleyen Esmer'e bunu yapmamasını söylemeyen Mehmet, onun pes etmesini bekledi. Elinin üzerine ya da göğsüne takılan elektrolara aldırmadan doğrulmayı başaran Esmer, "Bana bak!" diye buyurdu.

Başım öne doğru eğen Mehmet gözlerini kaldırdı ve genç kadının isteğini yerine getirdi. Ona karşı yenikti fakat onu koruyacağına dair bir söz vermişti ve verdiği sözü yerine getirmek için yapmak zorunda kaldıklarından dolayı suçluluk hissedecek değildi.

"Buna nasıl izin verirsin?"

"O an zaten öldüğünü sandım, sonra Sinan'ın gönderdiği adamların yüzlerine baktığımda gerçeği anladım ve müdahale etmeden ne olacağını beklemeye koyuldum. Başhekim morga indirilip otopsinin yapılacağını söyledi, tabii aslında ameliyata alındın. Zorlu bir ameliyattı, kalbindeki kurşun çıkarıldı ama çok beklemiş ve çok kan kaybetmiştin. Gerçekten ölebilirdin. Bu yüzden cenaze töreni için üç gün bekledik. Neyse ki hayatta kalmayı başardın. Bu odayı senin ihtiyaç duyduğun ve duyabileceğin şekilde hazırlattım. İki hemşire ve bir doktoru da yirmi dört saat başında olacak şekilde görevlendirdim. Sonra da senin yerine kimsesiz bir kadını defnetmeden önce seni buraya getirdim, ardından da geri dönüp Komiser Ebru Esmer Öztürk'ün cenazesine katıldım."

Katıksız bir dehşet duygusu Esmer'in içini kaplarken panik yüreğini sıkıştırdı. Sonra da tüm kanının çekilmesiyle gözleri kardı ve yüzü sapsarı oldu. "Ben... Ben şimdi yok muyum?"

"Sana ait olan her şey silindi."

"Bu nasıl olur? Nasıl izin verirsin? Hem bunu başka kimler biliyor?"

"Çok az kişi, mesela, Güçer bilmiyor. Sinan onu da arayıp hastaneye yolladı. Ama seni koruması için değil, sahnenin inandırıcı olması içindi. Seni sedyeyle odadan acil olarak çıkarırken geldi ve maalesef öldüğüne inanmasına izin verdik. Fakat cenazede onu gördüğümde bu yaptığımdan dolayı kendimden utandım."

"Kesinlikle utanmalısın!"

"Sinan'ın söylediğine göre Güçer duygularını saklayabilen biri değilmiş, o yüzden risk alamadım. Hem onun sayesinde sahne gerçekten inandırıcıydı."

"Buna, bunlara inanamıyorum," diyen Esmer ses tonunu sabit tutmayı başarmış olsa da kasılan çenesi ve gözlerindeki ıslaklık üzüntüsünü belli ediyordu. "Peki, Sinan nerede? Beni buraya getirmen için onunla nasıl bir pazarlık yaptın?"

"Onun amacı seni Singapur'a göndermekti. Yeni kimliğin aranan bir suçluya ait. Ülkeye dönmen ancak müebbet hapis yatmak için olabilirdi. Çünkü Ebru Esmer Öztürk'ün yerine oluşturulan Hamide Varol, kırmızı bültenle aranan bir dolandırıcı."

"Ah, Sinan beni hiç şaşırtmıyor."

Mehmet yorum yapmak yerine susunca odanın içini uğursuz bir sessizlik doldurdu. Hâli kalmayan Esmer kendini yeniden yastığına bıraktı ve sessizliğin içinde duyduklarını idrak etmeye çalıştı ama öfkelenmeden bunu başarması mümkün olmadı. Zaten kısa bir süre sonra da vazgeçti ve, "Onunla nasıl bir pazarlık yaptın?" diye tekrar sordu.

"Nişanımızı bir de ona duyurdum, seni koruyacağıma ve durduracağımı söyledim."

"Sırf nişanlıyız ve sen ona söz verdin diye mi, ikna oldu? Bu pek mümkün görünmüyor."

"Söylediklerimden ziyade nasıl söylediğim önemli tabii."

Esmer o sahneyi gözünde canlandırdı. Sinan kolay ikna olan biri değildi, Mehmet de ondan aşağı kalmazdı. Anlaşılan kozlarını paylaşan iki adamdan kazanan taraf Mehmet olmuştu.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Öncelikli hedefimiz seni iyileştirmek, tabii sonrasında beni pişman etmemeni umuyorum."

Esmer üslubunu değiştirmek istemese de Mehmet'in bir lastik gibi gerilmiş olan sesi onunla aynı fikirde değildi. "Söz veremem."

"En azından beni kandırmaya çalışmıyorsun."

"Buna gerçekten gerek var mıydı, Mehmet?"

"Yaşadıklarını bir düşün, " diyen adam arkasına yaslandı. "Hatta düşünmen için sana yardım edeyim. Dakikalarca bekleyip seni yalnız yakalıyor ve sana saldırıyor. Benim arabama binme ihtimalini ikimiz de bilmezken, o biliyor ve belki de bizi takip ediyor. Dahası da var. O bebeğin senin için anlamını ve o eve ilk senin gireceğini bilecek kadar sana yakın. Bu denli tehlikeli birileri varken tek yapılması gereken buydu. Attığın her adımı, her yaptığını, hatta yapacaklarını senden önce onlar biliyor. Ve maalesef oyun bitti, artık bir son istiyorlar."

"Onların yerine sonu siz mi yazdınız?"

"İstediğini düşünebilirsin ama doğru olan buydu ve bir gün bizi anlayıp affedeceksin."

"Cehennem ateşi söndüğünde olabilir," diyen Esmer bununla baş edemezdi. Hayatının tüm kontrolünü kaybetmişti. Aklından geçen son isyan düşüncesiyle acı acı gülümsedi. Ortada bir hayatı kalmadığına göre kontrol edecek ve kaybedecek bir şeyi de kalmamıştı.

"Artık seni korumanın bir yolu kalmamıştı. Aynı gün içerisinde üç kere saldırıya uğradın. Bebeğin, arabanın frenleri ve en son da dibine kadar gelip sana silah çektiler."

"Ortada kaybetmekten korkacağım bir hayatım kalmamışken sence bunlar benim için önemli olur mu?"

"Sana hayatını ve babanın itibarını geri vereceğim."

Esmer kısa sürede çok fazla şey hissetmişti. Fakat şaşkınlık bugün için ilkti. Titreyen sesiyle, "Bunu yapacak mısın?" diye sordu.

"Sana söz vermiştim, öyle değil mi?"

"Yani araştırmaya devam edeceksin, her şey bitmedi. Öyle mi?"

"Sen hayatını geri alana kadar araştırmaya da uğraşmaya da devam edeceğim."

Esmer gözlerini kapadı. Çok yorgundu ancak adamın anlattıklarıyla birlikte damarlarına pompalanan adrenalin ona uyanık kalma gücü vermişti. Şimdi içindeki sıcaklık güvendi, aşktı ve umuttu. Hepsi de Mehmet'le ilgiliydi. Ona inandı, hem de tüm kalbiyle.

Aşk yabana atılmayacak kadar güçlü bir duyguydu, insana yapmam dediği şeyleri yaptırırdı. Ve aşk kısa zamanda Esmer'in DNA'sının bir parçası hâline gelmiş ve onu uysallaştırmıştı. Adama duyduğu aşk ve güven sayesinde bir süre yok olmuş ve yaşamıyormuş gibi davranabilirdi, nasılsa Mehmet sonunda ona hayatını geri verecekti.

İki haftalık süreçte hemen her akşam aynı yolu giden Mehmet şikâyetçi değildi. Aksine işlerini bitirmek için acele ediyor, helikoptere binme saati yaklaştıkça çocuksu bir heyecan duyuyordu. Yola çıktığında ise ait olduğu yere giden birinin huzurunu taşıyordu.Bunlar onun için tuhaf, yeni ve güzel duygulardı.

Öğrenmekte geç kaldığı aidiyet hissinin tadını çıkarırken derinlerde ona karşı çıkan ve artık durmasını söyleyen bir ses vardı ama şimdilik o sese aldırmıyordu.

Genç kadının yaşadıklarına olduğu kadar dirayetine de saygı duyuyordu. En önemlisi ona sözler vermişti. Bugüne kadar da Mehmet'in verdiği sözü tutmadığı görülmemişti. Sebep olarak bunlara sığınıp ona itiraz eden sese aldırmasa da aslında bunların kendini kandırmak için sığındığı bahaneler olduğunu biliyordu. Çünkü programlanmış bir düzenek gibi işleyen hayatındaki bu değişiklikleri sevmişti.

Helikopter iniş için alçalmaya başladığında hissettiği sıcaklıkla birlikte adını koyamadığı duyguların içindeki soğukluğu eritmesine izin verdi. Ne genç kadına verdiği sözler ne onun gücü ne de yaşadıkları... Esmer'in gözlerine bakmak ve ona yakın olmak için duyduğu istek çok daha büyüktü. Belli ki Mehmet için tehlike çanları çalıyordu. Ancak ödül riske değiyordu, o yüzden yaptığı tek şey arkasına yaslanıp onun için çalan çanları umursamamak oldu.

Helikopter piste inip pervaneleri yavaşladığında inmesi için açılan kapıdan atlarken hem duygularını hem düşüncelerini olduğu gibi bıraktı.

Çiseleyen yağmurdan korunması için güvenlik personeli şemsiyeyi açıp başının üzerinde tuttu. İşte o zaman ön tarafa dönen köşede dikilen genç kadını gördü. Üzerinde yine bacaklarını saran daracık kot pantolonu ve incecik bedeninin kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah boğazlı kazağı vardı. Özellikle dağınıkmış gibi görünmesi için saçlarını tepesinde toplamış, birkaç tutam tel de yüzünün etrafından aşağı dökülmüştü. Görmekten keyif aldığı gözlerini ona dikmiş olan genç kadın aynı zamanda gülümsüyordu. İstemsizce Mehmet de gülümsedi.

Mehmet açmış ve hiç doymayacakmış gibi bir duyguyla ona yakın olmak için can atıyordu. Bu şekilde daha ne kadar devam edecekti? Kendine sorduğu soruyla yüzünü buruşturdu. O hastane odasında Esmersiz kaldığını sanmıştı ve diyebilirdi ki berbat bir duyguydu. Şimdi fırsatı varken her anını onunla geçirmek istiyor, bunu mahvedecek her şeyi yok sayıyordu.

Mehmet aniden durduğunda yanında yürüyen ve yüzünün hiçbir kası hareket etmeyen adam da onunla birlikte durdu.

"Sen işinin başına dön," diyen Mehmet, adamdan şemsiyeyi alıp yürümeye devam etti.

Omzunu binanın duvarına yaslamış olan Esmer kollarını göğsünde birleştirdi. Gözlerini kırpmadan Mehmet'e bakıyor ve sanki ona ait olan her şeyi ezberlemeye çalışıyordu.

Esmer'i bıraksalar gözleri kuruyana kadar Mehmet'e bakar ve onunla ilgili kurduğu hayallerin arasında kaybolup giderdi. Bu çok tuhaf bir duyguydu fakat şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Çünkü Mehmet'in hayranlık uyandıran bedeni ve baktıkça iştah kabartan güzel bir yüzü vardı. Esmer'in şanssızlık ve felaketlerle dolu hayatındaki tek iyi şeydi.

Yanına varan adam elinde tuttuğu şemsiyesini onunla paylaşmak için kolunu kaldırdığında duruşunu bozup, "Hoş geldin," dedi.

"Gayet hoş buldum, yollarda karşılanıyorum."

"En iyi arkadaş tanımında var."

Alınmış gibi yapan Mehmet, "Daha çok beni görmek için sabırsızlanıyormuşsun gibi geldi bana," dedi.

"Ah, hadi ama!"

"Neden itiraz ediyorsun? Senin yerinde olsaydım ben de beni görmek isterdim."

"Neyse ki ben benim, sen de sensin."

"Huysuz!"

"Mega bir egoya sahip olmaktan iyidir."

"Çok kötü bir yalancısın."

"Sen de fazla hayalcisin," diyen Esmer yürümeye başlayıp konudan duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çabalarken, Mehmet şemsiyesini paylaşmak için onu kolunun altına aldı.

Eve doğru ilerlerken Mehmet yumuşak bir sesle, "Yemekte ne var?" diye sordu.

Gözlerini deviren Esmer, ona hemen cevap vermedi. Önce sakinliği koruyabilmek için derin bir nefes alması gerekti. "Bilmiyorum, aşçın ne yaptıysa o."

"Bilmiyor musun, buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Tadına baktığına bile eminim."

"Evet, mutfağa gittim ama yemeğe fare zehri koymak için."

"Tek başına yedirmezler sana, güzelim."

Esmer güdülerinden önce davranıp dudaklarını birbirine bastırdı. Esmer'in susmasının sebebi soracağı sorunun anlamsızlığı değildi. Basit bir kelimenin sonuna eklenen iyelik eki kalbinin gürültüyle atmasına sebep olmuş ve onu konuşamaz duruma getirmişti.

Mehmet'in eğlendiği belliydi, ne var ki Esmer onunla aynı hisleri paylaşmıyordu. Son günlerini adamı bekleyerek geçirmişti. Geldiği saatler belli olmayan Mehmet gün içerisinde onu arıyor ve yola çıkacağı zamanı mutlaka bildiriyordu. Ona yakın olmak, onu görmek ve onu hissetmek için çırpınıyor, aynı zamanda duygularını açık etmekten ölesiye korkuyordu. Ne var ki bu küçük oyunlar Esmer için büyüktü ve baş edemiyordu. Fakat zavallı, yaralı kalbi sırf adamı hissetmek için iyileşmiş gibi sadece Mehmet için atıyordu.

Yazık ki Esmer kendine umut etme izni vermiş, âşık olmuştu. Kim bilir, belki de sadece sırf bu yüzden babasını bırakıp geri gelmişti.

Eğer Mehmet bir süre daha ona bu şekilde bakmaya devam ederse Esmer yükselen ateşinden dolayı havale geçirebilirdi. Adamdan iyilik isteyip onu alnının ortasından vurmasını söyleyecek miydi acaba? Çünkü bu eziyete daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

Baharın serin havasına rağmen yemek masasını terasa kurdurmuşlardı, keşke ona fikri sorulduğunda soğuk hava deposunu tercih etseydi.

"Burada daha ne kadar bekleyeceğim?" diye soran Esmer eğer konuşmaya başlamasaydı gerginlikten dolayı eriyip gidecekti.

Elindeki çatalı bırakıp arkasına yaslanan Mehmet'in gözlerini kullanıp ona kesinlikle bir tür işkence uyguladığından Esmer neredeyse emindi. Fakat bu işten kaçışı yoktu. İki haftadır önce iyileşmeyi sonra da Mehmet'i bekleyip durmuştu. İkisine de itirazı yoktu ama artık bir şeyler duymak hatta yapmak istiyordu.

"Yemek bitene kadar buradayız."

"Soru geçiştirmekte hiç iyi değilsin."

"Sen de heyecanını gizlemekte."

Gerginliğinden kurtulmak için açtığı konu Esmer'i daha çok huzursuz edince derhâl ilk gündem maddelerine geri döndü. "Egonu zedelemek istemem ama beni heyecanlandırdığın falan yok. Şimdi buradan ne zaman kurtulabileceğimi söyler misin?"

"Heyecanının benimle ilgili olduğunu söylememiştim."

Esmer'in aklı da ağzı da aynı anda çalışmayı bıraktı. Bir süredir egzersiz yapmadığı için anlaşılan kendini gizleme yeteneği

azalmıştı. Çenesi kaldırdı ve gözlerini kıstı. Aşk iyi hissettirse de insanı zayıf düşürüyordu.

"Sen de gözlerini kırp, yoksa bir dakikanın sonunda göz pınarların kuruyacak."

"Yani aramızda bir çekim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben öyle bir şey söylemedim, bunlar senin sözlerin."

"Her erkek gibi benim de güzel kadınlara karşı zaafım var."

Mehmet bunu neden yapıyordu, keşke Esmer biraz cesaret örneği gösterebilseydi de ona artık durmasını ve onu gerçek olmayan şeylere inandırmamasını isteseydi.

"Erkekliğinle ilgili bir sorun yaşamadığın için senin adına sevindim," diyen Esmer de tıpkı adam gibi sırtını sandalyesine dayadı. "Şimdi soruma cevap verir misin? Artık iyi olduğuma göre buradan ne zaman kurtulacağım?"

Mehmet önce gözlerini kaçırdı fakat hemen sonra toparlanıp öne doğru eğildi. Neyse ki masa yeterince uzundu da Esmer'e nefes alacak alan kalıyordu.

"Buradan kurtulmaktan kastın, Singapur'a gitmek mi?"

"Anlamadım?"

"Sana daha önce anlattım. Buradasın, çünkü diğer tercihin Singapur'du."

Kaşlarını çatan Esmer artık öfkenin yavaş yavaş ona yaklaştığını hissedebiliyordu. Bir süredir her şeyden uzak, sessiz sakin günler geçirmiş ve özellikle öfkeden uzak durmuştu. Fakat şimdi tüm şiddetiyle geri gelmişti.

"Gerçekten ölmedim, beni bu şekilde sindiremezsiniz."

"Amacım seni sindirmek değil, korumak."

"Hah!" diyen Esmer ayağa fırlarken sandalyesi kulakları tırmalayan bir ses çıkartarak yere düştü. "Sana söylemiştim, benim

kaybedecek hiçbir şeyim yok. Şimdi ise bir hayatım bile kalmamışken korunmaya ihtiyaç duymuyorum."

Esmer'in ani duygu değişimi karşısında şaşırmayan Mehmet, onun ne zaman patlayacağını zaten merak ediyordu. Şimdi de cevabını almıştı.

"Sana verdiğim sözü yerine getirene kadar bekleyeceğin konusunda anlaşmıştık."

"Çok fazla söz veriyorsun ve onların boş olduklarını düşünmek için haklı sebeplerim var."

"İstediğini düşünebilirsin ama ben Sinan'la bir anlaşma yaptım, her şey bitene kadar burada kalacaksın," diyen Mehmet genç kadının aksine teker teker ve sakince konuşuyordu. Ancak bakışlarında ortasında bulundukları ormanı yakacak kadar ateş vardı. "Burada olma sebebini unutma! Kafanı dışarı çıkardığın an birine yakalanma ve alnının ortasından vurulma olasılığın çok yüksek. Ayrıca saklayacak şeyi olanlar ağabeylerin."

"Ağabeylerim benden ne saklıyor?"

"Aslında bildiğin bir şey."

"Nedir o?"

"İlla duymak zorunda değilsin."

"Bilmece gibi konuşma, lütfen. Her neyse duymak istiyorum."

"Pekâlâ, Sinan, babanın çetelerle işbirliği yaptığını ima etmek yerine açık açık söyledi. Üstelik bana açıklayamayacağı gerçek delilleri de varmış."

Esmer duyduklarına rağmen sakin ve soğukkanlı kaldı. Fakat suratına silah tutulmuş biri gibi afalladı. Duymaktan en çok korktuğu şeydi bu, bugüne kadar hep ima edilmiş ama kimse böylesine keskin ve net şekilde söylememişti.

Buz gibi bir yel ensesinden içeriye girdi ve tüyleri diken diken oldu. Avuç içleri terlemiş, kalbi göğsünün içinde büyümüştü.

"Bunu nasıl söylersin?"

"Ben, Sinan'ın sözlerini aktardım." Mehmet sakince ayağa kalktı ve suçlayan gözlerle ona bakan genç kadının önünde dikildi.

"Ona inandın!"

"Kimseye inanmış değilim, kendi araştırmalarım doğrultusunda kararımı vereceğim."

"Hayır, gözlerinde bir şey var."

"Haklı çıkışlarını, sıkılmanı ve şu anki isyanını anlıyorum ki bence iyi bile dayandın. Ancak bana biraz daha zaman vermelisin."

Başını sallayan Esmer elini önündeki sineği kovalar gibi hareket ettirdi. "Hayır, hayır! Bir şey biliyorsun, ne oldu? Ne öğrendin?"

"Beni zorlama, biraz daha zamana ihtiyacım var, dedim."

"Hayır, her neyse onu şimdi bilmek istiyorum."

"O zaman sana tek bir soru soracağım ve net bir cevap istiyorum."

Ellerini beline yerleştiren Esmer öfkeyle alıp verdiği nefeslerin arasında, "Hadi, sor," dedi.

Mehmet bir kez daha bakışlarını kaçırdı. Sanki soracağı şey yüzünden özür diler gibiydi. Sonra ellerini cebine koydu, omuzlarını kaldırdı ve gözlerini genç kadının gözlerine sabitledi.

"Kaybolan elli milyon doların peşine hiç düştün mü?"

Bu bir suçlama mıydı, yoksa Mehmet aradığı cevabı zaten bildiğini mi ima etmeye çalışıyordu, belli değildi. Ancak Esmer onun ne bildiğini ve ne düşündüğünü anlamıştı.

Mehmet'in az önce kalktığı sandalyeyi tutup hızla aralarından çekip tek adımla genç adamın yanına ulaştı. Çene kasları birbi-

üç geçmişti, o yüzden henüz konuşabilecek durumda değildi. Tüm gücüyle Mehmet'i sol omzundan itmeye başladı. Amacı ona zarar vermek, hatta yapabilirse canını acıtmaktı. Ne var ki Mehmet bir kaya kadar sağlamdı.

"Suskunluğun ve bu hareketinle paraya ne olduğunu bildiğin sonucuna mı ulaşmalıyım?"

"Cehenneme git, Mehmet Sancaktar!" diye bağıran Esmer arkasını dönüp gitmek için hamle yaptığında Mehmet önce davranıp onu kolundan yakaladı ve hızla kendine doğru çekti.

"Duymak sana acı veriyor, farkındayım ama konuyu sen açtın. Ayrıca madem gerçeklerin peşindeyiz o zaman hadi, her şeyi ortaya serelim."

Esmer acıyı hapsettiği kutuyu derinlere gömmüştü fakat şimdi Mehmet'in onu çıkarması yetmezmiş gibi bir de kapağını açmıştı.

"Babam. Parayı. Zimmetine. Geçirmedi."

"Biliyorum, hatta oldukça ulvi bir şekilde kullanmış." Mehmet, genç kadının kolunu bırakıp onu kucakladı ve göğsüne doğru bastırdı. "Ancak amacı ne olursa olsun yaptığının yanlış olduğunu sen de biliyorsun. Ama asıl yanlış, senin bunu bize söylememiş olman."

Mehmet araştırmaya parayla başlamıştı. Ortadan kaybolan elli milyon doları bulmanın zor olmayacağını düşünmüş ancak yanılmıştı. Öyle ki Pars bir ara yakılmış olabileceğini dahi söylemişti. Sonra şansları yaver gitmiş ve izini sürdükleri paraya ulaşmışlardı. Aynı dönemde adı açıklanmayan bir hayırsever tarafından terör saldırılarında yakınlarını kaybeden ailelere yüklü miktarda bağış yapıldığını keşfetmişlerdi. Devamında ise düğümü çözmekte zorlanmamışlardı. Bu bilgiyi Sinan ve Güçer'le paylaştığında onların da bildiklerini fark edince şaşırmamıştı. Ancak kendini Esmer'in bilmediğine inandırmaya çalışmıştı.

Mehmet'in şu anda hissetmesi gereken hayal kırıklığıydı. Fakat çaresizce kollarının arasına sığınmış olan Esmer'in titreyen bedeni ve döktüğü gözyaşları hayal kırıklığını örtbas etmişti.

Genç kadının akıttığı yaşlar Mehmet'in gömleğini ıslatmış ve sıcaklığı tenine ulaşmıştı. Kendine lanet okudu ve onu daha sıkı tutarak çenesini genç kadının başının üzerine koydu.

Kafasını kaldırmayan Esmer, "Paraya ne olduğunu babam ölmeden önce öğrendim," derken sesi de bedeni gibi titriyordu. "Elli milyon doları hazineye vermesi gerektiğini, çünkü onunla kaldırımların yenileceğini söyledi. Oysa kaldırımlar zaten vardı fakat o, ailelerin çektiği acıların yanında bir de maddi sorunlar yaşamasını istemiyordu. Bu kararı sadece beş saniyede almış ve uygulamakta bir an bile tereddüt etmemiş."

"Bu konuyu onunla konuştun mu?"

"Hayır, Recep amcama anlatırken duydum ve benim bildiğimi hiçbir zaman öğrenmedi. Zaten o konuşmadan kısa süre sonra da istifasını verdi."

İtirafından sonra geri çekilmek istediğini belli edercesine Esmer ellerini adamın göğsüne koyduğunda, Mehmet onu serbest bıraktı. Gitmek için özgürdü ancak avuçları sanki oraya yapışmış gibi ellerini çekmedi, çekemedi. Tamamen Mehmet'in sihri altındaymış gibi büyülenmiş hissediyor ve adamdan uzaklaşamıyordu. Acısı çok büyüktü ve onu dindirmeye ihtiyacı varmış gibi Mehmet'ten medet umuyordu.

Ne olduğunu anlamak istercesine Esmer'in gözlerine bakan Mehmet onun gidemediğini anladı. Etraflarındaki her şey dönüyor ama onlar nefes dahi almadan yokluklarını gidermek istercesine birbirlerine bakıyordu.

Hiç tereddüt etmeyen Mehmet bileklerinden tutup kendine yaklaştırdığı Esmer'in sessiz dileğini yerine getirmek için başını eğip onu öptü.

Dudakları birbiriyle buluştuğunda bu da öncekiler gibi doğmuydu ama narin olduğu söylenemezdi. Bütün tadını almak için ağzının içini genç kadının dudaklarıyla doldurdu.

Esmer'in büyük bir gürültüyle atan yüreği ağrımaya başladı. Dizlerinin titremesine rağmen aynı tutkuyla onu öpebilmek için parmak uçlarında yükselip Mehmet'e tutundu. Her şeyi unutmak, sadece Mehmet'i düşünmek ve hissetmek için zihninde ne varsa boşalttı.

Birbirlerine dokunmaya ve öpmeye devam ederlerken sertlik de öfke de azaldı. Yerini şiddetli bir açlığa bıraktı. Mehmet onu saçlarından çekip başını yana çevirdiğinde tüm güzelliğiyle ortaya çıkan boynunu öpmeye ve oyunlar oynamaya başladı.

Adam etini dudaklarının arasına alıp emdiğinde, Esmer sanki elektriğe kapılmış gibi titredi. "Ah!" diye inlediğinde, Mehmet çenesini tutup başını kaldırdı. Esmer'in arzuyla yanan gözlerinin içine baktığında kendisinin de öyle göründüğüne emindi.

Aralarında isimlendirmedikleri ama karşı da koyamadıkları bir çekim vardı. Mehmet yarın ne hisseder ya da ne düşünür bilmiyordu. Ancak şimdi Esmer'i istiyordu, hem de gözünü kararacak kadar çok istiyordu.

Kısık sesle, "Kararını ver," diye fısıldadı ve Esmer'in vereceği cevabı bekledi.

Esmer'in titreyen bedeni ve dörtnala koşan kalbi kararını vermiş olsa da aklı ona yapma diyordu. Ayağını kaldırdı ve geriye doğru bir adım atmak istediği sırada bir şey onu durdurdu. Bakışlarını adamın gözlerinden dudaklarına doğru kaydırdı.

Mehmet'in kollarında olmak, tenini teninde hissetmek istiyor, hatta bunu hiçbir şeyi arzulamadığı kadar çok arzuluyordu. Bu adama âşıktı, eğer hayatta yanlış yapmak için tek bir şansı varsa onu da Mehmet'le yaşamaya gönüllüydü.

Ani bir hareketle ayağını tekrar yere koydu ve parmak uçlarının üzerinde yükselip neredeyse Mehmet'le yüz yüze geldi. Büyük ihtimalle adama daha çok âşık olacak, onu daha çok isteyecekti. Tabii böyle bir şey mümkünse...

Düşünmeye ara veren Esmer bugüne kadar aklının verdiği talimatları uygulamıştı, şimdi kalbinin isteklerini yerine getirme zamanıydı.

Büyük bir tutkuyla Mehmet'i öpmeye başladı. Farkında olmadan inliyordu. Mehmet de beklediği cevabı almış gibi kollarını genç kadının ince beline dolayıp ona sıkı sıkı sarıldı ve Esmer'in öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verdi. Mehmet onu kucaklayıp yatak odasına doğru giderken Esmer hayatındaki tüm yalanları ve kaybettiklerini unutmuştu.

Gözlerini açar açmaz gördüğü şey ilk Mehmet oldu. Tıpkı Esmer gibi o da çıplaktı ve ince çarşafın altında bedenleri hâlâ birbirine değiyordu. Adam kocamandı ve kolunu genç kadının beline dolamış hâlde tüm gece olduğu gibi onu kendine yakın tutuyordu. Üstelik gözleri de açıktı ve o da Esmer'i seyrediyordu.

Bu anın hiç bitmeyeceğine çaresizce inanmak istedi. Ancak Esmer inanç sıçramaları konusunda iyi değildi. Söz konusu olan kalbiydi ve zaten elinde de bir tek o kalmıştı.

İlk konuşan olmak istemediği için sessiz kaldı, ne var ki adamın da bir şeyler söylemeye niyeti yokmuş gibi duruyordu. O

yüzden bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Zaten kelimelere de ihtiyaçları yoktu. İkisinin yüzündeki tatminkâr ifade hislerini yeterince belli ediyordu. Ancak gecenin kararını ona bırakan adamın bu andan sonra ne yapacağını kestiremeyen Esmer rüyanın bitip kâbusa dönüşmesinden korkuyordu.

Dağların ardından yükselen nisan güneşi yataklarına kadar ulaşmıştı. Parlak ve bembeyaz bir sabahtı. Keşke hep böyle kalabilseydiler. Çünkü Esmer korkularına rağmen hiç tatmadığı şekilde huzurluydu, zihni açık ve mutluydu. Kendini aşka doymuş ve rahatlamış hissediyordu.

Yüzündeki mutlu gülümsemeyi bastırmayı başaramamıştı, zaten iyi ki yapamadı. Onun gülüşüyle birlikte aniden hareketlenen Mehmet onu kendine çekip öptüğünde yersiz korkularından da arınmış oldu.

Esmer'in her hücresi aşkla doluydu, kendini daha önce hiç böylesine canlı hissetmemişti. Ancak, "Bana neden söylemedin?" diyen Mehmet'in sorusuyla daldığı düşlerden sıyrıldı.

"Önemli olmadığını düşündüm, hem bu seni durdurmadı."

"O anda durabilecek bir adam varsa saygıyla önünde eğilirim."

"O zaman neden şimdi bunu konuşuyoruz? Merak etme, başına kakacak değilim."

"Senin için ilkti ve bu yüzden özel olmasını sağladım."

Bütün gece boyunca ne yaptığını hatırlatırcasına Esmer'in kasları ağrıyla isyan ediyordu. Yine de doğrulup yüzünü Mehmet'in yüzüne yaklaştırdı. "Yeterince özeldi."

Mehmet anlamlı şekilde ona baktı ve sonra burnunun üzerine küçük ve yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir sorun yok, öyle değil mi?"

"Hayır, her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyen Mehmet onu yeniden öpmeye başladığında Esmer içinde yükselen ateşin sıcaklığını hissetti. Kalbi deli gibi çarpıyor, ciğerleri şişip iniyordu. Bu hissettiği en inanılmaz şeydi. Aklını kaybetmeye yaklaşmış olması bile onu durdurmaya yetmiyordu. Esmer'in güzel ve dolgun göğüsleri genç adamın sert ve kaslı bedenine sürtünüyordu. Derken narinlik sona erdi ve devreye tutku girdi.

Gözlerini kapatan Esmer'in göz kapaklarının ardında renkler uçuşuyordu. Önce ateş bastı, sonra ayazda kalmışçasına ürperdi. Ama bunun sebebi acı veren zevkin şiddetli dalgalarıydı. Çünkü bu hastalık gibiydi, hep daha çoğunu istiyor, doymuyor ve yetmiyordu.

Adamın dudakları olduğu kadar elleri de becerikliydi. Esmer ona daha yakın olma isteğiyle mücadele edemedi ve belini yukarı doğru kaldırdığında fırtınaya kapılmış gibi uçup gitmekten korkarak iki eliyle çarşafa tutundu.

Mehmet'in vücudunun onunkinin üzerindeki baskısı heyecan vericiydi. Kor gibi yanan gözlerindeki ateşin sebebinin kendisi olduğunu bilmek de öyle.

Odanın içini dolduran şehvetin gücü camları titretecek kadar yoğundu. Sanki tüm gece boyunca birbirlerinin tadına bakan onlar değilmiş gibiydiler.

Mehmet önce genç kadının göğüs ucuyla dans eder gibi diliyle onun sertleşip büyümesini sağladı, sonra da ağzının içini göğsüyle doldurup minik ısırıklar almaya başladığında Esmer çığlık attı. Mehmet de ondan istenileni yerine getirmeye istekliydi.

Duygu ve romantizmi bir kenara bırakmışlardı, daha ilkel ve vahşiydiler. Mehmet onunla öyle oyunlar oynuyordu ki sanki genç kadının tüm hassas noktalarını ezberlemişti.

İçindeki arzu ağrı vermeye başladığında dayanamayan Esmer, "Hadi!" diye inledi. Ancak boğazı o kadar kurumuştu ki sesi bir kâğıdı yırtabilirdi.

Mehmet suskunluğunu, "İste benden," diyerek bozarken sesi zayıf ve boğuktu.

"Lütfen!"

Genç kadının kulak memesini emip tekrar bıraktı ve kulağının içine doğru, "Ne lütfen?" diye sordu.

"Dayanamıyorum, bitir artık şu işi."

"Yalvarıyor musun?"

Bu denli zayıfken güçlüymüş gibi davranmazdı. Esmer, "Yalvarıyorum," diye inlediğinde Mehmet de genç kadının arzusunu yerine getirdi.

Birleşmelerinden dolayı oluşan memnuniyetle önce inlediler, sonra da yüzlerinde anlamlı bir gülümseme belirdi.

Vücut ısıları o denli artmıştı ki ikisi de birazdan alev alabilirdi. Bedenleri terlemiş ve adrenalin onları doruğa çok yaklaştırmıştı. Mehmet'in hareketleri hızlanınca, Esmer tırnaklarını adamın koluna sapladı. Bacakları kasılıp bedenindeki titremeyle birlikte içinde bir ateş patladı ve o anda Mehmet'le birlikte zirveye ulaştılar.

Hissetmek yaşamaksa Esmer yaşıyordu. İliklerine ve benliğine varırcasına hem de... Sonucu ya da sonrası ne olur bilmiyordu ancak yüzündeki aptal sırıtış birçok şeyi açıklıyordu. Çünkü onun hissetmeye, teselli ve yakınlığa ihtiyacı vardı. Sevdiği adama bir nefes kadar yakın olmak, onun kalbinin kendi göğüs kafesinde atması ve tabii tutkulu bir sevişme sonrasının sabahında sanki ilk kezmiş gibi o anları tekrar yaşamak, ihtiyaçlarını yeterince karşılıyordu.

Geçirdikleri gece her ikisinin de zihnini temizlemişti. Özellikle Mehmet şimdi daha net düşünebiliyordu. Esmer'le yan yana geldiğinde ona sahip olmanın nasıl hissettireceğini düşünmek sorun hâline gelmeye başlamıştı. Hem cevabı merak ediyor, hem de kendini ciddiyetsiz olmakla suçluyordu. Cevabını almıştı ancak bir şey değişmemişti. Aralarındaki tensel çekim devam ediyor ve yine ona dokunmak için katıksız bir istek duyuyordu.

Parmakları arasında tuttuğu çay fincanını masaya bırakıp arkasına yaslandı. Uzun zamandır aç bırakılmış gibi kahvaltı eden Esmer'e baktı ve yüzündeki ifade yumuşadı.

"Bana bakmayı keser misin, lütfen!"

Mehmet gerçek bir merakla, "Neden?" diyen sordu.

"Ne demek neden?"

"Sırf soru sormuş olmak için sorduğunu düşünmeye başlayacağım."

"İyi de, 'Bana bakmayı keser misin?' diye ricada bulunan birine neden diye sorulmaz, ona bakmayı bırakırsın."

"Bence sorulur," diyen Mehmet elini uzatıp parmaklarını Esmer'in çıplak kolunda gezdirmeye başladı. "Aklına edepsiz şeyler getirdiği için mi, yoksa gerçekten rahatsız olduğun için mi, bakışlarımı çekmemi rica ediyorsun?"

Esmer gece boyunca harcadığı efordan dolayı bir kurt kadar aç olmasına rağmen Mehmet'in sorusuyla birlikte midesi düğümlendi ve tüm iştahı kapandı.

"Cevap hangisi olursa olsun, sonuç değişmiyor."

"Bence değişir, çünkü eğer senin cevabın ilkiyse benimki hayır, sana bakmayı kesemem."

Hava sıcaklığı bir anda artmış olmalıydı ki Esmer terlediğini hissetti. Ah, tabii bir de yanakları vardı, onları göremiyordu ama kırmızının tüm tonlarını aldıklarına emindi.

"Senin katılman gereken bir toplantın falan yok mu?"

"Hayır, bugün buradayım."

"Öyle mi?" diye soran Esmer tabağını ileriye ittiğinde Mehmet de parmaklarını çekti.

"Ama boşuna heyecanlanma, Pars ve Hasan gelecek," diyen Mehmet nasıl söyleyeceğini düşündüğü haberi tek seferde söyleyip kurtuldu.

İki adamın adını duymasıyla birlikte Esmer diğer tüm duygularını bastırdı. "Buna çok sevindim, sanırım nihayet bir şeyler duyabileceğim."

"Dilerim duymayı umduğun şeyler söylerler."

Mehmet'in temennisiyle birlikte sırtından korku dolu bir ürperti geçince Esmer onu bastırmak için tüm bedenini kastı. Ne duyacaktı? Ya da duyduklarına inanmak zorunda kalacak mıydı? İki sorunun cevabından da korkuyordu, hem de düşündükçe nefesi kesilecek kadar çoktu korkusu.

Ne yazık ki Esmer bir kere daha acı gerçeğine geri dönmüştü. Kadın olmak, âşık olmak, seks yapmak, hatta ölmek bile işine yaramamıştı.

KIRMIZI

Cesur, enerjik, tutkulu Kırmızı, aşkın, öfkenin,
arzunun ve tehlikenin rengidir.
Aşkı kelimelere dökmeden anlatmanın şeklidir kırmızı
Yalnızlığı özgürlük sanmaktansa aşka esir olmaktır
yaşamak. Hissetmek, hissettiğinin peşinden gitmek,
savaşmak ve asla vazgeçmemek

Bazen de kendin için değil, onun için vazgeçersin her
şeyden. O da aşkın öteki yüzüdür Acıtır hatta kanatır
ama asla aşk bitmez.

9. BÖLÜM

ESMER EN ÇARESİZ ANINDA AŞKA SIĞINMIŞTI. Ancak bundan sonrası için ne dileyebilirdi ki? Sonsuza dek mutlu yaşadılar mı? Ah, bunun için bir dilekten çok daha fazlası lazımdı. Onun gerçek bir hayatı yoktu, Mehmet'in hayatıysa Esmer'e birkaç beden büyüktü.

Dakikalardır telefonla konuşan, üst üste birilerini arayan Mehmet odanın köşesine konumlandırılmış masada otururken Esmer gözlerini kırpmadan bakıyor olmalıydı ki adam bunu hissetti ve başını kaldırdı. Adam birçok işi halletmiş ama her defasında aldığı evrakları yerine bırakmıştı, öyle ki masası ilk oturduğu hâlinden daha düzenliydi. Üstelik en az beş kişiyle farklı şeyler konuşmuş ama ses tonu hep aynı kalmıştı.

Telefonu kapatan Mehmet dayanamayıp ahenksiz bir sesle, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

Esmer eliyle Mehmet'i baştan aşağı işaret ettikten sonra, "Bunu," dedi. "Çok korkunç."

"Korkunç olan ben miyim?"

"Hayır, kontrol manyaklığın. Sanki etrafındaki cansız eşyal ra bile hükmediyorsun."

"Öyle mi? Farkında değilim," diyen Mehmet etrafına bakındı Düzeni seviyordu ama kontrol manyaklığı suçlamasıyla ilk def karşılaşıyordu.

"Neyse bu senin sorunun, Hasan ile Pars nerede kaldı? Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Mehmet cansız eşyalarla bir derdi olmadığını kanıtlamak istercesine elinde tuttuğu kâğıdı yeniden dosyaya koymak yerine masanın ortasına bırakıp, "Söylenmeye devam edecek misin?" diye sordu.

"Söylenmiyorum!"

"Evet, küresel ısınma denilen şey de koca bir yalan."

"Ah, ne kadar da eğlencelisin!"

"Sen aksini söylesen de ben daha önce sana ikimizin birlikte iyi eğlenebileceğimizi söylemiş, son olarak da bu sabah sana bunu ispat etmiştim."

"Bela mı arıyorsun?"

"Aramama gerek yok, sen karşıma çıktığın gün belamı buldum zaten," diyen Mehmet sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Ancak oraya ait olmadığı her hâlinden belli olan kâğıt parçası sanki onu alıp yerine koyması için Mehmet'e yalvarıyordu.

"Birincisi beni hayatına dâhil eden sendin ve ikincisi onu yerine koymalısın."

Mehmet olduğu kişi yüzünden hesap verecek değildi, üstelik şu anki konuları o değil, Esmer'di. Ayaklarını altına almış oturan genç kadın her an kopacak bir lastik kadar gergindi. Onun bu şekilde kalmasına daha fazla dayanamayınca, zaten düzgün olan kravatını düzeltip kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve masaya,

duvbu doğrusu istenmeyen kâğıt parçasına arkasını dönüp genç kadının yanına doğru ilerledi.

Zarifçe yanına oturduğu Esmer için Mehmet'le tensel temas çok tehlikeliydi. Kıvrılıp onun kucağına sığınmak gibi hayaller kuruyordu, oysa az sonra duyacaklarına odaklanmak için açık bir zihne ihtiyacı vardı. Ne var ki geç kalmıştı. Mehmet'in güçlü bedeni onu bir kez daha serseme çevirmiş, kaslı kolları çelik kalkan gibi Esmer'i sarmış ve sıcaklığı giysilerini de aşıp içine işlemişti.

Kendini güçsüz hisseden Esmer kaybolmaktan korkarcasına adamın pazılarını kavradığında, Mehmet başını kulağına doğru eğerek, "Endişelenme," diye mırıldandı. Sıcak nefesi Esmer'in teninin ürpermesine ve tüm tüylerinin havalanmasına sebep olması yetmezmiş gibi Mehmet bir de dudaklarını küçük çukura değdirip yumuşakça öptü. Esmer her ne kadar titrese de aslında adamın öpücüğünde şehvet değil, şefkat vardı.

"Zenginden alıp fakire veren ya da iyiyi korumak için kötüyü cezalandıran biri bence kahramandır," diyen Mehmet genç kadının yüzünü görebilmek için geri çekildi.

"Yine Robin Hood meselesi mi?"

"Hayır, ben babandan bahsediyorum."

"O iş pek öyle olmuyor."

"Eğer onun suçlu olmasından korkuyorsan, bunu yapma. O, tüm dünya için düşman olsa da önemli olan senin hissettiklerin ve onun nasıl bir baba olduğu."

Cevabın bu olduğunu bilse de duymak onu daha az acı verici yapmıyordu. Esmer de acısına karşılık gözlerini kapattı ve yüzünü buruşturdu. "O harika bir babaydı."

"Sevdiklerimizi oldukları kişiden dolayı severiz. Onlara kızar, yargılar, eleştirir, hatta suçlarız. Ama sevmeye devam ederiz.

Muammer Öztürk'ün asıl ve ilk görevi sana, sizlere baba olmaktı bunu da en güzel şekilde yerine getirdi. Ben bu araştırmayı onu aklamak için değil, seni rahatlatmak için yapıyorum. Sen yeniden yaşa ve babanı sevmeye devam et diye."

"Hastanede öldüğümü sandığımda ya da zaten öldüğümde beni babam karşıladı. O an bile gülümsüyor ve sevgisi beni ısıtıyordu. Ama sonra beni almadan ortadan kayboldu."

"Bir insanı, ailesinden daha çok kimse sevemez, düşünemez, üzülemez ve kızamaz. Bin kere olsa binincisinde de affedersin."

Başını kaldıran Esmer ıslanmış gözlerini Mehmet'in gözlerine dikti. Bu bir ateşti, onu bir an bile terk etmeyen korkunç bir açlık. Fakat orası, adamın gözleri onun cennetiydi. Günahlarının vebalini çektikten sonra ona bahşedilen ödüldü.

Adamın güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına yumuşacık, çekingen bir öpücük kondurduğunda hissettiği duygu yoğunluğuyla, "Seni Seviyorum," demek istedi. Ancak dilinin ucuna kadar gelen kelimeler kurşun gibi ağırlaşmış ve dudaklarına ulaşamadan durmuşlardı. O anda duyacaklarının bir önemi de kalmamıştı. Mehmet'in dediği gibi, babası her ne yapmış olursa olsun hep onun babası olarak kalacaktı. Bundan sonrası için tek dileği, bir gün Mehmet Sancaktar'ın gözlerine bakarak ona âşık olduğunu söyleyebilmekti.

Pars ve Hasan ellerinde bavulu andıran evrak çantasıyla birlikte geldiğinde Esmer yine de endişeleneceğini sanmıştı. Ancak adamlar içeri girdiğinde aslında öyle olmadığını hissetti. Mehmet'in dediği gibi, sonuç ne olursa olsun Muammer Öztürk her şeyden önce onun babasıydı. O her şey ya da hiçbir şey

bile olsa Esmer'e en iyi şekilde babalık etmişti. Lakin bilmek istiyordu. O gece ne olduğunu ve başına gelenlerin sebebini bilmesi gerekiyordu.

Neyse ki adamlar hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu ki onların da heyecanlı ve istekli oldukları hallerinden belliydi. Çıktığı avdan başarıyla dönen iki avcıdan farkları yoktu.

Pars tabletini alırken, Hasan da ikiye katlanmış panoyu açıp büyüttü ve herkesin görebileceği şekilde geriye doğru çektiği sandalyenin üzerine koydu. Bu arada bir ihtiyaçlarının olup olmadığını soran hizmetçiye, "Ben çağırana kadar kimse buraya gelmesin," diye talimat veren Mehmet de yerine geçti.

Hasan ve Pars'ın karşısına oturan adam, dikilmeye devam eden Esmer'i bileğinden tutup yanına çekti ve onun da yerine oturmasını sağladı. Ancak elini bırakmadı. Teminat verircesine avuçlarına aldığı zarif eli kendi kucağında tutup adamlara döndü. "Hadi, başlayalım."

"Tabii, efendim," diyen Pars her zamanki kendinden emin sesiyle konuşmaya başlamış ama susmamıştı. "Araştırmaya en baştan başladık. Çetelerin kimler olduğu zaten sır değildi. Sonra Başkomiser Muammer Öztürk'ün ekibiyle görüştük. Adamların hemen hepsi ezberlemiş gibi aynı hikâyeyi anlattı. Aslına bakılırsa siz devreye girip amirlerine bizimle konuşmaları için talimat verdirmeseydiniz tek kelime bile etmezlerdi."

"Ancak içlerinden sadece biri aynı hikâyeyi anlatırken kısa ama farklı bir cümle kurdu." Araya giren Hasan daha heyecanlıydı ve bir an önce sonuca varmak istiyordu. Fakat yeniden söz alan Pars onunla aynı fikirde değildi.

"Uzun zamandır Narkotiğin başına dert olan iki çetenin kimliğini kısaca hatırlatmak gerekirse; ilki Irak kökenli, kendilerine

EFSO diyorlar, Türkiye'ye soktuğu uyuşturucuyu pazarlıyor v kazandığı parayı terör örgütüne aktarıyorlar. Bu o zaman da, şim di de bilinen ama ispat edilemeyen bir durum. Satın alım işlemin yapacak taraf ise yeraltı dünyasının lideri konumunda. Malı alı ve küçüklere dağıtır. Beş yıl önceki lideri öldürüldü, yerine geçen kişi tutuklu. Fakat oğlu işleri devam ettiriyor. Kısacası, Başkomi ser Muammer Öztürk büyük bir iş peşindeydi. Bu yüzden bilinenin aksine tam dört yıl boyunca EFSO'nun izini sürmüş ve son yıl onlara ulaşmayı başarmış."

"Dört yıl mı?" diye soran Mehmet şaşırmıştı ama onun şaşkınlığı Esmer'inkinin yanında önemsiz kalıyordu.

"Yani babam Narkotik Şube Müdürü olur olmaz onların peşine mi düştü?"

"Tarihler öyle söylüyor," diyen Pars anlatmaya devam etti. "Ve tüm uğraşlarının sonunda içeriye köstebek sızdırmayı da başarmış, hem de iki tane."

Nabzı sınırları zorlamaya başlayan Esmer, Mehmet'in elini sıkıp ona tutunmaya çalıştı.

"O zaman, babam onları neden... Yani onların kaçmasına neden izin versin ki?"

Başıyla genç kadının sorusunu onaylayan Hasan açtığı panonun üzerindeki notları göstererek, "Gerçekten çok uğraşmış. İnsan kendine, 'O kadar uğraştıktan sonra neden onların kaçmasına göz yummuş olsun ki?' diye sormadan edemiyor." dedi ve devam etti. "O geceden iki yıl önce, Türkiye genelinde eş zamanlı bir operasyon düzenlemişler ve yakaladıkları küçük çetelerle pazarlık yapmışlar. Yılanın başı olarak gördüğü EFSO'yla ilgili verecekleri bilgi karşılığında ceza indirimi alacaklarına dair adamlara teminat vermiş. Bir kısmı kabul etmemiş, bir kısmı zaten bilgi sahibi değilmiş, geri kalan kısımsa ne biliyorsa söylemiş."

Hasan kendi el yazısıyla aldığı notlarda yazılanlara dikkat çekmek için birini alıp okumaya başladı. "Gaziantep'te Kara Osman olarak bilinen satıcı, Mardinli birinden bahsetmiş: Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin lideri Çelimsiz İbo. Aynı isimden üç kişi daha bahsedince ikinci ama gizli bir planla Çelimsiz İbo'nun çetesine bir polis sızdırılmış. Çünkü adam tüm Güneydoğu Bölgesi'nin lideri ve EFSO'ya en yakın kişi." İzleyicilerinin heyecanı Hasan'ı da etkisi altına almıştı, kelimelerinin arasında boşluk bırakmadan anlatmayı sürdürüyordu. "O köstebeğin sayesinde başka bir polis EFSO'nun içine girmeyi başarmış. Sonra da yakında büyük bir satış olacak diye haber gelmiş. Haklarında oldukça kalın dosyalar hazırlanmış ve baskın için tüm hazırlıklar kısa sürede tamamlanmış."

"Peki, köstebeklere ulaşabildiniz mi? Kimlermiş?"

"Hayır, efendim. EFSO'nun içine sızan köstebek polisin takas yapılan geceden üç gün sonra ensesinden vurulmuş cesedi bulundu. Diğeri yani Çelimsiz İbo'nun çetesine sızan köstebekse Esmer Komiserin kaçırılmasından bir süre sonra gizli görevdeyken şehit düşmüş."

"Yani ilki infaz mı edilmiş?"

"Durum onu gösteriyor." Mehmet yeni bir soru sormayınca ve Esmer sükûnetini sürdürünce adam konuşmasına devam etti. "Operasyon aşamasına geri dönersek; takas yapılacak olan yerin, günün ve saatin bilgisi gelmiş. İzmir ve Ankara'dan destek personel isteyen Başkomiser Muammer Öztürk en iyilerinden oluşan beş ayrı ekip kurmuş."

Esmer kayıtsız bir ifadeyle anlatılanları dinliyordu. Ancak omuzları gerilmiş hâlde nefes almayı bırakmıştı.

Bilgisayar ekranını seyircilerine doğru çeviren Pars bundan sonrasını kendisinin anlatacağını belli edercesine boğazını temizledi. "Burası takasın yapıldığı Beykoz'daki eski ve terk edilmiş rakı fabrikası. Ekip altı saat öncesinde yerini alıp beklemeye başlamış ve tam da belirtilen saatte EFSO üyeleri, ardından da alıcılar gelmiş. Onlar içeri girdikten on dakika sonra Başkomiser Muammer Öztürk operasyonu başlatmış. Fakat onlar içeri girene kadar deniz kenarında olan fabrikanın sahil tarafında bekleyen bota binen adamlar açılan ateşe karşılık vermişler. Maalesef binanın o tarafı için yeterince önlem alınmadığı için kaçmayı başarmışlar. Sarıyer sahiline ulaştıklarında onları bekleyen minibüse dolup sırra kadem basmışlar. Ancak geride iki çanta bırakmışlar. İkisi de açıkmış ve içindekiler masanın üzerine dağıtılmış hâldeymiş. Büyük ihtimalle hemen öncesinde parayı ve uyuşturucuyu kontrol ediyorlarmış."

"Anlamadım," diyen Esmer doğru düzgün düşünemiyordu. "Neden? Yani anlattıklarınıza göre babam ne gerekiyorsa onu yapmış. Hatta fazlasını bile yapmış."

"Haklısınız, onları yakalamak için çok uğraşmış."

"Devamında söyleyemediğin 'ama'nın ne olduğunu anlat, lütfen."

Başını eğen Pars'ın kendinden eminliği azalmıştı. "En başta farklı bir cümle kurduğunu söylediğim ekipteki polis, 'İçeri girmek için beklenilen on dakika çok hatalı bir süreydi,' dedi."

"Aslında en doğru süreymiş. Çantalar açılmış ve pazarlık başlamış."

Esmer'in yorumunu karşılıksız bırakan Hasan araya girdi. "Ama bu hikâyedeki en çarpıcı şey, hiç kimsenin infaz edilen köstebekten bahsetmemiş olması. Onun varlığını şans eseri öğrendik."

"Haklısın, ben de hiç ikinci bir köstebekten bahsedildiğini duymadım."

"Sanıyoruz, ölüm şeklinden dolayı varlığı gizlendi. Fiyaskoyla sonuçlanan operasyonun ardından korumayı başaramadıkları arkadaşlarının ölüm şekli fazla ağır."

Esmer anlatılanları ve yapılan yorumları dikkatle dinlese de ikna olmamış gibi sessizliğe bürünmüştü. Onun aklından geçen soruları neyse ki Mehmet dile getiriyordu. "Tüm bu süreci Uğur, Sinan ve Güçer biliyordur. O zaman neden Sinan bana açık açık babasının adamların kaçmasına izin verdiğini söyledi? Paradan dolayı mı? Yoksa onlar da mı on dakika beklemenin hata olduğunu düşündükleri için buna inanıyorlar?"

"Para ve uyuşturucu merkeze götürülmüş. Fakat incelenmek için laboratuvara ulaşmadan elli milyon dolar kaybolmuş. Ancak sonrasında Başkomiserin parayı alıp dağıttığını herkes biliyor ama kimse hakkında konuşmuyor."

Pars bir kere da susup bakışlarını kaçırınca Esmer yine şaşıracağı, hatta üzüleceği bir gerçekle karşı karşıya gelmek zorunda kalacağını anladı. Duyacaklarına kendini hazırlarcasına sıktığı çenesini ve omuzlarını kaldırdı.

"MİT'in bu olayı araştırmak için kurduğu ekibin başı Sinan Öztürk'tü. Parayı alıp dağıttığını öğrendiği Muammer Öztürk'ün istifa etmesini isteyen kişi de oydu."

Esmer'in yüzündeki şaşkın ve kafası karışık ifadeden ne düşündüğü anlaşılıyordu. "Babamın sonunu ağabeyim mi hazırladı?"

"Hayır, o görevini yerine getirdi." Mehmet'in sesi keskindi ve genç kadının onu iyice anlaması için her kelimenin üzerine basarak konuşuyordu. "Eğer paraya ne olduğunu bildiği hâlde sessiz kalsaydı o zaman asıl suçlu o olurdu."

"Sinan, babama bunu nasıl yapar? Onun yok olmasına giden yolu nasıl açar? Hem babamla yüzleşen Recep amcaydı, o değil." Düşünceleri kovandan fırlayan arı sürüsü gibi Esmer'in zihnine üşüşmeye başlamıştı. Ancak her şey kopuk kopuk ve çok şiddetliydi. Bir an nefesi kesilir gibi olduğunda, Mehmet elini bırakıp onu omuzlarından yakaladı.

"İyi misin?"

Başını sallayan Esmer, "Hayır," dedi. "Bir şey var onu kaçırıyorum?"

"Adamları yakalayamadılar, uyuşturucu imha edildi ve para çalındı. Bu hikâyede akılda kalan şeyler bunlar. Dolayısıyla da parayı alan Başkomiser olunca tüm suç da ona kalmış ancak unutulan bir şey var. EFSO terör örgütünün peşine düşmek için ödenek isteyen, onları gündeme getiren kişi de babanızdı. Onları yakalamak istemese kendi rızasıyla böyle bir operasyona kalkışmazdı."

Hasan'ın açıklaması yapılabilecek en makul ve mantıklı açıklamaydı ama tatmin etmeyen, hikâyede eksik olan şey neydi? Bu sorulabilecek en doğru soruydu fakat bir cevabı yoktu.

Muammer Öztürk oğullarına, oğulları da ona tapardı. Onların arasındaki sadece güçlü bir sevgi bağı değildi, çok daha fazlasıydı. Evet, parayı o almıştı ama zimmetine geçirmemişti. Hain olmakla hırsız olmak arasında çok büyük bir fark vardı ve bunu en iyi bilenlerin başında da ağabeyleri geliyordu. Buna rağmen babalarının hırsız değil de hain olarak bilinmesine neden izin veriyorlardı?

Bunca zaman Esmer, ağabeylerinin kendi hayatları için böyle davrandıklarına inanmış ve onların haklı olduğunu fısıldayan

mantığını susturmak için çok çabalamıştı. Ama babalarının suçsuz olduğunu bile bile buna göz yummaları çok ileri gitmekti.

Kafası planlarla, içi de korkuyla dolu olan Esmer boş çuval gibi terastaki koltuğa çöktü. Hasan ve Pars iyi iş çıkarmışlardı. Onların ve tabii Mehmet'in sayesinde beş yıldır onu saran menyeneden kurtulmuştu. Öfkesi, hiddeti ve mağlup olma duyguları kaybolmuş yerlerini kırgınlığa bırakmıştı.

Ormanın içinde esen rüzgârın dallara çarpıp çıkardığı ses ruh hâlini yansıtıyordu. Zihninin bir tarafı karanlıkta kalmıştı ve kafasının içinde anlayamadığı sesler uğuldayıp duyuyordu.

Başını arkaya doğru atıp gökyüzüne baktı. İçindeki ürkütücü karanlığa rağmen orası aydınlıktı. Cevap almayı dilercesine, "Ne oldu baba? Neyi göremiyorum?" diye sordu. Karşılık gelmeyince gözlerini yumdu ve akmak için sıraya giren yaşlarını geri göndermeye çalıştı.

O bir polisti, adalet için yetiştirilmişti. Fakat Mehmet'in söylediği gibi her şeyden önce o bir evlattı ve ailesini hatalarıyla sevmeye devam edip onları olduğu gibi kabullenmeli miydi?

Kendine sorduğu sorunun yanıtını bulabilmek için hızla çalışan aklını susturdu ve yüreğini dinledi. Önce onu karşılayan sessizlik oldu. Sonra ise aradığı cevabı yine kendisi verdi.

Ne oldukları, kim oldukları önemli değildi. Onlar ailesiydi; aynı duyguları hisseden, aynı karında can bulan, aynı çatının altında gülüp ağlayan... Onları sevmekten vazgeçemezdi.

Hâlâ kırgındı ama aynı zamanda mutluydu. Sanki kaybettiği ailesine yeniden kavuşmuş gibi hissediyordu. Babası doğru olduğuna inandığı şeyi, Sinan da işinin gereği neyse onu yapmıştı.

Esmer her ikisinin de yerinde olsaydı farklı davranırdı diye onlara kızmaya hakkı yoktu. Onun kızdığı, sorduğu neden sorusuna alamadığı cevap yüzündendi. Bir polis için hırsız ve hain olmanın farkını bile bile neden bunu yapıyorlardı?

"Birileri gülümsüyor mu?" diye soran Mehmet'in sesiyle birlikte gözlerini açtı ve başını ona doğru çevirdi.

"Gülümsüyorum, değil mi?"

"Neyse ki tek seferde yanıtlamanı beklemiyordum."

"Bu bir soru muydu? Bana daha çok ne yaptığını görüyorum ifadesi gibi geldi."

Ona anlamlı bir bakış gönderen Mehmet, "Doğru," dedi. "Senin de yapman gereken beni teyit etmekti."

"Bir dahakinde aklımda bulundururum."

Esmer'in yeşil gözleri Mehmet'in görmek istediği gibi ışıldıyor olsa da bakışlarında yer edinen hüzün hâlâ varlığını sürdürüyordu.

"Hadi, iç şunu," diyen Mehmet kırmızı renkli sıvıyla dolu bardağı genç kadına uzattı.

"Nedir o?"

"Fare zehri yokmuş, ben de şansımı böcek ilacından yana kullandım."

"Hey, dalga geçme!"

"Ben iyi aile çocuğuyum. Dalga geçmek, yapacağım şeylerden biri değil." Esmer bardağını alınca Mehmet de genç kadından arta kalan yere oturdu. "Şarap, sana iyi gelecektir."

"Kutlamalar için şampanya tercih edilir sanıyordum."

"Amacım kutlama yapmak değil, seni sarhoş edip senden faydalanmak."

Mehmet'in bakışları en az sözleri kadar etkiliydi ve Esmer'in vücudunun her hücresine sanki adrenalin boşalmıştı. Gözlerini kırpıştırarak adama baktı. Şaşkın olduğu kadar utanmış ve heyecanlanmıştı da. Mehmet'in yeniden onunla birlikte olmayı isteyeceğini hiç düşünmemişti. Oysa Esmer gün boyunca çıkmaza düştüğü her an adamı ve onun dokunuşlarını düşünmüştü.

Ne söyleyeceğini bilemediği bir an yaşıyordu, bunu gizlemek için bir yudum şarap içti. Sıvı damağına ve genzine yapışarak midesine doğru ilerlerken yutkundu. Mehmet'in varlığı öyle bir enerji yayıyordu ki tepeden tırnağa titriyordu.

Mehmet teklifsizce ona doğru eğilip dudaklarını hafifçe Esmer'in dudaklarına bastırdı. Bu çok küçük bir dokunuştu ama Esmer'in kalp ritmini bozmaya yetmişti.

Aniden hareketlenen Mehmet, "Hadi, gidiyoruz," deyip ayağa kalktı ve elini genç kadına doğru uzattı.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Esmer'in, "Nereye?" diye sorması gerekiyordu ama sormadı. Gözlerini kaldırıp Mehmet'in gözlerine dikti. Ona bakmayı, onunla olmayı kısaca onu seviyordu ve ona âşık olmadan önce adama güvenmeyi öğrenmişti. Her düştüğünde ona elini uzatan ve onu ayağa kaldıran Mehmet'in elini boş bırakamazdı.

Adamın uzattığı güçlü ele kendi küçük parmaklarını bırakırken bir an bile tereddüt etmedi.

Mehmet kendisiyle birlikte Esmer'i ayağa kaldırdı ve, "Üzerine kalın bir şeyler giy," deyip genç kadını alnından öptü. "Yarım saat sonra kapının önünde buluşalım."

"Bu bir randevu mu?"

"Öyle olması için elimden geleni yapacağım."

Mehmet onu omuzlarından tutup içeri girmesini sağlarken E mer itiraz etmedi. Aksine fazla hevesliydi ve bunu gizlemeye ç çalışmıyordu.

Genç kadın odasına doğru çıkarken, Mehmet de aşçı veya kâhyayı bulmak için mutfağa yöneldi. Yarım saat sonraki randevusuna yetişmek için acele ediyordu. Ne var ki çalışma odasının önüne geldiğinde durdu ve kapıyı açıp içeri baktı.

Sabah masanın üzerine bıraktığı evrak hâlâ oradaydı. Çalışanlar asla ortalıkta fazladan bir toz tanesi bile bırakmazlardı ama aynı zamanda ona ait bir şeye de dokunmazlardı. Dolayısıyla Mehmet ellemediği sürece o kâğıt parçası orada kalacaktı ve bunu bilmek onu huzursuz ediyordu. Öte yandan kulağında çınlayan başka bir sese karşı iradesini güçlü tutmaya da çalışıyordu. Ya da aslında Mehmet değişmek istiyor ve bunun için çabalıyordu. Gerçeği ve ne kadar değişebileceğini ise zaman gösterecekti.

Genç kadını terasta umutsuzca otururken gördüğü anda yaptığı planı hemen hayata geçiren Mehmet kısa sürede tüm hazırlıkların tamamlanmasını sağlamıştı. Yarım saat sonra kapının önüne indiğinde onu bekleyen Esmer'i gördü.

Yaklaşmaya fırsat bulamadığı genç kadın onu görünce, "Sana ne oldu böyle?" diye sorup bir adım geri çekildi. "Mehmet'e ne yaptın, o nerede?"

"O kadar da değil."

"Hayır, tam da o kadar." Esmer abartıyla ellerini ağzına götürdü ve ona doğru sakince adımlar atan adamı süzdü. Üzerindeki siyah trençkot ve içine giydiği ince siyah boğazlı kazak tam da

bulundukları yere göreydi ama Mehmet'e göre değildi. Ayrıca adamın güzel yüzünü ve görkemli vücudunu daha da ortaya döken bu giysiler Esmer'in kalp sağlığına da zarardı.

"Beni ilk defa böyle görüyor olman bu kadar tepki vermeni gerektirmez."

"Hadi ama! Eminim sen bile kendini ilk defa böyle görüyorsundur."

"Ne kadar da komik bir kız," diyen Mehmet genç kadının elini tutup yanına çekti. "Acelemiz olmasaydı bunun hesabını sana sorardım."

"Söylesene nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz!"

Başını kaldırıp tekrar Mehmet'i süzen Esmer, "Sürprizleri sevmeye başladım," dedi.

"Yapan ben olduğum içindir"

"Ukala!"

"Tevazu kibirdendir, oysa ben kibri hiç sevmem."

"Hı, hı, ben de yemek yemekten nefret ederim."

Peşi sıra sürüklediği Esmer'in sesindeki keyfi duyan Mehmet sonuçtan memnun kalmıştı. Ne var ki günü bitirmeden önce yapmak istediği daha çok şey vardı ve bu yüzden acele ediyordu. "Bu konuyu sonra konuşacağız, şimdi adımlarını hızlandır."

Emre itaat eden Esmer bir dakikalık koşturmanın sonunda ahırın önüne geldiklerinde yürümeyi bırakan adama dönüp, "Kafamı dağıtmam için bana at mı tımar ettireceksin?" dedi.

"Çok soru soruyor ve hep yanlış fikirler yürütüyorsun."

"Sen de fazla gizemlisin."

Esmer daha cümlesini bitiremeden seyisin peşi sıra çektiği atı gördüğünde ağzı açık kaldı. Hayatında gördüğü en güzel

şeyle karşı karşıya gelen genç kadın bembeyaz atın ihtişamıy la ne diyeceğini bilemedi. Ensesinden akan yeleleri, kapkar gözleri ve alnının ortasındaki siyah lekeyle muhteşem görüne varlık onlara doğru gelirken, Esmer kendinin de ata doğru çekil diğinin farkında değildi.

Genç kadının elini bırakıp seyisin yanına ilk varan Mehmet oldu. At sanki uzun zamandır onu bekliyormuş ve adamı gördü ğüne çok sevinmiş gibi başını Mehmet'in avuçlarının arasında sürtmeye başladı. Belli ki aslında ikisi de birbirini özlemişti.

"Bu senin mi?" diye soran Esmer cevabın evet olduğunu biliyordu ancak o an için aklına konuşacak başka bir şey gelmedi.

"Evet, adı Padişah."

"Peki, ona binecek misin?"

"Kesinlikle evet."

Atı izlemeye son veren Esmer bakışlarını Mehmet'e çevirdi. "Senin kaç tane yüzün var?"

"Sadece gördüğün var," diyen Mehmet avucundaki şekeri Padişah'a yedirmeye çalışıyordu. "Ama bu hâle gelene kadar benim de bazı hayat tecrübelerim oldu."

"Biliyor musun, senin kravatınla doğduğunu sanıyordum. Fakat şimdi öyle olmadığını biliyorum, bir gün bana hız tutkundan neden vazgeçtiğini ve bilmediğim Mehmet Sancaktar'ı anlatmanı çok isterim."

"Belki bir gün anlatırım."

"O günü bekleyeceğim

"Hadi, şimdi gezintiye çıkma vakti."

Omuzlarını bir kez kaldırıp indiren Esmer, "Sana kötü bir haberim var," dedi. "Ben at kullanmasını bilmiyorum."

"Zaten sen değil, ben kullanacağım."

Esmer'in anlamadığını belli edercesine kaşları ortada buluşunca Mehmet gülümsedi, ardından da tek hareketle atın üzerine çıkıp eyere yerleşti. İki varlık sanki birbiri için yaratılmış gibiydiler. Önüne serilen bu muhteşem tabloyu izlemeye koyulan Esmer'i daldığı yerden kurtaran, Mehmet'in elini bir kez daha ona doğru uzatması oldu.

Seyis yanına gelip ona yardım edeceğini belli edince gülümseme sırası Esmer'e geçti. Tek saniye bile düşünmeden ondan istenileni yapan genç kadın, Mehmet'in önündeki yerini aldı.

Mehmet kulağına doğru eğilip, "Hazır mısın?" diye sordu ama cevabı beklemeden yuları sallayıp çayırda dörtnala koşmaya başladılar.

Kalbi heyecanlı bir gümbürtüyle atmaya başlayan Esmer'in yüzüne rüzgâr değdikçe yaşadığını hissediyordu. Mehmet ona bir kez daha yaşamın ne olduğunu göstermişti. Hem de bu defa yolculuğa beraber çıkmışlardı. Yaşadığını hissetmek kadar Mehmet'i de hissetmek ve onun kollarının arasında olmak şu an için hayattan beklediklerinden çok daha fazlasıydı.

Sırtı Mehmet'in geniş bedenine yaslanana kadar kendini geriye doğru yatıran Esmer gözlerini kapatıp yüzüne değen rüzgârın, özgürlüğün, güvenin ve aşkın tadını çıkardı.

Mehmet'in sürprizleri bitmemişti. Kırk beş dakika süren özgürlüğün ardından gölün kenarına vardıklarında yavaşlamışlardı. Bir süre sessizce ilerledikten sonra Mehmet, "Geldik," deyince Esmer de nihayet yerinde doğruldu.

Nereye geldik, diye sormaya fırsatı olmadan onlar için hazırlanmış piknik masasını gördü ve tam da o an ses çıkartan midesi ona acıktığını hatırlattı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?" diye soran Mehmet çeviklikle aşağıya atladı ve sonra da Esmer'i belinden yakalayıp yere indirdi. Genç kadının dudağına çabucak tatlı bir öpücük bıraktı. "Sen servise başla, ben hemen geliyorum."

Esmer sorusunun cevabını alamamıştı ama zaten çok da önemli değildi. Atı göle götürüp su içmesini bekleyen adamın sonra da onu bağlamasını izledi. Mehmet'i buydu, onun için önce himayesindekilerin ihtiyaçları geliyordu. Çünkü onlar mutlu olduğunda ancak o zaman rahat ediyordu.

Mehmet Sancaktar'ı bundan daha fazla sevemeyeceğini anlayan Esmer kendine acıdı. Bir rüyanın içindeydi ve uyanmak çok acı verici olacaktı.

Ana gölge düşürmek istemeyen Esmer düşüncelerini öteleyip onlar için hazırlanan masaya oturduğunda farkında olmadan tebessüm etti.

Yanına gelip ona, "Mutlu musun?" diye soran Mehmet'e hiç düşünmeden, "Evet," diye cevap verdi Esmer ve bu defa tebessümü geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Güzel ama acele etmeliyiz, akşam soğuğu inmeden eve dönmemiz gerek."

"Keşke yarın gelseydik ve bütün günü burada geçirseydik."

"Bu harika olurdu ama yarın Sena'nın düğünü var, sabah İstanbul'a dönmem gerek ancak ertesi sabah buraya dönebilirim."

Mehmet'in gidecek olmasına duyduğu üzüntüyü saklamak isteyen Esmer, "İnşallah Sena da çok mutlu olur," dedi.

"Ben de öyle olmasını diliyorum."

Esmer yine yemeğin hakkını verirken bu defa sohbet etmeyi de başardı. Bir saat boyunca hemen her şeyden bahsetmiş ve yemek faslını bitirmişlerdi.

Yerde duran sepete doğru eğilen Mehmet iki adet şampanya kadehi çıkarıp masaya bırakıp, "Madem bir kutlama istedin, o zaman yapalım," dedi.

Ne söylemesi gerektiğini bilemeyen Esmer önce tam karşısında oturan adamı seyretti. Sonra bir karara varmış gibi yavaşça yerinden kalkıp emin adımlarla Mehmet'in yanına geçip bankta boş olan yere oturdu. Neredeyse gözlerini kırpmadan adama bakıyordu.

Mehmet de avcuyla Esmer'in çenesini kavradı ve başparmağıyla genç kadının dudaklarını okşadı. Hipnotize olmuş gibi onun hareketlerine kilitlenen Esmer'in gözleri küçülünce bunun bir davet olduğunu anladı ve dudaklarını genç kadınınkilerle buluşturdu. Kendini hemen çekmedi, aksine şefkatle Esmer'in dudaklarında gezindi.

Öpüşmelerindeki hazdan dolayı başı dönen Esmer gözlerini yumdu. Mehmet'in dokunuşları öylesine sıcaktı ki bir anda onu kasıp kavuran duygu seline yakalandı. Kaç kadın âşık olduğu adam tarafından hem de en ihtiyacı olduğunda bu şekilde öpülürdü ki? Diğerlerini bilmiyordu ama Esmer şu anda dünyanın en şanslı kadınıydı.

Hazzın en tatlı yerindeyken Mehmet ani bir kararla geri çekilmek istediğinde kendine engel olamayan Esmer, onu yakasından yakalayıp gitmesine izin vermedi.

"Fransız öpücüğüne ne oldu?" diye soran Esmer çoktan uyarılmıştı ve neredeyse acı çekiyordu. "Sevdiğini sanıyordum."

"Türk gibi öpüşmek dururken Fransızların yaptığıyla ilgilenmiyorum."

"Haklısın, öpücüklerin milletlere göre ayrılması beni de şaşkına çeviriyor."

"O zaman?"

"Ne o zaman?"

"İsteğini açıkça söyle!"

"Tamam, benden faydalanmana izin veriyorum."

Mehmet aldığı izinle kolunu Esmer'in başının arkasına yerleştirip onu kendine doğru çekti. Esmer başını adamın boyun kıvrımına koyup ona ait olan her şeyi ezberlemek istercesine kokusunu derin derin içine çekti. Tadını almak ve bir daha da unutmamak için diliyle boynuna dokunduğunda Mehmet'in ürperdiğini hissetti ve bu devam etmesi için duyduğu isteği körükledi. Esmer daha çoğunu almaya hazırken, Mehmet onu durdurup öpmeye başladı. Dili usulca Esmer'in ağzına girdi ve ondan talep edilen Fransız öpücüğünün hakkını verdi.

Yine düşünme becerisini kaybeden Esmer kendini adamın becerikli ellerine bıraktı. Bu tensel çekim eğer aşkla ilgiliyse Tanrı yardımcısı olsun ki o artık iflah olmazdı.

Tutkuyla, hasret ve şehvetle ama en çok da aşkla kollarını Mehmet'in boynuna dolayıp kendi küçük bedenini adama yasladı. İçindeki duygular iyice kabarmıştı ama neyse ki o durumda olan bir tek kendisi değildi. Onu bırakmadan ayağa kalkan Mehmet, "Bence eve gitme zamanı geldi," dedi.

Onun rüyaları hep kâbuslarla ilgiliydi ancak bu defa hayatında bir kere olsun şansının döndüğüne ve aşkın onu kurtaracağına dair güçlü bir inanç hissetti. Ne var ki kaderin onunla işi bitmemişti, bunu da yakında öğrenecekti.

Mehmet dışarıya karşı öylesine çarpıcı bir erkeklik hissi yayıyordu ki kalabalık ne kadar çok olursa olsun hemen fark ediliyor-

ki. Gerçi o sahip olduklarını koruyabilmek için haşin ve gaddar olmak zorundaydı. Ancak etrafındaki kadınlar ki buna yatağına aldıkları da dâhildi, kendilerini onun yanında daima güvende hissederlerdi. Ve Mehmet ölümcül derecede güçlü duruşuyla bu sefer de Sena'nın düğünündeki görevini yerine getirmek üzere hazırdı.

Esmer'in yanından ayrılmak zor olmuş, kalabileceği son dakikaya kadar beklemişti. Genç kadın ona öyle bir şey yapmıştı ki sanki varlığıyla geri kalan tüm kadınların önüne geçmişti. Bundan sonra yaşayacağı ne varsa hepsini sadece Esmer'le yaşamak istiyordu.

Bu düşünceler çalan tehlike çanlarının sesiydi fakat çok da önemsemiyordu. Anı yaşamak onun tarzı olmasa da bu defa kendiyle inatlaşmaya giremeyecek kadar keyfi yerindeydi.

Düğüne gelen davetlilerin sayısı artmaya başlamış sesler birbirine karışmıştı. Orta alanda yeğenleri Rüya, Yaren ve Yağız çocuk olmanın tadını çıkarırken, Asya gelinin yanındaydı. Pek de mutlu görünmeyen gelini sakinleştirme işini üstlenmişti. Tanem her an doğuracakmış gibi duran karnıyla kocasına yaslanmış ve çocukları seyrediyordu. Serra ise genç sevgilisini düğüne getirmek gibi bir hata yapmıştı. O ulaşılmaz, tek başına bir orduya bedel duruşuyla organizasyonda bir aksilik yaşanmaması için sürekli tetikte ve hareket hâlinde beklerken, sevgilisi neyse ki bir köşeye çekilip beklemeyi akıl edebilmişti.

Serra ile pek anlaşamıyor gibi dursalar da aslında birbirlerinin kopyası gibiydiler. Yanlarına fazladan kimseyi yaklaştırmazlardı ve sistemleri sadece çalışmaya programlanmıştı. Gerçi bu aralar Mehmet kendini değişik hissediyor, hatta sadece hissetmiyor, o şekilde de yaşıyordu. Genç bir kadın teklifsizce ve aniden hayatına girmiş, onu değiştirip mutlu etmişti. Esmer'le ilgili itiraf etmesi

gereken çok şey vardı ama Mehmet buna hazır değildi. Onunl ilgili hiçbir şey değişsin istemiyordu. Hatta şimdi bile düğünü bir an önce bitmesini ve Esmer'in yanına gitmeyi diliyordu. Yata ğında kıvrılmış yatan genç kadının görüntüsünü hayal edince yin o tebessümü yüzünde belirdi ve kasıklarına ateş düştü. Sadece dü şünmek bile onu bu hâle getirdiğine göre Mehmet'in işi zordu.

İçini memnun edici bir his kaplamış olsa da bu gece için yeri ne getirmesi gereken başka görevleri olduğundan Esmer'i zihnini arka taraflarına öteledi. Nasılsa güneşi yine onun yatağında ve genç kadın kollarının arasındayken karşılayacaktı.

Şükran Hanım ve Osman Bey konuklarla ilgilenirken, Meh met de ailesindeki küçük pürüzleri halletmeye çalışıyordu. Öncelikle Asya'yı kenara çekip azarlamıştı. Sonra henüz gelmeyen Ahmet'i de aramayı düşünmüş fakat vazgeçmişti. Onu bir şeyler için zorlamak ya da sıkmak istemiyordu. Esmer'e ulaşma aracı olarak kullandığı helikopterle şirket binasına indiğinde görme şansı bulduğu kardeşi iyi olmasa da kabullenmiş görünüyordu. Düğüne geleceğini söylemişti ama saat onu yalancı çıkaracak kadar çok ilerlemişti.

Diğer bir önemli mevzu olan Doruk meselesini ise es geçmemişti. Genç adamla birlikte davetlilerin kalabalığından uzaklaşıp terasa ilerlemişlerdi. Otelin çalışanları herkesi memnun etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat Mehmet içecek tepsisiyle onlara doğru gelen garsonu geri gönderip Doruk'a döndü.

"Her şey yolunda mı?"

"Kaldığım yerden devam etmeye çalışıyorum ama genel olarak her şey yolunda."

Doruk ortadan kaybolduğu gün tam da Mehmet'in düşündüğü gibi hastaneye gitmiş, saatlerce giriş bölümündeki bankta oturmuş ve Yağız onu bulana kadar yerinden kalkmamıştı.

Yukarıya çıkıp biyolojik babasının acı çekişini seyretme isteğini bastırmaya çalışırken kendinden nefret etmişti. O, acılarını gülüşleriyle cezalandıran biriyken aklından geçenlerle dehşete kapılmıştı. Kalbinin çok uzak ve ufak bir köşesinde ise hüzün vardı. Önce ailesinden, kanlı geçmişinden geriye kalan son kişiyi de kaybedecek olmasının hüznü sanmıştı. Fakat sonra tüm kederlerinin annesiyle ilgili olduğunu anlamıştı.

Adam onun sadece biyolojik babasıydı, onun için başka hiçbir şey ifade etmiyordu. İşlediği günahın bedeli olarak yıllardır cezaevinde olan adam çaresiz bir hastalığın pençesine yakalanmıştı. İki gün önce de ölmüş ve kimsesizler mezarlığına gömülüp Doruk'un hayatından tamamen çıkmıştı.

"Asya senin için çok endişelendi," diyen Mehmet, genç adamın düşüncelere dalıp gittiğini fark etmişti.

"Asya! O öyle bir kadın ki insana sevginin ne olduğunu baştan öğretiyor. Çünkü o kuralına göre değil, kalbine göre seviyor."

"İşte benim Asya'm!"

Mehmet'in yorumuyla iki adam da gelinin yanı başında dikilen Asya'ya döndü. Neşe içerisinde gülüp etrafına ışık saçıyordu. Doruk gördüğü manzara karşısında gülümsemeden edemedi. Asya onun ödülü ve kalbinin tek sahibiydi.

Mehmet de kız kardeşine bakmak için dönmüş ama Sena'nın donup kalmış hâli dikkatini çekince onun nereye baktığını görmek için başını sağa doğru çevirdi. Gelmesini beklediği Ahmet çoktan salona girmiş ve yine ortamın gözdesi hâline gelmişti.

Kardeşinin dik ve kendinden emin duruşuna hayran olan Mehmet, Onur'la evlenme kararı alan Sena'ya saygı duyuyor olsa da bunun yanlış bir tercih olduğunu görebiliyordu. Keşke kardeşinde yeterli cesaret olsaydı da Sena'yı alıp çok uzaklara gitseydi.

O sırada Doruk ona bir şey sormuş ama Mehmet adamın ne dediğini anlamamıştı. Çünkü Sena hızla yerinden kalkıp asansöre doğru ilerlemeye başlayınca, Mehmet de algılarını onların üzerinde tutmuştu. Asya da aynı hızla gelini takip ediyordu ki bu da ona endişelenmesi için bir sebepmiş gibi geldi.

Ne olduğunu anlamak için Ahmet'i arayan gözleri Onur'u gördü. Adam birine hararetle bir şeyler anlatıyordu. Sadece beş metre ötesinde gerçekleşen olayda ne konuşulduğunu duyamasa da Onur'un tartıştığı kişinin Ahmet olduğunu fark edince müdahale etmesi gerektiğini düşündü. İleriye doğru atıldı. Fakat sonra bir şey oldu. Arkası ona dönük olan Onur da ileriye doğru hamle yapmıştı. Sonra görüş alanına Ahmet'in yüzü girdi. Ama sonra kayboldu. Her şey çok hızlı gelişiyor ve Mehmet hiçbirine yetişemiyordu.

Kardeşi, canı, en değerli parçası olan Ahmet geriye doğru sendelerken sanki onu yakalayabilecekmiş gibi Mehmet kolunu ona doğru uzattı. Fakat sonra büyük bir gürültüyle kırılan cam kapının sesini duyduğunda kolu da kendi de olduğu yerde donup kaldı. Ahmet sırt üstü yere düşüp kırılan cam parçaları acı getiren yağmur gibi üzerine dökülürken ne aklı ne de kalbi bu manzaranın doğruluğunu kabul etmeye yanaşıyordu. Her durumda ne yapılması gerektiğini çok iyi bilen Mehmet gerçeklikten uzaklaşmış ve tüm duyuları kapanmıştı.

Bir kadının çığlığı kulağına çalındığında kalbine yumruk yemiş gibi oldu. Duyduğu acı tarifsiz ve katlanılamazdı. Kısa bir an nefes almayı bıraktı. Ancak sonra Sena'nın gelinliğiyle birlikte

Ahmet'in başında ağladığını ve çıldırmış gibi, "Lütfen, ellerine bir şey olmasın," diye yalvardığını fark ettiğinde buz gibi bir korku Mehmet'i esir aldı.

Yeniden hareket etmeye başlayıp kardeşinin yanına varmaya çalışırken koşmuyor, âdeta karanlık bir çukurun içine çekiliyordu.

Zaman hiç bu kadar yavaş ilerlememiş, hayat onu daha önce hiç bu denli acımasız bir sınavdan geçirmemişti. Gülen yüzü, yaşayan yanı olan Ahmet'in ölümle randevusundan geri dönmesi için yalvaran Mehmet daha önce böylesine aciz ve çaresiz de kalmamıştı.

Öfkesi tüm dünyayı sarsacak kadar büyüktü fakat üzüntüsü ondan da fazlaydı. Öyle ki ne hareket edebiliyor, ne de düşünebiliyordu. Nefes dahi alamıyordu. Sadece ameliyattaki Ahmet'in geri gelmesini bekler gibi gözlerini kapıya dikmiş bakıyordu.

Onun asıl görevi ailesini bir arada tutup onları sakinleştirmek ve her şeyi yoluna sokmaktı. Ancak her biri ayrı köşelerde perişan olmuş ailesi için bir şey yapamıyordu. Çünkü bunların hepsi onun suçuydu.

Ahmet'i bulmuşken işleri ona yıkmıştı. Neredeyse tek derdi Esmer olmuş ve kardeşinin ne durumda olduğuyla ilgilenmek bu süreçte aklına bile gelmemişti. Şimdi kendine, Ahmet ve Onur neyi tartışıyordu, diye sorduğunda bir cevap alamıyordu. Oysa bilmesi gerekiyordu. Ahmet'in o düğüne geleceğini, ne hissettiğini ve bugüne kadar hiç yüz göz olmadığı Onur'la aralarında ne geçtiğini bilmek ve kardeşini korumak onun göreviydi. Fakat bunların hiçbirini yapmamıştı. Şimdi kendini nasıl affedecekti? Peki, affedilmeyi hak ediyor muydu?

Çaresizliğinden aldığı güçle üst kata çıkan Mehmet ameliyatın gidişatıyla ilgili bilgi almaya çalışmıştı. Ne var ki hiçbir şey öğrenememesi bir yana o yokken ameliyathanenin kapısında bekleyen Tanem de acil doğuma alınmıştı. Durumu haber veren Doruk'un her şeyin kontrol altında olduğunu söylemesi bir işe yaramamıştı. Çünkü sekiz aylık doğumların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilecek kadar çok yeğeni vardı.

Neyse ki bu sefer şansları yaver gitmiş Hayat sağlıklı şekilde dünyaya gelmeyi başarmıştı. Çok kısa bir an mutlu olmayı başaran Mehmet açılan ameliyathane kapısında Ahmet'in doktorunu gördüğünde derinlerden yüzeye çıkan panik duygusunu bastıramadı.

Doktor ameliyatın başarılı geçtiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, Mehmet de yeniden nefes almaya başlamış ama kendine rahatlama izni vermemişti. Sefalet içindeki adam; Ahmet'in yeniden güldüğünü, Tanem'in kızlarıyla birlikte evinde olduğunu görene kadar rahat etmeyecekti.

Aklına düşen Esmer'in görüntüsünü ise geldiği hızla geri gönderdi. Hayatta öncelikleri vardı ama ne yazık ki son günlerde sıralamasını şaşırmış ve bedelini de çok ağır şekilde ödemişti, hatta ödüyordu.

Ahmet arkasındaki güç ve yaşam kaynağıydı. Onu neredeyse kaybediyordu, şimdi o sahneyi ve o acımasız korkuyu nasıl unutacaktı? Keza unutamazdı, zaten kendine unutma izni de verecek değildi. Ahmet'in elleri ya da görüntüsünü bozacak her hangi bir yeri zarar görecek diye korkanlar keşke Mehmet'in içini görebilselerdi. O; Ahmet'in eli, ayağı, gözü olurdu. Onu sırtında taşıması gerekse bile yapardı. Karşılığında istediği tek şey Ahmet'in yine muzipçe gülümsemesiydi.

Çaresizlikle oturduğu banka çöken Mehmet dökülmeyen gözyaşlarına lanet okudu. Saat sabahın beşiydi ve o ancak yalnız kalıp oturma fırsatı bulmuştu. O da yoğun bakıma girip Ahmet'i görmesinden sonra olmuştu.

Doktor birçok yaraya dikiş atılmadığı için çok iyi ve dikkatli bakılması gerektiğini söylediğinde, Mehmet acı acı gülümsemişti. Çünkü o çok korkmuş, iliklerine kadar sarsılmıştı. Bir an aklını kaybedeceğini sanmıştı. Belki de bunu dilemişti, emin değildi. Şimdi geriye Ahmet'in bakımı kalmışken gerekirse onu pamuklara sarardı.

Bacaklarını ileriye doğru uzatıp sırtını geriye verdi ve başını kaldırıp gözlerini kapattı. Ancak yine gözünün önünde Ahmet'in geriye doğru sendeleyip cam parçalarının üzerine dökülmesi belirince hemen gözlerini açtı. Gün gelip o anı unutacak mıydı? Hiç sanmıyordu. Çünkü kendine bu iyiliği asla yapmayacaktı.

İlk başta karanlığın içinden gelen silueti fark edemedi. Geniş dallı ağaçların gölgesinden kurtulan siluet ona doğru gelmeye devam ederken nihayet varlığını hissetti ve başını kaldırdı. Önce doğruluğundan emin olamadı fakat sonra yüzü uzun şapkanın altına gizlenmiş bedeni tanıdı. Her detayını, her kıvrımını çok iyi bildiği vücudun sahibi, Esmer'di.

Çekingen adımlar atarak ona doğru yaklaşan genç kadın önüne kadar gelip durduğunda, "Korkunç görünüyorsun," dedi. Telaşını sesine yansıtmamaya çalışsa da bunu beceremedi.

"Senin burada ne işin var?"

"Gölgelerin arasından çıkıp beni kurtaran kişi hep sen mi olacaksın? Bu kez de ben, senin yanında olmak istedim."

"Buraya gelmemen gerekiyordu."

"Hayır, tam da olmam gereken yere geldim."

Mehmet kıpırdamadan başını iyice kaldırıp görebildiği kadarıyla Esmer'in yüzüne baktı. "Birisi seni görmeden önce hemen geri git."

Daha cümlesini yeni bitirmişti ki Hasan ve yanındaki iki adam da gölgelerin arasından çıkıp patronlarının talimatını yeri getirmek, yani Esmer'i geri götürmek için hareketlendi.

"Bana bir adım daha yaklaşırlarsa kaçarım, ne kadar hızlı koşabildiğimi görmek istemiyorsan onlara durmalarını söyle."

Yaşadıklarının yan etkisi olarak kızaran gözlerini önce Esmer'in yüzüne diken Mehmet yerinde doğruldu. Sonra da bir kararara varmış gibi başıyla adamlara çekilmelerini işaret etti.

"Bu yaptığın çok büyük bir hata, bunu seninle sonra konuşmamız gerekecek."

Mehmet'in soğuk sesi Esmer'in kanını donduruyor, bir yabancı gibi uzak duruşu ise onu öldürüyordu. Fakat, "Sancaktar Ailesi'nin başı beladan kurtulmuyor," diye televizyonda verilen haberde Mehmet'i görmüştü. Düğünün yapıldığı otelden çıkarken haber kovalayan gazetecileri yaran Mehmet, ambulansa yerleştirilen Ahmet'e ulaşmaya çalışırken perişan olmanın ne demek olduğunu açık şekilde gösteriyordu.

Esmer adamın acısını tam yüreğinde hissetmişti. Her yanından keder yayılan Mehmet ayakta durmak için çaba sarf ederken Esmer daha fazla bekleyememişti. Onu görmeye ve onun için bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Ortalığı ayağa kaldırmış ve adamlar ikna olmak zorunda kalmıştı. Yarı yolda onları karşılayan Hasan, Mehmet'in kızacağını söylemişti. Umurunda değildi ancak adamın kızgınlığı değil, uzak duruşu canını yakıyordu.

Mehmet'in teklif etmeyeceğini görebilen Esmer gururuna yenilecek değildi. Onun ne yaşadığını belki de en iyi anlayan kişi

Esmer'di. Tereddüt etmeden geçip Mehmet'in yanına oturdu. Adamın elini avuçlarının arasına aldı ve başını omzuna koydu.

"Değiştiremeyeceğin şeylere izin verdiğin için hissettiklerinin yarası kurşun yarasından bile daha derin oluyor. Çünkü seni acı değil, suçluluk bitiriyor."

Esmer tam olarak Mehmet'in içindekilere tercümanlık yapmıştı. Pişmanlıkları öyle büyüktü ki onlarla baş edemiyordu.

"Bu yaptığın çok büyük bir hata, her yer gazeteci kaynıyor. Tüm planı mahvedebilirsin," diyen Mehmet kendinin de genç kadının da hissettiklerini inkâr etti. Oysa Esmer'i özlemişti, ona sarılmak ve kokusundan medet ummak istiyordu. Fakat yoğun bakımdaki Ahmet'in yüzü gözünün önünden çekilmedikçe kendiyle ilgili iyi olan bir şey yapamazdı.

"Umurumda değil. Bana ihtiyacın vardı ve ben de geldim. Çünkü sen her ihtiyaç anımda yanımdaydın."

"Benim böyle bir şeyi talep edeceğimi düşünerek yanlış bir karar verdin. Şimdi geri dön."

"Lütfen, izin ver yanında kalayım. Ben de sana elimi uzatayım ve senin için iyi olan bir şey yapayım."

"Yanımda kimseyi istemiyorum," diyen Mehmet ayağa kalkarken ona yaslanmış hâldeki Esmer az daha düşecekti. "Şimdi lütfen, geri dön ve ben söyleyene kadar da orada kal."

Mehmet'in onun için anlamı aşk, umut ve güvendi. Oysa şimdi yabancı gibi uzak ve soğuktu. Ancak Esmer'in içini dağlayan adamın ne sözleri ne de duruşuydu. Daha önce Mehmet'in çakır gözlerinde gördüğü kendi yansımasının yerindeki karanlık boşluktu.

Gitmek için acele ettiğini açıkça belli eden Mehmet'e yaklaşan Esmer tüm gücüyle onu omzundan tutup itti. Çok fazla etkili olamayınca aynı işlemi iki eliyle birlikte yeniden yaptı.

"Beni mi suçluyorsun? Acı mı çekiyorsun?" diyen Esmer bağırıyordu. "Acı çekiyorsan sana ulaşmama ve acını paylaşmama izin ver. Yok, beni suçluyorsan... O zaman cehenneme git."

"Şu an oradayım zaten."

"Hah! Demek beni suçluyorsun. Neden? Güzel zaman geçirdiğimiz için mi? Benim yanımda mutlu olduğun için mi? Yoksa bana önem verdiğin için mi?"

Esmer bir cevap bekler gibi sustu ama Mehmet ona beklediğini vermeyeceğini, bir çizgi hâlini alana kadar dudaklarını birbirine bastırarak belli etti.

"Bunları ben değil, sen istedin. Şimdi de pişmanlıklarının bedelini bana ödetemezsin."

"Hasan!" diye seslenen Mehmet'in çağrısına sadece iki saniye sonra cevap geldi.

"Buyurun, efendim."

"Esmer'i buradaki eve götür ve orada kalmasını sağla."

"Lanet olsun sana, Mehmet Sancaktar!"

Genç kadını iki kolundan birden yakalayan Mehmet onu kendine doğru çekti. "Ben gelene kadar uslu dur ve zorluk çıkarma."

"Lütfen, bana bir şey söyle. Neden beni cezalandırıyorsun?"

"Eve gediğimde konuşacağız."

Esmer hiçbir yere gitmek istemiyordu. Ne var ki Mehmet'in duruşu ona başka şans bırakmamıştı. Başını öne düşürerek söyleneni yapacağını belli etti.

Mehmet sakinleşen genç kadını bırakıp bir adım geri çekildiğinde cezalandırdığının o değil, kendisi olduğunu söylemedi. Hatta bunu kendine bile itiraf etmeye yanaşmadı.

Ceketini ve kravatını çıkarmış olan Mehmet'in yorgunluk yüzünde yer edinmiş, gözleri kızarmış ve kısacık saçları şeklini kaybetmişti. Gözlerini açık tutmakta sorun yaşayan adam oturduğu koltukta başını geriye doğru yaslayıp yüzünü tavana çevirdi ve gözlerini kapadı.

On beş saat süren sancılı bekleyişin ardından Ahmet nihayet yoğun bakımdan çıkmış ve odasına yerleştirilmişti. Tanem ve Hayat'ın durumları da oldukça iyiydi. Onlar yarın evlerine gidebilecekti ancak Ahmet'in en az bir hafta daha taburcu olması mümkün görünmüyordu.

Koltuğa serilmiş hâlde duran Mehmet'in aslında yaptığı şeyler arasında dinlenme yoktu. Düşündüğü ve vardığı sonuçlarla kavga ediyordu.

Mehmet kendini itip kakarken, sessizce hareket ederek odaya gelen Sena pencerenin altındaki tek kişilik yere geçtiğinde, "Ahmet'in durumu daha iyi sanırım," diyerek konuya en güvenli yerden giriş yapıp varlığını belli etti.

Kısa bir süre bekleyen Mehmet nihayet önce gözlerini açtı ve sonra başını kaldırıp oturduğu yerde dikleşti. Sefalet içinde başını huzursuzca aşağı yukarı salladı.

"Birçok yarası tamamen iyileşecek ama çok derin olanların izi kalacak," dedi Mehmet ve aynı sıkıntılı sesle devam etti. "Benim için fark etmez. Ancak Ahmet..."

Mehmet konuşmasının devamını getirmedi ama Sena anlayacağını anlamıştı. Vücuduna dalgalar hâlinde bir ürperti yayıldı ve başını boş duvara çevirdi.

Sena'daki ani değişimi fark eden Mehmet ilk defa kızın bir şey söylemeye çalıştığını fakat sohbeti bir türlü istediği yere getiremediğini anladı. Öne doğru hareket edip siyah kirpiklerinin

altındaki çakır gözlerini genç kadına dikti. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Mümkünse Onur için yaptığın şikâyeti geri almanı istiyorum."

Uğradığı hayal kırıklığıyla Mehmet tökezler gibi oldu. Yerinde kıpırdanıp sonra ayağa kalktı. Ellerini cebine sokup yüzündeki ifadeyi sertleştirdi.

"Seni anlıyorum, o nişanlın tabii ama..."

"Hayır! Bunun onun nişanlım olmasıyla bir ilgisi yok," diyen Sena adamın sözünü kesti ve o da ayağa kalkıp Mehmet'in önüne geçti. "Onun bana duyduğu aşkı biliyorum ve ben bencilce ruhumu tatmin etmek için onu kullandım. Beni affedeceğini bilerek hatalar yaptım ve o beni hep affetti. Tüm bunların sebebi de benim."

Daha fazla detaya inemeyen Sena'nın kulaklarında Onur'un karakolda söylediği sözler yankılandı. Adam o kadar öfkeliydi ki en çok neye kızdığını bile anlayamamıştı.

Sena'nın cesur yüreklilikle yaptığı itirafla durulan Mehmet konuyu kafasında tartıp, "Ben zamanın ne kadar iyi bir doktor olduğunu yaşayarak öğrendim," dedi ve devam etti. "Sen de kendine ve duygularına zaman ver. Sonra bir bakmışsın hepsi geçmiş."

Sena cevap vermek yerine acıyla gülümseyince Mehmet ne yapması gerektiğini anladı. "Madem sen buradasın, ben Tanem'in yanına inip sonra da eve gideyim. Olur mu?"

Ceketini alan Mehmet kardeşini görmek için perdeyi araladı ve bir süre seyredip ardından da gitmek için kapıya yöneldi. Çıkmadan önce de, "Şikâyeti geri alacağım ama bugün değil," dedikten sonra Sena'yı Ahmet'le ve düşünceleriyle baş başa bıraktı. Şimdi onun eve gitmesi ve diğer bir önemli konuyu halletmesi gerekiyordu.

Daha önce hiçbir kadını hayatına dâhil etmemiş, ailesiyle aynı düzeyde tutmamıştı. Fakat Esmer farklıydı. Gerçi onun farklı olduğunu kabul etse de onu ayrıcalıklı kılan şeyin ne olduğunu henüz bilmiyordu. Maalesef ki artık bunun bir önemi de kalmamıştı.

Tanem'in yanına uğradıktan sonra hastaneden ayrılan Mehmet'in şimdiki istikameti eviydi. Ama amacı dinlenmek değil, Esmer'i yeniden çiftlik evine dönmesi için ikna etmekti.

Ondan kurtulmaya tabii ki çalışmayacaktı, çünkü Esmer'e bir söz vermişti ve sözü hâlâ geçerliydi. Fakat genç kadını değil görmek, sadece düşündüğünde bile karnının alt kısmına ateş düşüyor ve sağlıklı düşünemiyordu. Bu duyguları isimlendirmemiş olması onların ne anlama geldiğini bilmiyor demek değildi. Ne yazık ki dün sabaha kadar böyle hissetmek, Esmer'e dokunmak onu mutlu ediyorken şimdi onu korkutuyor, daha kötüsü kızdırıyordu.

Az daha Ahmet'i kaybediyordu. Çünkü Esmer'le birlikteydi ve sadece kendi isteklerini düşünmüş ve Ahmet'in yaşadıklarını, çektiği acıyı göz ardı etmiş, onun yanında olmamıştı.

Bu son düşünce boğazında bir düğüme sebep oldu. O Esmer'i de korumak istiyordu. Onun bir daha zarar görmesini engellemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Mehmet'in ilkel erkeklik içgüdüsü şahlanırken genç kadın için yaptıklarına devam edeceğini biliyordu. Onun sorunu, yıllardır uzak durduğu duygularla alakalıydı ve onlar kafasını karıştırıyordu.

Birçok şeyi bir anda düşünüyordu ama Mehmet hiçbirinden hoşlanmamıştı. Park ettiği aracından inerken hâlâ ne yapması gerektiğine karar verememişti. Ahmet'in yanında ve yine işinin başında olacağı gibi Esmer'i bırakamayacağı da kesindi. Muallâkta

kalan tek şey, artık yakınında tutamayacağı genç kadını görme v ona dokunma isteğiyle ne yapacağıydı?

Sahip olduğu şeyler üzerindeki kotu ve kazağıydı ki onların da Esmer'in olduğu söylenemezdi. Bunlar Mehmet'in onun için yaptıklarından sadece bazılarıydı. Adını, hayatını ve ailesini kaybetmişti. Adam onu başından def ettiğinde inancını ve güvenini de kaybetmişti.

Hasan aldığı talimatla onu geri götürürken birçok defa kaçmak istemiş ama Mehmet'i bir daha göremeyecek olma korkusu öyle fenaydı ki gitmeye cesaret edememişti.

Eve gelmiş, pencerenin önünde oturup görmeyen gözlerle şehrin üzerini aydınlatan güneşin doğuşunu seyretmişti. Sonra da uysal bir şekilde evin içinde dolaşıp Mehmet'in hayatını anlamaya çalışmıştı. Adamın odasını, özellikle giysi dolabını gördüğündeyse hayret etmişti.

Mehmet'in düzen takıntısından haberdardı fakat gördükleri bildiklerinden çok daha fazlasını söylüyordu. Öyle ki gördüklerinden sonra yıldırım çarpmış gibi olmuştu ve başına ağrı saplanmıştı. Bu hayatın içinde bir eğrelti otundan farkı yoktu.

Sessizce daha önce kullandığı odaya geri dönmüş ve birkaç saatliğine yatağa uzanmıştı. Sonra da duş almış ve yeniden giyinmişti.

Adam bugüne kadar ona şefkatle davranmış, varlığıyla Esmer'e huzur vermişti. Gücünü ise sadece onu korumak için kullanmıştı.

Aynada kendi yansımasına bakan Esmer'in içine bir sıcaklık dalgası yayıldı. Kalbi hızla atmaya başlayıp göğüs uçları da sert-

boyunca dizleri titredi. Bunun adı tutkuydu ve Esmer tutkunun bu şekilde onu etkisi altına almasına şaşırmamış, sadece irkilmişti.

Aşk, amansız bir duyguydu. Verdiği mutluluk kadar acı ve elem de getiriyordu. İnsanı çaresiz ve sevdiğine muhtaç bırakıyordu. Onun bir bakışı, tek bir sözü ve ufacık bir dokunuşu karşılığında ölmeye bile razı oluyordun. Gerçi Esmer bu acıyı yaşayacağını bile bile ateşe değmişti. Fakat gördüğü bu hayatın içinde Esmer'e yer yoktu. O dağınık ve hiçbir şeyi olmayan biriydi. Mehmet'in tereddütsüz cömertliği karşısında ona âşık olmuş ve ona ihtiyaç duymuştu. Adam da onun yanında olmuştu. Aslında her şey bu kadar basitti.

Yıllar boyunca gördüğü kâbuslardan sonra ilk defa bir rüyaya dalmıştı. Fakat onun sonunun da kâbusla bitmiş olması kimsenin değil, Esmer'in suçuydu. Mehmet Sancaktar. Sadece adını söylemek bile içini titretiyordu. Adam güç demekti, tüm renklerin var olduğu dünyada o sadece siyah ve beyazdı. Oysa Esmer griydi ve kendi renginin adamın dünyasında yeri olmadığını ancak şimdi hatırlayabilmişti.

Bu yüzden ona düşen çekip gitmekti. Bu saatten sonra da nereye gittiğinin bir önemi yoktu. Bu yüzden Sinan'ı arayacak ve iki şartı karşılığında onun her istediğini yapacaktı.

İlk şartı babasıyla ilgili hikâyeyi bir de ondan dinlemek, ikinci şartı ise Güçer'i görmek olacaktı. Madem gidiyordu, ağabeyiyle son kez konuşmak onun hakkıydı. Güçer'in gözlerinde yeniden kendini görmek ve onu affetmek istiyordu.

Aynadaki yansımasına bakıp, "Yolun sonunda seni bekleyenin aşk olduğunu bilemezdin," diyerek kendini teselli etmeye çalıştı.

Gözünü yakan yaşlara direnerek arkasını döndü ve yatağın üzerindeki montunu kaptı. Gitme kararı almak zor olmuştu, bu

yüzden Hasan'ı atlatmayı dert etmiyordu. Tek yükü kırık kalbiydi. Onu taşımak çok ağır olsa da yapabilir ve onunla birlikte çok uzaklara gidebilirdi.

Hasan yine yolun yarısında onu yakalayıp bir sorun olmadığını ve genç kadının evden çıkmadığını söylediğinde Mehmet nedense rahatlamıştı. Esmer'in bu şekilde boyun eğmiş olması aynı zamanda şaşırtıcıydı. Yeni bir sorunla mücadele edemeyecek kadar yorgun olan Mehmet sorgulamak yerine sevinmeyi seçerek dairesinin bulunduğu kata çıktı.

Kapıyı çalmak istedi, ne var ki genç kadının uyuyor olma ihtimali onu durdurdu. Sessiz olmaya özen göstererek kapıyı açtığında yürümekten ziyade sürünüyor gibiydi. Salona ulaştığında bulacağını sandığı dağınıklıktansa eser yoktu. Hatta evde birinin olduğuna dair bir işaret bile göremedi. Buna sevinecek kadar aciz durumda olan Mehmet hayal kırıklığına uğramıştı. Kuralları vardı evet ama Esmer'in değişmesini istemiyordu.

Aynı sessizlikle odaların bulunduğu koridora ulaştığında evin soğukluğu Mehmet'in ürpermesine sebep oldu. Değişen ev miydi, yoksa kendisi mi, emin değildi. Aniden içini kaplayan huzursuzluk neredeyse panik boyutuna ulaşmıştı.

Tam da Esmer'in kaldığı odanın önüne geldiğinde yalnızca üç saniye duraksadı. Kapıyı çalıp içeriye girme ya da yoluna devam etme seçenekleri arasında kalan Mehmet yoluna devam etmeye karar verip yeniden yürümeye başladığı anda açılan kapı onu durdurdu.

Sessizce hareket eden Esmer karşısında beliren adamı gördüğünde irkilerek geri adım attı. Elini kalbinin üzerine koyup hiç düşünmeden, "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Burada yaşıyor olduğum için burada olabilir miyim?"

Esmer'in kocaman olmuş gözlerini gördüğünde Mehmet etrafını saran soğukluğun ve huzursuzluğun azaldığını hissetti. Hatta dudaklarının ucunda hiç beklemediği bir hareketlilik oluştu. Lakin Esmer'in üzerindeki montu fark ettiğinde yüzüne kapkara bir perde indi.

Genç kadın için yaptığı alışverişe birbirinin aynısından üç adet siyah deri montu özellikle eklemişti. Dışarı çıkması gerektiğinden değil, amacı onun kendini iyi hissetmesiydi.

"Söylemek istediğim, senin hastanede olman gerekmiyor muydu?" diye açıklama yapan Esmer rahat görünmek için çabalasa da işe yaramıyordu.

"Olabilir ama senin de evde kalman gerekmiyor muydu?"

"Şu anda evdeyim, öyle değil mi?"

"İçimdeki ses eğer bir dakika geç kalsaydım öyle olmayacağını söylüyor."

"Emin olamazsın!"

"Pekâlâ, bana üzerindeki montu açıklar mısın?"

"Bir açıklaması olduğunu da nereden çıkardın? Hem varsa bile bunu seninle paylaşmak zorun değilim."

Esmer'in cevap vermekten kaçındığında soru sorduğunu artık öğrenen Mehmet bir adım öne çıkıp tüm heybetiyle genç kadının görüş açısını kapattı.

"Beni yormadan cevap aşamasına geç, Esmer!"

Mehmet'in sözleri değil ama ses tonundaki uyarıyı sezen Esmer bir adım geri çekildi. Yapmaması gerektiğini bildiği hâlde başını kaldırdı ve Mehmet'e baktı. Öylesine erkeksi görünüyordu ki Esmer bir kez daha her zerresinde aşkı hissetti. Kırışmış gömleği ve dağılmış saçlarıyla adam haşin ama çarpıcıydı.

"Daha sonra arayıp teşekkür edecektim. Meşgulsün diye rahatsızlık vermek istemedim."

"Ne kadar düşünceli bir davranış. Peki, nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Sinan'ın yanına."

"Eh, en azından bu mantıklı!"

Esmer bir karşılık vermedi. Dağılmadan geçirmesi gereken en fazla on dakikası vardı. Sonra istediği gibi bağırıp ağlayabilirdi. Şimdi aldığı kararı uygulayabilmek için çenesiyle omuzlarını dik tutup ısrarlı olacaktı. Fakat Mehmet'in sessizliği kör bıçakla kalbini deşiyordu.

Aşk dolu bakışlarıyla adamın yüzüne baktı. Ne kadar haşin olursa olsun aşkın gözüyle gördüğü Mehmet onun için kutsal ve erişilmezdi. Hiçbir zaman dâhil olamayacağı hayatın lideri olan Mehmet'in yanına şimdikinden daha fazla yaklaşamayacaktı. Zaten o da bunu açıkça söylemese de dün gece ne düşündüğünü belli etmişti. Onun hayatı, onun sorumlulukları, onun ailesi ve onun düzeninin içinde Esmer'e yer yoktu.

"Dilerim Ahmet en kısa zamanda sağlığına kavuşur," diyen Esmer sesindeki titremeyi bastıramadı. "Artık araştırma yapmayacağım ve ölü olduğuma göre de kimse peşime düşemeyecektir. Kısaca artık seninle kalmama gerek yok."

Söyleyeceklerini bitiren Esmer son kez Mehmet'in güzel yüzüne baktı. Nefes aldığından bile şüphe ettiği adam gözlerini kırpmadan öylece duruyordu. İçindeki küçücük umut kırıntısı da bu görüntüyle birlikte yok olup gitti.

Mehmet'e değmemeye dikkat ederek yanından geçip giderken yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. Kaçmak ve şehrin sokaklarında kaybolmak için acele ederken güçlü bir kol beline

dolanıp onu kendine doğru çekti. Kurtulmaya çalışmadığı gibi kendini bırakmadı da. Fakat ona arkasından yaslanan bedenin gücünü ve sıcaklığını her zerresinde hissetti.

Esmer kesik kesik nefes alırken, Mehmet ise titriyordu. İkisi de konuşmadı.

Arkasından sarıldığı ve kollarının arasına hapsettiği genç kadının başını sağa doğru yatıran Mehmet yüzünü Esmer'in boynuna gömüp onu öptü. Dokunuşu da öpüşü de nefes kadar hafif ve kor bir ateş gibi yakıcıydı.

Mehmet'in dokunuşlarıyla birlikte zihninde beliren imgeler yüzünden Esmer'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Onsuz sadece bir gece geçirmiş fakat Mehmet'i sonsuzluk kadar çok özlemişti. Onu bırakıp gitmeyi nasıl seçtiğine ise hayret etti.

Genç adamın dudakları değdiği yeri yakarken daha fazla dayanamayan Esmer zevkten inlediğinde düğmeye basılmış gibi düşünme yetisini geri kazandı. Öyle korkunç saatler geçirmiş ve öyle çok incinmişti ki kendine bu haksızlığı yapmayacaktı. İçindeki vahşi duygu aynı şeyleri Mehmet'in de hissetmesini istiyordu.

Kalbi ve zevkten mayışmış olan bedeni itiraz etse de Esmer tek hareketle genç adamı itip ondan uzaklaştı. "Sevişmenin her derde deva olduğunu bana sen öğrettin," diyen Esmer yüzünü adama döndü. "Ve sen bunu benim için birçok kez yaptın. Sanırım şimdi ben de senin için aynısını yapmalıyım. Önce borcumu ödeyeyim, sonra giderim, öyle değil mi?"

Mehmet'i tahrik ettiğini ve öfkelendirdiğini görebiliyordu. Adamın mavi gözleri koyu bir griye dönüşmüştü. Nihayet konuşacak duruma geldiğinde, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

"Gece beni başından def ettikten sonra bu yaptığına başka nasıl bir anlam yükleyebilirim?"

"Bir anlamı olmak zorunda değil!"

"Ah, işte ben de tam olarak bunu söylüyorum," diyen Esmer adamdan birlikteliklerine bir isim vermesini hiç beklememişti. Mehmet'e yakın olmak, ona dokunmak ve onun kolları arasına sığınmak öylesine güzeldi ki ne bir söz ne de bir vaat beklemişti. Zaten Mehmet'in bir sınırı vardı ve o sınırı geçtiği zaman ne olduğunu Esmer dün gece yaşamıştı.

Mehmet, "Eğer bir şeyler duymak istiyorsan seçtiğin zaman çok yanlış," dediğinde Esmer bakakaldı, sonra çaresizlik içinde omuzlarını düşürdü.

"Bir şey duymak istemedim; yanında olmak, elini tutmak ve acını paylaşmak istedim. Sen ise beni ayağının altında dolaşan bir böcekmişim gibi kenara ittin."

"Ne kadar da aşağılık bir herifim ben böyle," diyen Mehmet adım atmaya başladığında Esmer de kendine yer açmak için geriledi. Ne var ki fazla uzaklaşamadan sırtı duvara dayandı. Durmayacağını belli eden bakışlarla üzerine doğru gelen Mehmet onu duvarla kendi güçlü bedeninin arasına hapsetti. Şimdi adamın tüm vücudu onun vücudunu kaplamıştı.

"Kesinlikle aşağılık herifin tekisin ama ne yazık ki sana borçluyum."

"İyi, o zaman şimdi borcunu öde."

"İstemesini bilirsen öderim."

Aslında içinden Mehmet'i tokatlamak ve iteklemek geçiyordu. Fakat daha büyük bir yanı onun yakasına yapışması ve nefessiz kalana kadar adamı öpmesi için ona yalvarıyordu. Aşk, nefret ve öfke... Hepsi birbirine karışmıştı.

Bir süre hiç kımıldamadan sessizce savaştılar. Birbirlerine diktikleri bakışlarında nefretten çok vahşi bir şehvet vardı. Sonra

Mehmet kollarını kaldırıp genç kadının başının iki yanına koydu ve içinde bulunduğu gerginliğin getirdiği öfkeyle dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı. Esmer de karşılık olarak Mehmet'in dudaklarını ısırıp tırnaklarını adamın etine geçirdi. Birden öyle hızlanmışlardı ki ilkel bir içgüdüyle birbirlerinin bedenlerine sahip olmaya başladılar. Açlıkları, ihtiyaçları öyle çoktu ki bu birliktelikte kelimelere yer yoktu.

Genç kadını öpmeye devam eden Mehmet onu belinden yakalayıp kucağına aldı ve Esmer'in bacaklarını kendi beline dolayıp yatak odasına doğru ilerledi.

Yatağa vardıklarında Esmer'in üstü tamamen çıplaktı. Mehmet de başını genç kadının iki göğsünün arasına gönmüş ısırıklarıyla ona eziyet ediyordu. Dayanamayan Esmer damarlarına pompalanan tutkunun gücüyle Mehmet'in gömleğinin iki yakasını birden çekiştirdiğinde düğmeleri etrafa saçıldı. Kesinlikle umurunda değildi, hatta bunu fark etmemişti bile.

İkisinin kalbi aynı anda atıyor, Mehmet'e çok daha yakın olmak için kıvranıyor ve doyumsuzluğunun acısını çıkarmak için dişlerini adamın omzuna geçiriyordu.

Eğer aşk isyansa Esmer tüm dünyayı karşısına alabilirdi. Ve eğer aşk vazgeçmekse Esmer, Mehmet için kendinden vazgeçmeye hazırdı.

Esmer gözlerini açtığında Mehmet hâlâ uyuyordu. Yüzü gardını düşürmüş ve savunmasız kalmıştı. Kolu çarşafın altından Esmer'in belini sarmış hâlde onu kendine yakın tutmaya devam ediyordu. Genç kadının bacaklarını ise bacaklarının arasına hapsetmişti.

Esmer'in bedeni tatlı bir zevkle ağrıyordu ve ağrılarının sebe olduğu imgeler zihninde canlandığında kendi kendine gülümsed Birçok yeri morarmış olmalıydı ama görebildiği kadarıyla onu da Mehmet'e verdiği hasar göz ardı edilemeyecek kadardı. Gen adamın omzundaki diş izleri ve çiziklere dokunmak için boşta ka lan elini uzattı. Hafifçe üzerlerinden geçerken gitmeyip kalmay seçtiği için huzurluydu. Çünkü elbet bir gün gidecekti ve o zamana kadar Mehmet'le yaşayacağı ne varsa hepsini almak istiyordu.

Gözlerini açmayan Mehmet, "Mutlu musun?" diye sorduğunda içinde yükselen kahkahayı bastıramayan Esmer, "Olmamam için bir sebep mi var?" dedi.

Yana doğru yuvarlanan Mehmet sırt üstü yatırdığı Esmer'in üstüne çıktı.

"Evet veya hayır!"

"Tehdit altındayken doğru cevabı nasıl verebilirim?"

"Tehditlere takılma, benim altımdayken sadece cevap ver, çünkü soruların beni tahrik ediyor."

Mehmet'i kahkahayla ödüllendiren Esmer, "Sorularıma kızdığını sanıyordum," dedi.

"Tamam, işte ben de onu söylüyordum."

"Bana daha çok bahane uyduruyorsun gibi geldi."

"Ah, hadi ama! Seni istemem için bahaneye ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?"

"Beni istemediğin zamanları anlıyorum da istediğin zamanları çok iyi saklıyor olmalısın ki fark edemiyorum."

"Biliyor musun, çok konuşup az iş yapıyorsun."

"Peki, sen mutlu musun?"

"Olmam için bir sürü sebep var," diyen Mehmet bir kez daha genç kadını öpmeye başladığında ikisi de tüm negatif duygular-

dan arınmış ve öfkenin girdabından kurtulmuşlardı. Fakat Mehmet'in söyleyecek son bir şeyi vardı. İstemeden de olsa dudaklarını ayırdı ama çok uzaklaşmadı. "Aşağılık bir herif gibi davrandığım için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi, çünkü seni anlıyorum."

"Ve Esmer gitmediğin için teşekkür ederim."

Kalbi göğüs kafesini zorlamaya başlayan Esmer bakışlarını Mehmet'in çakır gözlerine dikti. Onlar çok daha başka, çok daha derin ve özel şeyler söylüyordu ama Esmer sadece, "Gitmeme izin vermediğin için ben de teşekkür ediyorum," diyebildi.

Aldığı cevapla mutlu olan Mehmet ruhunun ihtiyacını karşılamak için onu yeniden öpmeye başladığında Esmer de aynı şekilde ona karşılık verdi.

Ne var ki onlar aşkın sıcaklığı içinde kavrulsa da gerçekler soğuktu ve kış illaki her yazın arkasından gelirdi.

Esmer'i sonsuza dek kaybedeceği düşüncesi soğuk ve acımasız bir panik duygusu hâlinde karın boşluğundan boğazına doğru yükselmeye başladığı anda Mehmet kararını vermiş ve kolundan yakaladığı genç kadının gitmesini önlemişti.

Mantığı doğruları seçmesine rağmen Mehmet yapamamıştı. Esmer mi gitmeye hazır değildi, o mu genç kadını göndermeye razı değildi, bilmiyordu. Olmamıştı işte, kapıdan çıkıp gitmesine müsaade edememişti.

Gecenin geç saatlerine kadar yataktan hiç çıkmadan Esmer'in kalışını kutlamışlardı. Ancak Mehmet o güzel anları daha fazla uzatamadı. Kardeşi hastane odasında acılarıyla savaşırken onun

kendine ayırdığı zaman dolmuştu. Üstelik Ahmet'in yaşadıkl
rıyla ilgili hissettiği suçluluk hâlâ taptazeydi.

Huzur içinde uyuyan Esmer'i alnından öpüp yataktan çıkmı
duş alıp yenilenmiş ve hastaneye geri dönmüştü. Ahmet'in ba
şında iki koruma, bir de annesi ile Serra vardı. Onları Tanem'in
yanına gönderdikten sonra nöbeti devralmıştı.

Ahmet huzursuz uykusunda inlerken, Mehmet de gecenin ka
ranlığına dalmış hâlde evde bıraktığı genç kadını ve bundan son
ra ne yapacağını düşünüyordu.

"Merak etme, erkenden ölüp seni rahat bırakacak değilim."

Odanın kasvetli sessizliğini yaran Ahmet, düşünceleriyle kav
gaya tutuşmuş olan ve pek de mutlu görünmeyen ağabeyine ne
olduğu merak ediyordu. Öğrenmek için sorması gerekiyordu ama
doğru cevabı alamayacağını bildiği için boş yere kendini yormadı.

"Sen hayalet olur, yine peşime takılırsın." Pencereden dışa
rı bakmaktan vazgeçen Mehmet kardeşinin yanı başına ulaştı.
"Nasılsın?"

"Bir hayaletten daha canlı."

"İşten kaytarmak için numara yapıyorsan hiç boşuna uğraşma,
sadece iki hafta izinlisin."

"Ben malulen emekliye ayrılıyorum."

"İki tane çizik sana ne yapar? Şuna fırsatını bulmuşken kaçı
yorum desene."

Yüzünü buruşturan Ahmet, "Eh, ben buyum," dedi ama konu
şurken gözlerini kaçırması Mehmet'in dikkatinden kaçamadı.

Yatağın kenarına oturup kardeşini elini tutan Mehmet'in onu
zorlamaya niyeti yoktu. Onun tek derdi Ahmet'in iyi olmasıydı.
Fakat genç adamın kırgınlıkları vardı ve onlar var olmaya devam
ettikçe de iyi olamayacağını görebiliyordu.

"Neden hissettiklerini açıkça söylemiyorsun?"

"Sol işaret parmağımda yakıcı bir sızı var, bacağımda ise ağrı."

"Narkoz insanların huylarını değiştirir derler, bakıyorum da sen de her şey aynı."

"Ne duymak istiyorsun?" Ahmet sesinin istediğinden daha sert çıktığını ağabeyinin bakışlarından anlamıştı. Fakat geri adım atmadı. "Sena yüzünden hayata küstüğümü mü? Kız kavgasında hastanelik olduğum için kızgın olduğumu mu? Ya da çalışmanın ruhuma aykırı olduğunu itiraf edişimi mi?"

"Ben sadece senin nasıl olduğunu, gerçekte ne hissettiğini duymak ve senin için yapabileceğim bir şey varsa onu yapmak istiyorum."

Başını pencereye doğru çeviren Ahmet gözünün üzerine düşen saçı onu rahatsız edince elini kaldırmak ve onu geri itmek istedi. Ne var ki bu denli basit bir hareket bile şu anda yapabilecekleriinin arasında yoktu.

Mehmet dikkatle incelediği kardeşinin rahatsızlığını anlamış gibi Ahmet'in kurtulmaya çalıştığı bir tutam saçı alıp geriye doğru itti. Bu bilinçsizce ani refleksle yaptığı bir hareketti, keza genç adam için çok daha fazlasını bile yapabilecekken böyle bir şeyin lafını bile etmezdi.

Öfkeyle yüzünü ona dönen Ahmet ise belli ki onunla aynı fikirde değildi. "Yapma artık, beni kollamaktan vazgeç!"

"Senin de benim için yapacağını bildiğim şeyleri yapmam neden seni rahatsız ediyor?"

"Çünkü ben senin yaptıklarının birçoğunu yapmam, yapamam!"

"Bu söylediğini inanarak mı söylüyorsun?"

"Evet!" diyen Ahmet'in gözleri öfkeyle parladı. "Mesela, ben senin uğruna sevdiğim kadının peşini bırakmazdım."

Donup kalan Mehmet bir süre hareket etmeyi bıraktı. Neden tartıştıklarını anlayamadığı gibi Ahmet'in öfkesinin sebebini de anlamamıştı. Hele şimdi konunun on altı yıl öncesine gitmesine anlam veremiyordu.

"Hâlâ narkozun etkisinde olduğun için saçmalama ihtimalin ne kadar?"

"Havaalanına gitmeden önce babamla yaptığınız konuşmayı duydum."

Ahmet'in sözünü ettiği şeyin ne olduğunu çok iyi bilen Mehmet aradan uzun yıllar geçmiş olsa da babasıyla yaptıkları konuşmanın her saniyesini hatırlıyordu.

Yavaşça Ahmet'in elini bırakıp ayağa kalktığında yeniden devleşmiş gibiydi. Ellerini ceplerine sıkıştırdı ve omuzlarını yukarıya doğru kaldırdı.

"Ee, yani!"

"Babamı daha önce hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Seni neden bizi bırakıp gidemeyeceğin konusunda uyarıp duruyordu. Sen ise hiçbir sebebin seni yolundan alıkoyamayacağını anlatmaya çalışırcasına aynı böyle dimdik duruyordun." Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunan Ahmet aynı kararlılıkla anlatmaya devam etti. "Ahmet var, dedin; o da bir erkek, o da bu ailenin bir üyesi ve onun da soyadı Sancaktar, diye ısrar ettin. Benim işleri devralabileceğimi anlatmaya çalışıyordun. Ancak babam, benim bunları yapabilecek sorumlulukta olmadığımı, senin söylediklerinin hiçbirini yapamayacağımı, veliaht olmak için doğanın sen olduğunu söyledi."

"Babam onların hepsini beni vazgeçirmek için söyledi."

"Ama işe yaradı. Beceriksiz olduğumu düşünen babam ile ona hak veren ağabeyim sonunda ortak bir noktada anlaşmış oldular."

Acı acı gülümseyen Mehmet kardeşinin başucuna doğru ilerledi. Sonra durup Ahmet'le yüz yüze gelene kadar eğildi. Hırslı, zeki ve başarılı olan Ahmet'in neden olmadığı biri gibi davrandığını uzun yıllardır merak ediyordu, şimdi de cevabını almıştı. "Belli ki devamını dinlememişsin," diyen Mehmet her bir kelimenin üzerine basa basa konuşmaya başladı. "Ne holding, ne para ne de başka bir şey umurumdaydı. Ben Özlem'le gidecektim. Fakat sonra babam yaşlı gözlerle ki onu öyle son görüştümdü, bana neden gidemeyeceğimi anlattı. O hastaydı, hem de çok hasta, sen ise daha on beş yaşındaydın. Serra üniversite için dünyanın başka bir ucundaydı, Asya ve Tanem ise çocuktu. Eğer o gün on beş yaşında olan ben olsaydım şu anda Everest Dağı'na tırmanıyor olurdum." Geri çekilen Mehmet gözlerini ileride bir noktaya sabitleyip Ahmet'e bakmamaya özen gösterdi. "Benim değil, tedavi için babamın yurtdışına gitmesi gerekiyordu. Ve ailemin yanında kalmayı seçtiğim için ne senden ne başka birinden özür dileyeceğim."

Bir şey söylemek için ağzını açan Ahmet tek kelime edemeden dudaklarını birbirine bastırdı. Evet, anne ve babasının o dönem çok uzun süre Amerika'da kaldığını hatırlıyordu. Ama onların tatilde olduğunu sanıyordu. Gerçekte neden gittiklerini sormuş muydu? Maalesef hatırlamıyordu.

Sözlerini tamamlayan Mehmet bu defa kardeşinin gözlerinin içine baktı. Sonra da perişanlığını gizlemeye çalışmadan odadan çıkmak için arkasını döndü. Fakat kapıya ulaştığında durdu. "Kendim için başka hayallerim ve tutkularım olsa da şu an sahip olduklarım için asla pişman değilim."

Ahmet'in yanından ayrılırken kızgın ya da kırgın değil, rahatlamış olan Mehmet kardeşine yaptığı itiraftan dolayı memnundu. Yıllardır ertelenen konuyu onunla ilk kez konuşabilmeyi başarmışlardı. Fakat onun asıl rahatlama sebebi Özlem'le ilgili kendine yaptığı itiraftı.

Yıllarca gitmeyi seçseydi ya da Özlem'e istediği sözü verseydi ne olurdu, hayatları nasıl ilerlerdi, diye kendine sorup durmuştu. Bir cevap alamamıştı ama çeşitli senaryolar oluşturmuştu. Birçoğunda, hatta hepsinde o kaza asla yaşanmıyordu.

Oysa şimdi yıllarca kendine sorduğu ama verdiği cevabından asla tatmin olmadığı sorunun yanıtını biliyordu. Bundan farklı olmazdı. Mehmet anlık heyecanla hayal kurup plan yapmış olsa da o uçağa binip asla gitmezdi, gidemezdi.

Ahmet'in odasından çıkmış ama fazla uzaklaşmadan koridordaki koltuklardan birine çökmüş olan Mehmet dirseklerini dizine dayayıp başını da ellerinin arasına aldı. Ahmet ve diğerleri... Hepsini çok seviyordu, belki de onlar kadar sevemediği kişi Özlem'di.

"Sen iyi misin?" diye soran tanıdık endişeli sesi duyduğunda Mehmet cevap olarak başını salladı. "Ahmet mi? Ona mı bir şey oldu?"

"Rahatla Serra, kimseye bir şey olduğu yok."

"Bu hâlin ne o zaman? Berbat görünüyorsun."

Berbat görünüyor olabilirdi ama kendini uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissediyordu. "Senin ağzından hiç iyi bir şey çıkmaz mı?"

"Doğruları söylemek, sadece bizim ailede suç olarak kabul ediliyor."

"Yorgunum," deyip başını kaldıran Mehmet'i teyit eden tek şey parlayan gözleriydi. "Erkencisin?"

"İşe gitmeden önce sizi görmek istedim. Öğlene kadar uğrayamayacağım."

Kardeşinin oturması için kenara çekilen Mehmet gülümsedi. "Programında bize yer ayırdığın için teşekkür ederim."

Ağabeyinin yanına oturan Serra ne bakışlarını yumuşattı ne de dik tuttuğu sırtını serbest bıraktı. "Seninle ilgisi yok, Ahmet'i merak ediyorum."

"Hadi ama! Beni sevdiğini ikimizde biliyoruz, boşuna uğraşma."

"Öyle olmadığını söylemedim ki. Sadece senin bu aşırı kendinden emin ve diktatör tarzından hoşlanmıyorum."

Mehmet hafifçe gülümseyip başını Serra'nın omzuna koydu ve gözlerini kapatıp, "Bizim birbirimize benzediğimiz düşünüldüğünde söylediğin şey komik oluyor," dedi.

"Sana benzemek mi? Bunu hakaret kabul ederim."

"O çocuktan ayrılacak mısın?"

"Çocuk derken?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun ama sana yine de cevap vereceğim. Fırat'tan ne zaman ayrılacaksın?"

Hızla omzunu sallayan Serra, ağabeyinin hazırlıksız yakalanıp, "Ah!" diye inlemesinden memnun kaldıktan sonra ancak konuştu. "Güzel, seviyeli ve eğlenceli bir ilişkimiz var. O yüzden şimdilik ayrılmayı düşünmüyorum."

"Seviyeli mi? Aranızdaki seviye derin bir uçurum gibi."

"Dediğin gibi gayet iyiymişsin. O yüzden şimdi o koca kafanı kaldır da gideyim."

"Bana biraz daha zaman ver," diyen Mehmet aradığı huzuru bulmuş gibi iyice Serra'ya yaslandı. "Seni özlemişim."

"Seni bir nörolojiye göstermem gerekecek mi? Yoksa uykusuzluktan dolayı halüsinasyon mu görüyorsun?"

"Kendine bunu yapma, seni sevdiğimi söylediğim için hasta olduğumu düşünmene gerek yok. Sen bu sevgiyi ve daha fazlasını hak ediyorsun."

"İyi de beni sevdiğini neden şimdi söylüyorsun? Hem neden söylüyorsun?"

"Daha önce söylememiş miydim?"

"Daha önce hiç söylememiştin." Mehmet gözlerini kapalı tutmaya devam ederken konuşmaya yeltendi ama Serra ona izin vermedi. "Söylemene de gerek yoktu zaten, beni sevdiğini biliyorum," dedi. Ben de seni seviyorum demek için ısrar eden dilini ısırdı. "Sonuçta ben sevilmeyecek biri değilim."

"Birbirimize olan gerçek hislerimizi itiraf etmemiz iyi oldu."

"Benim bir şey itiraf ettiğim yok."

"Biz birbirimize benziyoruz, Serra. Bilmem için duymama gerek yok."

Serra karşı çıkmak istedi, fakat ani bir kararla vazgeçti. Sırtını geriye doğru yaslayıp dinginliğe ihtiyacı olan Mehmet'e istediği omzu vermek için sustu. Ağabeyi ne yaşamıştı da şimdi bu haldeydi, bilmiyordu. Sadece ona iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Katılması gereken toplantıya geç kalacağını bilse de çantasını yan koltuğa bırakan Serra kolunu Mehmet'e doladı. Kendi ince ve zarif kolu ağabeyinin güçlü ve büyük bedenini sarmalamak için yeterli değildi. Yine de ona sevgisini aktarabilmek için şansını denedi.

Hayatın herkes için hazırladığı sürprizler vardı. Ve Mehmet'in dediği gibi onlar birbirine benziyorlardı. O yüzden adamın derdi-

nın Ahmet olmadığını biliyordu. Ne olduğunu ise illaki öğrenecek ve icabına bakacaktı.

Serra'nın itirazlarına rağmen fazladan yarım saat daha onunla kalan Mehmet nihayet genç kadını azat ettikten sonra Ahmet'in yanına tekrar girmişti. Kendiyle ilgili yaşadığı çelişkiden kurtulmuş gibi görünen Ahmet sözleriyle değil ama bakışlarıyla ona teşekkür etmişti.

Bir süre asıl konulardan uzak sohbet ettikten sonra bacağının daha hızlı ve güvenli şekilde iyileşmesi için fizik tedavi uzmanı gelmiş ve Mehmet oradan ancak ayrılmıştı.

Evine gitmek ve Esmer'i görmek için acele eden isteğine karşı koyup ailelerinin en küçük ve en yeni üyesi olan Hayat'ı görmek için Tanem'in yanına geçmişti.

Yağız ısrarla bebeği kucağına vermeye niyetlense de Mehmet ona karşı çıkmıştı. Kocaman kollarının arasında kaybolan küçük kızla nasıl iletişim kuracağını bilmediği için onu yattığı yerde ve uzaktan sevmeyi tercih etmişti.

Rüya, "O çok ağlıyor," diye şikâyet ettiğinde ise onun haklı olduğunu düşündü.

"Çünkü o bir bebek."

"Ayrıca konuşamıyor."

"Ee, çünkü o bir bebek."

"Yürüyemiyor ve altına çiş yapıyor."

Dudaklarını büzüp küskünce kardeşi Hayat'la ilgili şikâyetlerini sıralayan Rüya'ya sanki evrenin sırrını veriyormuş gibi konuşan Mehmet yeniden, "Çünkü o bir bebek," dedi.

"Bunu biliyorum ama onun saçı var ve ben tokalarımı onunla paylaşmak istemiyorum."

Bu yüzyıllardır devam eden Amerika ve Rusya sorunundan çok daha büyük bir krizdi. Onlar için paylaşılamayan Orta Doğu ne ise Rüya için de tokaları aynı değerdeydi.

"Tamam, paylaşmak zorunda değilsin. Senin tokaların senindir."

Mehmet arabulucu tavrıyla yapabileceği en mantıklı açıklamayı yaptığını düşünürken kollarını beline koyan Rüya'nın ikna olmadığını gördü.

"Annemle babam onun kardeşim olduğunu ve her şeyi paylaşmamız gerektiğini söyledi. Onlara senin izin verdiğini ve paylaşmak zorunda olmadığım söyleyeceğim."

Neye uğradığını şaşıran Mehmet, "Hayır," diye yüksek sesle itiraz ettiğinde irkilen ve uyanan Hayat gözlerini açmadan ağlamaya başladı.

Koskoca bedeniyle pespembe odanın ortasında dikilip kalan Mehmet şok hâlinden kurtulamadı. Mızmızlanmayı sürdüren Rüya ve ağlaması çığlığa dönüşen Hayat arasında sıkışıp kalmış hâldeyken kesinlikle en çaresiz anlarından birini yaşıyordu.

Yaptığı acil durum değerlendirmesinde iki sonuca ulaştı. Ya hemen odayı terk edecekti ya da kızlarla birlikte o da bağırmaya başlayacaktı. Neyse ki hiçbirine gerek kalmadan koşarak odaya gelen Yağız onu düştüğü zor durumdan kurtardı.

Büyük bir ustalıkla önce Rüya'yı kucağına alan genç baba, "Kardeşin neden ağlıyor?" diye sorduğunda sanki az önce şikâyet eden o değilmiş gibi küçük kız, "Tamam," dedi.

Tek eliyle Rüya'yı tutmaya devam eden Yağız boştaki eliyle de beşiği sallayıp bebeği rahatlatacak şekilde bir şeyler mırıldandı. Yağız'ın durumu kontrol altına alıp sessizliği sağlaması sadece bir dakika sürmüştü ve bu Mehmet'in daha çok hayret etmesine neden oldu.

"Öyle bakmaktan vazgeç, o kadar da korkunç değil."

"Bunu yapmayı nasıl başardın?"

"Çünkü benim sihirli güçlerim var," diyen Yağız'a kesinlikle inanan Mehmet bunun zaten başka açıklaması olamayacağı kanısındaydı.

Yağız'ın peşinden ilerleyen Mehmet'in telefonu çalınca adımlarını hızlandırıp kendini odanın dışına attı. Hayat'ın yeniden uyanmaması için hızla çıkardığı telefonunu açtı.

Arayanın kim olduğuna bakacak fırsatı olmamıştı ki Hasan'ın hiç bekletmeden konuşmaya başlamasıyla merak etmesine de gerek kalmamıştı. Adam ona acil olarak gelmesi gerektiğini söylerken ses tonu öylesine netti ki Mehmet sorgulamadı bile. Buna izin veremezdi, vermeyecekti de zaten ama önce oraya yetişmesi gerekiyordu.

BEYAZ

Beyaz, saflığı ve temizliği olduğu kadar yalnızlığı da simgeler. Duru ve parlak kalabilmesi zordur beyazın, çabuk lekelenir ve asla yaralarını gizleyemez. Huzurdur ama koruması da zordur.

Tıpkı kalbin gibi, sevmek için çırpınıp durur. Ne var ki onu başkasına verdikten sonra kırılıp dökülmesini engelleyemezsin. Ama aşk da bu değil midir zaten, yanacağını bile bile ateşe dokunmak, her gülüşlerin ardından gözyaşı dökeceğini bilmek.

10. BÖLÜM

BİNANIN DIŞINDAKİ SİYAH CAMLI ARABALAR ve tanıdık olmayan yüzler Mehmet'e evinde onu kimin beklediğini zaten söylüyordu. Bu yüzden salondaki koltuğa rahatça oturmuş olan Esmer'in tepesinde dikilen Sinan'ı görmek onu hiç şaşırtmamıştı.

"Geleceğini haber verseydin karşılamak için seni evde beklerdim," diyen Mehmet öfkeliydi ve buz gibi olan öfkesi hem sesine hem de duruşuna yansımıştı. Sinan'ın yanına ilerleyip adamın önüne geçti ve görüş alanını kapattı.

Hemen hemen aynı boy ve aynı vücut yapısına sahip olduğu Sinan da gözlerini kıstı. Mehmet'e aynı öfkeyle karşılık vererek, "Oturmaya gelmedim. Esmer'i alıp gideceğim," dedi.

"Bunu yapamayacaksın!"

"Onu saklaman gerekirken şehrin orta yerine getirdiğinde yaptığımız anlaşma sona erdi."

"Biz bir anlaşma yapmadık."

"Demek tabirler senin için önemli, onu gizleyeceğine dair söz verdin ama an itibariyle sözünden döndüğünü görüyorum. O zaman ben de aynısını yapabilirim."

Mehmet ihtiyatla başını arkaya doğru çevirip pişmanlığı yü zünden okunan Esmer'e baktı. Gözlerini bir süre genç kadının üzerinde tuttuktan sonra tekrar Sinan'a döndü.

"Ben sadece Esmer'e söz verdim ve hâlâ sözümü tutuyorum."

"Öyle mi? Onun burada olduğunu ben biliyorsam başkaları da biliyor olabilir. Bu da demek oluyor ki güvenliği tehlike altında."

"Sen biliyorsun, çünkü çiftlikteki korumaların üç tanesi senin adamın. Sen biliyorsun, çünkü peşime adam taktın."

"Başkaları da aynı şeyi yapmış olabilir," diyen Sinan aslında Mehmet'in bu detayları fark etmiş olmasına şaşırmış fakat şaşkınlığını saklamayı başarmıştı.

"On gün normal hayatıma devam ederken peşimde sadece senin adamların vardı ve oraya sadece hava yolunu kullanarak gittim. Kısaca hayır, kimsenin güvenliği tehdit altında değil."

"Bu tartışmanın uzamasına gerek yok." İki adamın birbirlerine horozlanmasına daha fazla seyirci kalamayan Esmer doğru olduğunu düşündüğü anda araya girdi.

Serildiği koltuktan kalkıp Sinan'ın yanına geçerken yüzüne özellikle bakmamaya çalıştığı Mehmet ondaki değişimi fark etmişti. Esmer belki de ağabeyiyle gidecekti. Böyle bir durumda Mehmet ne yapardı? Kolundan tutup ona izin vermemek için elinde bir neden olması gerekiyordu. İsmini koyduğu bir sebebi yoktu, sadece gitmesini istemiyordu ve bunun için de birçok şey yapabilirdi. Mesela Esmer'in gözlerinin içine bakıp, "Gitme," diyebilirdi.

"Evet, benimle gelirsen sorunlarımız hallolur."

"Seninle gelmek sorun değil ama önce birkaç şeyi aydınlığa kavuşturmamız gerek."

"Neymiş onlar?"

"Babamın amacı ne olursa olsun bir hırsız olduğunu hepimiz biliyoruz ama merak ettiğim, onun neden bir hain olarak görülmesini istiyorsunuz. Mehmet'e, babamın operasyon gecesinde yaşananlardan dolayı suçlu olduğunu biliyoruz, demişsin."

Esmer sıradan bir soru sormuş gibi davransa da gözlerinin ardında yatan endişeli merak belli oluyordu. Üstelik gergindi ve yutkunduğu zaman yemek borusunda yumru oluşuyordu.

Sinan ise onun aksine sakin ve rahattı. Ne düşündüğü asla belli olmuyordu.

"Babamız o parayı aldı, ne için kullanmış olursa olsun bu bir suç. Hainliğine sıra gelince; evet, öyle söyledim. Çünkü bu inandığım şey. Belki de sırf o para için adamların kaçmasına izin verdi. Şimdi cevaplarını aldığına göre gidebilir miyiz?"

Esmer'in gök gürültüsü gibi şiddetle ve çılgınca atan kalbinin sesini duyabilen Mehmet ona sarılıp teselli etmek istese de yanlarından uzaklaşıp pencerenin önüne geçti. İki kardeşin halletmesi gereken bu meselenin içinde ona yer yoktu. Fakat genç kadının ihtiyacı olabilir diye ona yakın durup gözlerini ondan ayırmadı.

"Elinde kanıt yoksa buna nasıl inanır ve söylersin. O bize dürüstlüğü, doğruluğu ve önce vatan demeyi öğretti."

"Herkes hayatında bir kez olsun yanlış bir karar verir. Ve Muammer Öztürk verdiği yanlış karardan dolayı bir suçlu da olsa benim babam, saygı duyduğum ve sevmekten hiç vazgeçmediğim bir adam. Ona olan duygularımı sorgulamaktan seni men ediyorum."

"Senin baban, suçlu derken gözünü kırpmadığın Muammer Öztürk."

"Bak," diyen Sinan ilk defa dimdik duruşunu bozup elini kardeşinin omzuna koydu. "Aynı şeyleri hissediyoruz ama farklı şeyler düşünüyoruz. Gerçek, babamızla birlikte toprağa karıştı.

Onu ne aklayabiliyor ne de suçunu kanıtlayabiliyorum. Belli ki tüm hikâyeyi öğrenmişsin ve yapacak bir şey olmadığını da fark etmişsindir. Zaten olsaydı yapardık."

Sinan'ın bakışında gördüğü ayrıntılar onun için kendi yüzü kadar tanıdıktı. Ağabeyi ondan bir şey saklıyordu ve her ne olursa olsun onu asla itiraf etmeyecekti. Üstelik Esmer'in zihni bir kedinin iple oynaması gibi onunla oyunlar oynuyordu. Bir an görünüp kaybolan düşünceler maalesef kendini yeterince belli etmiyordu.

Duygusal anlamda güvene ihtiyacı olan Esmer bakışlarını önce omzunda duran ağabeyinin eline çevirdi. Fakat sonra gözlerini Mehmet'e diktiğinde ihtiyacı olan şeyi bulmuş gibi elemle gülümsedi.

Tesellisine ihtiyacı yokmuş gibi avuç içiyle Sinan'ın eline dokundu ve bir süre bekledi. Ardında da ağabeyinin elini alıp indirdi ve ona arkasını dönüp Mehmet'in yanına gitmek için hareketlendi. Yolun yarısında onu karşılayan Mehmet kanatları altına alırcasına kollarını Esmer'e doladı.

"Benim sorularım bu kadar, bir gün babamın yapamadığını yapıp EFSO'yu çökertmeni ve senin deyiminle Muammer Öztürk'ün intikamını almanı diliyorum."

"Sen de benimle geliyorsun, Esmer."

"Hayır, burada kalıyorum," diyen Esmer başını kaldırıp sevdiği adamın güzel yüzüne baktı. "Artık araştırma falan yok. Bu yüzden hayatımı bana geri ver."

"Bu imkânsız."

"Ne demek imkânsız? Nasıl yaptıysan öyle düzeltebilirsin. Adamların benimle derdi araştırma yapmam değil miydi? Ortada bulunacak bir şey kalmadığına göre geri çekiliyorum."

"O adamların sözlere kıymet verdiğini pek sanmıyorum."

"Ne yani, hep böyle saklanıp dört duvar arasında bir ölü olarak mı yaşayacağım?"

Gitmeye hazırlanan Sinan geniş omuzlarını daha da dikleştirip, "Bir süre daha evet," dedi.

"Ne kadar bir süre?"

"Gerektiği kadar," diyen Sinan daha sonra tekrar konuşacaklarını ifade eder gibi Mehmet'in yüzüne baktı. "Ona iyi bak, saçının teline zarar gelirse yeryüzünde sana ait hiç bir şey bırakmam."

Dişlerini birbirine geçiren Mehmet, bir ağabeyin kardeşi için duyduğu endişeyi çok yakından bildiği için adamın tehdidine aldırmadı. "Sen ondan uzak durduğun sürece Esmer iyi olacaktır. Benimle savaşmak içinse yanında daha çok adam getirmek gerekecek. Şimdi, geldiğin yolu biliyorsundur."

Sinan'ın evden çıktığına dair kapanan kapının sesini duyduklarında Esmer başını Mehmet'in göğsüne yasladı ve, "Sanırım yine başına kaldım," dedi.

"Evet, sanırım öyle oldu."

"Buna dayanabilecek misin?"

Çenesini genç kadının başının üzerine yerleştiren Mehmet, "Yapabilirim," derken tembel bir gülümseme yüzüne ağır ağır yayıldı. "İyisin değil mi?"

"Bir boşlukta süzülüyor gibiyim, bu iyi bir şey olsa gerek."

"Bence iyi bir şey."

"Gerçekleri öğrenmek için çırpınıp durdum ama onlarla yüzleşmekten de hep korktum. Şimdi ise aslında ortada bir gerçek olmadığını öğrendim."

Mehmet, genç kadının başını göğsüne bastırdı. Ona öyl sıkı sarılıyordu ki adeta göğüs kafesi sıkışıyordu. "Vazgeçtl ğin doğru mu?"

Bunun adı vazgeçmekse evet, Esmer vazgeçmişti. Hayatının beş yılını harcamış ama yolu aşka çıkmıştı. Doğruyu bilmek ve babasına sahip çıkmak için çok mücadele etmişti. Fakat artık pes ediyordu. Çünkü âşık olmuştu. Fırsatı varken kendi için bir şeyler yapmak ve sevdiği adamın kollarında olmak istiyordu. Aşk çok acayip bir duyguydu, önce kalbin sonra bedenin sadece onu istiyordu ve son olarak aklın da aşka yenilince sana yapacak bir şey kalmıyordu.

Bu bir tercih de değildi. Robin Hood'un kahraman olmadığını söyleyen bizzat kendisiydi. Ancak Muammer Öztürk hain değildi, belli ki yanlış kararlar vermişti. Babası bu yüzden intihar etmişti. Çünkü o dürüst bir adamdı ve yaptığının bedeliyle yaşamaktansa ölmeyi seçmişti. Yani tercihi yapan Esmer değil, babasıydı.

"Vazgeçmekten başka çarem yok. Tabii intikam ateşiyle yanıp EFSO'nun peşine düşebilirim. Ama bunu yapmak, söylemek kadar kolay değil."

"Yani kalıyorsun!"

"Sanırım öyle, kalmaya ve başına bela olmaya devam edeceğim."

"Biliyor musun, buna sevindim."

"Seni pişman etmemeye çalışacağım."

Esmer'in başının üzerine tatlı bir öpücük konduran Mehmet, "İlk gün de aynı sözü vermiştin," dedi.

"Peki, sözümü tutabildim mi?"

"Çoğu zaman evet. Fakat cevap hayır da olsa kaldığın için mutluyum."

Esmer de mutluydu. Bunu da yüzünde oluşan küçük tebessüm belli ediyordu. Ancak o kaldığı için değil, Mehmet'in küçük itirafından dolayı sevinmişti.

"Ama çiftliğe dönmek istemiyorum."

"Orası çok daha güvenli."

"Madem bir süre daha tutsağım, bırak da yerini kendim seçeyim. Söz veriyorum evi dağıtmayacağım ve kapıdan dışarı çıkmayacağım."

Genç kadını serbest bırakan Mehmet bunun ne kadar doğru olduğunu ve Esmer'in sözüne ne kadar güvenebileceğini hesapladı. Fakat ulaştığı sonuçlar onu pek tatmin etmedi. Ancak genç kadının istediğinde ulaşabildiği mesafede olmasından dolayı nedensiz yere mutlu oldu.

"Geçici bir süreliğine, tamam." Parmağını genç kadına doğru sallayan Mehmet ne kadar ciddi olduğunun anlaşılmasını istiyordu. "Dağınıklık ve kapıdan dışarı çıkmak katiyen yok."

"Söz veriyorum.".

Bu Esmer'in kaçıncı kalmayı seçişiydi, bilmiyordu ama bildiği ve hissettiği şey, bir gün bir daha geri dönmemek üzere gitmeyi seçeceğiydi. O gün gelmeden de aşktan yana alabileceği ne varsa hepsini almak istiyordu.

Esmer iki tane söz vermişti. Birincisi düzene uyup ortalıkta evde insan yaşadığına dair deliller bırakmayacağı, ikincisi ise kapıdan dışarı çıkmayacağıydı. İkincisini yaparken zorlanmamıştı. Beş yıl boyunca biriktirdikleri ve siyah poşetin içinde sakladık-

ları bıraktığı yerde duruyordu. Belki zaman geçirmek, belki d hazır vazgeçmişken onları son bir kez daha inceleyip öyle imh etmek istiyordu. Cevap hangisiydi, emin değildi ama beş günd Mehmet evden çıkana ve adam geri dönene kadar yaptığı şey onları tekrar incelemekti.

İlk kurala, yani ev düzenine sıra gelince bu konuda çok başarılı olduğu söylenemezdi. Elinden geleni yapıyor olmasına rağmen istenilen seviyeye henüz ulaşamamıştı.

Birliktelikleri hakkında Mehmet'le tek kelime konuşmamışlardı. Adam ona öyle güzel davranıyordu ki daha fazlasını istemeye utanıyordu. Fakat bu şekilde devam edemezdi. Günden güne kendine olan saygısının ve özgüveninin azaldığını hissediyordu.

Sinan kimliğini ona ne zaman verecekti ya da verecek miydi, kestiremiyordu. Lakin asıl sorun bu değildi. Berbat bile olsa dışarıyı, işini ve Ebru Esmer Öztürk olmayı özlüyordu. Üstelik tüm bu özlediklerinden vazgeçmesinin tek sebebi vardı, o da aşktı. Mehmet'in yanında olabilmek için sahip olduğu çok az şeyden de feragat etmişti.

Sorunları yokmuş gibi davranmayı iyi bilen Esmer bir kere daha onların üzerini örtüp Mehmet gelene kadar salonun orta yerine dağıttıklarını toplayıp siyah poşete doldurmak için acele ediyordu. Neyse ki ağırlığı onun yarısı kadar olan poşeti odasındaki yatağın altına sıkıştırmayı başardığı anda çalan kapının sesini duydu. İyi zamanlama diye buna denir işte, diyerek kendini tebrik eden Esmer koşar adımla kapıya ilerledi.

Heyecanla açtığı kapının ardında göreceğini sandığı Mehmet'i karşılamak için yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve, "Hoş geldin," dedi. Ne var ki karşısında ona dikilmiş bir çift göz gördüğünde gülüşü yüzünde dondu.

Gideni tanıyordu ama zaten tanımasa bile o gözlerin aynısına sahip olan adamın kardeşini nerede olsa hatırlardı.

"Sanırım Mehmet'i bekliyordun?"

"Buraya nasıl çıktınız?" diye sorma cesareti gösteren Esmer'in tek derdi yakalanmış olmasıydı. Yoksa ağabeyinin evine çıkmak için Serra Sancaktar'ın izne ihtiyacı yoktu.

"Demek o sensin!"

"Yani ben kimim?"

"Mehmet'in gizli hazinesi," diyen Serra afallamış ama gardını düşürmemiş olan genç kadını çıplak ayaklarından başlayıp yukarıya doğru süzdü. Sonra bir karara varmış gibi hareketlenip hâlâ kapı ağzında dikilen genç kadının yanından geçip içeri girdi.

Kaşlarını havaya kaldıran Esmer henüz ne yapması gerektiğine karar verememişti. Serra Sancaktar güzel, hem de çok güzel bir kadındı ve üzerindekilerin tek bir parçası bile Esmer'in maaşından çok daha fazlasıydı. Ayrıca asla ütülü tutmayı başaramadığı kendi giysilerine karşın genç kadın sanki yanında ütüyle geziyormuşçasına derli topluydu. Esmer bir an bu durumun Sancaktar Ailesi'ne mi, yoksa zengin insanlara mı özgü olduğunu kestiremedi.

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin?"

"Hayır."

"O zaman salona gelmek için neyi bekliyorsun?"

"Siz beni dilimlere ayırmaya kalkışırken bağırmalı mı, yoksa karşı mı koymalıyım, diye karar vermeye çalışıyordum."

Esmer konuşurken bir yandan da gülümsemeye çalıştı. Ancak Serra'nın bakışları öylesine deliciydi ki Esmer nefes alabildiği için şükretti.

"Merak etme, üzerimi pisletecek değilim."

"Vay be! Epey dişlisin."

Arkasını dönmüş salona girmeye hazırlanan Serra yüzünü buruşturarak Esmer'e dönüp, "Nasıl bir üslup bu böyle, ne iş yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Sizin gibi kraliyet ailesinden gelmediğim kesin."

"Onu sen kapıyı açar açmaz fark ettim."

Utancın karanlığı Esmer'in üzerine çökmüştü ve hayatında ilk defa olduğu kişi yüzünden kendini azarlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Odanın orta yerine gelen Serra duraksadığında Esmer de olduğu yerde kaldı.

"Buranın hâli ne böyle? Tek kişilik parti mi verdin?"

Serra'nın bahsettiği şeyi anlamak için bakışlarını salonda gezdirdiğinde onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikir edinemedi. "Daha önce bir ev partisine katıldın mı?" diye soran Esmer kelimelerin ağzından dökülmesine engel olamayınca başlamışken devamını getirmeye karar verdi. "Pek öyle bir tipe benzemiyorsun da... Merak ettim."

"Ne kadar sevimlisin sen öyle." Yeniden yürümeye başlayan Serra sanki inadına yapıyormuş gibi oturmadan önce koltuğun temizliğini kontrol etti. "Mehmet'i böyle bir ortamda yaşamaya ikna ettiğine göre iyi özelliklere sahip olmalısın."

"Tamam, hadi, neyi merak ediyorsan sor."

"Seninle konuşmak istediğimi kim söyledi? Mehmet'i bekliyorum sen odana geçebilirsin."

Esmer saygı nedir, iyi bilirdi ama Serra Sancaktar'ın aşağılayan bakışları yetmezmiş gibi sakınmadan sarf ettiği sözler kabullenebileceği türden değildi.

"O zaman Mehmet'i lobide beklemeni rica edeceğim."

Sağ kaşını havaya kaldıran Serra'yı çok az insan etkilemeyi başarabilmişti ve diyebilirdi ki bu genç kız o insanların arasındaki yerini az önce almıştı. Çünkü dişe diş mücadeleyi seven Serra güçlü rakiplerinin olmasından hoşlanırdı.

"İlla benimle konuşmak istiyorsan işe önce adını söylemekle başla."

"Seninle konuşmak gibi bir hevesim yok ama karşındakinin kim olduğunu bilmen ve ona göre ayağını denk alman için kim olduğumu söyleyeceğim."

"Bu ne sertlik!"

"Adım, Esmer. Komiserim. Ve evet, Mehmet'in gizli hazinesiyim. Çünkü hazineler kıymetli olur ve onlara sahip olmaya devam edebilmek için onları gizli tutup korumak gerekir."

"Ah, bu Mehmet. Çıkardığı yerden indirene kadar kadınları mutlu etmeyi ve onlara çok değerliymiş gibi davranmayı iyi bilir."

"Istesen de beni incitmeyi başaramazsın. Çünkü ben kimseye değil, Mehmet'e inanırım."

"İşine geldiği gibi davranmakta haklısın tabii," diyen Serra tam cümlesini tamamlamak üzereyken içeri giren Mehmet onun sözünü kesti.

"Ne oluyor burada?"

Rol yapmaya kalkışmayan ve suratındaki ifadeyi bozmayan Serra ayağa kalktı. "Bir şey olduğu yok, Esmer'le anlaşmanın yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Gördüğüm kadarıyla pek başarılı olamadınız," diyen Mehmet ayakta dikilen Esmer'in yanından geçip kardeşinin yanına ilerledi ve yanağından öptü.

"Paylaşamadığımızın değeri yüzünden anlaşmamız zor görünüyor."

"Neymiş o?" diye merakla soran Mehmet kardeşine sarılmaya devam ederken bakışlarını Esmer'e çevirdi. Genç kadın kenara itilmiş gibi görünse de her zamanki dik duruşunu almıştı.

"Üzerine alınabilirsin."

"Yani az önce sen bana iyi bir şey söyledin ve ben bunu kaçırdım mı?"

"Sevgili ağabeyciğim, kaçırmadığına eminim."

Haylazca gülümseyen Mehmet hâlâ ona sarılmaya devam eden Serra'yı başının üzerinden öptükten sonra onu bırakıp Esmer'e yaklaştı. "Merak etme, ısırıyor ama darbeleri öldürücü değil," dedikten sonra da genç kadını yanağından öptü.

"O beni ısıramaz," diyen Esmer hâlâ gardını almış haldeydi.

"O derken?"

"Sizden bahsediyorum Sayın Serra Sancaktar!"

"Ne tatlı!"

"Hanımlar, bence buna gerek yok," diyen Mehmet kadınların yüzüne baktı. Sonra da tercihini Serra'dan yana kullanmış gibi ona doğru döndü. "Seni buraya getiren ne oldu?"

"Ağabeyimin evine gelmek için bir sebebe ihtiyacım yok."

"Bunca zaman sonra habersizce çıkıp geliyorsan bence bir sebebi olmalı."

"Haklısın, her fırsatta evine kapanmanın nedenini öğrenmek için baskın yapmak istedim."

"Bu gece Ahmet'in yanında kalman gerekmiyor muydu?"

"Konuyu değiştirme, Asya yanında," diyen Serra tek bir teli bile sıralamayı bozmamış olan saçlarını ensesinde toplayan topuzuna dokundu, ardından da koltuğun üzerindeki çantasını aldı.

"Neyse göreceğimi gördüm, ortada abartılacak bir şey yok, farklı bir eğlence arayışı diyelim."

"Serra! Üslubunu koru, lütfen."

"Hadi ama! Sen ve..." Duraksayan Serra aynı ilk gördüğünde yaptığı gibi Esmer'i süzdü. "Güzel kız ama yan yana durduğunuzdaki görüntü öyle tuhaf ki insanın inanası gelmiyor."

Mehmet'in ruh hâlinin saniyeler içinde keyifli olmaktan öfkeliye geçtiğini çizgi şeklini alan dudakları belli etti. Uzun ve güçlü kolunu Esmer'in omzuna koyup onu yakınına çekti. "İnanmana ihtiyacım yok."

"Zaten bakınca ne olamayacağınızı görüyorum."

"Serra! Haddini aşma, lütfen."

Uzun süre sonra ilk defa konuşan Esmer, "Gidiyordunuz galiba, sizi tutmayalım," derken sesi tam da istediği gibi keyifliydi.

"Evet, içim rahat şekilde gidiyorum." Serra uzanıp ağabeyine hoşça kal öpücüğü verdi, yanlarından ayrıldığında Esmer de ciğerlerini dolduran yakıcı havayı boşalttı.

"Bir daha gelmeden önce haber ver."

Kapıya varan Serra sesini duyurmak için, "Evi dezenfekte edene kadar gelmem," diye bağırdı.

Farkında olmadan kaşlarını çatan Esmer, kadının peşinden gidip onu asansörde kıstırmak ve ona aslında kim olduğunu göstermek için duyduğu isteğini yutkunarak deri gönderdi.

"O nasıl bir kadındı öyle!"

"Tanısan alışırsın, hatta seversin."

"Onu tanısam kesin katil olurdum," diyen Esmer de kollarını Mehmet'e doladı. Ancak kulaklarında çınlayan kadının sesini susturmayı başaramadı.

Her zamanki saatte kahvaltısını yapıp yine her zamanki saatte evden çıkan Mehmet'in ardından araştırmalara başlayan Esmer kendini değiştirmekte kararlıydı. Madem bir süre daha buradaydı, madem kalıyordu, o zaman evcilik oyununu kuralına göre oynamalıydı.

Serra'nın dünkü ziyaretinden sonra aldığı bu karardan asla vazgeçmeyecekti.

Mehmet büyük bir ustalıkla kardeşini geçiştirmişti. Bunun altında veya üstünde bir şey aramıyordu. Adam ne diyebilirdi ki? Adı, Ebru Esmer Öztürk ama aslında o bir ölü ve katilleri tekrar peşine düşmesin diye onu saklıyorum. Ne kadar süreceği de önce Sinan'ın sonra da EFSO denilen örgütün insafına kaldı. Ya da sevgili gibiyiz ama biz bunları konuşmamayı tercih ediyoruz, hem senin de söylediğin gibi biz sadece yatakta ve çıplakken birbirimizi tamamlıyoruz. Yoksa siyahla beyaz, geceyle gündüz kadar farklıyız.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilemediği için Esmer'e göre Mehmet'in kardeşini geçiştirmesi daha az acı verici olmuştu.

Fakat Serra'nın sözleri canını çok yakmıştı. Bunun sebebi de onun haklı olmasıydı.

Bilgisayar başında geçirdiği bir saatin sonunda kadrolu bekçisi hâline gelen Hasan'a ulaşmış ve ondan eve gelmesini rica etmişti.

Aramasının üstünden beş dakika geçmişti ki Hasan kapıda belirmişti. Adamı içeri alıp hiç bekletmeden isteklerini sıralarken duyduklarından memnun olmadığını belli eden Hasan'ı ikna etmesi neredeyse yarım saat sürmüştü. Esmer dışarı çıkamazdı, üstelik tek kuruş parası da yoktu. O yüzden Hasan'ı ikna etmekten başka çaresi yoktu.

Mecburen ona verilen görevi kabullenen Hasan'ın geri dönmesi ise üçüncü saatin sonunda olmuştu. Dolayısıyla Esmer'e hazırlanması için yarım günden daha az bir zaman kalmıştı. Yetişebilmesi mümkün değilmiş gibi dursa da Esmer tam vaktinde hazır olacaktı.

Günün aydınlığı yerini gecenin karanlığına bıraktığında Esmer tam da kendine söz verdiği şekilde hazırdı. Geriye sadece Mehmet Sancaktar'ı beklemek kalmıştı. Henüz yolda olduğunu bildirmek için aramamıştı ama böyle akşamlar da yaşanmıyor değildi. O yüzden kırmızı stilettolarını giyip tüm şehri tepeden gören terasa kurduğu yemek masasındaki mumları yaktıktan sonra kendisi için hazırladığı sandalyeye oturdu.

Bu defa süslemek için kendi başının çaresine bakmıştı. Hem diyebilirdi ki iyi iş çıkarmıştı. Islak saçlarını sarıp bukleleri belirgin hâle getirmiş, yüzünü sağlıklı bir görüntü elde edecek kadar renklendirmişti. Elbisesi siyahtı fakat hem dardı hem de dizine ulaşmadan biten bir boyu vardı. Kısaca odasından çıkmadan önce baktığı aynada gördükleri onu tatmin etmişti. Mehmet'in de memnun kalacağına inanıyordu.

Hepsi içinse Hasan'a minnettardı. Hazırladığı uzun alışveriş listesindeki her şey kadınsaldı ama hepsini getirmişti. Liste uzundu, çünkü siyah pantolonunu ve kazağını çok sevse de bu sabah itibariyle onlarla vedalaşmıştı. Serra gibi giyinip onun gibi görünmesi mümkün değildi, sadece yapabildiği kadarını yapacak ve Mehmet'in yanında Mehmet gibi görünecekti.

Maalesef aynı iddiayı yemek konusunda gösteremiyordu. Masanın üzerindeki iştah kabartacak kadar güzel ve lezzetli görü-

nen yemeklerin hepsini restorandan sipariş vermişti. Bu işi yapa birileri varken Esmer'in kendini zorlamasına gerek yoktu. Hem restoranlar da bunun için vardı, öyle değil mi? Herkes kendi yemeğini yaparsa aşçılar ne iş yapacaktı?

Yaptığı seçimlerden ve ortamdan memnundu. Onları sadece gökyüzünün incileri yıldızlar ve masadaki iki adet mum aydınlatacaktı. Tabii bir de Mehmet'in parlayan çakır gözleri vardı.

Heyecanını bastırmakta zorlanan Esmer yerinden kalkıp terasın pervazına dayandı ve şehri seyretti. Mehmet ona gelmek üzereydi, o da kalbini açmış bekliyordu. Başını havaya kaldıran Esmer yüzünü gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldı. Mutluluğun resmini çizmek isteyenler keşke onu görebilselerdi.

Saat yemek için hayli ilerlemişti. Belki de onları mutfağa götürmeli ve sadece içecek servislerini bırakmalıydı. Çünkü Mehmet, onun aksine saatine ve kuralına göre yemek tüketen bir adamdı.

Rahatsız ayakkabıların içinde durmaktan isyan eden bacaklarının itirazına kulak veren Esmer şehri seyretmekten vazgeçip tekrar sandalyesine oturdu. Her on dakikada bir ayağa kalkıp sanki Mehmet'i görecekmiş gibi yollara bakıyordu. Ancak zaman ilerlemiş ve trafikte yol alan araçların sayısı iyice azalmıştı.

Belki de Ahmet'in yanında bu gece o kalacaktı veya yine bir şey olmuştu ve ailesinin evine geçmesi gerekmişti. Tabii bu listeye bir de işle ilgili bir sorun olduğunu da ekleyebilirdi.

Gelmemesi için birçok haklı sebebi olabilirdi ama o zaman da insanın aklına telefon niye var, sorusu geliyordu.

Yorgunluğuna rağmen saçı ve makyajı bozulmasın diye sırtını sandalyeye dayadı. Çünkü Mehmet'in onu bu hâlde görmesini

istiyordu. Aşk emekse bu şekilde oturmaktan şikâyet etmeyecek ve biraz daha bekleyecekti. Ödülü ise Mehmet'in bakışlarında görmeyi umduğu ışık olacaktı.

Gecenin keskin rüzgârına dayanamayan mumlar söndüğünde Esmer onları yeniden yaktı. Fakat sadece yarım dakika sonra titreyen ışıkları önce yana doğru uzanıp sonra bir kez daha karanlığa gömüldüğünde, "Lanet olsun!" deyip elindeki çakmağı yaktı. Esen rüzgâr ateşle fitilin buluşmasını engellediğinde canını yakan gözyaşlarına direnmek istercesine Esmer çakmağı duvara fırlattı.

Nisan ayının getirdiği sıcaklığa güvenip masayı terasa kurmuştu. Çünkü planlamayı yaparken burada sadece iki saat oturacak ardından da içkilerine içmek için salona, tatlılarını yemek için de yatak odasına geçeceklerdi. Oysa saat gece yarısını geçeli çok olmuştu ve Esmer bir an bile masadan uzaklaşmamıştı.

Mantığı Mehmet'in gelmeyeceğini söylese de kalbi ona karşı çıkıyordu. İllaki gelecekti ve o zamana kadar da Mehmet'i bekleyecekti.

Dünyayı kırmızıya boyayan güneş kendini göstermeye başladığında uykuya direnemeyen Esmer başını masanın üstünde birleştirdiği kollarına dayadı. Amacı sadece biraz bile olsa dinlenmekti. Çünkü hâlâ Mehmet geldiğinde ona güzel ve çekici görünmek istiyordu. Üstelik tüm bu hazırlıklar onun içindi ve adamın onu bu hâlde görmesi için her şeyi yapmaya hazırdı.

Ne var ki kanı damarlarında donacak kadar çok üşüyen Esmer'i tepeye çıkan güneş ısıtınca bir saat olmasını planladığı uykusu tam beş saat sürmüştü.

Panikle gözlerini açtığında yerinden doğrulmak istedi ama kaskatı olmuş omurgası ona izin vermedi. Bedeninin esnekliğini kazanması için bekleyip ufak hareketler yapmayı denedi. Lakin Mehmet'in gelmiş olma ihtimalini değerlendiren mantığının sesiyle ayağa fırladı.

Stilettolarının içindeki zavallı ayakları şişmiş, bacaklarını ise sanki başkasından ödünç almış gibiydi. Bu şekilde tek bir adım atması bile imkânsızdı. Yürüyebilmek için ayakkabıları ayağından çıkardığında parmak ucunda biriken kan hızla yukarılara doğru hücum edince Esmer de adım atmaya başladı.

Heyecan ama en çok da adamın gelmemiş olması korkusuyla evin içindeki tüm kapıları teker teker açıp Mehmet'i aradı. Yoktu. Maalesef ne gelmiş ne de aramıştı.

Makyajından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yapmak için çok uğraştığı saçlarını da yine dağınık hâlde tepesinde toplamıştı. Artık ne güzel ne de çekici bir kadın gibi görünüyordu. Tıpkı iç dünyası gibi görüntüsü de dağılmış ve perişan bir hâldeydi. Fakat seçerken de giyerken de Mehmet'in çıkaracağını hayal ettiği elbisesi hâlâ üstündeydi.

Tüm gün terasta ayakta dikilmiş, yavaşça günü sonlandıran güneşin doğudan batıya geçişini seyretmiş ve şehrin bir yerlerinde olup onu unutan Mehmet'i görmeye çalışmıştı.

Akşam olup da sokak lambaları yandığında bu defa akıllılık edip omzuna şal almıştı. Olduğu gibi duran masada Mehmet'in oturacağını sandığı sandalyeye oturdu.

Bekledi.

Dakikalar geçmemek için inat ettikçe o bekledi. Zaman ona anlamsız şeyler fısıldasa da o umutla bekledi. Ta ki gece bir kere daha yerini gündüze bırakana ve yanaklarından akan yaşlar kuruyana kadar bekledi.

Mehmet'in başına bir şey gelmiş olma ihtimalini Hasan kapısını çalmadıkça eleyip durmuştu. İyi olduğuna ama büyük bir sorunla uğraştığına kanaat getirmişti.

Esmer, Mehmet'in yanında olup elini tutmak ve tıpkı onun yaptığı gibi her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi. Ne var ki yatağının dışında onu yanında istemeyen bir adam için Esmer'in ne istediğinin bir önemi yoktu.

Birliktelikleri hakkında konuşmamalarını kabullenmiş, büyüyü bozmamak için susmuştu. Onu hayatından uzak tuttuğu için kendince bahaneler bulup her defasında kendi iyiliği için Mehmet'i affetmişti. Çünkü onsuz kalmaktan korkuyordu ve Mehmet'e yakın olabilmek için her yolu denemişti. Âşık olmak cesaret işiydi ama Esmer'in âşık olduğu adamdan ayrı kalmaya yetecek cesareti de gücü de yoktu.

Aşkın değişmek olduğunu sanmıştı. Oysa aşk, olduğun gibi kalıp olduğu gibi sevebilmekti.

Aşk Esmer'i uysallaştırmış ve aşkın onu değiştirmesine izin vermişti. Olmadığı biri olmuş, boyun eğmiş ve geçmişinden de geleceğinden vazgeçip sadece Mehmet'in yanında kalabilmek istemişti. Ancak ne Mehmet onun; ne de o, Mehmet'in olabilmişti.

"Gelmeyeceğim," demek bir saniye sürüyordu ve Mehmet ondan bunu esirgemişti. Çünkü hayatındaki sıralamada Esmer öyle gerilerdeydi ki adamın onu hatırlaması uzun sürüyordu. Oysa iki uzun gün boyunca adamı bekleyip durmuştu.

Hakkını yemeyecekti, adamın onun için yaptıkları ve ona y şattıkları bir kalemde silip atılamayacak kadar büyük, aynı z manda da güzeldi. Fakat Esmer âşıktı, hayatını olduğu kadar ka bini de koruması gerekiyordu.

"Ben bu değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Sadece olma istediğim yerde kalmak için olmadığım biri gibi davrandım," diye yüksek sesle düşünen Esmer terastan çıkmak için adım atmaya başladığında ruhunu kaybetmiş bir bedenden farksızdı.

Öyle çok acılar ve üzüntüler çekmişti ki hepsinden uzaklaşmak ona iyi gelmişti. Lakin artık rüyanın sonuna ulaşmıştı.

Odasına geçip elbisesini çıkardı ve Hasan'ın onun için aldığı giysilerin yanına ekledi. Bir daha giymemek üzere kirli sepetine attığı pantolonunu ve kazağını buldu. Yüzünü yıkayıp giyinmesi sadece bir dakika sürdü. Ayaklarını sürüyerek yürüyen Esmer'in bir ölüden tek farkı da buydu. Aynı cansızlıkla telefonu kaldırıp Sinan'ı aradı. İşin iyi yanı, onu aldırmasını söylediğinde ağabeyi hiç soru sormadı.

Şifonyerde duran kırmızı ruju açıp aynaya döndü. Fakat aynadaki yansımasında kendi gözlerinin içine bakmamak için mücadele verdi. Çünkü bakıp oradaki isyanı ve aşkı görürse dayanamaz parçalara ayrılır, belki de vazgeçerdi. Ne var ki bir gün geleceğini bildiği o gitme zamanını yaşıyordu. Artık kalmayı seçemezdi, tüm bahaneleri tükenmişken elinde kalan tek şeyi olan aşkını feda edemezdi.

"Hoşça kal..." Ağlamamak için dirense de hoşça kal yazmak kalbini yerinden sökmüştü. Hoşluklar içinde kal demek ne güzel bir temenniydi. Ancak aşksız insan ne kadar hoş kalabilirdi ki? Koca bir vedanın tüm yükünü yüklediği tek kelimeyle Esmer yaşlarına mani olamamış ve onlara özgürlüklerini vermişti.

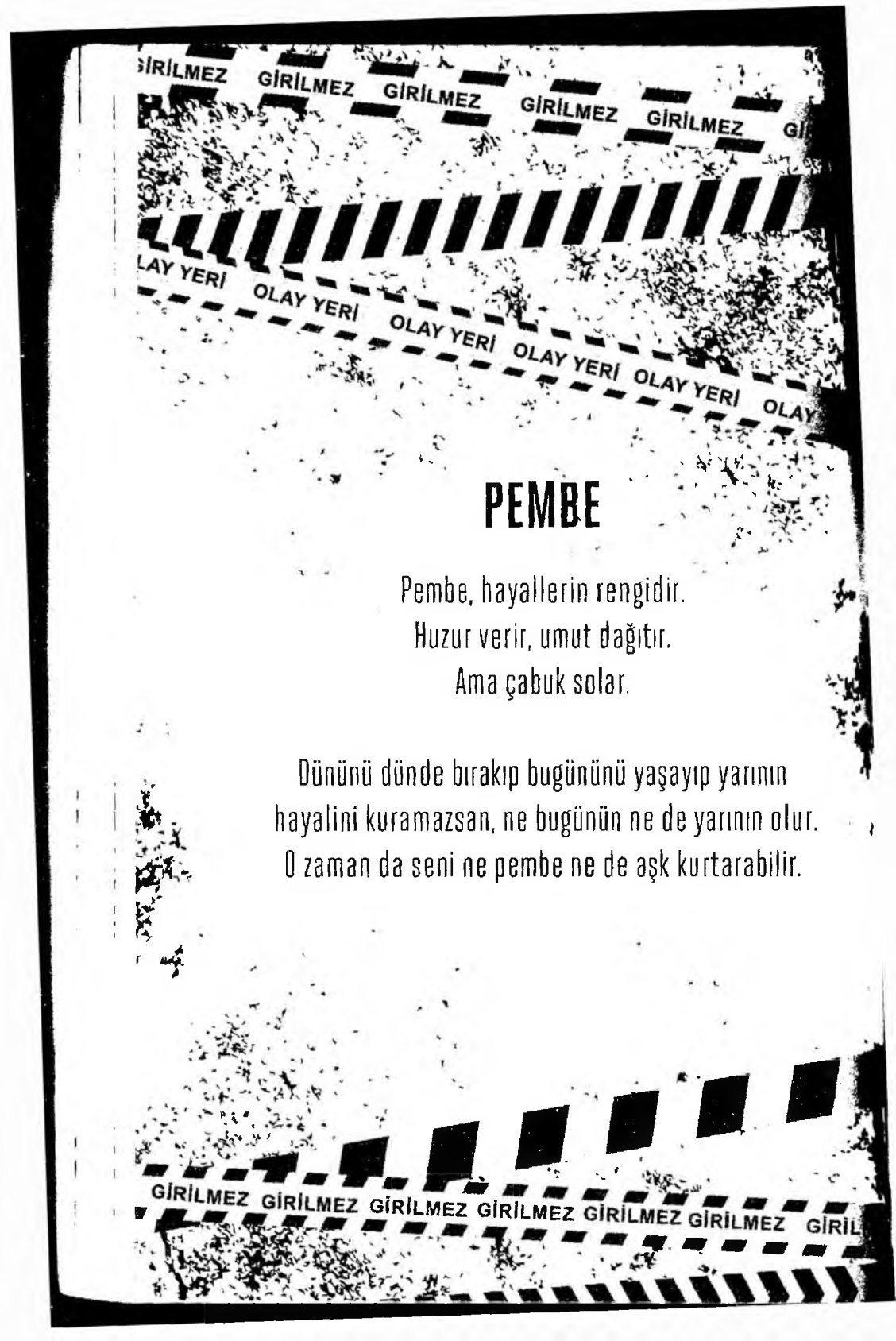
Mehmet üç yorucu günün ardından evine dönmeden önce Ahmet'i ailesinin evine bırakmış ve onun iyi olduğundan bir kez daha emin olmuştu.

Üç gün önce Ahmet hastaneden taburcu olurken beklenmedik ve korkunç bir olay yaşanmıştı. Gözlerinin önünde kaçırılan Sena'ya ulaşmak için bütün gün ve gece uğraşmışlar ama başaramamışlardı. Ta ki Ahmet aylardır göremediği ipucunu yakalayana kadar...

Yaralarına aldırmayan genç adam, Sena'nın kapatıldığını tahmin ettiği yere tek başına gitmekle kalmamış Mehmet ona yetişene kadar da olaya müdahale etmişti. Tabii sonunda Sena'yı bir kere daha kurtarmış ama Ahmet gözlerini yine hastanede açmıştı.

Yaşadıkları travmanın dışında Sena ve Ahmet'in sağlık problemi yoktu fakat olabilirdi de. Eğer Mehmet algılarını onların üzerinde tutup araştırmalarını daha derinlemesine yapsaydı gerçek suçlunun kim olduğunu önceden bilirdi. Oysa Mehmet suçluyu kendi elleriyle serbest bırakmıştı. Çünkü Sena gelip ondan rica ettiğinde Mehmet'in aklı evde onu bekleyen yeşil gözlü bir kadındaydı. Fakat aklı onda olsaydı böyle bir şeyi asla kabul etmezdi.

Ahmet'i iki defa hem de üst üste kaybetme riskiyle karşı karşıya gelmesinin sebebi tabii ki Esmer değildi. Dengeyi kurmayı başaramadığı için Mehmet'ti. Şimdi de cezasını çekme vaktiydi.

PEMBE

Pembe, hayallerin rengidir.
Huzur verir, umut dağıtır.
Ama çabuk solar.

Dününü dünde bırakıp bugününü yaşayıp yarının
hayalini kuramazsan, ne bugünün ne de yarının olur.
O zaman da seni ne pembe ne de aşk kurtarabilir.

11. BÖLÜM

"Buluşmak için çok tuhaf bir yer."

"Neden? Sanat senin ilgi alanına girmiyor mu?"

Meraklı bakışlarını önünde durdukları sanat galerisinde gezdiren Mehmet, "Senin gibi ben de güzeli severim," dedi. "Sadece konuşmak istediğini söylediğinde aklımdaki yer başkaydı."

"Seni kulüpte de ağırlayabilirdim ancak anlatmak değil, görmeni istedim."

"Tamam, beni meraklandırma işini başardın. Hadi, artık ne olduğunu görelim."

Muzipçe gülümseyen Ahmet'in bir süre önce kaybolan haylaz gülümsemesi geri gelmişti. Aşkta kaybedip iş de kazanan birisi için hiç de fena görünmüyordu. Sena onu terk etmişti, pratikte aslında terk etmiş bile sayılmazdı.

Ahmet hastaneden çıktığı günden beri Sena'ya gidip, "Seni seviyorum, bize bir şans daha verelim," demek için birçok defa genç kadının kapısına kadar gitmişti. Ne var ki o kapıyı çalmaya yeterli cesareti hiç bulamamıştı. Sena, farklıydı. Kırılgan, narin ve duygularını kontrol altında tutan biriydi. İkisinin de aşk için

gösteremediği cesareti yirmi yıldır suskunluğunu koruyan Se bozsun, bir hayali sevmek yerine onu istesin diye bekliyordu.

Maalesef yakın tarihte bunun olmayacağını anlamıştı. Masalla mutlu sonla biterdi, demek ki onlar masal yazmayı başaramamış

Sanat galerisinin kapısına varan iki kardeşi karşılayan görevli kadın önce Mehmet'i ardından da Ahmet'i inceleyip kendine su nulan ziyafet gibi görüntünün tadını çıkardı.

"Hoş geldiniz, Bay Cömert," diyen kadın mahcupça başını salladı ve yaptığı hatayı düzeltmek için, "Bay Sancaktar," dedi.

"Hoş bulduk."

Kafası karışan Mehmet ne olduğunu anlamak istercesine kardeşinin yüzüne baktı fakat Ahmet ondan kendisine değil başıyla işaret ettiği yere bakmasını söyledi.

Ondan istenileni yapmak için acele eden Mehmet bir an önce merakını gidermek gayretindeydi. Sanat galerisinin geniş lobisinde çeşitli dönemlere ait değerli parçalar vardı. Ancak onun gözü ayaklı bir tabelaya takıldı. Okuduğunun doğru olduğundan emin olmak için Ahmet'i geride bırakıp reklam panosuna doğru adım atmaya başladı.

Son kelimeyi okuyup tekrar tekrar başa döndüğünde orada yazılanlar hep aynı kalıyordu. Oysa yanlış gördüğüne o kadar emindi ki doğruluğunu kabullenmekte zorlanıyordu.

"Turan Cömert adıyla tanıdığımız ünlü heykeltıraş Ahmet Sancaktar'ın sergisi çok yakında bu salonda."

Kaşlarını ortada birleştiren Mehmet yanına varan kardeşine döndü. "Bu da ne demek?

"Ne okuduysan o."

"Bir saniye, bir saniye!" diyen Mehmet yazılanları tekrar okudu. "Benim evimde Turan Cömert'e ait iki heykel var ve ben

onlara oldukça iyi bir yatırım yaptım." Ellerini beline yerleştiren Mehmet'in yüzündeki afallama ifadesi hâlâ baki olsa da ışık saçan gözleri gururunu belli ediyordu. "Doğum günü hediyesi olarak aldığın o saçma kravatların yerine bir tane o muhteşem heykellerden vermek hiç mi aklına gelmedi?"

"Söz, kırkıncı doğum gününde heykelini yapıp holding binasının girişine koyacağım."

"O kadar bekleyemem, bunu benden sakladığın için en kısa zamanda en iyi eserini sadece benim için yapmanı istiyorum."

Başını yukarıya doğru kaldırıp kahkaha atan Mehmet hissettiklerini dışa vurma isteğiyle kollarını kardeşine doladı. Sevgi ve gururla birkaç defa sırtına vurduğunda Ahmet de aynısını yapıp ağabeyine sarıldı.

"Eğer iyi bir eser istiyorsan bana bir de içki ısmarlamak zorundasın."

"Bir içki... Bu haberin üzerine kesinlikle iyi fikir."

"Sindirmesi o kadar mı zor?"

Başını sallayan Mehmet, "Hayır," dedi. "Ben kutlama yapmaktan bahsediyorum." Aniden cümlesini yarım kesen Mehmet gerçek bir merakla kardeşinin yüzüne baktı. "Sena biliyordu, değil mi? O yüzden kaza geçirdiğinde ellerini koruyun deyip durmuştu."

Sena'yı ve o zamanları hatırlamak bir an için Ahmet'in yüzünden hasret dolu bir ifadenin geçmesine sebep olduysa da çok çabuk toparlandı. "Bir tek o biliyordu."

"Peki, biz ya da ben neden bilmiyorduk?"

"Ergenlik alınganlığıyla," diyen Ahmet başını sallayıp geri çekildi. Doğruların vaktiyse eğer o zaman gerçekleri söylemek gerekirdi. "Babamla konuşmanızı dinlediğimde duyduğumu san-

dığım şeye inanmıştım. Sana hayrandım ve senin gibi olmak istiyordum. Sen benim kahramanımdın. Ama ne yapsam sen hep benden iki adım öne geçiyordun. Bazen sevgim kıskançlığa, hayranlığımsa kendimle ilgili hayal kırıklığına dönüşüyordu."

Elini kardeşinin omzuna koyan Mehmet, "Ahmet!" diye inledi. "Biliyor musun, ben de hep senin gibi olmak istedim."

"İşte bu gururumu okşadı ama bitirmeme izin ver. O gün seninle yarışmaktan ve sana benzemekten vazgeçtim. Ne yaparsam yapayım olmayacaktı. İşten uzak durmam, Turan Cömert adının arkasına saklamam da hep bu yüzdendi." Başını çevirip çok uzaklara dalan Ahmet sanki doğru kelimelerin neler olduğunu bulmaya çalışıyordu. Sonra bulmuşçasına tekrar ağabeyine döndü. "Hastanede yaptığın konuşma benim şapşallığımı bir kez daha ortaya koydu ve şimdi ben de geçmiş yılların telafisi için uğraşıyorum."

Ne söylerse söylesin Ahmet'e haksızlık olacağını bilen Mehmet sessizliği seçip konuşmak yerine ayaklı tabelada yazanları tekrar okudu. Hissettiği gurur öylesine büyüktü ki yaşadıkları yanılgılar bile heyecanını bastıramadı.

Nihayet Ahmet'e dönüp, "Bunu bizimkilere söylemeliyiz," dedi.

"Ah, işte bunu duymaktan korkuyordum."

Mehmet bir kez daha kahkaha attı. "İnan bana, her şey çok güzel olacak."

Mehmet sanat galerisinden ayrılır ayrılmaz annesini aramış ve herkesin Sancaktar Villası'nda toplanmasını, çünkü önemli bir haberi olduğunu söylemişti. Onun bu tarz çıkışları olağan

karşılanıyor olsa da sesindeki mutluluğu hisseden annesi heyecanlanmıştı.

Mayıs ayının en sıcak ve güzel günlerinden birini yaşarken villanın bahçesinde toplanan meraklı seyirciler önce duymak sonra da yemeğe geçmek için ısrarcı davranmıştı.

Mehmet her ne kadar kendisi söylemek istese de bunun Ahmet'in hakkı olduğunu düşünmüş ve kardeşinin, serginin davetiyelerini dağıtmasını keyifle izlemişti.

Kollarını göğsünde kilitleyip köşede dimdik hâlde beklerken gördüğü manzara ise keyfine keyif katmıştı. Beklendiği üzere en çok konuşan ve en büyük tepkiyi gösteren Asya olmuştu. Aralıksız onlarca soru sormuş ama aldığı her cevap yeni bir soruya dönüşmüştü.

Konu uzayıp giderken ayağa kalkan Osman Sancaktar, Ahmet'i gururla kucaklayıp bağrına basarken gözünden dökülen yaşa engel olmamıştı. Şükran Sancaktar ise olaya bir annenin duygusallığıyla yaklaşmış yemek masasına geçene kadar ağlamaya devam etmişti.

Yaşadığı yoğun hislerden dolayı biraz bile olsa yalnızlığa ihtiyaç duyan Mehmet yemeğin ardından salona geçen ailesinin aksine bahçeye çıkmıştı. Oturduğu koltukta rahat bir pozisyon alan adam kadehini içmek yerine elinde çevirip duruyordu.

"Küçük kızla işler yolunda gitmiyor, sanırım."

Serra'nın sesiyle sırtını dikleştirse de yüzündeki sıkıntılı ifadeye dokunmayan Mehmet, "Ona küçük kız demen, komik. Çünkü seninki kadar küçük değil," dedi.

"Öyle mi? Ama benim küçükle işler yolunda."

Öldürücü bakışlarını Serra'ya diken Mehmet'in ifadesi anında sıkıntılı olmaktan çıkıp öfkeliye dönüştü. "Bu inadından vazgeçmek için neyi bekliyorsun? Beni çıldırtmayı mı?"

"Bir şey beklediğim yok, keyif alıyorum ve keyfim bozulsun istemiyorum," diyen Serra ağabeyinin karşısına oturdu. "Ama sen bir süredir keyifsizsin. Ne oldu? Ayrıldınız mı?"

"Aramızda senin sandığın gibi bir şey yoktu."

"Bunu daha sık tekrarlarsan belki kendini ikna edebilirsin ama beni ikna edemezsin. Hem geçmiş zaman kullandığına göre onun gitmesine izin verdin, öyle mi?"

"Gitmesi gerekiyordu ve gitti."

"Onu durdurmalıydın."

"Neden?"

"Çünkü ona âşıksın!"

"Bilirkişi konuştu. Neyse sen devam et, ben içeriye geçiyorum."

Mehmet kalkmak için hamle yaptığında Serra iyice arkasına yaslanıp, "Ona nasıl baktığını gördüm," dedi. Bunu söylerken ağabeyinin dikkatini çekeceğini düşünmüştü ki zaten öyle de oldu. "Üstelik yüzündeki o ifadeyi de gördüm."

"Neymiş o gördüğün?"

"Yeniden gülmeye başlamıştın. Geçirdiğimiz zor günlere rağmen iyiydin."

"Lütfen, Serra!"

"Bunun için gitmesine izin verdin, değil mi? Mutlu olmayı ihanet sayıyorsun ve eminim yine saçma bir nedenden dolayı kendini suçlu bulup yine kendini cezalandırdın."

"Onun yardıma ihtiyacı vardı ve ben de ona yardım ettim. Ama evet, bunu çok yanlış bir zamanda yaptığım için suçluyum, çünkü o dönemde Ahmet'in bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Onu az daha kaybediyordum."

"Birilerine yardım etmek istiyorsan önce kendine yardım et," diyen Serra öne doğru eğildi. "Hayatını yaşamak senin de hakkın.

Geçmişi geçmişte, bizi de olduğumuz gibi bırak. Nasılsa ihtiyaç duyduğumuzda biz seni buluruz."

"Bir çocukla birlikte olmak senin deyiminle hayatını yaşamaksa bu çok acı verici."

İyice küçülene kadar gözlerini kısan Serra, "Asıl acı verici olan senin hayatın," derken sesinde keskinlik vardı. "Güçlü ve yakışıklı Mehmet Sancaktar aşktan korkuyor." Arkasına yaslanan Serra sağ bacağını sol bacağının üzerine koyup arkasına yaslandı. "Çok acınası."

"Haddini aşma, Serra!"

"Eğer senin iyiliğini istemek haddimi aşmaksa evet, haddimi aşıyorum"

Hışımla yerinden kalkan Mehmet haklı olduğunu bilse de Serra'ya ve sözlerine kızmadan duramadı. Uzatmak istemediği konuşmayı sonlandırmak adına bahçeden çıktı. Serra'dan kurtulmuş olsa da kafasının içinde dönüp duran sesinden kurtulması o kadar kolay değildi.

Sanki Serra onu lanetlemiş gibi sadece onun söylediklerini düşünüyordu. Esmer'e âşık olmak... Esmer'i zihnine ördüğü duvarın arkasına itmiş ve o hiç olmamış gibi yaşamayı başarmıştı. Oysa bir haftadır o duvar yıkılmış ve düşünebildiği tek şey Esmer olmuştu.

Bir ay önce Hasan onu arayıp Sinan'ın eve geldiğini ve Esmer'in kendi isteğiyle gittiğini söylediğinde tüm tepkilerini kontrol altında tutmuştu. O esnada hastanede Ahmet'in yanındaydı ve polise ifade veriyorlardı. Hasan'a sadece, "Tamam," deyip telefonu kapatmış ve kaldığı yerden ifade vermeye devam etmişti.

Ertesi gün eve gelip de Esmer'in yaptığı hazırlıkları ve aynad yazılanı gördüğünde işlerin bu şekilde ilerlemesinin daha iyi oldu ğuna kanaat getirmişti. Aşk oyunları oynayacak bir hayatı yoktu Esmer'e istediğinin karşılığını veremezdi, gitmesi kimse için değilse bile genç kadın için en iyisiydi. Esmer, gün gelip aşktan vazgeçecekti. Fakat Mehmet'in aşk uğruna vazgeçemeyeceği şeyler vardı.

Sena acılı gözlerle ondan şikâyetini geri almasını istediğinde detaylı düşünmeden kabul etmişti. Çünkü aklı, ruhu ve kalbi bir an önce eve gidip Esmer'i görme telaşındaydı. Sonrasında da değişen bir şey olmamıştı. Boş kaldığı her an soluğu genç kadının yanında alıyor ve sadece onu düşünüyordu. Oysa aklı başında olsaydı verdiği kararın ne kadar yanlış olduğunu anlardı, en azından anlamak için zaman ayırır ve detaylıca düşünürdü. Sonrasında o korkunç üç günü yaşamaz, Sena kaybolmaz ve Ahmet ölümün üzerine doğru yürümezdi.

Zihnini boşaltmak isteyen Mehmet yanındakilerin konuşmasına odaklandı. Uzun bir sürenin ardından yeniden Esmer'i düşünmeye başlamaktan hiç hoşlanmamıştı. Oysa bugün harika bir son yaşanmıştı. Ahmet'in sergisini basan Sena, ki bu doğru olan tabirdi, aşkını itiraf etmiş ve onu geri istediğini söylemişti. Sanki o anı bekliyormuş gibi şaşırmayan tek kişi ise Ahmet'ti. Nihayetinde onların masalı da mutlu sonla bitmişti.

Ahmet ve Sena'nın nişanını kutlamak için düzenlenen yemeğe eksiksiz katılmışlardı. Herkesin güldüğü ve keyfinin yerinde olduğu zamanları özlemişti. Her cümlenin ardından kahkahalara boğulan ailesini izlerken Mehmet de gülümsemeden edemedi.

Ne kadar uğraşsa da daha fazla kalamayacağını anladığında yerinden kalkarken Serra'nın yine keskin ve manidar bakışlarıyla karşılaştı. Ona aldırmamaya çalışarak herkesle vedalaştı.

Arabasına binip çalıştırana kadar eve gideceğini sanmıştı ama şimdi bundan o kadar da emin değildi. Gidecek birçok yeri olsa da Mehmet hiçbirine gitmeyi istemiyordu. Sanki hepsi boş ve anlamsızdı. Zaman gibi mekânlarda anlamını kaybetmişti.

Olacağı herhangi bir yerin onun için bir şey ifade etmeyeceğine karar verince rotasını değiştirmeden evine vardı. Otoparka soktuğu arabasından çıkarken öylesine dalgındı ki onu bekleyenin varlığını ancak yanına geldiğinde fark etti.

Beklenmedik misafiri onu, "Selam," diyerek karşıladığında Mehmet ne düşüneceğini ve tabii ne hissetmesi gerektiğini bilemedi.

Temkinli bir şekilde yüzünü döndüğü misafirine aynı soğuk ses tonuyla, "Sana da selam," dedi. "Yolunu mu kaybettin? Yoksa bana gelmek sen de alışkanlık mı yaptı?"

"Sadece bir soru soracağım."

"Telefonlar ne için var?" diyen Mehmet sonra etraflarında belirli aralıklarla yerleşmiş siyah gözlüklü ve kulaklı adamları fark etti. Hepsinin belinde ya da çeşitli yerlerinde ateşli silah olduğunu bilmek içinse görmeye ihtiyacı yoktu.

"Doğruyu söylediğinden emin olmam gerekiyor."

Yavaş yavaş algıları açılan Mehmet karşısında dimdik dursa da Sinan'ın telaşını fark edince aklına gelen ilk şeyi sordu. "Esmer, o iyi mi?"

Hissettiğinde yanılmamıştı. Genç kadının adını duymasıyla birlikte Sinan'ın telaşına sıkıntı ve korku da eklendi.

"O sana ulaştı mı?"

"Ne demek sana ulaştı mı?" Sinan'ın telaşı bulaşıcı bir hastalık gibi Mehmet'i de etkisi altına almakta fazla gecikmedi.

"Numara yapmıyorsun, değil mi?"

Parmak ucundan başlayıp tüm bedenine yayılan korkuyla hareket eden Mehmet hiç düşünmeden ileriye doğru atıldı. Takım elbisesi hareketlerini kısıtlasa da duygularının yoğunluğu ona güç veriyordu. Göz açıp kapayana kadar geçen sürede tuttuğu Sinan'ı arabasına yaslayıp kolunu da boğazına dayadı.

Otoparkın içinde duyduğu ayak seslerinin ne anlama geldiğini bilen Mehmet'in hiçbir şey umurunda değildi. Patronlarını kurtarmak için yanlarına koşan adamlara, "Yaklaşmayın," diye bağırdığında Sinan da eliyle geri çekilmelerini işaret etti.

Adamlar tereddüt etse de patronlarının emrini sorgulamaları söz konusu olamazdı. Gözlerini ayırmadan geriye doğru adım atmaya başladıklarında Mehmet konuşmak için onların gerekli uzaklığa ulaşmasını bekledi.

"Esmer'e ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? Senin yanında değil miydi?"

"Şu kolunu çekersen daha rahat konuşuruz."

Bunu yapmak istemese de adamın haklı olduğunu bilen Mehmet son bir kez sertçe baskı uygulayıp onu bıraktı. "Seni dinliyorum!"

Çabuk toparlanan Sinan da tıpkı Mehmet gibi ceketini geriye doğru itip ellerini beline yerleştirdi. "Onu buradan aldığım gün bir anlaşma yaptık. O bir yıl bekleyecek ben de bu sürenin sonunda hayatını ona geri verecektim. Her şey yolundaydı ve onun için tahsis ettiğim evde kalıyordu ancak bir hafta önce korumaları atlatıp kaçmış."

"Ve sen onu bulamadığını mı söylüyorsun?"

"Maalesef evet, çünkü onun için aldığım her şeyi evde bırakmış."

"Hepsinde verici olduğunu biliyordu."

"En azından tahmin etmiş. Birçok ekip görevlendirdim, bir haftadır geceli gündüzlü onu arıyoruz ama hiç iz yok. Belki sana gelmiştir diye son bir umudum kalmıştı."

"Araştırma yapıyorsan ben de olmadığını bilmen gerekirdi."

"Çok iyi korunuyorsunuz, dinlenemiyor ve takip edilemiyorsunuz. Tabii bu sistemi kırabilirdim ama doğruluğundan emin olmak için gözlerine bakmam gerekiyordu."

Sinan haklıydı. Yaşadıklarından sonra güvenlik önlemlerini arttırmıştı ama keşke yapmasaydım, diye düşündü. Belki de Esmer'in ona ihtiyacı vardı ve ona ulaşamıyordu.

Aklından saniyede onlarca fikir geçen Mehmet tek birini bile yakalayamıyordu. Esmer'in başına bir şey gelmiş ve ona ihtiyacı olmuş olma ihtimali ağır, aynı zamanda yakıcı bir duyguydu.

"Peki, ne düşünüyorsun? Neden gitti?"

"Kaldığı evde siyah bir poşet bulduk. İçinde hem onun kaçırılışı hem de babamın davası ile ilgili bilgiler vardı."

"O poşeti biliyorum, bir süre buradaydılar. Sonra giderken onu da yanına almış ama bu çok normal. Onlar için beş yıllık hazinem diyordu."

"Öyle değil, evde bulunduğu süre boyunca onları tekrar incelemiş. Üstelik benden istediği ve çoğu yere giriş izni olan bilgisayardan derinlemesine bir araştırma yapmış."

"Hayır!" diye inleyen Mehmet kendi etrafında yarım tur döndü. "Vazgeçtiğini, peşini bıraktığını, öğrendiklerinin yeterli olduğunu söylemişti."

"Bir şey hatırlamış ya da bulmuş olmalı."

Mehmet şüpheyle gözlerini kıstı. Sinan poker suratının ardına gizlenmişti ancak Mehmet ona kanmadı. "Ne demek bu? Bulması gereken ne kaldı ki?"

"Hiçbir şey yok ama Esmer'den bahsediyoruz."

Genç kadınla ilgili her şeyin karmaşık olduğu çok doğruydu ancak Sinan yalan söylüyordu ve Mehmet bundan adı kadar emindi.

Mehmet'in içine zehrini akıtan Sinan bir gelişme olursa birbirlerine haber vermeleri gerektiğini söyleyip gitmişti. Mehmet ise ne yapacağını bilemez hâlde onun arkasından baktıktan sonra asansöre yöneldi. Gösterge panelindeki dairesine ait numaraya bastı. Hareketlerini ezberden yapıyordu, çünkü aklı onunla birlikte hareket etmiyordu.

Esmer sokakta kalamazdı, bir otelde kalmak içinse ne parası ne de kimliği vardı. Ve eğer ikisini de bulmak için bir girişime kalkışsaydı Sinan mutlaka ona ulaşırdı. Geriye kalan alternatiflerse hiç mantıklı değildi.

Kafasını geriye yaslayıp, "Neredesin Esmer?" diye inlediğinde asansör geldiklerini belli eden sesi çıkarttı.

Esmer'in gözü karaydı, korkusuzdu ve kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Evine giden koridoru aşarken aklına genç kadının, "Kaç canım kaldı?" diye sorduğu an geldi. Mehmet ona hiç canı kalmadığını söylemişti. Şimdiki tek dileği de Esmer'in bunu hatırlamasıydı.

Pars ve Hasan'ı arayıp acil eve gelmelerini söyleyen Mehmet ne yapabileceğini, hatta onları neden çağırdığını bile bilmiyordu. İstemediği tek şey hiçbir şey yapmadan oturmaktı.

Salona geçtiği gibi önce ceketinden kurtulup onu koltuğun üzerine fırlattı. Sonra onu boğuyormuş gibi hissettiği kravatını iyice esnetip gömleğinin ilk iki düşmesini açtı. Kollarını da dirseklerinin üzerine kadar sıyırıp avuçlarıyla yüzünü kapattı.

Sağlıklı düşünebilmek adına sakin kalması lazımdı. Ancak yüreğini sıkıştıran mengene öylesine güçlüydü ki ona aman vermiyordu.

Aniden silkelenip odanın köşesinde konumlandırılmış bara geçti. Ağzındaki kuruluğu ve boğazındaki düğümü çözecek sert bir şeye ihtiyacı vardı. Açtığı şişenin kapağını kenara fırlatıp çıkardığı bardağı işine yarayacağını düşündüğü sıvıyla doldurdu.

Tek seferde bitirdiği içkisi sadece anlık olarak işe yaramış, birkaç saniyeliğine yemek borusundaki yakıcı his diğer tüm hisleri bastırmıştı.

Boşalan bardağı nereye bıraktığına dikkat etmeden odanın içini adımlamaya ve bir şeyler anımsamaya çalıştı. "Onun gibi düşünmeliyim, daha şüpheci ama daha yalın," diye kendi kendiyle konuşan Mehmet aniden durdu. "Bana ne demişti? Burada olmam, burada kalmam kadar mantıksız..." Bunu neden hatırlamıştı ki? Evet, Mehmet eğer Esmer'e ulaşmak istiyorsa mantıklı değil, korkusuzca hareket eden biri gibi düşünmeliydi.

"Lütfen, kendine zarar verecek herhangi bir şey yapmaya kalkışma!"

Esmer'in tamam demesini bekler gibi durdu ama duyabildiği tek şey çaresiz sessizliğiydi. Melankoliye yenilmemek için odayı arşınlamaya başladığında çalan kapının sesini duydu.

Saniyeden bile kısa bir an gelenin Esmer olduğuna inandı ya da öyle olmasını umut etti. Fakat aklı başında biri olarak kapısını çalanın kimler olduğunu biliyordu.

Esmer için sadece bir arkadaş ya da ona yardım etmeye gönüllü biri olarak kalmayı başarsaydı genç kadın şimdi ona gelirdi. Hiç kimse aşk acısı çektiği yere tekrar dönmezdi.

Beklediği gibi gelen, Pars ve Hasan da onun kadar üzgün ve telaşlıydı. Herhangi bir seremoniye girişmeden işe koyulup yaşanılanları tekrar gözden geçirmeye başladılar.

Sinan bir şey gizliyordu. Öğrendikleri hikâyede eksik ya da tuhaf olan ve Esmer'in fark ettiği şeyi onlar da yakalamaya çalıştılar. Ona ulaşmalarının tek yolu buydu. Genç kadının neyin peşinde olduğunu öğrenirlerse onlar da aynı izi takip edip Esmer'i bulabilirlerdi.

Dakikalar birbirini kovalayıp saatlere dönüşmüş ancak hiç yol kat edememişlerdi. Mehmet umutlarını tüketmek istemiyor olsa da bunun işe yaramayacağını anlamıştı.

Esmer'in ikna olmadığı neydi? Sırf parayı alıp ihtiyaç sahiplerine dağıttığı için babasının tüm operasyonu berbat ettiği gerçeğini kabullenmemesi mi? Bu Mehmet'e de mantıklı gelmemişti. Adam, atamasının yapıldığı ilk gün EFSO'nun peşine düşmüş ve onları kıskıvrak yakalamışken neden gitmelerine izin versin ki? Gerçi elli milyon dolar oldukça ikna edici bir sebepti ama Muammer Öztürk tek kuruşunu bile ellememişti.

Bir diğer soru da acımasız bir terör örgütü kendisi için tehlikeli olduğunu düşündüğü birine neden oyunlar oynasın ki? Hamile ve günahsız kadınları bile acımasızca katleden birileri neden Esmer'e şanslar verip onu sadece ruhen incitmişti?

Hep soru soran ama asla cevap alamayan Mehmet beyin damarlarının patlamak üzere olduğunu hissettiğinde derin bir

nefes aldı. Esmer'in kurtulması içine çektiği havaya bağlıymış-çasına onu bir süre içinde tutup sonra bıraktı.

Yanlış yapıyorlardı, Esmer'in aslında bulduğu yeni bir şey yoktu.

Esmer'le güzel zaman geçiriyorlardı, genç kadın bu yüzden kalmayı seçmişti. Âşık olmuştu ve kendine bu duygunun güzelliklerini yaşamak için izin vermek adına anlatılanlara inanmayı seçmişti. Fakat sonra Mehmet onu yalnız bırakmıştı.

Aslında Mehmet, Esmer'e bağlanmadığını, ondan uzak kalabileceğini ve sorumluluklarının her şeyden önce geldiğini kendine kanıtlamak adına yarım dakikasını ayırıp da genç kadını aramamıştı. Tabii bir de Ahmet'in başına gelenlerden dolayı kendini suçlaması vardı. Oysa boş kaldığı her an Esmer'i düşünmüş ve onu çok özlemişti.

Esmer bunu bilmiyordu, gerçi Mehmet de ancak şimdi itiraf edebiliyordu.

Sonra ne olmuştu?

Duyguları ona acı vermeye başladığında Esmer de düşünmeye başlamış ve gitmişti.

Ellerini ensesine götürüp parmaklarını birbirine kenetledi ve öylece kaldı.

Kaçmamış, onu alması için Sinan'ı aramıştı. Böylece nerede olduğunu Mehmet'in bilmesini istemişti. Bir ay boyunca Mehmet'in gelip onu almasını beklerken de cevabını bulamadığı soruların peşine düşmüştü. Çünkü kendine tanıdığı zamanın sonunda ya onu almaya gelen Mehmet'le gidecekti ya da babasına verdiği sözü yerine getirecekti.

Esmer, "Hiçbir şeyi olmayan biri neyini kaybetmekten korkar ki?" demişti ve bunu söylediğinde kaybedecek bir şeyi yoktu.

Sonra devreye aşk girmiş ve Esmer kaybetmekten korktuğu bir şeye sahip olmuştu. Fakat elinde o da kalmadığında harekete geçmişti. Çünkü aşka tanıdığı bir aylık süre bitiminde Mehmet onu almaya gitmemiş, hatta hiç aramamıştı.

Öfkesini dindirmek için yanındaki sehpanın üzerinde duran abajuru aldığı gibi karşı duvara fırlattı. Esmer'i kurtarmak için söz vermiş olmasına rağmen onun hayatını kendi elleriyle mahvetmişti. Çünkü yine onun öncelikleri ve yine onun kararları öne çıkmıştı.

Mehmet'in parçalara ayırdığı abajuru toplayıp çöpe götüren Hasan patronuna teselli vermeye kalkışmadı. Onu ilk defa bu hâlde görüyor, işin kötü yanı ona hak veriyordu. Çünkü Mehmet'in yaşadığı suçluluk duygusunu tüm kalbiyle kendisi de hissediyordu.

"Saklanacak bir yeri olması şart," diyen Pars ise soğukkanlı olmaya çalışıyordu.

"Yaz ayındayız, köprü altı ya da kimsesizlerin kaldığı barakalar onu saklayabilir."

Pars'ın sözünü kesen Hasan, "Bu çok küçük bir ihtimal," dedi. "Polisler onları tanır ve aralarına yeni biri katıldığında mutlaka araştırırlar."

"Yine de bir ihtimal, öyle değil mi?"

"Tabii, efendim."

"Güzel," diyen Mehmet yerinden kalktı. Salonun durumu içler acısıydı ve neredeyse adım atmak imkânsızdı. Fakat kendisinin durumu çok daha beter olduğundan gözü onları görmüyordu. "Tüm İstanbul sokaklarını araştırmanızı istiyorum."

"Ne gerekiyorsa yaparız, efendim."

"Ama Hasan, dikkatli olun ve kuşku çekmemeye çalışın."

Bu samanlıkta iğne aramaktı ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Mehmet'in düşünmeye devam etmesi ve Esmer'i hissetmesi gerekiyordu. Tarak gibi açtığı parmaklarını saçlarının içinden geçirip elini başının arkasına bıraktı. Soğuk bir yel belinden içeri girip ürpermesine neden olduğunda başını çevirdi.

Kısılmış çakır gözlerini karşılaştığı ilk göze sabitledi. Elmacık kemikleri sürekli hareket eder hâldeyken boğazındaki tüm damarlar şişmişti. Mehmet bıçağın ağzı kadar keskin sesiyle, "Tüm hikâyeyi okudunuz. Peki, hiç bu kızın annesi nerede diye sordunuz mu?" dedi.

Hasan ve Pars bu soruya hangisi cevap verecekmiş gibi birbirine baktı. Daha cesaretli davranan Hasan oldu. "Öldü, efendim!"

"Başka?"

Ortalığa saçılmış dosyaların en altında duranı seçen Hasan sayfaları açıp okumaya başladı. "Kasım 2003'te SC Bank'ın Levent'teki binasına yapılan terör saldırısında şehit düştü."

"Esmer o zaman on iki yaşındaydı."

"Evet, efendim."

"Yani Muammer Öztürk'ün elli milyon doları neden terör saldırılarında yakınlarını kaybetmiş ailelere bağışladığını biliyoruz." Adamlardan cevap beklemeyen Mehmet onlardan çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Ayrıca onun yakınları tarafından neden affedildiğini de biliyoruz. Suç işlemişti ama bunu yaparken kendince çok geçerli bir sebebi vardı."

Bu önemli bir bilgi onları Esmer'e yaklaştırmamıştı. Yine de detaylara ihtiyacı vardı. "Annesinin orada ne işi vardı? Başta Esmer olmak üzere aile üyeleri o dönemi nasıl atlattı? Hayatlarında

dikkat çeken önemli bir değişiklik oldu mu? Bunlar cevabını istediğim sorular."

Saatler sonra güneş doğmuş ve insanlar yepyeni bir gün için koşuşturmalarına başlamış olacaklardı. Acaba onların arasındaki Esmer ne yapacaktı? Ne yiyor, nerede uyuyordu? En önemlisi iyi miydi? Ya yine bir yerde tutsak edilmişse ve kurtarılmayı bekliyorsa?

Aklından geçen son düşünceyle birlikte Mehmet kalbine kör bir hançer saplanmış gibi acı içinde eğildi. Ellerini lavabonun kenarına dayayıp ayakta kalmaya çalıştı.

Gücün, güvenin timsaliyken yavaş yavaş tükeniyordu. Çaresiz ve perişanlığın kelime karşılığı gibi olan hâlini görmek için başını kaldırıp acınası gözlerinin içine baktı.

Orada Esmer'i görüp kalbiyle onu hissetmek için tüm duygulardan arınmaya çalıştı. Transa geçmiş gibi hissetmek ve hatırlamak için bekledi.

"Sen de beni hisset ve bir kere daha bana gel," diye yalvardı. "Bu defa seni bırakmayacağıma söz veriyorum."

Gözlerini kapatan Mehmet, genç kadına dair güzel şeyler hatırlamak istedi. Kapkaranlık sahnede ilk beliren Esmer'in su gibi duru ve ışıl ışıl olan yeşil gözleri oldu. Sonra sıcaklığını hissettiği yumuşak ve dolgun dudakları... Ona ait her bir parça tamamlanan puzzle gibi yerini alırken Esmer artık tüm güzelliğiyle gözlerinin önündeydi.

Hasret giderircesine gözlerini açmadan genç kadının hayaline bakmaya devam etti. Ona ait her ayrıntıyı sanki hiç gitmemiş gibi hatırlıyordu. Soğuk bir buz kütlesi midesine inmişçesine içi titrediğinde hemen gözlerini açıp olduğu yerde doğruldu. Hatırlaması bu kadar zamanını aldığı için kendine lanet okudu.

Esmer denilince aklına gelen ilk şey onun siyah deri montuydu ve o mont aradığı cevaptı. Çünkü onu bulmak için bir hastanenin çöplüğünü karıştırttığı gece çok geçmişte kalmamıştı.

Zamanla girdiği yarışı kazanmak için hızla hareket eden Mehmet banyodan çıkıp yatak odasına geçti. Düzen takıntısı aşikârdı, bir sabun parçasını saatlerinin yanına koymasının geçerli bir sebebi vardı. Hışımla kendine doğru çektiği çekmecenin içindekileri sağa sola itti. Ne var ki en arkaya koyduğu sabun parçası bıraktığı yerde değildi. Esmer gitmeden önce Recep'in arşiv dolabına ait anahtarın kalıbını da yanına almıştı.

Koşarak salona geçti ve dağınıklığın arasındaki telefonunu bulmaya çalıştı. Bir dakikasını boşa harcadıktan sonra onu yere atılmış sırt minderinin altında buldu.

Saatler sonra ilk defa yakaladığı umuda tutunarak Sinan'ı aradı. Saat gece yarısı üçü geçtiği için uyuduğunu düşündüğü adam telefonu açana kadar en az altı kere çaldırdı.

"Esmer'den bir haber mi var?" diye soran Sinan'ın sesi titriyordu.

"Hayır ama nerede olduğu ya da neyin peşinde olduğunu biliyorum." Mehmet anlatmaya devam ederken aynı zamanda da çıkış kapısına doğru yürüyordu. Eğer tek bir dilek hakkı varsa o da gittikleri yerde Esmer'i bulmaktı.

"Dikkatli olacağına dair bana söz ver!"

"Saçmalama lütfen, oraya yakalanmaya gitmiyorum."

"Telefonda benimle sürekli konuş. Sesin kesilir ya da telefon kapanırsa oraya gelirim."

Sıkıntıyla iç geçiren Esmer, "Neden otuzuncu defa aynı şeyleri tekrarlıyorsun?" dedi. "İlk söylediğinde anlamıştım zaten."

"Bulaştığım bu işte kontrolün bende olduğuna inanmak v gerçekten anladığından emin olmak istiyorum."

"Hiç değişmiyorsun!"

"Sen de!"

"Neyse, vakit geldi. Hadi, başlayalım. Şu anda saat 02.59, tam 03.00'te harekete geçiyorsun ve tam 03.30'da buraya dönmüş olacaksın."

Kolundaki saatin kronometresini ayarlayan Esmer başıyla tamam dedi ve kar maskesini yüzüne geçirdi. Arkasını dönüp gitmeye hazırdı ama son saniyede durdu ve işaret parmağıyla orta parmağını birleştirerek kaşının kenarına doğru getirip yardımcısına selam verdikten sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Baştan aşağıya simsiyah giyinmesi onun için yeni bir şey değildi, taktığı siyah eldivenler ve kar maskesi gece bile olsa yaz sıcağında onu kaşındırmaya başlamıştı. Fakat bu, şu an için dertlerinden oluşan uzun listeye girmeyi başaramamıştı.

Sadece yirmi dokuz dakikası vardı, bu sürede on katlı Emniyet binasının çatısına çıkacak, sonra da sekizinci kata geri inip kilitli bir dolabı açıp içindeki evrakı alacak ve saat 03.30'da başlangıç noktasına geri dönecekti.

Cebindeki telefona doğru eğilen Esmer, "Otoparktayım, yangın merdivenine gidiyorum," dedi ve tam da öyle yaptı. Binanın içinden ama en arkasından geçen merdivenleri bu saatte hiç kimse kullanmazdı. Yine de işini şansa bırakmaya niyeti yoktu.

Sensor ışığının yanmaması için karanlığı kendine siper alıp duvara bitişik halde yan yan ilerlemeye başladı. Hesaplarına göre sekizinci adımında kapıya varmış olacaktı ama o yedinci adımı-

tın sonunda oraya ulaşmıştı. Aynı yavaşlıkla açtığı kapıdan içeri insanüstü bir hızla girip yine yavaşça kapıyı kapatırken, "İçerdeyim," dedi ve on kat merdiveni en fazla üç dakikada aşabilmek için koşmaya başladı.

Çatıya vardığında ciğerleri ateş gibi yanıyor, dizleri ise bir kürdanın çaresizliğiyle titriyordu. Fakat şimdi bedenindeki sızıları dinleyecek durumda değildi.

Etrafı kontrol edip çatının ucuna doğru yürürken sırtındaki çantadan kalın halatı çıkardı. Bu onu önce aşağıya indirip sonra yukarı çıkaracak merdiveniydi ve onu nereye bağlayacağını dün gece yaptığı keşifte belirlemişti. Zaten ipin boyunu da ona göre ayarlamıştı.

Havalandırmanın kare şeklindeki beton bacasının etrafına iki tur doladığı ipi düğümleyip birkaç defa çekiştirdi. Emniyetinden emin olunca da halatı yavaşça aşağı doğru sarkıttı.

Herhangi bir pencereye denk gelmemesine dikkat ettiği ip tam da Recep amcasının penceresinin yanında bitiyordu.

Aşağıya bakmadan arkasını döndü ve eğilip halatı yakaladı. Geri geri yürümeye başladığında telefona doğru eğilip, "İniyorum," diye haber verdi.

Bu defa ortalama on beş adım atması gerekiyordu.

Dokuzuncu kata vardığında sırtından terler akmaya başlamıştı. Tuzlu suyu hissetmesine rağmen ona aldırmamaya çalıştı. Zayıf bir kadındı ama sahip olduğu kas kütlesi onu tartıda ağırlaştırıyordu. Şimdi de aynı nedenden dolayı ağırlığını taşıyan kolları titremeye başlamıştı.

On... On bir... On iki... Üç adımı kalmış ve bunu kendine hatırlatmak ona iyi gelmişti.

On üç... On dört ve nihayet on beş...

Ulaşmak istediği pencerenin pervazına ayak basmıştı.

Sekizinci kattaki bir odaya hırsızın pencereden girmesini pek mümkün olmadığını düşünenler onu açık bırakmış ama kapıyı kilitlemişti. Gülümseyen Esmer bir kez daha telefona eğildi ve "Hazine odasına vardım," dedi.

Burası için ayırdığı süre sadece bir dakikaydı. Çünkü yukarı tırmanmak aşağıya inmek kadar kolay olmayacaktı.

Recep amirin masasının arkasındaki büyük evrak dolabının çift kanatlı kapağını açtı. Tüm duvarı kaplayan dolabın içinde kilitli başka bir dolap daha vardı. Cebindeki anahtarı çıkarıp kapısını açtı. Üzerinde çeşitli yazılar olan onlarca siyah dosyanın arasında ona lazım olanı bulmak için dikkatle ama hızla hepsini incelemeye koyuldu.

Burası için ayırdığı bir dakika dolmuştu ancak aradığı şeyi bulamamıştı.

Bu defa telefona eğilmek yerine kulaklığı taktı ve, "Herhangi bir dosya yok," dedi.

"Tamam, sakin ol. Hemen düşünelim," diyen karşıdaki ses düşünüyor olmalıydı ki kısa bir an sessiz kaldı. "Bu bir cinayet davası değil, o dolapta olmaması normal. Fakat insan kendisi için özel ve kimsenin bulmaması gereken bir şeyi yine de özelinde saklar, öyle değil mi?"

Hem bakınmaya hem yardımcısını dinlemeye çalışan Esmer bir yandan cevap vermeyi de ihmal etmedi. "Evet, buradaki dosyalar onun için özel dosyalar," diyen Esmer dikkat çeken bir yazı gördüğünde sustu. "Geçen yıl öldürülen milletvekili oğlunun dosyası da burada."

"Eğer dediğin gibi Muammer Öztürk'e de ait bir şeyler varsa o da orada olmalıdır."

"Tabii ki var, hatta Recep amca o dosyanın üzerine intihar yazmıken ben yanındaydım."

"Peki, başka ne yazıyordu?"

Bir an elektrik akımına kapılmış gibi sarsılan Esmer, "Hiç," dedi. "Cinayet olmadığı kesinleşince Recep amca beni yanına çağırıp dosyanın kapandığını söylemişti. Sonra aynı dosyayı Emniyetin arşivinde bulamayınca burada olduğunu anlamıştım."

Elleri ve gözleri sürekli hareket hâlinde olan Esmer'in paniği her geçen saniyeyle daha da artıyordu. İşin kötü yani parmak uçları uyuşmaya başlamıştı.

"Üzerinde isim yazılı olanları boş ver ve en köşelere, en altlara bak."

Esmer dizlerinin üzerine çöktü ve aralarda olma ihtimaline karşın eline değen her şeyi sağa sola itmeye başladı. Nefes alışları öyle düzensizdi ki sesi sanki boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

"Artık oradan çıkman lazım, saat 03.20"

"Hayır!"

"Esmer, tamam artık orayı düzenle ve derhâl çık. Sonra yine denersin!"

"Sadece bir dakika daha."

Kulaklarındaki uğultu ve yaşadığı stresten dolayı başına saplanan ağrı görüş alanını engelleyip dikkatini dağıtmaya başladığında Esmer'in sadece otuz saniyesi kalmıştı. Birden donmuş bir kare gibi anında durdu ve kendine, "Sakin ol!" diye talimatta bulundu. Derin bir nefes aldı. Hâlâ stresli ve ter içindeydi. Ama artık daha net görüp düşünebiliyordu.

Bu defa tersten ve en sondan başlamaya karar verdi. Hem de daha sakin olacaktı.

En alta eğilip tüm dosyalara baktı, sonra ikinci rafa çıktı v daha elini uzatır uzatmaz onu gördü. Saniyeler önce oraya bu mıştı fakat o anki ruh hâliyle bulamamış olması normaldi. "Haz ne ellerimin arasında."

"Güzel," diyen karşıdaki ses de onunla birlikte rahatlamıştı "Şimdi temizleyip çatıya ulaşman için dört dakikan var. Fakat be dakikalık risk alıyoruz. Seri ama çok dikkatli ol. Operasyonun yeni bitiş saati 03.35, anlaşıldı mı?"

"Amerikan filmlerine hayran mısın?"

"Bir saat sonra kahvelerimizi yudumlarken sohbet ederiz, şimdi acele et."

Elindeki dosyayı çantasına koyan Esmer sonra da yarattığı dağınıklığı toparlamak için titiz ve aynı anda hızlı hareket etmeye başladı. Yeniden adrenalin pompalayan bedeninin bu aşamada ona epeyce yardımı dokundu.

Dolabı kilitleyip anahtarı cebine koyduğunda nefes nefese kalmış olsa da hâlâ gücü vardı.

Çatıya ulaşan Esmer sadece beş dakikası kaldığını biliyordu ki zaten altıncı dakika için yeterli gücü kalmamıştı. Seri şekilde sarkan ipi yukarıya çekip onu bağladığı yerden çözdü. Düzgünce katlamak için zamanı yoktu, onu dertop edip çantasına sıkıştırmaya çalışırken kulağındaki ses, "Allah kahretsin, hâlâ orada mısın? Odanın ışığı yandı," diye ciyakladı.

"Ne?"

"Odanın ışığı yandı. Pencerenin önünde birisi var, etrafı inceliyor. Ses mi çıkardın?"

"Nereden bileyim?"

"Hadi, acele et."

Esmer kapıya koşup düşme pahasına da olsa basamakları atlayarak inerken ayak tabanları ateş alacakmış gibi yanıyordu. Ancak nefes almak için bile durmak aklına gelmiyordu. Sadece kurtuluşuna ulaşmak isteyen birinin hızı ve telaşıyla koşuyordu.

"Her neredeysen orada kal," diyen kulağındaki sesle birlikte son adımı havada asılı kaldı.

"Yine ne oldu?"

"Buralarda bir hareketlilik var ama ne olduğunu anlayamıyorum."

Esmer, "Lanet olsun!" diye inledi ama kendini düşünecek durumda değildi. "Sakın çıkıp bakma, yakalanırsan neden burada olduğunu açıklayamazsın."

"Biliyorum, biliyorum!"

"Ben çıkış kapısındayım, burada uzun süre saklanamam."

"Olmaz, eğer sensor devreye girerse yakalanırsın."

"Burada kalırsam da yakalanırım ama kaçarsam en azından denemiş olurum."

"Bekle!" diye talimat veren sesle birlikte iç geçiren Esmer, "Yine ne var?" dedi.

"Binaya peş peşe arabalar giriyor."

Öfkeyle dişlerini birbirine geçiren Esmer parmaklarıyla da gözlerini kapattı. "Düşün, düşün, düşün," diye kendine buyursa da aklına hiçbir çıkar yol gelmiyordu.

"Yapacak bir şey yok, sen arabayı çalışır hâlde tut. Ben sana tamam dediğimde de kapıyı aç ve sürmeye başla."

"Amerikan filmi izleyen kim acaba?"

"Lütfen, başarabiliriz. Sadece sessiz olmaya çalış."

"Lanet olsun," diyen ses öfkeliydi. "Bunu en baştan kabul etmemeliydim."

"Bak, yakalanacağımı anlarsan gidersin, anlaştık mı?"

"Sen hâlâ orada mısın? Çabuk ol!"

"Geliyorum," diyen Esmer'in bu defa sensörle harcayacak vakti yoktu. Kapının koluna uzandı, gözlerini kapatıp ciğerlerini havayla doldurdu. Arabaya varana kadar bu nefesle idare etmesi gerekeceği için açtığı kapı daha yeni aralanmıştı ki koşmaya başladı. Geldiği yol ezberindeydi, asla etrafına bakmadı, Azrail'inden kaçarcasına binanın sınırlarına girdiği taş duvarın üzerine zıplayıp "Şimdi," dedi ve sesiyle birlikte farları yanan siyah arabayı gördü.

Yere zıpladığında kasılan bacağı tüm vücuduna bir ağrı dalgası göndermiş olsa da Esmer ona aldırmadan önce kapısı açılan sonra da hareket eden arabaya doğru koşmaya başladı.

Çok değil belki on beş belki yirmi saniye sonra arabanın içindeydi ve açık olan kapıyı kapatmıştı. Kalbi göğüs kafesini yarıp dışarı çıkacakmış gibi atıyor, şişen ciğerleri nefesini kesiyor, bacakları titriyordu. Ancak Esmer yardımcısına döndü ve gülmeye başladı.

"Başardık ortak," dediğinde ise gülüşü kahkahaya dönüşmüştü.

Recep dolabın kapısını sertçe kapattığında yankı bulan ses Mehmet'in kulak zarını titrettiyse de duruşunu bozması için yeterli olmadı. Çünkü Sinan ve Recep öfkeli olabilirlerdi ama o keyifliydi. Bunun için de çok geçerli bir sebebi vardı.

Esmer iyiydi. Üstelik cesareti ve başarısından dolayı onunla bir kez daha gurur duydu.

"Bakın," diyen Mehmet söylediği gibi iki adamın da ona bakmasını bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Ne dolap

çeviriyorsunuz bilmiyorum ancak Esmer'i bulup ona anlatmanız gerekiyor. Onu yakalasanız bile yine kaçar ve yine gerçeğin peşine düşer."

Elini saçmalama dercesine havada sallayan Sinan sıkıntıyla iç çekti. "Yok öyle bir şey."

"Öyle bir şey yoksa bu telaş ve öfkeniz niye?" diye soran Mehmet az önce Recep'in hızla kapattığı dolabı işaret etti. "Esmer'in burada ne aradığını biliyordunuz, içeri girer girmez baktığınız yer alttan ikinci raf oldu. Üstelik ele geçirdiği her neyse sizi öyle çok telaşlandırdı ki kendinizi saklamak aklınıza bile gelmedi."

Pencereden dışarıya bakmayı bırakan Sinan yavaş adımlarla Mehmet'in başına kadar ilerledi. "Bence artık gitseniz iyi olur, burada sizi ilgilendiren hiçbir şey yok."

Gözlerini diktiği Sinan'dan ayırmadan ayağa kalkan Mehmet hissettikleriyle birlikte öyle büyük görünüyordu ki adam utanmasa geri çekilebilirdi.

"Buradaki her şeyin beni ilgilendirdiğini en az benim kadar iyi biliyorsunuz? Git demeniz beni göndermek için yeterli değil."

"Esmer için duyduğun endişeyi anlıyorum ancak senden haddin olmayan şeylere karışmamanı rica edeceğim."

"Önümü kesip bana Esmer'i sorduğun an böyle bir şeyi rica etme hakkını da kaybettin."

"Tamam, uzatmayalım artık," diyen Recep bıkmış hâlde koltuğuna oturdu. "Saat 12.00 oldu, Esmer çoktan başka bir ülkeye bile kaçmıştır. Bu adamlar hiç mi bir şey bulamadı?"

"Sekizinci kata çatıdan girip kaçmayı başardığına göre bulunmamasına şaşmamak lazım."

Bir an için duyduğu gururu gizleyemeyen Sinan'ın da dudakları hafifçe hareketlendi ama sonra hemen kendini topladı.

"Birazdan haber gelir."

Sinan da en az Recep kadar bitik hâlde olsa da gençliği onu kurtarıyordu. Birisi yanlarına gelene kadar sessizce bekleyecek ni anlatmak istercesine koltuğa çöktüğünde Mehmet de aynısını yapmak için yeniden yerine oturdu.

Odadaki gerginlik ses çıkaracak kadar yoğunlaştığında üç adam da yerinde kıpırdanmaya ve her yarım dakikada bir saate bakmaya başladı.

Nihayet onuncu dakikayı doldurduklarında çalan kapı kurtarıcıları oldu.

Odanın sahibi olarak, "Gel," diyen Recep'in sesiyle birlikte içeri giren Sinan'ın adamıydı. Zira Recep'in ekibindekilere sadece hırsızlık olayı denilmişti. Yoksa bir zombi gibi ortalıkta dolaşan Esmer'le ilgili bir açıklama yapamazlardı.

Sinan hemen ayağa kalkıp, "Ne buldunuz?" diye sordu.

"Efendim, odaya çatıdan girmiş ve aynı yoldan kaçmış. Onun dışarıda çalışır durumda bekleyen siyah bir arabaya binmesiyle bizim buraya gelmemiz aynı anda oldu."

"Çalışır durumdaki siyah araba konusunu biraz daha aç."

"Yalnız değilmiş, arabada onu bekleyen birisi vardı."

"Kim?"

"Bilmiyoruz, yol boyunca tüm MOBESE kameralarının yerlerini bildikleri belli. Bu yüzden iyi saklanmışlar. Zaten yakaladığımız görüntüde ikisinin de yüzünde kar maskesi vardı."

"Peki, araba?"

"Kör bir noktaya park edilmiş ve aynı noktadan sonra izlerini kaybettiriyorlar, arkadaşlar uydu görüntülerine ulaşmaya çalışıyor. Bir de hedef, arabaya doğru koşarken boynundan kulaklık sallanıyordu, belli ki yardımcısıyla irtibatta kalmak için telefon kullanmışlar."

Kızmak için hazırlanan Sinan aldığı son haberle içinde tuttuğu havayı boşalttı. Bu muhakkak Esmer'e ulaşmasını sağlayacaktı ama şu andan sonra sadece ona ulaşması değil, aynı zamanda ona sağken ulaşması gerekiyordu.

"Esmer kimden yardım almış olabilir ki?"

"Bence asıl soru bu değil," diyen Mehmet'in sevinci kısa sürmüştü. "Onun yardım teklifini kim kabul etmiş olabilir?"

"Doğru soru bu olsa bile hâlâ bir cevabımız yok."

Recep'in yanından ayrılan ikili bir süre için ateşkes yapmaya karar verip birlikte bir şeyler içmeye gitmişlerdi. Tabii bu süre Esmer'in bulunmasına kadar geçecek zamanla kısıtlıydı.

"Kim, sorusunun illaki karşılığı olmalı," diyen Mehmet sesindeki sıkıntıyı saklamadı.

"Şu an konuşma kayıtlarının gelmesini beklemekten başka çaremiz yok."

"Ne kadar sürer?"

"Belki bir gün belki biraz daha az."

İçmek yerine elindeki bardağı evirip çeviren Mehmet hâlâ uyumadığının ve dinlenmek namına bir şeyler yapmadığının bile farkında değildi. Zaten her ikisi de uzunca bir süre daha böyle bir şey yapacakmış gibi görünmüyordu.

"Geç kalabiliriz, o zamana kadar Esmer yine rahat durmayacaktır."

"Şu an bile geç kalmış olabiliriz."

Gözlerini şüpheyle kısan Mehmet öne doğru eğildi ve sesini olabildiğince kıstı. "Ya daha açık konuş ya da aklından geçenleri kendine sakla."

Mehmet'in uyarısıyla, "Sana güvenebilir miyim?" der gibi bakan Sinan cevabı kendi vermiş olmalı ki, "O dosyada Esmer'in babamla ilgili görmemesi gereken bir şey yazıyordu," dedi.

"Peki, bu şeyi öğrendiğinde Esmer ne yapar?"

Ela gözlerini kaçıran Sinan bu sorunun cevabını düşünmek dahi istemiyordu. O yüzden başını çevirip bakışlarını denize dikti. Heybeti yara almış olan adam yaşadıkları ve bildiklerinin ağırlığında eziliyordu.

Adam bir şey söylemese de Mehmet anlaması gerekeni anlamıştı. Elinde tuttuğu bardağı kenara bıraktı, iyice öne doğru eğildiğinde gözlerindeki ateş geri gelmişti. Esmer'in iyi olduğunu bilmenin sevinci dakikalar önce silinmişti. Çünkü genç kadın her ne öğrendiyse onun peşine düşünecekti. "Bulduğu şeyin peşine düşmüştür, biz de aynısını yapmalıyız."

"Bu öyle bir şey değil."

"Öyle değil, böyle değil!" Mehmet'in sesi iyice yükselmiş ve dikkatleri çekmeyi başarmıştı ancak şu anda Esmer dışında hiçbir şeyi önemsemiyordu. "Bundan sonraki adımının ne olabileceğini düşün, lütfen!"

"Belki böyle düşüneceğimizi bildiği için olduğu yerde saklanmaya devam edecektir."

Keşke Sinan'ın dediği gibi yapsaydı ama Esmer'i biraz olsun tanıyorsa beklemeyeceğine emindi. Mehmet panikle kolundaki saate baktı. Öğleden sonra 16.00'yı gösteriyordu. On iki saat uzun bir zamandı, Esmer her ne yapıyorsa onu yapmaya çoktan başlamış olabilirdi.

"Hayır, bundan sonrasında ben yokum ve senin de devam etmeni yasaklıyorum."

"İsteğine saygı duyuyorum ama beni durduramazsın."

"Hadi ama Esmer! Bunu tek başına yapamazsın!"

"Kim demiş? Nasıl yaptığımı izle ve gör," diyen Esmer eline aldığı makasla hiç düşünmeden saçlarını kesmeye başladı. "Sana söz veriyorum, on gün sonra burada olacağım."

"Ben de seninle geleceğim."

Yüzünü dönmek yerine Güçer'in aynadaki yansımasına bakan Esmer saçlarını kesme işine ara verdi. "Hayır, sen ortalardan kaybolduğun an yakalanırız."

"İyi de bugün olmazsa yarın Sinan sana yardım ettiğimi anlayacaktır. Yanıma geldiğinde kulaklık hâlâ kulağındaydı, onu muhakkak görmüşlerdir."

"İyi de ben o zamana kadar çoktan Mardin'e varmış olurum. Oraya gitmek zorundayım, ben de araştırmaya babamın başladığı yerden, yani Çelimsiz İbo'dan başlayacağım."

"Bu nasıl bir saçmalık ya, günlerce seni uzaklara göndermek için uğraştıktan sonra şimdi gitmemen için sana yalvarıyorum."

Güçer'e dönen Esmer'in kararlığı gözlerinden okunuyordu. O bir de söylemek istedi.

"İzin versen de vermesen de oraya gideceğim ama benimle olduğunu bilmek bana güven verecek. O yüzden dostça ayrılalım," diyen Esmer ortamı neşelendirmek istese de Güçer pek de eğlence modunda değildi.

"Bak, seni bir kere kaybettim. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Seni, benim sandığın mezarın başında gördüğümde bunu anlamıştım."

"Bana aynı şeyi tekrar yaşatma," diyen Güçer, kardeşinin ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Söz veriyorum, geri geleceğim."

Kardeşini kollarının arasına alıp, "Seni seviyorum, kardeşim," diyen Güçer hastane merdivenlerini arşınlarken kendine verdiği sözleri sırasıyla yerine getiriyordu.

"Ben de seni seviyorum."

"Sana daha önce söylediklerimin hepsi senin iyiliğin içindi. Parayı alan babamızın yanlış karar verdiğini ve bir kere yanlış yapan birinin başka yanlışlar da yapabileceğini düşündüm."

"Biliyorum, bana açıklama yapmana gerek yok."

"Bu defalık benden daha akıllı olduğunu kabul ediyorum."

"Bunun akılla bir ilgisi yok. Sen ağabeylerine inandın, çünkü geride onlar kalmıştı. Ancak ben babamı kaybetmiş olmayı kabullenemediğim için ona inanmayı seçtim."

"Teşekkür ederim," diyen Güçer kardeşini serbest bırakıp onu aynaya doğru yönlendirdi. "Hadi, bir saat sonra otobüse yetişmemiz gerekiyor."

"Tamam ama bu arada beyin jimnastiğine devam edelim, olur mu ?"

Esmer saçlarını kesme işini bitirmiş onları boyamaya geçmişti. Kısa ve siyah saçlı, en önemlisi de kara gözlü biri Mardin'de dikkat çekmeyecekti. Beyaz teni işini zora sokuyordu ama onun için de neyse ki kadınlar için her şeyi düşünenler kremler üretmişlerdi.

"Şimdi ilk dikkat çeken olay ikinci köstebekten hiç bahsedilmemiş olmasıydı. Yani Mehmet'in adamları olmasaydı bunu bilemeyecektik. Tabii bir de onun infaz edilmesi bu işte bir bit yeniğinin de işaretiydi."

"Aynen ve ne varsa hepsini didik didik ettim ama onunla ilgili hiçbir bilgiye ulaşamadım."

"Evet, çünkü Recep amcamın babamın dosyasına düştüğü nota göre, başarısızlıkla sonuçlanan operasyonun tüm sorumluluğunu üstlenen Muammer Öztürk önce istifa etmiş, sonra da bunu kaldıramadığı için intihar etmiş."

"Hah!" diye bir ses çıkaran Esmer boyama işini de bitirip tekrar ağabeyine döndü. "Oysa babamın para yüzünden istifa ettiğini biliyoruz."

"İyi de biz öyle biliyoruz. Hem böylesi çok daha asil."

"Neyse cevapları gidince öğreneceğim."

"Acele etmezsen biraz zor öğrenirsin, saat 17.00, otobüsünün kalkmasına bir saat kaldı."

Sinan'ın tüm itirazlarına rağmen yola çıkan Mehmet bu defa da yanılmadığını biliyordu. Esmer'in yardım isteme konusundaki gururuna yakından tanık olmuştu. Son iki yıldır yaşadığı hayat ve insanlara olan uzaklığı düşünülürse gideceği tek kişi Güçer'di. Çünkü eğer Mehmet genç kadının yerinde olsaydı o da Güçer'e giderdi.

Savcıyı önce telefonundan aramış ama ona ulaşamamıştı. Sonra onu makamında yakalamayı düşünmüş ama öğlen çıktığı ve tekrar geri gelmeyeceği bilgisini almıştı. Geriye ev adresini öğrenmek kalmıştı. Bunun için tekrar telefonuna sarıldığında Sinan da onunla birlikte ayağa kalkmış ve onu Güçer'in evine götüreceğini söylemişti.

Aştıkları yol yirmi dakika sürmüştü. Sitenin güvenlik kulübesinin önüne vardıklarında görevliye, Savcı Güçer Öztürk'ü ziyarete geldiğini söylemiş ama olumsuz karşılık almıştı.

Sadece on dakika önce arabasıyla dışarı çıkmıştı. "Yalnız

mıydı?" sorusuna ise güvenlik personelinin hiç düşünmeden verdiği cevap, "Evet," olmuştu.

Yaşanan olaylar aksini gösterse de Mehmet'in şüpheleri devam ediyordu. Onlardan kurtulmanın tek yolu Güçer'le konuşmaktı. Bu yüzden sabaha kadar sitenin önüne park ettiği arabasının içinde beklemesi gerekiyorsa da bunu yapacaktı.

BORDO

Bordo renk, vazgeçmeyenlerin, cesaret sahibi insanların rengidir. Sert ve keskindir.

Ne istediğini bilen, istediğinin peşinden koşanlardan olmak için ihtiyacın olan cesareti kalbinde ara. Unutma ki, seni senden daha iyi kimse anlayamaz. Tek ışığın ve rehberin kalbin olsun.

12. BÖLÜM

KESİP SİYAHA BOYADIĞI SAÇLARI VE LENSLE kararttığı gözleriyle neredeyse bir doğulu kıza benzemeyi başarmıştı. Görüntünün tamamlanması için de son olarak üniforması hâline gelen pantolonunu çıkarmış çiçek desenli uzun bir elbise giymişti.

Esmer iki gündür Mardin'deydi. Eğer bir hafta daha kalmaya devam ederse teninin beyazlığını örtmek için kullandığı kreme gerek kalmayacaktı. Yanıp kavrulmak için güneşin altında olmaya gerek yoktu. Eğer klimalı ortamda değilsen de terleyerek eriyordun.

Esmer fazla dikkat çekmeden hep doğru yerlerde dolaşıyordu. Maalesef görüntüsü için yaptığı değişiklikleri şivesi için yapmayı başaramadığı için az konuşmaya ama çok şey öğrenmeye çalışıyordu.

İki gecedir meyhaneleri dolaşmıştı ama bu gece varoş sokaklara inecekti. İçgüdülerine göre hareket ederken pek umut bağlıyor olmasa da şansın yanında olmasını diliyordu.

Taktıkları puşiden dolayı adamları birbirinden ayırt edemiyor olmasına rağmen elinden geleni yapıyordu. Çünkü şu anda içgüdülerini dinlemekten başka çaresi yoktu.

Yürümeye devam ettiği taş sokakta üç mekânı es geçmişti, peşinde olduğu adamların varoş bile olsa şaşaalı ortamları sevdiğini düşünüyordu.

İçeri girmek için kendine yer beğenmeye çalışırken kapısında neon bir tabela ve bolca kalabalığın olduğu yeri gördüğünde aradığı yeri de seçmiş oldu.

Biraz yalpalayarak yürümeye devam ederken kafasındaki puşiyi omuzlarına indirdi. Kendi yüzünün görünmesini sağlarken o hiç kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ederek neon ışıklı kapıyı vardı. Gerçi içeri girip giremeyeceğinden emin değildi ama şansını deneyecekti.

"Birine bakıp çıkacaksan bana söyle, ben bakarım."

Aniden önüne çıkan ve onunla konuşan adamın yüzünü görmek için başını kaldırması gerekti. Adam hem uzun hem de bir ayıyla boğuşacak kadar da iriydi.

"Az paraya çok yemek yiyeceğim bir yer arıyorum."

"Kapıda aşevi mi yazıyor?"

"Yo!"

"Ee, o zaman," diyen adam başıyla yolu işaret edip yürümeye devam etmesini istedi. Aslında daha çok defolup gitmesini söyler gibiydi.

"İçeride yiyecek bir şeyler yok mu?"

"Var."

"Ee, o zaman doğru yerdeyim," diyen Esmer adama göz süzmeyi unutmadı.

"Belanı mı arıyorsun?"

"Belki de belanın kendisi benim, nereden biliyorsun?"

Ve bingo! Adamın dikkatini çeken Esmer artık içeride olduğuna emindi.

"Canın ne yemek istiyor?"

"Neyiniz meşhur? Çünkü ben yemek seçmem."

Yüzünün sağ tarafını çarpıtan adam, "Hele sen bir içeri geç, meşhuruna sonra bakarız," dediğinde Esmer sevinçten ışıldayan gözlerini kaçırdı.

Böyle bir yere ilk defa geliyor olmasına rağmen rakı içmesi ve önüne getirilen şeyi yemesi gerektiğini biliyordu. Asla etrafına bakınmadı, önüne konan ve sadece acıdan oluşan yemeğiyle ilgilendi. Neyse ki parça parça ve sakince yemek yeme alışkanlığı yoktu. Tam da söylediği gibi aç ve bir an önce doymak istiyormuş gibi davranıyordu.

Biraz stresli epeyce de heyecanlı olduğunu gizlemeye çalışmaksa onu daha çok acıktırıyordu. Günlerdir beladan kaçarken tam da belanın göbeğine düşmüştü. Başarabilirdi, buna inanıyordu, güvendiği tek şey ise erkeklerin kadınlara olan zaafıydı.

"Nasıl beğendin mi?" Onu içeri alan adam yanına gelmiş ve davetsizce karşısındaki sandalyeye kurulmuştu.

"Daha iyilerini de yemiştim."

Esmer doğru kişiye tosladığını o istemeden bardağı önüne gelince anladı ama tavrını değiştirecek değildi. Belli ki adam sert seviyordu.

"Buraya nereden düştün?"

"Gökten desem kanar mısın?"

"Yok kanmam!"

Bardağını adamın bardağına doğru uzatan Esmer, "Sağlığına," deyip rakısından içini yakacak şekilde büyük bir yudum aldı.

"Senin de sağlığına ama böyle yerlerde tek gezersen uzun süre sağlıklı kalamazsın."

"Beni tehdit mi ediyorsun, yoksa bu dostça bir uyarı mı?"

"Hangisi işine gelirse."

"Eyvallah!" diyen Esmer buradan kurtulursa bir daha acı yemeyeceğine dair midesine söz verdi.

"Rakı sohbetsiz içilmez, anlat bir şeyler."

"Ne duymak istiyorsun?"

"Kimsin, nesin, nerdensin? Başla işte birinden."

"Niye nüfusuna mı alacaksın?"

Tükettiği içkinin de yardımıyla ulaştığı çakırkeyiflikle adam koca bedenini geriye doğru savurup kahkaha atmaya başladı. "Sevdim seni!"

"İyi," diyen Esmer de arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum daha aldı. Adam henüz şişeyi tek başına bitirdiğini fark etmemişken öyle kalmasını tercih ediyordu.

Esmer'in içeri sızma planı küçük ama yavaş adımlarla ilerliyordu. Adamını bulmuştu, Mahir. Adam düşündüğünden çok daha kolay düşmüştü ağına, tabii itiraz edecek değildi.

Yanından ayrılırken Mahir'e isim vermiş olmak için, "Adım, Hacer Bozdağ," demişti. Dün bütün gün otel odasından hiç çıkmayan Esmer, adama bu ismi araştırması için zaman tanımıştı.

Hacer Bozdağ, uyuşturucu kullanmak ve temin etmekten dolayı okuduğu okulla ilişiği kesilmiş ve iki yıl hapis yatmıştı. Henüz kanıtlanmamıştı ama terör örgütü mensubu olduğundan şüpheleniliyordu.

Güçer, kanıtlanmayan suçundan dolayı üç ay önce dosyanın savcısı olarak kızı serbest bırakmıştı ancak Esmer bir kimliğe ihtiyacı olduğunu söylediğinde aklına ilk olarak Hacer gelmişti.

Düzenlemeler için sadece bir gün uğraşan Güçer ona en büyük iyiliği yapmıştı.

Bugünü de ter ve ölmüş fare leşi kokan otel odasında geçiren Esmer, Hacer olarak ortalarda fazla görünmemeye dikkat ediyordu. Fakat artık meydana çıkma gecesiydi. Çünkü dikkat çekmemesi gerektiği gibi unutulmaması da lazımdı.

Bu defa çiçekli uzun bir elbise değil; gri, bol ve eski bir pantolon, üzerine de siyah bir tişört geçirmişti. Genzine yapışmış iğrenç kokulu odadan çıkmak için istekli olan yanını bastırmaya çalışırken batmaya hazırlanan güneşi seyrediyordu.

Camlar öyle kirliydi ki dışarıyı net şekilde göremiyordu, pencereye takılan ve perde görevini yapan kumaşsa kirden kaskatı olmuştu. İlk geldiği gün hiçbir şeye dokunamamış, saatlerce öğürüp durmuştu. Oysa şimdi pisliğe alışmış ve onları görmemeyi başarmıştı.

Güçer'i aramak istiyordu, nasıl olduğunu ve nasıl idare ettiğini merak ediyordu. Bir de merak ettiği başka bir şey, daha doğrusu başka biri daha vardı. Gücünü iliklerinde hissettiği, güzel ve heybetli yüzüne bakmaya doyamadığı ama en önemlisi gözlerinde kaybolduğu Mehmet Sancaktar'ın şu anda ne yaptığını bilmeyi çok isterdi.

Gözlerini kapattı ve onun evden içeriye girerkenki hâlini anılarının içinde bulmaya çalıştı. Uzun bacaklarıyla yeri titretircesine attığı adımlarla ilerleyen adamın hayali bile nefesini kesmek için yeterli olmuştu. Hele diliyle ve elleriyle bedenine yaptıkları... Karnının alt kısmında bir hareketlilik baş gösterince Esmer hemen gözlerini açtı.

Hangi dilde aşk acısını dindirecek bir kelime vardı?

Yoktu. Çünkü eğer olsaydı Esmer onu zavallı kalbine söyler ve acı çekmesini önlerdi.

Bir yanı, gün gelip onu unutmasını ve acılarının dinmesini diliyordu. Diğer yanı ise Mehmet'i unutmaya razı değildi. Hatırlamak için onunla yaşadıklarını sık sık tekrarlıyordu. Çünkü yakıcı olduğu kadar güzeldiler ve güzellikleri acıyı çekmekte ona yardımcı oluyordu.

Mehmet'in yanında olmak, ona dokunup onu görebilmek için kendinden bile vazgeçen Esmer günler boyunca dört duvar arasında kalmış ve adama boyun eğip beş yıl boyunca savaştığı her şeyi yok saymıştı. Şimdi ise elinde vazgeçeceği hiçbir şey kalmadığı için bu denli tehlikeli bir oyuna kalkışmıştı. Ya da belki en başa geri dönmüş, yapması gereken neyse onu yapıyordu.

Daldığı acımasız düşüncelerden sıyrılmak için kafasını salladı. Anılarını olduğu gibi bırakıp elindeki puşiyi başına sardı ve tehlikeli gecenin karanlığına doğru ilerlerken sevdiği adamın gözlerinden cesaret dilendi.

Neon ışıklı yerin önüne geldiğinde dikkatli bakamamasına rağmen Mahir'in kapıdaki kalabalığın içinde olmadığını hemen anlamıştı. Zaten Mahir'in yarısı kadar olan bir adam gelip önünü keserek, "Bacım, hayırdır?" dediğinde ise emin olmuştu.

"Yemek yiyeceğim."

"Tek başına mı?"

"Niye yasak mı?"

"Değil tabii ama kadın başına tek giremezsin."

Bu konunun ana başlığıydı. Alt satırlarda ise, "Seni tanımıyoruz ve burada pis işler döndüğü için içeriye yabancıları almamız yasak." yazıyordu.

"Mahir, benim arkadaşım. Geldi mi?"

Duyduğu isimle birlikte adamın değişen ifadesi Esmer'i tatmin etmişti. Mahir, işte o emir zincirinin ortalarında ve oldukça etkili biriydi.

Karar vermeye çalışan adam kendinden emin olmayan bir sesle, "Tamam, geç içeri," dedi.

"Eyvallah!"

Esmer bir önceki gelişinde oturduğu masanın boş olduğunu görünce yine oraya geçti ve yine aynı şeyleri sipariş etti. Ne yazık ki dakikalar ilerlemiş ama masasına ne Mahir ne de bir başkası gelmişti.

Umudunu kaybetmek istemiyordu ama gidişat ona başka bir şans bırakmıyordu. İlk saati doldurduğunda mekânda neredeyse boş masa kalmamıştı. Tek başına böyle bir yerde oturan kadın uzun süre dikkatleri üzerine toplamadan duramazdı. O yüzden şansını yarın akşam tekrar denemeye karar verip gitmeyi planladığında üzerine düşen gölge onu durdurdu.

"Biz arkadaş mıyız?" diye soran Mahir'in sesini duyduğunda sessizce evrene teşekkür etti.

"Koca bir şişe rakıyı paylaştıktan sonra, değil miyiz?"

Mahir ona kuşkuyla bakmayı sürdürünce Esmer, "Acaba telaşlanmalı mıyım?" diye düşündü.

"Bence henüz olmadık."

"Haklısın ama buranın yemeklerini tekrar yiyebilmem için senin adını kullanmak zorundaydım."

Bu adama gerçek bir itirafmış gibi gelmiş olması lazım ki yüzündeki kuşkulu ifadeyi silip o da daha önceki yerine oturdu.

Mahir'in yerini almasıyla rahatlayan Esmer içinde biriken havayı boşaltmadı. Bu kendini ele vermek olurdu. Ancak sağ salim otele dönmeyi başarırsa yapacağı ilk iş bu olacaktı.

"Kabadayının Yeri, Mahir." yazdığı kâğıdı perde diye asılan kumaşın çıkmaması için koyulan gazete parçasının yerine koydu.

Mahir onunla ilgili araştırma yapmış olmalıydı ki bu gece onu başka bir yere davet etmişti. Gerçi Esmer de kadın olmanın avantajıyla Havva Anamızdan beri erkeklere istediğini yaptırmak için kadınlara bahşedilen gücü kullanmıştı.

Mahir davetini yaparken az süslenmesini söyledi. Bu onu özel bir yere götüreceği anlamını taşıyordu fakat Esmer'i aralarına sokmadan önce eşyalarını karıştıracağına da adı kadar emindi. Odasında çok şey bırakamazdı ancak az olmaları da dikkat çekerdi.

Birkaç parça giysi, bir iki tane asla okumayacağı türde kitap, yatağın altına saklanmış para, hepsi Mahir'in bulması içindi. Kornişe sokuşturduğu kâğıt ise başına bir şey geldiği takdirde Güçer içindi.

Mahir'in dediğini yapmış ve görüntüsüne çeki düzen vermişti. En çok da beş gündür tarak değdirmediği saçları adına mutluydu. Uzun saçlarını hep tepesinde toplasa da onları severdi. Şimdi kulaklarına ancak varan saçlarına henüz alışamamış olsa da onların yine uzadığını görecek kadar yaşayıp yaşamayacağını bilmek isterdi.

Onu almaya gelen arabaya binmek için odadan çıktığında bir an vazgeçmeyi düşündü. Ardından da bunun için çok geç kaldığını fark etti.

Sıra gecesinin ne olduğunu biliyor olsa da böyle bir ortama ilk defa geldiği için yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. Fakat zaman ilerledikçe çok da ilginç olmadığını fark etti. Yere serilen ve sadece kuş sütünün eksik olduğu sofranın başına toplanan in-

sanlar hem türküler söylüyorlar hem de yemeklerini yiyorlardı. Her şey bu kadar basit ve eğlenceliydi.

Esmer'in görebildiği kadarıyla her erkeğe bir kadın düşüyordu ki zaten kadınlar da adamların ağzının içine giriyordu.

Bir an hepsini silkeleyip kendilerine gelmelerini sağlamak istedi fakat sonra vazgeçti. İnsanları yaptıklarına göre değil, yaşadıklarına göre değerlendirmek lazımdı. Buraya gelene kadar o kadınların neler yaşadıklarını bilmeden onları yargılayamazdı. Sadece yaşlarının küçük olduğunu fark ettiği kızlara bakamıyordu.

Büyük bir otelin salonunda toplanmış onlarca kadın ve erkek birbirini tanıyordu, aralarındaki tek sessiz kişi ise mecburen Esmer'di. Bağdaş kurmuş, önündeki yemeği yer gibi görünse de algılarını hep etrafındakilerin üzerinde tutuyordu.

Sonra beklediği hareketlilik gerçekleşti ve fotoğraflarından tanıdığı Çelimsiz İbo, yanında Mahir ve peşinde adamlarıyla birlikte içeri girdiğinde kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

Mahir sayesinde Çelimsiz İbo'ya yakın oturmayı başarmıştı. İlk dakikalar sadece kadın ve yemeklerden bahsetmişlerdi. Lakin Esmer konunun işe geleceğini biliyordu ki yanılmamıştı.

Çelimsiz İbo eğildiği Mahir'e, "İstanbul işini ne yaptın?" diye sorduğunda Esmer de o tarafa doğru su almak için uzandı.

"Üç gün sonra gece uçağıyla gidiyoruz."

İşte öğrenmek istediğine de o anda ulaşmıştı. Sonrasında bir daha işle ilgili herhangi bir şey konuşulmamıştı. Eğlenmek için bir araya toplanmış adamlar gecenin hakkını vermeye çalışırken, Esmer de Mahir'in rahat durmayan ellerinden kendini korumaya çalışmıştı.

Hem rengini belli etmemek hem de adama kendini elletmemek için hayli güç bir savaş vermişti. Fakat kadın erkek ayırt etmeksizin iyice içkinin esiri olunduğunda Esmer de kaçış planını uygulamaya koydu.

Tuvalete gidiyorum, diyerek yanlarından çıkarken onun aslında bir kadehi bile bitirmediğine kimse inanmazdı. Duvarlara ve insanlara tutunarak ilerlemiş, korumaların onu özellikle görmesini sağlamıştı. İçeriye girerken gözüne kestirdiği sedire doğru adım atarken sendelemeyi de ihmal etmemişti. Lobiden ayrılıp sıra gecesi odasına dönen koridorun köşesindeki sedire devrilen Esmer kendinden geçmişti.

İçki komasına girip bayılan bir kadından kimse şüphelenmeyeceği gibi onu kimse de ellemezdi. Hele ki uyuşturucu sorunu varsa ve polisle başı dertteyse.

O hâlde sabaha kadar yatmış, yanından geçip giden herkesi tek tek hissetmişti. Mahir bile ayakta zor durur hâlde kolunun altına aldığı kadınla odaya çıkarken Esmer'i ne yapacaklarını sorana, "Bırakın, orada zıbarsın," demişti.

Anlaşılan adamın onunla ilgili farklı planları vardı ama Esmer onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Neyse ki Mahir, Esmer'i hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Mardin'de geçirdiği yedinci günün sonunda İstanbul biletini alan Esmer yola çıktığında bu sefer Güçer'den yardım alamayacağını biliyordu. Daha ona yaklaşmaya çalıştığı ilk anda Sinan onu enselerdi. Cebinde hâlâ yeterli miktarda parası vardı. Fakat yaptığı planda oluşabilecek bir aksiliğe karşın paranın da satın alamayacağı şeyler olabilirdi. Bu durumda da Esmer'e düşen olabildiğince az hata yapmaktı.

Mehmet bir kez daha Güçer'in kapısını çaldığında aradan on gün geçmişti. Genç savcı öyle söylemişti. On gün... Sonra Esmer geri gelecekti.

Sabırla ama en çok da endişeyle bekleyen Mehmet için bugün sondu. Aklından çıkaramadığı Esmer için endişelenmekten yorgun düşmüştü ve artık ona ulaşmak istiyordu.

Kapısı açık hâlde onu bekleyen Güçer daha önce hiç görmediği şekilde dizlerindeki şortu ve üstündeki salaş tişörtü ile karşıladı onu. Oysa Mehmet holdinge uğramayacak ve günlerden cumartesi olsa da takım elbisesini giymiş ve kravatını takmıştı.

"Sıcak kahveye yetiştin."

"Ben kahve içmem."

"Sıcak sütüm de var."

"Erişkinlik döneminde içmende fayda var," diyen Mehmet içeriye girdi. Salonun ortasına geçip aradığı şeyi bulmaya çalışırcasına etrafına bakındı. "Esmer nerede?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? On gün dedin ve bugün o gün."

"Günün bitmesine neredeyse..." diyen Güçer kolundaki saate baktı. "On saat var."

"Göz göre göre onu tehlikeye atıyorsun ve bunu yaparken de eğlenebiliyorsun, bravo!"

Eğleniyormuş gibi görünen Güçer suratındaki maskeyi indirip gerçek hislerinin belli olmasına izin verdi.

"Ben sizin sandığınızın aksine onun iyi olması için gitmesine izin verdim."

"Bu nasıl saçma bir açıklama."

"Şimdi durdursam sonra yine yapacaktı. Beş yıl boyunca kız kardeşimin geri dönmesini bekledim ve inan, bunun için her yolu

deniyordum. Onun cenazesine katıldığımı sandığım gün neyi fark ettim biliyor musun?"

Sıkıntıyla iç geçiren Mehmet duyacağı şeyi beğenmeyeceğini bile bile, "Neyi?" diye sordu.

"Onun yanında olmayı, çığlıklarını duymayı hiç denememişim. Şimdi yaptığım işte bu."

"Peki, düşündün mü, ya hiç geri gelmezse?"

Ayakta dikilmeye son veren Güçer koltuğa çöküp başını ellerinin arasına aldı. "On gündür aynı soruyu her dakika kendime sordum. 'Ya gelemezse?' diye." Güçer başını kaldırdı, ıslanmış ama yaşlarını dökememiş gözlerini Mehmet'e dikti. "Her defasında aldığım cevap, 'Yanımdayken bile o olmayan bir Esmer, zaten ölene kadar mücadele edecekti ve aslında hiç yaşamayacaktı,' oldu. Çünkü yaşaması için yeniden doğması gerekiyordu, işte bu yüzden gitmeliydi."

Mehmet, savcının dediğini anlamış olsa da kalbi bu gerçeği kabul etmeye yanaşmıyordu.

"Hiç haber aldın mı?"

"Hayır, zaten öyle konuşmuştuk. Sadece ihtiyaç anında yardım istemek için beni mutlaka arayacaktı. Ama aramadı."

"Bundan ne düşünmeliyiz?"

"İki şey: Ya bana ihtiyacı olmadı ya da ihtiyaç anında arayacak zamanı."

İkinci seçeneğin varlığını reddeden Mehmet, "Telefonun hep açık ve yanında mıydı?" diye aptalca olduğunu bilse de sordu.

Güçer açıklama yapmadan önce elinde tuttuğu telefonu havaya kaldırarak adama gösterdi. "Belki duyamam diye on gündür neredeyse hiç uyumadım."

Güçer gibi oturmayı tercih etmeyen Mehmet pencerenin önüne geçip perdeyi araladı. Hiçbir şey yapmadan beklemenin zor

olduğunu bildiğini sanıyordu ama anlamını asıl şimdi öğrenmişti. Karabasan gibi üzerine çöküyordu ve bırak hareket etmeyi çığlık bile atamıyordun.

"Bütün gün burada benimle mi bekleyeceksin?"

"Amacım sana değil, telefonuna yakın olmak," diyen Mehmet pencere önünde beklemiş, oturmuş, şimdi de salonda volta atıyordu.

"Esmer'e bu kadar çok mu değer veriyorsun?"

Birini özlemek, onu arzulamak, onun için endişelenmek, kendini avutmak için hayaline sığınmak, sana onu hatırlatan her şeye oymuşçasına sahip çıkmak ve geride bıraktığı kokusuna oymuş gibi sarılmak, birini önemsemekse Güçer'in sorusunun cevabı evetti.

Mehmet yüksek sesli bir itirafa hazır olmadığından, "Değer veriyor olmalıyım ki şimdi buradayım," dedi.

"Bu kaçamak bir yanıt."

Mehmet başını geriye itip boyunu sağa sola çevirdi, ardından da Güçer'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Aralarındaki masanın birbirlerinin üzerine atlamamalarına yardımcı olmasını umuyordu.

"Seninle, kardeşin ile beni konuşmak istemiyorum. İyisi mi bana biraz annenden bahset, ölümüyle Esmer ve sizler nasıl başa çıktınız?"

Arkasına yaslanan Güçer, "Tamam, konuyu kapatalım," dedi ama devam etti. "Onu bir kere üzdün ve görüyorum ki pişmansın. Fakat bir daha onu üzersen seni boğarım."

Ölümcül bir silah gibi kullandığı gözlerini Güçer'e diken Mehmet ona haddini bildirmek için ağzını açtı, sonra onun kız kardeşi için endişelenen bir ağabey olduğunu hatırlayıp sustu.

Esmer hakkındaki duygularını ise daha önce de yaptığı gibi sonraya erteledi.

"Bu konu hakkındaki söyleyeceklerin bittiyse annen meselesine geçebilir miyiz?"

"Tabii," diyen Güçer kollarını masanın üzerine koydu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle üzgün olduğumu bilmeni isterim."

"Öyle bir kayıp için herkes üzülür."

"Doğru. Esmer, o da oradaymış. Annen evin kredisini ödemek için bankaya giderken onu da yanına almış. Burnu bile kanamadan nasıl kurtuldu? En önemlisi bu travmayı nasıl atlattı?"

"Atlattığını kim söyledi?" Hüzünlü bakışlarını karşı duvara çeviren Güçer sanki o zamanları yeniden yaşıyormuş gibi acı çekiyordu. "Sadece o günü, hem de her detayına varana kadar yok sayıyor."

"Tedavi görmüş, hatta rehabilitasyon merkezinde yatmış, yine de işe yaramadı mı?"

"Tabii ki yaramadı, çünkü hiçbir şey böyle bir kaybı unutturamaz."

"İstemezsen anlarım ama olayın nasıl olduğunu senden dinlemek istiyorum."

"Annemle beraber bankaya giriyorlar, krediyi ödeyip bir de kredi kartı almak için müşteri temsilcisinin yanına uğruyorlar. Malum, artık kimse senet kullanmıyor." İçindeki havayı boşaltan Güçer aynı boğuk ve durgun sesle anlatmayı sürdürdü. "Annemin küçük kırmızı bir Tipo arabası vardı, işleri bitince geçip ona oturuyorlar. Ancak daha arabayı çalıştıramadan Esmer, bebeğini temsilcinin yanında bıraktığını anlamış. Bebeğini almak için o gidecekmiş ama annem onu durdurmuş ve kendi gitmiş. Güzel

annem tam binanın kapısından içeri gireceği anda arkasından gelen kamyonet onu ve her şeyi havaya uçurmuş."

Soğuk ve aldırmaz tonda konuşsa da duygularını güzel yüzünün ardına saklamayan Güçer yaşlarıyla mücadele etmeden akmalarına izin verdi.

Ne söylemesi gerektiğini kestiremeyen Mehmet ise onun bugüne kadar teselli vermek için söylenilen ama hiçbir işe yaramayan onlarca cümle duyduğuna emindi. O aynı şeyi yapmayacak, lakin genç savcının da acının içinde boğulmasına izin vermeyecekti.

Konuşmak hiçbir şeyi çözmezdi belki ama rahatlatıcı bir özelliği vardı.

"O bebek, o bebek mi?" diye sorduğunda yanıtın evet olduğunu biliyordu.

İki parmağını gözlerinin üzerine bastıran Güçer başını sallayıp, "Evet," dedi. Ardında da ellerini çekip ayağa kalktı ve pencereden dışarıyı seyrediyormuş gibi yaptı. "Ön tarafı parçalanan binanın arkasında işler daha iyiydi, annemi değil ama bebeği kurtarabildik. Acının, kaybın ve terörün ne olduğunu bildiğimi sanırdım fakat insanın yaşamadan hiçbir şeyi bilemeyeceğini o zaman öğrendim. Esmer on iki, ben ise on beş yaşındaydım. O duyguları yaşamak için çok küçük olsak da hainlerin umurunda değildi. Onların savaşı vardı ve biz o savaşın ortasında kalmış zavallılardık."

Esmer'in acısını tüm kalbiyle hisseden Mehmet, gözlerini kıstı. Küçücük bir kız çocuğunun kendinden büyük dertlerle verdiği mücadele onu güçlü bir kadın hâline getirmişti. Ama kahretsin ki Mehmet onun ruhunun, bedeni kadar çabuk iyileşemeyeceğini ancak şimdi idrak edebiliyordu.

Esmer'i sarıp sarmalamayı ne çok isterdi. Fakat bunun için eline geçen şansı harcamakla kalmamış, genç kadının dertlerinin yanına bir çentik de kendisi atmıştı.

"Esmer, ona ne oldu?" diye soran Mehmet için konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

"On beş gün boyunca hiç konuşmadı, uyumadı ve yemek yemedi. Odasından çıkmayı reddetti. Sonunda babam eve doktor çağırdı ve serumla beslendi. Bir haftanın sonunda da ambulansla rehabilitasyon merkezine götürüldü. Her gün onu görmeye gittim, her gün bir önceki günden daha kötü oluyordu. Oradaki ikinci haftasını tamamlamak üzereydi, şiddetli bir sinir krizi geçirmiş. Fakat söylediği tek şey, 'Bebeğimi almaya ben gidecektim,' demek olmuş. Sonrasında konuşmayı yeni öğrenen bir bebek gibi yavaş yavaş tek tük kelimeleri söylemeye başladı, bir ay sonra da eve dönmek istedi." Güçer kararan gökyüzüne baktı. "Onun kadar cesur birini ömrüm boyunca görmedim. Eve dönüşünden kısa süre sonra toparlanmaya başladı, hatta eylülde okula devam etti. Ama annemden ve o günden bir daha asla bahsetmedi. Terapisti, 'Şok hâli devam ediyor, geçer,' demişti ama hiç geçmedi."

Mehmet'in çağırdığı Hasan ve Pars gelecek bir emir için sitenin kapısında beklerken Sancaktar Holding'in güvenliğinden sorumlu müdüre de ekibini hazırda tutmasını söylemişti.

Sinan da bir saat önce gelmiş ve en iyilerinden iki ekibini İstanbul'un göbeğine gönderip beklemelerini emretmişti. Güçer ve Esmer'in oynadığı oyun hiç hoşuna gitmemişti ama kabul etmekten de başka çaresi olmadığı için on gündür sessiz kalmayı başarmıştı. Eğer bu gece Esmer tek parça hâlinde gelirse hesap sormadan önce onu tüm özlemiyle kucaklayacaktı.

"Beklerken aramama ihtimaline karşılık yeni planın detaylarını halletmemiz gerekiyor," diyen Mehmet yarışa girdiği zamana karşı yenilmemek için acele ediyordu.

"SİZE ARAYACAK DEDİM!"

Bağırırken boyun damarları şişen Güçer'in yüzü de kıpkırmızı olmuştu. Duvarlara çarpan sesi ise geri gelip odanın içinde dönüp duruyordu. Esmer arayacak ve geri gelecekti, Esmer geleceğine dair söz vermişti. Onun küçük kız kardeşi verdiği sözleri tutardı. Bunun dışında hiçbir gerçeği kabul etmiyordu. Çünkü olur da Esmer geri gelemezse kendini asla affetmezdi.

"Saat gece yarısına yaklaştı, oturup onun aramasını bekleyerek zaman kaybedemeyiz."

"Sen çıkıp onu ara ben senin aksine kız kardeşime güveniyorum, Sinan."

"Beni neyle suçluyorsun?"

İki kardeşin arasına giren Mehmet kollarını da iki yanına açtı. "Kesin artık şunu, çaresizlikten birbirinize saldırıyorsunuz."

Kolunu lanet okurcasına kaldıran Sinan, "Onu belanın içine soktun," diye çıkıştı.

"Tamam, haklısın ama olan oldu, şimdi ne yapabileceğimize bakmalıyız." Güçer'e doğru dönen Mehmet ondan teyit ister gibiydi. "Nereye gittiğini, hangi kimliği kullandığını öğrenirsek ona çabucak ulaşırız."

Güçer ondan bir şeyler duymayı bekleyen adamlara sırtını döndü. "Saatin on iki olmasına yarım saat var," dedi. Bir şeyler söylemesi demek yenilgiyi kabul etmek demekti, oysa o, Esmer'in yenildiğini kabul edemezdi.

Avcunun içiyle alnını sıvazlayan Mehmet'in sabrı tükenmişti. Zaman ne lanet ne uğursuzdu. Getirdiklerinin yanında aldıkları öyle çoktu ki insanı çaresiz bırakıyordu.

Aman vermeyen düşünceler zihninin içerisinde dörtnala koşarken başına saplanan ağrılar gözünü kör ediyordu. Kararını vermişçesine o da Güçer'e sırtını çevirip Sinan'a döndü.

"Ben artık beklemeyeceğim, on gün önceki MOBESE kayıtlarından otogara doğru gittiğini öğrenmiştim zaten. Şimdi nereye gittiğini öğreneceğim."

Sinan başını sallayıp ona hak verdi. "Burayı üs olarak kullanalım, belki bizimle konuşmaya karar verir." İşaret ettiği Güçer'di ama adam onları duymuyormuş gibi donup kalmıştı.

Mehmet, "Hadi, o zaman başlayalım!" deyip adamlarına ulaşmak için telefonunu çıkardığında odanın içinde çalan başka bir telefonla olduğu gibi donup kaldı.

Kiralık arabasının içinde sıkışıp kalan Esmer'in bacaklarını hareket ettirmesi gerekiyordu. Çünkü uzun süredir onları kullanmadığı için tüm kasları birer demir parçasına dönüşmüştü. Gözleri ise onları açık tutmaya çalışmaktan dolayı yanmaya başlamıştı. Eğer onları suyla ıslatmazsa görüş alanı kısalıp sisleniyordu.

Olumsuz şartlara rağmen vazgeçmeyen Esmer saat 22.00'de adamların otelden çıktığını gördüğünde damarlarına adrenalin pompalayan hormonları sayesinde takibe devam etti.

İki gün önce İstanbul'a gelmiş ve ona ait olmayan yeni kimliğiyle parasını peşin ödediği bir araç kiralamıştı. O zamandan beri de beyaz ve konforsuz aracın içinde yaşıyordu.

Dün akşam Atatürk Havalimanı'nın yurt içi gelen yolcu kapısında pusuya yatmadan önce Mardin uçağının kaçta ineceğini öğrenmişti. Saat 23.15'de ineceği söylenen uçak on dakika rötar yapmış, beklediği yolcularsa yarım saatin sonunda kapıdan çıkıp onları karşılayan siyah arabaya binmişti.

Dikkatlerini çekmeyecek kadar uzak ama onları kaçırmayacak kadar da yakından izlediği siyah büyük araba bir otelin önünde

durmuştu. Esmer de karşı caddeye geçip bir ağacın altına arabasını park etmişti.

Sabaha kadar beklemiş ve gözünü otelin kapısından ayırmamıştı. Mahir, Çelimsiz İbo ve yanındakiler konforlu yataklarında uyurken, o şoför koltuğundan öteye kıpırdamamıştı.

Tam yirmi dört saat boyunca öylece beklemişti. Yanına aldığı çikolata stoku tükenmiş ve suyu bitmişti. İçtiği beş kahvenin sonuncusunu ise yarılamıştı. Sık sık arabadan çıkmış, kısa turlar atmış, saçının şeklini ve üzerindeki bluzu değiştirmişti.

Ve nihayet otelden çıkan adamlar arabaya bindiklerinde bir ödülü hak ettiğine dair Esmer evrene mesaj göndermişti.

Adamlar şehri terk edip Kocaeli'ne doğru ilerlediğinde ise evrenin mesajı aldığından emin olmuştu. Sevinmek için haklı sebepleri olsa da acele etmek istememişti. Ta ki otobandan çıkıp ara yola girene kadar. İşte Esmer o zaman yüzünün gülmesine izin verdi. Karanlık, pislikleri saklardı ve eğer saklayacak bir şeyin varsa karanlığın en derinine doğru gidersin.

Yol kenarlarındaki ağaçlar sıklaşmaya ve önce asfalt sonra da beton yol bitip yerini çakıl taşları almaya başladığında takibi bırakması gerektiğini anlayıp durdu. Şansına kendini kamufle edebilecek, aynı zamanda da yolu görmesini sağlayacak yeri hemen buldu. Ve saat 23.35'i gösteriyordu. Bu da Güçer'i aramasının zamanı geldi demekti. Torpidodan çıkardığı kontörlü hatsız telefonu açtı ve tuşlara bastı.

Farları kapalıydı fakat uzun süre fark edilmeden duramazdı. Çünkü Esmer'in ardından aynı sapağı dönen tırın insanlık için önemli şeyler taşımadığı aşikârdı.

Üçü aynı anda telefona uzanmış fakat Güçer kazanan taraf olmuştu.

Sadece bir kere çalan telefonu açtığında, Esmer hemen konuşmaya başladı. "Kocaeli yakınlarındayım, sana konum atacağım. Büyük bir takas yapılacak, gerçi ben emin değilim ama önsezilerim oldukça emin. Buralarda boş bir bina olması lazım fakat fazla yaklaşamıyorum. Şimdilik taş yola dönen sapakta arabayı ve kendimi karanlığın içine gizledim. Gerçi bir tırın haricinde gelen kimse olmadı. Belki takas saatinden önce gelmişler ve tırdaki malı kontrol edeceklerdir, bilmiyorum."

Heyecanla anlatan genç kadının lafını bölmemek için hiç konuşmayan Güçer, "Esmer, sakin ol ve olduğun yerden sakın ayrılma. Hepimiz Mehmet ve Sinan buradayız, büyük bir ekip hazır, yola çıkıyoruz," dediğinde odada yankılanan Mehmet'in rahatlama sesi oldu.

"Gelmeniz uzun sürer, ya o zamana kadar giderlerse?"

"Sen akıllı bir kızsın, tek başına hiçbir şey yapamayacağını biliyorsun. Yani Esmer gizlenmek ve beklemek zorundasın. Tamam mı?"

Söz vermeye gönüllü olmayan Esmer, "Tamam," dedi ancak buna kimse inanmadı.

"Seni her beş dakikada bir arayacağım, telefonun ışığını ve sesini kapat."

"Onu hallettim bile!"

"Bir de Esmer, dikkatli ol!"

"Siz de!"

Telefonu kapatan Güçer'in rahatlamaya fırsatı olmadan duyduklarını anlatmaya başladı. Ancak daha lafını bitiremeden Mehmet, "Trafik kurallarını hiçe saysak bile oraya gitmemiz en az

bir saat sürer," diye konuyla ilgili fikrini bildirdi. "Hemen yola çıkmamız lazım."

Maalesef Mehmet bu aşamadan sonrasına dâhil olamayacağını biliyordu. Ancak bir buçuk aydır uzak kaldığı Esmer'e yaklaşabildiği noktaya kadar ilerleyecekti.

Esmer söz verdiği gibi bulunduğu yerin konumunu göndermişti, Güçer de aynen söylediği gibi her beş dakikada bir onu arıyordu. Ve Mehmet'in belirttiği gibi tüm trafik kurallarını hiçe sayarak ilerliyordu. GPRS cihazının ulaşmak için ön gördüğü süre her yarım dakikaya karşılık bir dakika azalıyor olsa da hâlâ yirmi beş dakikalık uzakta olduklarını söylüyordu.

Sinan, hem kendi ekiplerini hem polisi hem de o bölgeye en yakın Emniyet birimine haber vermiş, kısa sürede işlerine yarayacak onlarca insanı seferber etmişti.

İlk hedefleri Esmer'i almaktı, ikinci olarak önsezilerine güvendikleri genç kadının dediği takasa baskın düzenlemekti.

Yan koltukta oturan Sinan elinde tutuğu telefonu açıp, "Beş dakika oldu, tekrar arıyorum," dedi. Tuşlara bastı ve çalmasını bekledi. Sonrasında ise, "Konumun aynı mı?" diye sordu.

Beklerken sakinleşmiş olan Esmer'in nefes alışı gibi sesi de normale dönmüştü. "Buraya geleli yarım saat oldu ve ne ben yerimden ayrıldım ne de başka bir araba geçti."

"Onlar geri döndü mü?"

"Hayır."

"Bölgeyi incelettim, senin bulunduğun yerden yaklaşık üç kilometre sonra eski bir çimento fabrikası var, orada olduklarını tahmin ediyoruz."

"Tamam ama ya orada değillerse?"

"Gidebilecekleri bir yer yok. Orası köy yolu, sonrası dağ."

"Aklıma ne geldi?"

"Lütfen, artık aklına güzel şeyler getir."

"Ya adamlar zaten oradaysa ve ben burada beklerken onlar çoktan takası gerçekleştirmişlerse?"

Yine heyecanlanmış olan Esmer kelimelerinin arasında boşluk bırakmadan konuşmaya başlayınca Sinan, "Esmer!" diyerek ona çıkışmak zorunda kaldı. "Her neyse ne! Oradan sakın ayrılma! Geri dönecek olsalar bile artık elimizdeler."

Söylenileni kafasında tartıyormuş gibi sessiz kalan Esmer'in vazgeçmeyeceğini bilen Sinan sesini yumuşattı ve, "Lütfen," dedi. "Sakın aptalca bir şey yapma."

"Buna inanamıyorum."

Esmer'in attığı çığlık kesinlikle Sinan'ın beklediği tepki değildi. "Ne oldu yine?"

"Geliyorlar."

"Hemen direksiyonun altına yat ve nefes bile alma."

"Kaç araba olduklarını saymam lazım."

"Hislerini kullan Esmer ve sana söylediğimi yap, hemen!"

Sinan'ın sesi öylesine sert ve otoriterdi ki Esmer sessiz kaldı. Güçer de bunu hissetmiş başını sağa çevirip telefona doğru ilerledi. "Sinan'ı dinle. Duydun mu beni? Sinan'ı dinle."

"Lanet olsun, tam..." Esmer daha cümlesini tamamlayamadan telefonun hattı uğursuz bir sessizlikle kapandı.

"Buna inanamıyorum," diyen Sinan'ın titreyen elleri ve çaresizce çıkan sesi Güçer'i de etkisi altına aldı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum, kapandı."

"Bir daha ara!"

Sinan da öyle yaptı ama telefon kapalıydı ve robotik ses aradıkları kişiye ulaşamadıklarını söylüyordu.

Bir yol hiç bu kadar uzun ve hiç bu kadar çaresizlikle dolu olmamıştı. Yüreği büyümüş, boğazında bir yumru hâline gelmiş olan Güçer aklındakileri ötelemeye çalışıyor ve sadece Esmer'e ulaşmayı düşünüyordu. En kötüyü düşünmek ona sadece hata yaptırırdı ve yapacağı en ufak hatanın bedelini ödemek de Esmer'e kalırdı.

Sinan operasyon için tüm hazırlıkları tamamlamıştı, sadece İstanbul'dan giden ekibin, yani onların ve arkalarındaki araçların olay yerine ulaşması kalmıştı. Esmer, fabrika binasına üç kilometre mesafedeydi. Daha yakın bölgeden gelen ekipse beş kilometre. Daha fazla yaklaşmalarına müsaade edemezdi. Esmer'in ellerinde olma veya gizlenmeyi başaran kardeşinin yakalanma ihtimalini yok sayamazdı ki zaten sayamıyordu da.

"Hâlâ kapalı mı?"

"Lanet olsun, hâlâ kapalı."

Güçer'e sakin olmasını söylemek el bombasının pimini çekmekle aynı şey olduğu için yorumsuz kalan Sinan, "Tamam, ekibe yaklaşmamıza bir kilometre kaldı," dedi.

Bu da taş yol hesaba katılırsa üç dakika demekti. Uzun farlara ihtiyacı olsa da karanlık ve ıssız yol boyunca uzaktaki birilerinin dikkatini çekmemek için kısa farlarını yakmıştı. Ama gece görüş gözlüklerini takmışlardı. Bu da daha hızlı yol almalarına olanak sağlıyordu.

Tam da ön gördükleri şekilde üç dakikanın sonunda diğer ekibin yanına vardılar. Arkalarından gelen konvoy da en sessiz şekilde araçları park ettiler.

Dışarı çıkan Sinan, Kocaeli Emniyet Amiri'nin elini sıktı ve onlardan istedikleri şeyin ne olduğunu anlattı. O esnada özel hareket timinden gelen birisi operasyonda yanlarında olacak adamlara da gece görüş gözlüğü dağıttı.

"Bir buçuk kilometre sonra yavaşlayacağız, orada birini arıyoruz. Onu görürseniz sakın silah kullanmayın." Sinan iyice anlaşıldığından emin olana kadar adamların yüzünü inceledi. "Sonra yolumuza devam edeceğiz. Tahmini olarak on beş dakikadır bulikteler. Biz oraya gidene kadar işlerini bitirmiş ve geri dönüyor olabilirler. Bu da yolda karşılaşma ihtimalimiz var demek ve dur ihtarımıza karşılık durmazlarsa ateş serbest."

Böyle bir operasyonun içinde olmaktan dolayı heyecanlarını gizleyemeyen emniyet birimi ile çok daha zorlu alanlarda savaşmış özel harekâtçılar, "Tamam," diyerek başlarını salladılar.

"İyi görevler ve dilerim kazasız belasız buradan ayrılırız," deyip arkasını dönerek arabaya geçmek için acele eden Sinan'ın önünü hiç beklemediği şekilde yardımcısı kesti.

"Efendim, siz burada kalsanız."

"İleride bizi kimin beklediğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim ama yine de..."

"Ve bu operasyonun aslında benim için ne ifade ettiğini de biliyorsun."

Adamın yüzünü karanlık gizliyor olsa da Sinan onun ne hissettiğini yine de biliyordu.

"En azından önden benim gitmeme izin verin."

Adamın omzuna dokunup sıkan Sinan, "Bu benim meselem ve benim halletmem lazım," dedi ve tam gitmek üzereyken son

sözünü söylemek için durdu. "Hem bana bir şey olursa yerim geçebilecek çok iyi adamlar var."

İlk kilometreyi aşıp ikinci kilometrenin içine girdiklerinde yardımcısı taktığı kulaklık yardımıyla Sinan'a, "Jammer var efendim. Sinyalleri bozuyor," dedi.

"O zaman iletişimi asgaride tutalım." Saatler sonra ilk defa gülümseyen Sinan aldığı haberi paylaşmak için Güçer'e döndü. "Jammer varmış, o yüzden Esmer'e ulaşamıyormuşuz."

"Gelen her kimse jammerla gezdiğine göre patron o olmalı."

Güçer de ağabeyi gibi rahatlamış ve gülümsemişti. Şimdi geriye onu bulmak kalmıştı.

Son beş yüz metreden sonra Güçer'in duyabildiği tek şey kendi kalp atışıydı. Gözlerini ise önündeki karanlığa sabitlemiş onu mutlu edecek ışığı arıyordu.

İki yüz metre kaldığında yanılma payını değerlendirip iyice yavaşladı. Kurak bölgeden uzaklaşmışlardı. Yolun her iki tarafında da sıklaşan ağaçlardan biri Esmer'in sığınağı olmalıydı. Ne var ki hedefi yüz metre geçmiş olmalarına rağmen onları bekleyen bir araba gören olmamıştı.

"Bizi dinlemedi ve peşlerinden gitti," diye tıslayan Sinan sıktığı yumruğunu cama indirmemek için çaba sarf ediyordu.

"Hayır, o tanıdığım en akıllı kadın. Bunun hata olacağını biliyordur."

Güçer, kız kardeşine ve onun aklına duyduğu inancı hedeften iki kilometre uzaklaştıklarında kaybetmişti. Farları kapalı on beş siyah araç gecenin karanlığında ilerlerken Esmer'in onları fark etmemiş olabileceği yalanına sığınıp kendini kandırmadı bile.

Sinan onları dinlememiş ve yerini terk edip boş çimento fabrikasına gitmişti.

Acısını çıkarırcasına parmak boğumları bembeyaz olana kadar direksiyonu sıktı. Bir işe yaramayınca da yumruklamaya başladı. Birinci hedeften iki buçuk kilometre uzaklaşmışlardı ve ikinci hedefe beş yüz metre kalmıştı. Zaten Sinan'ın elindeki haritaya göre önlerindeki keskin virajı döndüklerinde ikinci hedef, yani fabrika karşılarına çıkacaktı.

"Hedef karşımızda belirdiğinde aramızdaki mesafe iki yüz metre olacak ve o yolu yürüyerek aşacağız. Bir çember oluşturup etrafı sarılacak."

Kulağındaki ses, "Anlaşıldı, efendim," dediğinde Sinan da Güçer'e döndü. "Hiç silah sesi duymadık."

"Çıplak elle boğulmadıysa ya da rehin alınmadıysa hâlâ yaşıyor."

Umut her zaman vardır. Zaten kaybetmek, umudunu yitirdiğin yerde başlar.

Virajı dönüp hedefi gördüklerinde sırasıyla durmuşlar ve yine sırasıyla araçlardan inmişlerdi.

Yürümeye başladıkça doksan derecelik bir açıyla birbirlerinden ayrılıp çember oluşturmak için ilerliyorlardı. Bir arkadaki, önündekinin üç adım sağına kayıp ilerlemeye devam ederken amaçları fabrikanın etrafını sarmaktı.

Sinan eski binanın girişindeki belli belirsiz hareketliliği ve ışığı gördüğünde, "Dikkatli olun ve ellerinde bir rehine olduğunu unutmayın," dedi.

Gece görüş gözlüğü ve bulutsuz gökyüzünde parlayan ay yollarını bulmalarına yardımcı olurken şu anki tek dertleri sessizlikti.

Ürkütücü sessizliğin arasında, "Buradayım," diyen titrek sesi

duyduklarında Güçer ve Sinan önce birbirlerine baktı. Sonra iki metre uzunluğundaki çalının ardındaki Esmer'e döndüler.

İlk konuşan Sinan oldu. "Operasyonu mahvedebilirdin, geride kalman gerekiyordu."

Elindeki telefonu sallayan Esmer, "Takas yapıldı, gitmeye hazırlanıyorlar," dedi gülen sesiyle. "Ama ben onların fotoğrafını çektim."

Sinan kardeşini tek parça ve canlı görmüş olmanın mutluluğunu gizlemek için dişleriyle alt dudağının içini ısırıp telsizde onu dinleyenlere, "İlk hedef elimizde, ellerinde rehine yok ama siz yine de dikkatli olun," dedi.

Sinan'ın soğukkanlılığına rağmen Güçer duygularını yaşamak için kendini serbest bıraktı. "Tam iki saat geç kaldın," dedi ve kardeşini kucakladı.

"Arayacağım zamanı söylemiştim, geleceğimi değil."

"Yine de cezalısın."

"Sevgi gösterilerinizi sonraya saklayın ve geri çekilin," diyen Sinan bir gölge gibi onu takip eden yardımcısına döndü. "Başlıyoruz."

Silahı olmayan ve talep edemeyeceğini bilen Esmer, "Yakınlarda olacağım," deyip Sinan'a sarıldı. Duygularını aldırmış gibi davransa da ağabeyinin gerçekte ne hissettiğini biliyordu.

"Gizlenmek için bir çalı değil, kurşun geçirmeyen sert bir şey bul."

"Senin arkanda kalayım o zaman."

"Şimdi eğlen, ifadeni alırken bu anları hatırlar, mutlu olursun."

Kir ve ter içinde olan Esmer, "Şoförü az önce tıra bindi, ilk o gidecek sanırım," dedi. "Malı o getirdi. Ortalama otuz kişiler ve ağır silahları var. Fazla dağılmadılar, hangarda ortalama on, mabaların olduğu girişte de yirmi kişi var."

"Tamam, şimdi ben çık diyene kadar saklan."

Esmer bu defa itiraz etmeden, "Sizi bekliyorum, çabuk dönün," dedi.

Tam yürümek üzereyken vazgeçen Sinan, "Çok iyi iş çıkardın," dedi. "Ama hayatını tehlikeye atacak şekilde davrandığın için bir cezayı hak ettin."

"Beni cezalandırmak için önce yakalaman lazım."

Ağabeyleri giderken Esmer de kendine saklanacak yer aramaya başladı. Renkli çiçeklerle dolu olan çalı onu koruyamazdı ancak yere uzanırsa sorun ortadan kalkardı. Bu anı görmek ve babasının onunla gurur duyduğunu hissetmek istiyordu. Üstelik iki ağabeyini görmek ve onlar için de dua etmek istiyordu.

Pozisyonunu alan Esmer karanlıktan dolayı görüntüleri net seçemiyordu fakat Sinan'ın, "Polis! Etrafınız sarıldı, teslim olun!" dediğini duydu. Tam ağabeyinin güçlü sesiyle gurur duymak için hazırlanıyordu ki birbiri ardına atılan kurşunların sesi başka her şeyi bastırdı.

Yol kenarında beklerken buraya gelmek için verdiği zor kararı almak için kendini ikna etmesi işte bu yüzden güç olmuştu. Her şey olabilirdi ama aptal değildi. Adamların açtıkları ateşte kullandıkları silahlar herkesin kolayca ulaşabildiklerinden farklıydı.

Silah sesleri artmış, bağrışlar ve hangi taraftan geldiğini bilmediği ah sesleri gecenin karanlığını yarıp gökyüzünde çınlıyordu. Yüz metre ötesinde kan ve vahşet yaşanırken Esmer dişlerini sıkıp yüzünü buruşturdu.

Titanyumdan üretilmiş M134 adlı silahın saniyede elli mermi attığı videoyu izlemiş ama öyle bir aleti hiç görmemişti. Şu anda kullanılan tüfek dakikada yedi yüz mermi atıyor olmalıydı. Ne yazık ki Esmer onun hangi tarafın elinde olduğunu bilmiyordu.

Hayatının en uzun otuz dakikasını yaşamış, bu kısacık an ömrünün otuz yılına bedel olmuştu. Birçok defa yerinden çıkıp neler olduğuna bakmak istemiş fakat profesyonel yanı onu durdurmuştu.

Zaman zaman azalan, zaman zaman da iyice yükselen silah sesleri artık tamamen durmuştu. En azından Esmer öyle olduğunu tahmin ediyordu. Çünkü yüksek voltaj ve gerilimli sesten dolayı kulakları duyma yetisini kaybetmiş gibiydi. Kulak zarına çarpan büyük dalgaların dışında bir şey işitemiyordu.

Elinin ayasını kulaklarına koyup baskı yaptı ve tıkanmış bir deliği açar gibi pompaladı. Orada ailesi olan, hatta gecenin bir vakti sıcak evinden çıkıp birkaç saate döneceğini söyleyen masum insanlar da vardı. Bir de Esmer'in canının iki parçası...

Bir dakika boyunca odaklanmaya ve duymaya çalışmasının ardından Sinan'ın "Tamam arkadaşlar, hepsini toplayın," diyen sesini duyduğunda alnını toprağa dayadı. Tüm ilikleri boşalmış, sinir damarları kopmuş gibiydi. İyiler bir kere daha kazanan taraf olmuş ve kâbus sona ermişti.

Yerinden çıkmak için üç yüze kadar saydı ve beş dakikayı doldurduğuna ikna olunca önce kafasını kaldırıp sonra yerinde doğruldu. Tam o sırada fabrikanın önünde duran arabaların farları yandı ve korkunç görüntü gözler önüne çıktı. Profesyonel ve

soğukkanlı yanına, onu terk etmemesi için yalvaran Esmer yürümeye başladı.

Özel harekât timinden olanlar takım elbiseli adamları, tabii sağ kalanları, bir araya toplamaya çalışırken beton zeminin üzerinde garip açılarla yatanları ise kontrol etmek üniformalı polislere düşmüştü.

Esmer çakıllı yoldan ilerlerken düşmemek için adımlarını kısa tutuyordu. Fakat gözleri, gördüklerine inanamıyormuşçasına sürekli hareket hâlindeydi. Sonra Mahir'i gördü, adamın yüzündeki korkmuş ifade onu memnun etti. Ancak Esmer'in görmek istediği kişiler onlar değildi. Güçer ile Sinan'ı bulmak ve onları tebrik etmek, tabii bir de kucaklamak istiyordu. Babalarının yarım bıraktığı işi tamamlamışlardı.

Sonra korkunç suratlı, nefret ve öfkenin vücut bulmuş hâli gibi olan adamı gördü. Onu tanıyor muydu, yoksa bakışlarından mı ürkmüştü, emin olamadı. Sanki kafasının içinde bir boşluk oluşmuştu ve düşünceleri onun içine düşüp kayboluyordu. Onun kim ve ne olduğuna karar veremedi, sadece çocuksu bir duyguyla korktuğunu ve acıyı hissetti.

Yanlarına kadar varmıştı, şaşkınca bakmaya ve onun kim olduğunu ya da onu gördüğünde hissettiği bu şeylerin ne anlama geldiğini bulmak istedi. Ne var ki tanıdık bir ses kulağına çalındığında aklındaki her şey uçup gitti.

"Lanet olsun, yardım ve sağlık ekibi nerede kaldı?"

Sol tarafına döndü. Sinan'ın sesi tırın yanından geliyor ama bir şey göremiyordu. Az önceki adamı tamamen unutmuş hâlde o tarafa döndü. Sanki göreceği şeyin ne kadar korkunç olacağını biliyormuş gibi adımları ürkekti.

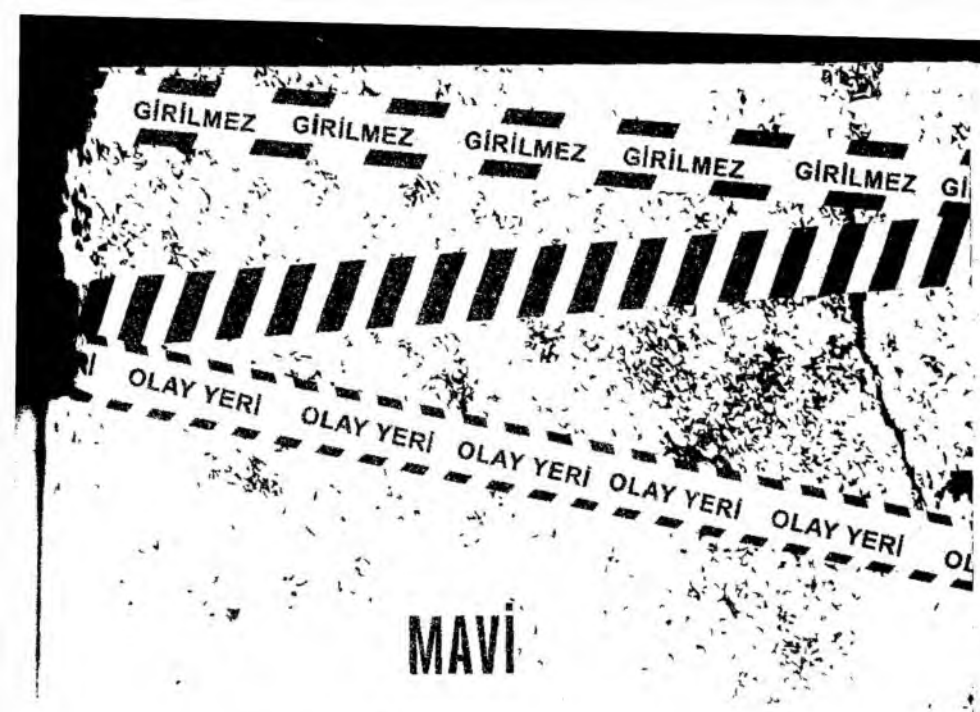
Sırtına bir bidon buzlu su dökülmüş gibi irkildi. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Sonra onları gördü.

Sinan dizlerinin üzerine çökmüş önünde boş bir çuval gibi yatan adamın omzundaki yaraya baskı yapıyordu. Ayrıca adamın bacağı sanki ikiye ayrılmış gibi tuhaf duruyordu. En kötüsü de açık bırakılan musluktan boşalan su gibi akan kan etrafı kırmızı göle çevirmişti.

Minik ve ürkekçe attığı üç adımın sonunda Sinan'ın kim için gözyaşı döktüğünü gördü.

Gözleri kapalı hâlde yatan Güçer vücudundaki yaralara rağmen sanki huzur içinde uyuyor gibiydi.

MAVİ

Mavi, gökyüzü ve denizin simge rengidir.
Yaratıcılığı, hayalciliği, ciddiyeti, güvenilirliği ve
idealizmi beraberinde getirir.
Bir de mavi gözler vardır, bakmaya doyamadığın,
bakınca kendini gördüğün o gözlerde ne
kaybolmaktan ne de yaşamaktan korkarsın.

Kendini bırakırsın maviye, baktıkça huzuru
bulursun onda. Mavi belki de aşka teslim
olmadan önce bir bahaneydi sadece.

13. BÖLÜM

GÜÇER'E İLK MÜDAHALE AMBULANSTA YAPILmıştı. Kırk beş dakikanın sonunda önüne vardıkları hastanenin kapısında bekleyen doktorlar da ikinci müdahaleyi yapmış, sonrasında ise acil ameliyata alınmıştı.

Durumu belliydi, üç kurşun yarası ve kaybedilen çok fazla kan...

"Ona söyledim, geride kal dedim!" Sürekli yüzünü sıvazlayan Sinan acınası hâlde etrafına saldırıp sürekli bağırıyor ve sürekli aynı cümleyi tekrarlıyordu.

Esmer ise ameliyathanenin önüne konumlandırılmış banklardan birine çökmüş, ne düşünebiliyor ne de hissedebiliyordu. Korku ne kadar acımasızsa acı da o kadar yakıcıydı.

"O bir savcı, olay anında değil, olay sonrasında gelmesi gerekiyordu ama ben kimim ki beni dinleyecek?"

Etraflarında onlarla birlikte bekleyen adamlar da en az Sinan kadar üzgündü. Her operasyon ölümle randevu demekti. Buna alışmışlardı, alışamadıkları sonrasıydı. Çünkü hayatta kaldıklarına sevinebilmeleri için hepsinin iyi olması gerekiyordu

Dimdik duran ama üzüntülerini belli eden bakışlarını birbirinden kaçıran adamları yaran biri hedefine kilitlenmiş şekilde hiç tereddütsüz Sinan'a doğru yürüyordu.

Sırtı dik, adımları sert, yüzündeki ifade ise anlaşılmazdı.

Mehmet Sancaktar, olması gerektiği gibi operasyon boyunca geride kalmış ancak olayları saniye saniye takip etmişti. Her şeyi başlatan ve belki de sonlandıran Esmer'in iyi olduğu haberini aldığındaysa ilk gün onunla nasıl iftihar etmişse yine aynı şeyi hissetmişti. Ancak şimdi onun gözlerine bakmak ve onun nefesini teninde hissetmek için duyduğu isteği bastırıp Sinan'a doğru ilerliyordu. Genç adamın yaşadıklarını Mehmet'ten başkası anlayamazdı. Çünkü kendi kardeşi için duyduğu aynı korkunun izleri hâlâ taptazeydi.

Boş umutlar vermek Mehmet'in yapabileceği bir şey değildi. O nedenle Sinan'ın yanına vardığında, "Güçer'in yerinde olsaydın sen de geride kalmazdın," dedi. "Şimdi onun iyi dileklere ve oradan çıktığında ona güç verecek bir ağabeye ihtiyacı var."

Sinan birçok duyguyu aynı anda yaşarken Mehmet'in yüzüne baktı. "Ya oradan çıkamazsa?"

"Buna sen inanmazsan o nasıl inanacak? Üstelik Esmer'i de korkutuyorsun. Unutma, sana ihtiyaç duyan bir kardeşin daha var."

Öfkesi dinmeyen Sinan az da olsa sakinleşmişti. Başını çevirip tüm canlılığını kaybetmiş gözlerle onlara bakan Esmer'e döndü. Gülümsemeye ve ona umut vermeye çalıştı. Ne kadar başarılı olduğu ise tartışılırdı.

"Onunla ilgilenir misin?"

"Senin iyi olduğundan emin olduktan sonra yapacağım şey o."

"İyi değilim ama olacağım."

Sadece bakışlarıyla birbirlerini anladıklarını ifade ettikten sonra Mehmet başını sallayıp Esmer'in bulunduğu tarafa doğru döndü ve yürümeye başladı.

Mehmet, genç kadınla gözleri birbirlerine kenetlenmiş hâlde adım atıyordu. Sanki Esmer mıknatıs, Mehmet de ona doğru çekilen demir parçasıydı. İkisi de ait oldukları yere varmak için hevesliydi. Tenleri özlemle kavrulurken birbirlerine değecekleri an için nefes alıyorlardı.

Omuzları çökmüş hâlde oturan Esmer'e dokunmasına yarım metre kala Mehmet durdu. Bir şeyler söylemeliydi. Fakat hangi kelimenin hissettiklerini anlatmasında ona yardımcı olacağını bilmiyordu. Esmer'e, yaşadıklarına ve acısına haksızlık etmeden kendi duygularını nasıl ifade edebilirdi?

Sanki onu anlamış gibi gözlerini ondan ayırmayan Esmer kahır yüklü sesiyle, "Sadece elimi tutar mısın?" diye ricada bulundu.

Oysa Mehmet, onun için çok daha fazlasını yapmaya hazırdı.

Yanındaki boş sandalyeye çöküp genç kadının zayıf bedenini kendi büyük göğsüne doğru çekti ve ellerini avuçlarının arasına aldı.

Günlerdir Esmer'in yokluğuyla içinde büyüyen boşluğu dolduracak duygunun ne olduğunu görmek için bekledi. Aslında genç kadının gözlerine baktığında Mehmet kendine sorduğu sorunun ve o duygunun ne olduğunun cevabını almıştı. Lakin şimdi sadece geçmeyen zamanın yükünü seve seve Esmer'le paylaşacaktı.

"Ameliyat beklediğimizden iyi geçti. İki kurşunu çıkardık, üçüncüsü sinirlere çok yakın, ona dokunamadık. Maalesef hastamızın durumu ciddiyetini koruyor. Bu durumun ne kadar süreceğini ise şimdiden kestirmek zor ama yaklaşık iki gün daha uyutulacak."

Donuk suratlı doktorun, ilgisini çeken bir makaleyi okur gibi sarf ettiği sözlerin şiddeti Esmer'in kalbinde deprem etkisi yaratmıştı.

Doktor konuşmasını bitirir bitmez Esmer yalnızlığa gereksinim duymuş ve üzerine doğru gelen duvarların arasından kurtulmak için kendini dışarıya atmıştı. Ne var ki her şey çok güzelmiş gibi günü aydınlatan güneşin parlaklığına dayanamayınca karanlığın içine gizlenmek istercesine yeniden hastaneye girmiş, bodrum katına inip bulduğu kuytu bir köşeye çökmüştü.

Güneşten ve herkesten kaçabiliyor ancak kendinden kaçamıyordu. Doktor açık açık söylemese de karmaşık cümlelerinin ana fikri Güçer'in hiç şansı olmadığıydı.

Bir kayıp daha kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Ne yazık, kaybedecek hiçbir şeyim yok derken yanıldığını kader ona acımasızca göstermişti.

Yaşlar önce yanaklarından yavaş yavaş süzülmeye, ardında da birbirlerini kovalarcasına akmaya başladı. Bacaklarını göğsüne çekip başını geriye yasladığında yaralı bir hayvanın yardım çığlığı gibi bağırıp sarsıla sarsıla ağladı.

Omuzları havaya kalkıp inerken yumruk yaptığı elleriyle taş zemini yumrukladı. Ne yapsa rahatlayamadı, kendine ne kadar zarar verirse versin kalbindeki ağrıyı bastıramadı.

Yok olmak, belki işine yarardı. Ancak acısı öyle güçlüydü ki onu diri ve canlı tutuyordu.

Üstelik yorgundu, çok yorgun... Uyumak ve unutmak istiyordu.

Sonra bir şey oldu ama ne olduğunu anlayamadı. Uzaklardan birisi adını söyledi. Öyle güzel şeyler vaat ediyordu ki peşine takılıp gidebilirdi. Fakat onun asıl istediği uyumak ve hiçliğin için-

de kaybolmaktı. O yüzden sese direndi, ne var ki bunu yapamayacak kazar zayıftı. En iyisi ve daha kolay olanı teslim olmaktı.

Aynı ses iyice ona yaklaştığında birisi ona dokundu ve sanki dokunuşuyla üzerindeki tüm kaygıları kendi bedenine çekti. Yerden uzaklaştı. O umut vaat eden sesin sahibi onu güvenli kafesin içine hapsetmiş gibiydi, Esmer de kendini ona bırakacak kadar huzurluydu.

Başını yasladı ve burnuna ulaşan, oradan da ciğerlerine inen erkeksi kokuyu duydu. Hayat iksirini içine çeker gibi ciğerlerini o kokuyla doldurdu. Sadece saniyeler sonra da dileği gerçekleşti ve huzur içinde uykuya daldı.

"Bunun normal olduğuna dair şüphelerim var."

"Neden olmasın ki? Hiç mi uyuyan insan görmedin?" diye soran Mehmet, genç kadının yanı başına geçip kısacık saçlarını okşadı.

"Yirmi dört saat uyuyanını hayır, görmedim."

"Biliyor musun, aynısını senin de yapman lazım, Sinan."

"Olur, bir ara bu söylediğini değerlendirmeye alırım." Ellerini cebine sokan Sinan da Esmer'in diğer tarafına geçti. "Saçlarına ne yapmış böyle, deli kız?"

Mehmet sadece saçlarına değil, onun kendine yaptıklarına inanamıyordu.

Hastanede dakikalarca aradığı Esmer'i morga giden koridorda duyduğu histeri şeklindeki ağlama sesini takip ederek bulmuştu. Ağlamaktan ve yorgunluktan bayılan genç kadını kucaklayan Mehmet onu ait olduğu yere, bir kez daha kendi evine getirmişti.

Onu duşa sokmuş, kaslarını serbest bırakana, üzerindeki tüm toz ve kirden arınana kadar onu sıcak suyun altında saatlerce yıkamıştı. Esmer için daha öce aldığı ama gittikten sonra bile yerini değiştirmediği geceliklerinden birini giydirmiş sonra da ona sıcak çorba içirmişti.

Hiç kimseden yardım almadan onunla sadece kendi ilgilenmişti. Son olarak da genç kadına kendi yatağını veren Mehmet yirmi dört saattir de başında bekliyordu.

Mehmet, "Bunu ona biz yaptırdık," dedi ve Sinan dikkatini ona verene kadar bekledi. "Onu saklamak yerine istediği şeyi yapmasına yardımcı olmalı ve yanında durmalıydık."

Sinan'ın yüzündeki yumuşak ifade birden değişti. İki kaşının ortasında beliren derin çizgiler onun bu konuda ne hissettiğini ele veriyordu.

Mehmet, adamın cevap vermesini beklemedi. "Sizlerin yapamadığını yaptı ve iki çeteyi de yakalattı. O çok iyi bir polis ve çok güçlü bir kadın. Duymasından korktuğun şeyin üstesinden gelecektir. Daha da önemlisi, onu illaki öğrenecektir. Senin söylemen cezanı hafifletir."

Sinan huzur içinde uyuyan kardeşinin yanına oturup ellerini tuttu. "Nasıl öğrendiği sonucu değiştirmez. Çünkü öğrenirse beni asla affetmeyecek."

Bedeni bir tüy kadar hafif olsa da göz kapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı, yine de kendini zorladı ve gözlerini açtı. Yarım dakika süren sersemliğinin ardından da detayları ayırt etmeye başladı. Tanıdık bir yatakta yatıyordu. Etrafını saran kokuyu ise net hatırlıyordu.

Belinin üstündeki ağırlığı hissedince öne doğru eğildi. Kaslarla bezeli kolu gördüğünde ise sahibinin kimliğini de bildiğini anlayan Esmer yana doğru döndü.

"Günaydın," diyen Mehmet'in yumuşak sesine rağmen Esmer kaşlarını çattı.

Burada ne işi vardı? İkisi neden yarı çıplak hâlde yataktaydı? Kendine sorduğu onlarca sorunun içinde bunlar cevabını en merak ettikleriydi.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Mehmet, "Merak etme, her şey yolunda," dedi. "Ve seni yeniden giydirmek haricinde sana dokunmadım."

"Gerçekten mi?"

"Ben fırsatçı bir adam değilim."

"Peki, buraya nasıl geldim? Ve fırsatçı değilsen neden aynı yataktayız?"

Esmer adamın kolundan kurtulup oturmaya çalıştı. Hareket edebilmek için o kadar çok çaba göstermişti ki canı acıdı. Ayrıca Mehmet'e yakın olmakla ilgili sorunları hâlâ devam ederken kendini onunla aynı yatakta bulması evrenin şakalarından biriyse bunun hiç komik olmadığını söyleyebilirdi.

"Dinlemeye ihtiyacın vardı, o yüzden buradasın. Aynı yataktayız, çünkü bu benim yatağım."

Adama çıkışmaya hazırlanırken bir cam kesiği gibi Esmer kalbindeki sızıyı hissetti. Asıl soru neden burada oldu değildi. "Güçer... Benim onun yanında olmam lazım," derken sesindeki yorgun ve uykulu ton kaybolmuştu. Maalesef olayları hatırlamış ve birçoğundan nefret etmiş, üstelik lanet korku bir kez daha içini kaplamıştı.

Kaslarının isyanına rağmen yatakta doğrulup kalkmaya çalışırken, Mehmet ona itiraz etmedi. "Merak etme, o iyi ve uyandı."

"Beni sakinleştirmek için yalan söylüyorsun, değil mi?"

Başını sallayıp yataktan çıkan Mehmet, "Bir insan hiç mi değişmez?" diye kendi kendine söylendi. "Hayır, yalan söylemiyorum."

"Ah, şükürler olsun... Onu... Onu görmem lazım."

"Sakin ol, bir şeyler yedikten sonra ve kasların esnekliğini geri kazanınca yanına gideriz."

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim ama gerisini ben hallederim," diyen Esmer içinde bulunduğu durumu önemsemiyormuş gibi davranan Mehmet'e suratsız bir ifadeyle baktı. Ancak daha ilk anda pişman oldu. Çünkü altındaki uzun ve tek renk pijamasına rağmen Mehmet'in üst bedeni tamamen çıplaktı. Daha önce görmediği şey değildi ama etkisi ilk kez görmüş kadar büyük olmuştu.

"Sana yardım etmek adına bir şeyler yaptığımı sanıyorsan, yanılıyorsun." Giyinme odasının açık kapısının önünde dikilen Mehmet doğruyu söylediğini anlaması için yüzünü genç kadına döndü. "Bunları kendim için yapıyorum."

Mehmet suratsız bir ifadeyle konuşmasını tamamlamış ve gözden kaybolmuştu. Ama Esmer nefes alamıyordu. Sanki adam odadan çıkarken tüm havayı da beraberinde götürmüştü.

Esmer parmaklarını çarşafa geçirdi. Mehmet'e bir kez daha yenilmek istemiyordu fakat adamın kokusu, vücudunun ihtişamı ve yüzünün güzelliği onu çıkmaza sokuyordu.

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı ve Mehmet'in etkilerinden kurtulmaya çalışırken kendini gereğinden fazla zorlamadan ayağa kalktı. Mardin'e gittiği günden beri doğru düzgün uyumamış, hatta yatak yüzü bile görmemişti. Sonrasında yaşadıkları da eklenince bu uykuyu hak etmişti. Fakat Güçer... Onun iyi olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. Sonra babasının mezarına

gidecek ve ona müjdeli haberi verecekti. Mehmet ise... Şimdilik planlarının arasında onunla ilgili bir şey yoktu.

Zaman bazen hızlıca akıp geçiyordu. Bir buçuk gün süren uykusundan yeniden doğmuşçasına uyanan Esmer sonrasındaki iki günü aldığı güzel haberlerle birlikte çok daha kolay geçirmişti.

Güçer'in durumu iyiydi. Tabii kime ve neye göre iyi olduğu, baktığın yere göre değişirdi. Hız tutkunu, adrenalin bağımlısı, işine âşık genç savcıya sağ bacağını uzun süre kullanamayacağını söylemek, onun bunu kabul etmesi kadar zordu. Bu da yetmezmiş gibi boynuna saplanıp kalan kurşunla yaşamak sayacı bozuk bir bombayı elinde taşımak gibiyken, onun bu şekilde yaşamasına ne kadar yaşamak denirdi?

Doktor, hem bacağından hem boynundan ameliyat olabileceğini söyledi. Fakat o bunu söylerken bile Esmer heyecanlanmamış, bir saniye bile yanından ayrılmamış olan Mehmet'in ellerine tutunup doktorun konuşmasının sonunu beklemişti.

Çok büyük riskleri vardı, ölümse o risklerin başında geliyordu.

Ailenin büyüğü olarak Uğur herkes adına kararı vermişti, Güçer kendini toplayana kadar bekleyecekler, sonra da o ne istiyorsa o yapılacaktı. Tabii bu arada ülkede ve dünyada ne kadar doktor varsa hepsiyle görüşülecekti.

Mehmet de eniştesi Doktor Yağız Aslan'ı çağırmıştı. Yağız'ın mavi gözlerindeki umutsuzluğu gören Esmer kendini dışarı atmıştı. Koşmak, koşmak ve çok uzaklara gitmek istese de Güçer'i bırakıp hastanenin sınırları dışına çıkamamıştı.

"Kaçmak her zaman çare olmuyor."

"Üzerime verici falan mı taktın? Nereye gitsem beni buluyorsun."

"Bir kere gitmene izin verdim, bunun tekrarlanmasına müsaade etmeyeceğim."

Hüzünle yüzünü güneşe doğru kaldıran Esmer gözlerini kapattı. "Gelmeni bekledim ve biliyor musun, gelirsin sandım."

"Gelmeyi istedim, hem de çok istedim. Ancak bunu seni kaybettiğimde anladım." Özlediği teni hissetmek istercesine genç kadının yanına oturan Mehmet, "Şimdi peşindeyim, çünkü seni kaybedince bulması zor oluyor," dedi.

Mehmet genç kadına doğru dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Kendi yüzündeki ifade apaçık ortadaydı. Hem de tamamıyla çırılçıplak... Artık Esmer'e hissettiklerini denetlemeye çalışmayacaktı. Çünkü onu kaybettiğinde hissettikleri, onun varlığında yok saydıklarım şiddetli bir şekilde Mehmet'e anlatmıştı.

Esmer'in yüzüne dökülen saçları geri itip kulağının arkasına yerleştirdi. "Hep yanında olacağım, çünkü artık istesem de başka bir yerde olamam."

Adamın sözleri karşısında hayrete düşen Esmer'in gözleri kocaman açılmıştı. Bir süre kelimeler dilinin ucunda takılıp kaldı ama sonra onları yuttu. Mehmet Sancaktar, ona aşkını itiraf etmeye çok yaklaşmıştı. Ancak bunları daha önce de yaşamıştı, Mehmet ona, "Kalıyorum, çünkü böyle olmasını istiyorum," demiş, Esmer de ona inanmıştı. Fakat adam öyle yapmamıştı. Esmer kendini bir daha o kadar savunmasız bırakamazdı.

Aşk, insanın bütün koruyucu kalkanlarını ve silahlarını elinde alıyordu. Ve Esmer aşk acısından müebbet yemiş, cezasını da kabullenmişti. Şimdi tekrar en başa geri dönemezdi. Kendine bu kötülüğü yapamazdı.

Yine kaşlarını çatan Esmer, adamı öpmek için yanıp tutuşan dudaklarını ısırıp yüzünü, akıl ve gücü temsil eden ellerin arasından çekti.

"Benim Güçer'in yanında olmam lazım," deyip ayağa kalksa da hemen gidemedi. "Biliyor musun, âşık olmak acayip bir duygu. Seni seviyor mu, dövüyor mu, belli değil. Fakat asıl tuhaf olan, yanındayken özlediğini uzaktayken sevmesi daha kolay oluyor."

Esmer, bir gün Mehmet'e aşkını itiraf ederken gözlerinin içine bakıp, "Seni Seviyorum" diye haykıracağının hayalini kurmuştu. Yazık ki kaderi ona yeni bir oyun hazırlamış ve sevdiği adama aşkını itiraf ederken aynı zamanda onun artık sadece kalbinde yaşayacağını söylemişti.

Esmer'in giderken söylediği son cümle Mehmet'in omuzlarında yük olup kalmıştı. Çünkü Mehmet; korkusuz, güçlü, haşin ve buna benzer sıfatlarla tanımlansa da o da etten kemiktendi. Onun da kaybettiği, yanıldığı ve pişman olduğu zamanlar vardı. Tıpkı şimdiki gibi...

Mehmet aynı zamanda savaşçıydı, vazgeçecek değildi. Ne kadar zor olursa olsun Esmer'i geri istiyordu. Sadece bunun için doğru zamanı beklemeliydi. Öztürk kardeşler gibi Mehmet'in de önceliği Güçer'in iyileşmesiydi.

Mehmet gözlerindeki pişmanlığı örtmek için gözlüğünü taktığı sırada telefonu çalınca oturduğu banktan kalkamadı. Neyse ki ekranda Serra'nın adı yazıyordu, bu da görüşmenin kısa süreceği anlamını taşıyordu. Çünkü kardeşinin Ahmet ve Sena'nın akşam yapılacak nişan yemeğini hatırlatmak için aradığını biliyordu.

Bir süreliğine Esmer'in dediğini yapacak ve ondan uzak duracaktı. Genç kadının sakinliğe ve ağabeyiyle ilgilenmeye ihtiyacı vardı. Ve tabii sağlıklı kararlar alabilmek için Mehmet'e de zaman gerekiyordu. Yine de Esmer'in nasıl olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyordu. Bu yüzden peşine yine Hasan'ı takmıştı. Tek fark, onunla ilgili gelişmeleri günlük değil, saat başı alıyordu.

Bir anlığına bile hastanenin sınırlarını terk etmeden Güçer'in yanında duran Esmer ayakta kalmayı başarıyordu. Keza bugünlerde genç kadının başına iyi şeyler geliyordu. Sinan ona hayatını geri vermekle kalmamış, bir de Esmer'in kahraman unvanı almasını sağlamıştı. Ölüm haberinin operasyonun bir parçası olduğunu ve içine sızdığı örgütlerin uyuşturucu satışı yaparken yakalanmasını sağladığını söylemişti.

Görsel ve yazılı basında boy boy resimleri çıkan Esmer ve Sinan mutlu olmaktan çok hüzün yüklüydüler. Haberlerin devamında kardeşleri Genç Savcı Güçer Öztürk'ün aynı operasyonda yaralandığı ve yatırıldığı hastanede tedavi gördüğü yazıyordu. Bu da hüzünlerinin sebebini açıklıyordu. Uğur Öztürk'ün ise onları alkışlamak için seyircilerin arasından bir an olsun ayrılmadığı özellikle belirtilmeden geçilmiyordu.

İkinci iyi haberi ise Yağız vermiş, Güçer'in gireceği ameliyatta şansını yüzde altmışa çıkartabileceğini söylemişti. Bunun içinse Tanem'de yaptığı gibi gece gündüz çalışıyordu.

Mehmet'in hayatında ise hiç de iyi şeyler yaşanmıyordu. Sırasını savmak istemeyen Serra sorun çıkarmak için hiç beklememişti.

Genç sevgilisi Fırat'la yakalanan Serra, haberlerin magazin bölümünde flaş haber olarak geçiyordu. Bu da Mehmet'e öfkelenmek için geçerli bir sebep sunuyor, o da hakkını sonuna kadar kullanıyordu. Az önce telefonda konuştuğu Serra'ya sarf

ettiği kelimeler aslında söylemek istediği şeyler değildi ancak genç kadın susmayıp aksine üstüne gelmişti. Tabii ki bu gerçek bir bahane değildi ama Serra'nın her defasında konuyu Esmer'e getirmesine dayanamıyordu. Hele onun haklı olması Mehmet'i çıldırtıyordu.

"Bence abartıyorsun," diye konuyla ilgili fikrini belirten Ahmet'e ölümcül bir bakış gönderen Mehmet onu da anlamayı bir süre önce bırakmıştı.

"Abartıyor muyum? Anadolu'da Serra yaşındaki kadınların Fırat kadar oğlu var!"

"Doğru abartmıyor, mübalağa sanatını örneklendiriyorsun."

Patron koltuğunu geriye doğru çekip arkasına yaslanan Mehmet'in yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. Fikrini de, "Aşk senin ayarlarınla mı oynadı, yoksa tüm derdin Doruk ve Yağız'la mıydı?" diye sorarak belirtti.

"Yağız'ı severim, Doruk'a ise hâlâ takığım ama hayır, onlarla bir derdim yok."

"Pekâlâ, yaptığın kıskançlıklar ve o büyük kıskançlıkların getirdiği öfke nereye gitti?"

Aralarındaki masaya yanaşan Ahmet parmaklarını ses çıkartacak şekilde bilgisayarın üzerinde gezdirdi. Bir itirafta bulunacaktı ve bunu söylemek onun için hâlâ pek kolay değildi.

"Onların şanssızlığı benim aşkla henüz tanışmamış olmamdı." Hayta gülüşünü takınan Ahmet sustu ve ağabeyinin tepkisini bekledikten sonra devam etti. "Şimdi bu duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O yüzden eğer Serra âşık ve mutluysa buna itiraz etmem yaşadığım şeyi inkâr etmem olur. Ayrıca sizin başka ne gibi bir derdiniz var, bilmiyorum ancak birbirinize duyduğunuz öfkeyi bu konunun arkasına saklıyorsunuz. Olan da zavallı Fırat'a oluyor."

Ahmet farkında olmadan hassas bir konuya değinmişti. Serra istediği şeyi söyleme lüksüne sahip olduğunu düşünürken karşısındakinin duymak isteyip istemediğiyle ilgilenmiyordu.

Bakışları daralan Mehmet onaylanmayı bekleyen kardeşinden kurtulmak için akıllıca bir yanıt bulmaya çalışıyordu. Aradığını bulacak gibi değildi ama şans ondan yana olmalıydı ki çalan telefonu kurtulduğunu haber veriyordu.

Ekranda Hasan'ın adını görünce hiç bekletmeden açtı. Keza Hasan da aynı şekilde konuşmaya başladı. Adam daha ilk cümlesini bitiremeden Mehmet ayaklandı. Çünkü Hasan bugüne kadar onu hiç iyi bir şey söylemek için aramamıştı.

Savcı yakalanan adamları mahkemeye sevk ederken onların bir daha gün yüzünü göremeyeceklerinden emin olmak istiyordu. Esmer'in verdiği ifadenin ve söylediği her kelimenin önemi çok büyüktü. Bu nedenle genç kadını sık sık ifadeye çağırılması normaldi.

Sanık teşhisi için çağrılması ise ona mantıklı gelmiyordu, adamlar zaten suçüstü baskınıyla yakalanmıştı. Gerçi savcının açıklaması kabul edilebilirdi, hepsi emir kulu olduğunu söylüyordu, oysa patronun kim olduğunu bulmaları gerekiyordu. Esmer o sıra gecesinde az veya çok kimin ne olduğunu anlamıştı, belki bu konuda yardımı dokunurdu.

Esmer'i Emniyet binasında Recep Amiri karşıladı. Adam üzgün görünüyordu, üstelik çevikliğini de kaybetmiş gibiydi. Yapmaktan vazgeçemediği tek şey ise Esmer'i korumasıydı.

Onu kapıda karşılamış, odasında ağırlamış, sarmış sarılmıştı. Esmer adamın bu hâlinin sebebini özür dilemek ve Güçer için hissettiği kaygıları paylaşmak olarak değerlendirdi.

Tuhaf olan Esmer'in kendini endişeli hissetmesi ve kalbinin tüm nabız noktalarında atıyor olmasıydı. Boğazında sıkışıp kalan yumrunun ne anlama geldiği hakkındaysa bir fikri yoktu.

Genç kadının aksine, "Artık Cinayet Masa dedektifisin," diyen Recep'in yüzü gülüyordu.

"Sana olacağımı söylemiştim."

"O zaman başarılı olacağını da ben söyleyeyim ama çatılara çıkmak yok, anlaşıldı mı?"

Koltuğunda kıpırdanan Esmer bu odaya son gelişini hatırladığında kendini yaşadığı bu garip hislerin Güçer'le ilgili olduğuna inandırdı. O adamların silahından çıkan kurşunlar Güçer'i yaralamıştı. Üstelik aynı adamlar yıllar önce aynısını babasına da yapmıştı.

Neyse ki çalan telefon Esmer'i yerine getiremeyeceği bir sözü vermekten alıkoydu.

"Tamam, geliyoruz," diyerek yerinden kalkan Recep telefonu kapatıp Esmer'e döndü. "Hazırsan çıkalım, bizi bekliyorlar."

"Gidelim." Tek seferde ayağa kalkan Esmer hâlâ yanlış olan bir şeylerin varlığını hissediyordu. Onları yok saydı. Heyecanlı, tedirgin ve panik hâlinde olmak onun hakkıydı.

Recep'in yanında yürüyüp koridora, oradan da ifade odasının bulunduğu tarafa geçip içeri girdiler. Herkes gelmişti ve merakla Esmer'in yüzüne bakıyorlardı.

Olayı soruşturan savcının ya da diğerlerinin ona ne yapacağını söylemesine gerek yoktu, prosedürü ezbere biliyordu. Değişik olan tek şey etrafındakilerin ona davranış şekliydi.

Ailesinde yaşananlar ve konumları hep Esmer'in önüne geçmiş, meslektaşları ondan uzak durmuştu. Şimdi ise insanlar ona yakın olmak için çabalıyor ve Esmer'in abartılı bulduğu şekilde saygı gösteriyorlardı.

Camın öteki tarafına gelecek olan sanıkları bekleyen Esmer normal davranmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Fakat topuğunu yere çarpıp durduğunu fark edince avcuyla dizini kavradı ve kendi kendine, "Sakinleş," diye mırıldandı.

"Artık içeri alalım mı?" diye soran savcının sesiyle birlikte Esmer'in kalbi bu defa vücudunun her yerinde atmaya başladı.

Gülümsemek için kendini zorlayıp, "Başlayalım," dedi.

"Gelsinler."

Dizleri titreyen Esmer'in boğazı da kupkuru oldu. Bu adamlarla aynı masada yemek yemiş, onları daha önce de görmüştü... Şimdi bu saçma tepkileri vermesi için hiçbir sebep yoktu.

Adamlar sırasıyla içeri girip yerlerini aldılar ve yüzlerini ona döndüler. Esmer'in yapması gereken tek şey, Çelimsiz İbo'yu ve Mahir'i teşhis etmekti.

Adamları tek tek ve yavaşça inceledi. İlk üçü sıra gecesinde masada oturanlar arasındaydı, sonraki iki kişi kapıdaydı, beşinci kişi Mahir'di. Sonraki iki kişiyi hiç görmemişti. Gürültüyle atmaya başlayan kalbine aldırmadan gözlerini bir sonrakine çevirdiğinde iri ve merhametsiz kara gözlerini açmış sekizinci kişiyle bakışları birleşti. Adam sanki onu görüyormuş gibi gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bu adamı Kocaeli'nde gördüğünde de aynı şeyleri yaşamış fakat sonra Güçer'in durumu nedeniyle onu kolayca unutmuştu.

Yorgun zihniyle mücadele eden Esmer başaramıyordu. Sanki kafasının içinde oluşan karanlık, tamamlanamayan düşüncelerini yutuyor ve yakalamaya çalıştığı ayrıntı kayboluyordu. Neden bu adamı gördüğünde zihni ona oyunlar oynuyor ve bedenini korku dolu bir telaş sarıyordu?

Başını kaldırdı ve sanki bakışlarını ona dikmiş olan adama odaklanmaya çalıştı. Fakat daha ilk saniyesinde Esmer ayrıntıyı yakaladı.

Esmer, bu gözlerle yıllar önce yine karşılaşmıştı.

Bilinci öyle iğrenç bir ayrıntı sunmuştu ki Esmer bunu hatırlamamak için beyin ölümünün gerçekleşmesini tercih ederdi. Kelimeler fısıltılar hâlinde kafasının içinde dönüp durmaya başladığında nefesine konsantre olmaya çalıştı.

Ayak parmaklarını büzerek tırnaklarını ayakkabının tabanına geçirdi ve yere tutunmaya çalıştı. Sanki yakıcı bir asit midesinden boğazına kadar çıkıp sonra geri dönüyordu.

Savcının, "İyi misiniz?" diye sorduğunu duyana kadar aradan ne kadar zaman geçmişti ya da adam ona sesini duyurabilmek için aynı soruyu kaç defa sormuştu, bilmiyordu.

İyi değildi fakat Esmer, "İyiyim," diye yalan söyledi. "Çelimsiz İbo dokuzuncu kişi."

Sekizincinin gözlerine bakmadan işine devam edebileceğine dair kendini ikna etti. Sonra... Hatırladıklarıyla başa çıkmayı sonraya bıraktı.

Hasan'ın haber vermesiyle yola çıkan Mehmet sanki bir kısır döngünün içinde sıkışıp kalmıştı. Sürekli aynı şeyleri yaşıyorlar fakat olaylar hep farklı şekilde nihayetleniyordu.

Hasan arayıp da Esmer'in iyi görünmediğini, ağladığını ve kendini kadınlar tuvaletine kilitlediğini söylediğinde Mehmet onun yaşlarını silmek için aceleyle yola çıkmıştı.

Emniyet binasının dördüncü katına çıktığında onu karşılayan Hasan genç kadının hâlâ tuvalette olduğunu söylemişti. Kırk dakikadır yerini terk etmemiş olan Esmer için bu oldukça uzun bir

süreydi. Mehmet bunun da yaşadığı şeyle doğru orantılı olduğu kanısına varmıştı.

İleriye doğru emin adımlar atan Mehmet, "Ne olduğu biliyor musun?" diye sordu.

"Buraya Uğur'la birlikte geldi. Yorgun ve endişeliydi, onun haricinde bir sorun yoktu."

"Sonra ne oldu?"

Hasan küçük gözlerini kaçırdı ki bu onun sıklıkla yaptığı bir şey değildi. "Bilmiyorum, efendim. Teşhis için odaya girdi... Çıktığındaysa, arabasında bebeğini bulduğunda nasılsa öyleydi. Tek fark lavaboya girene kadar normal görünmeyi başarmasıydı."

Sinan, genç kadına hayatını geri verdiğinde her şeyin bittiğini sanan Mehmet yanılmıştı. Belli ki biten bir şey yoktu, hatta daha yeni başlıyor bile olabilirlerdi.

"Biz çıkana kadar içeriye kimseyi alma!" diyen Mehmet kadınlar tuvaletine girdi.

İçerisi tahmin ettiğinin aksine geniş ve temizdi. Üstelik ne bir ses ne de birinin olduğuna dair bir işaret vardı.

Büyük aynanın önüne geçti. Yansımadan gördüğü lavabo kapılarını kontrol etti. Ancak yere kadardılar ve hiçbir şey görünmüyordu. Sonra yüzünü döndü ve kapıları kilitlemek için kullanılan mekanizmanın renklerini kontrol etti. Hepsi yeşilken sadece sonuncusu kırmızıydı.

İyice yanaştı ve parmaklarının ucuyla kapıyı tıklattı. "Dilerim, oradan kendi isteğinle çıkar da beni kapıyı kırmak zorunda bırakmazsın." Esmer'den bir karşılık almak için susmasının üzerinden yarım dakika geçince beklediğinin gelmeyeceğini anladı.

"Kamu malına zarar vermekten dolayı tutuklanırsam vicdan azabı çekersin." Yine sessiz kalan Esmer belli ki öyle bir durumda vicdanıyla bir sorun yaşamayacaktı. "Sonsuza kadar orada kalamazsın ama ben, sen çıkana kadar burada bekleyebilirim. Yani nasılsa ben kazanacağım, boşuna inat etme."

Üçüncü saniyenin bitiminde, "Bu kahramanca edaların ve egon çok fazla," diyen Esmer'in sesi çatallı ve inceydi.

"Benim varoluş nedenim bu!" Duyduğu tiz ve küçük sesle birlikte Esmer'in acıyla da olsa gülümsediğini anlayan Mehmet rahatlamıştı. "Yanında olmama izin ver."

"Neden? Neden hep en zor anlarımda karşıma çıkıyorsun? Neden üşüdüğümde beni ısıtıyor, yalnızlığımı varlığınla kapatıyor ve gözyaşlarımı silen hep sen oluyorsun?"

"Sana yardım etmek istiyorum, bunun nesi kötü?"

"Kötü değil ancak uzun boylu, güçlü kuvvetli olsan da sen bir kahraman değilsin!"

"Bir kahraman olmayabilirim. Ama ne istediğini bilen bir adamım ve ismini koyamadığım bu istek, bana ihtiyacım olan tüm gücü veriyor."

"Neymiş bu güçlü istek?"

Omzunu kapıya yasladı, sanki Esmer'in kulağına fısıldar gibi, "Çünkü yanında olmak istiyorum. Ağlamanı değil, hep güldüğünü görmek istiyorum," dedi. "Daha önce sana sebebini bilmediğimi sadece böyle olmasını istediğimi söylemiştim. Şimdi neden yaptığımı biliyorum ama itiraf edemem. Senin duymaya ihtiyacın olduğunu görebiliyorum ama hazır değilim."

"Haklısın, burası böyle bir itiraf için pek de romantik bir ortam sayılmaz."

"Her şey olabilirim ama romantiklik genlerimde eksik olan bir parça. Çünkü beni söyleyeceklerim değil... Sonrası korkutuyor."

"Mehmet Sancaktar'ın bir şeyden korktuğunu duymak, itirafların en büyüğü."

"Şimdi kapıyı açacak mısın?"

İçerideki tüm ses kesilmişti. Esmer'in kesik kesik nefes alışları bile duyulmuyordu. Mehmet mecbur kalırsa kapıyı kıracaktı ancak buna gerek kalmayacağını umuyordu.

Bir tık sesi duyduğunda çakır gözlerini kapının koluna dikti. Kırmızı renk artık yeşildi. Doğanın kendisini tekrar yenilediğini simgeleyen renk, belki de onlar için de aynı şeyi ifade ediyordu.

Kapıyı yavaşça ittiğinde klozetin üzerinde oturan Esmer'in ağlamaktan kan çanağına dönüşmüş gözlerini gördüğünde içinde patlayan volkan ortalığı yakıp geçti. Ancak Mehmet sakin kalmaya çalıştı. Omuzları düşmüş, kısacık saçları yüzüne yapışmış genç kadının ona ihtiyacı varken, kendi duygularıyla ilgilenmeyi sonraya bıraktı.

Tek kelime etmeden daracık alana girdi, burası onun gibi büyük adamlar için yapılmamış olsa da Mehmet bunu sorun hâline getirmedi.

Genç kadının elini tuttu, ayakta kalacak gücü yoktu, zaten ona böyle bir zahmet vermeye de niyeti yoktu. Tek hamlede onu kaldırıp kendi patron koltuğuna oturur gibi kapağı kapalı klozete yerleşti ve Esmer'i kucağına aldı. Başını göğsüne yaslayıp kollarını etrafına doladı ve onu yine güvenli kozasına hapsetti. Şu anda konuşmak Esmer'e hiç iyi gelmezdi ama kulağına eğilip, "Kötü günlerin geçeceğine inanmazsan asla bitmezler," dedi.

Yeniden yaşlarına özgürlüklerini veren Esmer'in inancını kaybetmek için haklı sebepleri vardı. Mesela, umut etmesine hiç fırsat kalmıyor olması gibi...

Saçlarını okşadığı genç kadının titremesini durdurmak için Mehmet ona daha sıkıca sarılıp vücut ısısını onunla paylaştı. "Sen hazır olana kadar burada kalacağız."

"Güçer beni bekliyor. Onun yanına gitmem lazım."

"Olur gideriz. Ama önce bana ne olduğunu anlat ki ben de çaresine bakabileyim."

Anlatmak demek yeniden hatırlamaktı, oysa Esmer unutmak istiyordu. Yüzünün tamamını adamın geniş göğsüne gömdü. Gözyaşları gömleğini ıslatmış ve beyazın dalgalar hâlinde gerileşmesine sebep olmuştu. Ancak Mehmet'in sıcaklığına ihtiyacı vardı. Bir kaya parçası kadar sert kasları olsa bile altındaki kalbin sesini duyabiliyordu ve o ses Esmer'e dünyanın en güzel şeyini fısıldıyordu.

Aradan geçen on dakika boyunca sarsılmadan ama hiç de durmadan ağlayan Esmer'e izin veren Mehmet'in yaptığı tek şey onu kucağında tutmak ve büyük elleriyle genç kadının sırtında dairesel hareketler çizerek ona iyi olacağını hatırlatmaktı.

Alanın darlığı, oturduğu yerin rahatsızlığı ve genç kadını kıpırdatmamak için verdiği savaş kaslarında yanma olarak Mehmet'e geri dönmüştü. Akıllı bir genç kadın olan Esmer'in konuşmayı seçtiği an da tam bu ana denk geldi.

Başını adamın göğsünden kaldırıp boynuna gömdü. "Bir çift göz hatırladım," dedi ve sustu.

Bir uzun dakika sessiz kaldıktan sonra Esmer canlılığını yitirmiş sesiyle yeniden konuşmaya başladı.

"Biliyor musun, annemi ölüme ben gönderdim. Eğer o lanet bebeği orada unutmasaydım ya da on iki yaşına gelip artık büyüdüğümü kabul edip bir bez bebekle dolaşmayı bıraksaydım annem hâlâ yaşıyor olabilirdi."

"Sana, seni teselli edecek hiçbir şey söylemeyeceğim," diyen Mehmet sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışsa da sertliğini engelleyemedi. "Zaten yaşananların senin suçun olmadığını yüzlerce kez duymuşsundur. Hâlâ ikna olamadıysan ikna olmak istemediğin içindir."

"Binlerce... Binlerce kez duydum... İkna oldum ama bu ne acılarımı ne de pişmanlıklarımı azalttı." Sesi giderek daha da güçlenen Esmer başını kaldırdı. "Anneme benim alabileceğimi söyledim, gülümsedi, onun gülümseyişi güneş gibi parlardı. Saçımı okşadı ve bunun tehlikeli olabileceğini söyleyip elini çekti. Bilseydim koluna yapışır koynuna sığınır onu göndermezdim. Sonra arabadan indi ve yürümeye başladı. O an düşünebildiğim tek şey, bebeğimin orada olmasıydı. Yüz metre ileride annemi görebiliyordum, merdivenleri çıkıyordu... Sonra bir ses duydum. Sanki dünya ikiye bölünüyormuş ve ilk çatlakta benim yüz metre ilerimde başlıyormuş gibi bir ses... Her şeyi görüyor ama hiçbir şey anlamıyordum... Duman ve koşan insanlar, hatta yerde yatan insanlar vardı... Hiçbirinin bir anlamı yoktu benim için... Sonra o suskunluğun içinde sanki birisi beni çağırdı. Onu görmek için başımı çevirdim. Caddenin diğer tarafında duran arabanın içindeki biriyle göz göze geldim... Herkesin yüzünde acı ve korku dolu bir ifade vardı. O ise gülümsüyor ve gözlerini merhametsizce bana dikmiş bakıyordu ya da ben öyle sanıyordum, bilmiyorum. Öylece bakmaya, susmaya, oturmaya devam edip annemin geri gelmesini ve beraberce evimize dönmeyi bekledim. Bekledim... Bekledim ama ben eve onsuz döndüm, annem asla geri gelmedi. Merhametsiz gözlü adamsa gitmişti ancak yıllar sonra o gözlerle yine karşılaştım."

Esmer'in son cümlesiyle hikâye kederli olmaktan çıkmış ve Mehmet'in meraklanmasını sağlamıştı. Zaten o da kendini durduramayıp aceleyle, "Nerede?" diye sordu.

"Sanık teşhisinde... İşin iyi yanı camın arka tarafındaydı ve o artık gülümsemiyordu."

Mehmet'in zihnindekiler domino taşları gibi birbirine dokunup hızla ilerlemeye başladı ve son taş devrildiğinde gerçek tüm çıplaklığıyla önüne serildi. Fakat gerçek, yaşananlardan çok daha acımasız, çok daha merhametsizdi.

Mehmet günlerdir devam eden huzursuzluğunu ve Sinan'ın büyük sırrının sebebini artık biliyordu. Yine de bunu başka zaman düşünmek üzere bilincinin derinliklerine itti. Şimdi Esmer'in teselli edilmeye ihtiyacı vardı.

Genç kadın yeniden ağlamaya başlamıştı. Mehmet onu tutup yüzünü görene kadar kendinden uzaklaştırdı. Onun bu çaresizliği Mehmet'e tüm dünyayı karşısına alabilecek kadar çok öfke ve güç veriyordu. Fakat yeterince şiddet görmüş genç kadının ihtiyacı olan öfke değil, huzur ve sevgiydi.

Avuçlarını Esmer'in yüzüyle doldurdu. Gözleri buğulu bir cam gibi sislenmiş hâlde bakışlarını genç kadının yeşil gözleriyle buluşturdu.

"Seni öpmeme izin ver," dedi Mehmet. "Yoksa seni zorla öpmek zorunda kalacağım."

Mehmet'in güçlü sesi ve dokunuşlarının altında ezilen Esmer'in bakışları yumuşadığında elleriyle adamın bileklerini kavradı. Mehmet'in elleri zekâsını belli eden ve güven veren, ince kemikli ancak büyük ellerdi. Yine de bir kez daha yenilip acısını adamın dokunuşlarıyla bastırmaması gerekiyordu. Doğrunun ne

olduğunu bilmek onu her zaman uygulamak değildi. Çünkü Mehmet'i özlemek ve ondan uzak durmaya çalışmak da acı vericiydi.

Esmer'in verdiği kararı gözlerinden anlayan Mehmet dudaklarını genç kadının dudaklarıyla buluşturdu. Bu tadı, kokuyu ve hazzı özlemişti. Buna rağmen öpücüğünü yumuşattı. Esmer'e sahip olmaya çalışmaktan çok onu bir kez daha keşfetmek ve ona unutturmak istiyordu.

Genç kadının titreyen dudaklarını diliyle aralattı. Bütün bedenini ateş sarmıştı, Esmer için duyduğu açlıkla kavruluyor ve her tarafını saran bu duyguyla boğuşuyordu.

Unutmak ve unutturmak için dudaklarını kullanırken Esmer de onu öpmeye başladı. Ürkekti fakat ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Sessiz bir inlemeyle Mehmet'in bileklerini bıraktı ve kollarını boynuna dolayıp parmaklarını adamın saçlarının arasına geçirdi. Çünkü Mehmet her dokunuşuyla Esmer'i aşka davet ediyordu.

Esmer'in toparlandığına ikna oluncaya kadar bekleyen Mehmet onu hastaneye ağabeyinin yanına bıraktıktan sonra hızla harekete geçmişti. Genç kadına artık bunun yapılmasına müsaade etmeyecekti. Maalesef Sinan hastanede değildi, oysa onu orada bulacağına çok emindi. Keza sanık teşhisinde Esmer'in yanında da değildi ve Mehmet bunun sebebini biliyordu. Kız kardeşine, kaçtığı yüzleşmeyi yaşatırken orada olmak istememişti. Çünkü yalanları artık onlara yeni bir tane daha eklenmeyecek kadar çok büyümüştü.

Hasan'a, "Sinan'ın nerede olduğunu öğren," diye talimat vermişti ama aslında onun nerede olduğunu biliyordu.

Yola çıktıktan yirmi dakika sonra Hasan arayıp, "Bugün sivil olacağını söylemiş," dediğinde ise Mehmet doğru yolu takip ettiğine emin olmuştu.

Daha önce yakaladığı ufak detaylar onu şüpheye düşürmüştü. Güçer, annesinin hayatını kaybettiği terör saldırısını anlattığında şüpheleri güçlenmişti. Esmer'in geçmişinden gelen karanlık bir çift göz ise gerçeğin kendisiydi.

Sinan'ın kız kardeşiyle yüzleşmesi gerekecekti fakat öncesinde Mehmet duymak istiyordu. Esmer bir kez daha yaralanırken hasarın ne boyutta olacağını bilmek istiyordu. Küllerinden tekrar tekrar doğan Esmer bu defa kolayca ayağa kalkamayacaktı. Bildiği, inandığı ve uğruna savaştığı her şeyin bir yalan olduğunu duyması onu mahvedecekti. Çünkü duyacağı gerçek, gördüğü bir çift gözden daha merhametsizdi.

Karacaahmet Mezarlığı'nın girişine geldiğinde yavaşlayan Mehmet camını indirip kapıdaki görevliye, "Muammer Öztürk'ün kabri nerede?" diye sordu.

"Yüz metre ileride göreceksinizdir."

Aldığı cevapla yoluna devam etti. Ve görevlinin söylediği mesafenin yarısına geldiğinde kabristanı değil ama aradığı kişiyi gördü.

Ellerini önünde birleştirmiş olan Sinan gözündeki gözlüğün arkasına saklanmış hâlde ayakta dikiliyordu. Açık mavi renkte kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle geçerken uğramış değil, bütün gününü burada geçirdiği belliydi.

Park ettiği arabadan çıktı. Kısa mesafeyi uzun adımlarla aşıp kabre ulaştı. Hiçbir şey söylemeden Sinan'ın hemen yanında durup onun gibi ellerini önünde birleştirdi.

Bir kere daha birbirine kavuşan Muammer ve Aysel Öztürk yan yana yatıyordu. Rengârenk çiçeklerle bezenmiş mekânları görsel bir şölen sunsa da beraberlerinde götürdükleri sırları bilenler için her şey anlamını kaybediyordu.

Yüzünü Mehmet'e dönmeyen Sinan, "Yıkıldı mı?" diye sordu. Sesinde kaybetmiş herhangi birinin pişmanlıkları vardı.

"Onu tekrar ayağa kaldırmak çok zor olacak."

"Bugünü ertelemek için çok uğraştım."

"Hayır, artık bilmesini istediğin için bugünü özellikle ayarladın. Sadece doğru zamanı beklediğin için bu kadar geciktin."

"Nasıl böyle emin olabiliyorsun?"

Gözlerini çok uzağa kendi geçmişine çevirir gibi bakan Mehmet, "Büyük bir sırla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum," dedi.

"Ben de sadece bizim ailenin saklayacak bir şeyleri var sanıyordum."

"Küçük kız kardeşim Tanem'den tam yirmi altı yıl boyunca hayatının gerçeğini sakladım. Sonra yeniden doğduğunda ortada saklanacak bir şey kalmamıştı."

Sinan tüm bedeniyle ona döndüğünde Mehmet de aynı şeyi yaptı.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonrasını boş ver ama şunu bil ki tek pişmanlığım, ona benim anlatmamış olmamdı. Onca yıl boyunca Tanem'in bir yalanla yaşamasına izin verdikten sonra başkasından değil benden, bizden duymayı ve pişmanlığımızı görmeyi hak ediyordu."

"Seni affetti mi? Yani her şeyi onu korumak için yaptığını ve onu çok sevdiğini, yine olsa yine aynı şeyi yapabileceğini söylediğinde sana ne dedi?"

Kaşlarını gözlerinin üzerine düşüren Mehmet, "Bunlar onun için önemli değildi," dedi ve sesindeki kederli tınıyla anlatmaya devam etti. "O sadece gerçeği bilmek istiyordu. Asıl istediğin cevaba gelince, bizi affetti. Fakat gözlerindeki hayal kırıklığı bir an bile sönmedi."

"Demek ki sen şanslıymışsın. Esmer bizi asla affetmez."

"Bunun için haklı sebepleri olduğunu kendine hatırlat. O peşinde bir sapık var sanırken, bunları ağabeylerinin yaptığını bilemezdi."

Eti bıçakla kesilmişçesine yüzünü buruşturan Sinan, "Nasıl anladın?" diye sordu.

"Her sorunun ardından tek bir soruyla düşüncelerim yarıda kalıyordu. Nasıl oluyordu da Esmer'e bunu yapanların kimliğini bulamıyordunuz? Sonra Esmer bana bildiğinizi söyledi. O zaman da soruyu, 'Peki, nasıl oluyor da onları durduramıyorsunuz?' şeklinde değiştirdim."

"Ve?"

"Ve Esmer'i kaçırtıp o çatıya gönderdiniz. Korkacaktı ama asla zarar görmeyecekti. Tabii onun kendini öldürmeye kalkışması beklemediğiniz bir durumdu. Senin bağlantıların sayesinde hiçbir iz bulunamadı ve polis olayı kapattı. İstediğiniz gibi Esmer korkmuştu, bu yüzden iki yıl boyunca uzaklaşmayı kabul etti. Fakat kız kardeşini tanıyordun, artık kaçmayacağını anladığında daha az riskli bir plan yaptın. Esmer'in gelir gelmez aile evinize uğrayacağını bildiğin için ona bir not bıraktın ve onu takip ettin. On beş gün boyunca bekledin, geri gelecekti. Öyle de oldu ama tüm planlarını ben bozdum. Esmer artık yalnız değildi ve buralardan gitmeyi reddediyordu. Üstelik benim adamların dosyayı araştırmaya, taşları yerinden kaldırmaya başlamıştı. Bu sefer biraz daha ileri gittin, işe yarayacağına emin olduğun şeyi, bebeği kullandın. Her şeye kolayca erişebiliyor ve Esmer'i çok iyi tanıyordun. Fakat geç kalmıştın."

Omuzlarını boynuna doğru çeken Sinan her şeyi silmesine yardımcı olacakmış gibi içine derin bir nefes çekti. "Maalesef geç kalmıştım."

"Senin oyunların burada bitiyor ama bahsettiğin çete asıl tam da burada devreye giriyordu. Arabamın frenleriyle oynandığı günün hemen öncesinde infaz edilen köstebeğin kimliğine ulaşmıştım. Sen bunu bilmiyordun ama adamlar biliyordu. Hem seni cezalandırmak hem de Esmer'le beni durdurmak için frenleri bozdular. Çünkü o köstebeğe ulaşmak demek tüm gerçeğin ortaya çıkması demekti. Neyse ki başarılı olamadılar ama bu onları durdurmadı. Aynı gece Esmer silahlı saldırıya uğradı, bu da sana oyun bitti mesajıydı. Aslında ben de her şeyi o zaman anlamıştım, bu saldırıyı hemen haber alabilmiştin de diğerlerinde neden bir şey yapamamıştın?" Mehmet elinde olmadan yüzünü çarpıttı, çünkü bu soruya aldığı cevap hâlâ sinirlenmesine sebep oluyordu.

Mehmet'in sesindeki tiksintiyi fark eden Sinan babasının mezar taşına doğru yöneldi. "Bunları neden yaptığımı sanıyorsun?"

"Çünkü o köstebeği infaz eden kişi, babandı."

"Ve biliyor musun, onun da tek amacı Esmer'i korumaktı."

"İyi bir sebebi olduğunu tahmin etmiştim."

Boşlukları doldurmak için konuşmaya başlayan Sinan, "Eğer o evi almasaydık ya da annem kredi kartı istemeseydi hayatımız şimdi bambaşka olabilirdi," dedi. Sanki bir suçlu arıyordu ama yaşananların yükünü üstlenecek kimseyi bulamıyordu.

"Esmer'in göz göze geldiği o adam sözde terör örgütünün sözde liderlerinden Refik Havar... Esmer onu görmüş ve ondan terapistine sadece bir kez bahsetmişti. Terapisti bunu babama anlattığında babamın yaptığı ilk şey Esmer'i eve geri getirmek oldu. Çünkü babam, annemin intikamını almaya ve saldırıyı düzenleyenleri yok etmeye ant içmişti. Esmer'in kimi gördüğünü bulmak için ona şüphelendiği kişilerin fotoğraflarını gösterdi. Zavallı kardeşim, Refik Havar'ı görüp sinir krizi geçirince babam

adamın kimliğini bulmuş oldu. Sonrasında da yıllarca kovalayıp Refik Havar'a ulaştı. EFSO terör örgütünün ileri gelenlerindendi. Ayrıca Refik Havar uyuşturucuyu Çelimsiz İbo'ya satıyor, kazandığı parayla EFSO'ya silah satın alıyordu. Babam terfi edilmeyi en çok da bu yüzden istedi..."

"İşin başına geçer geçmez de EFSO'nun peşine düştü."

"Aynen. İşler başta yolundaydı önce bir numaralı köstebeği yerleştirdi, sonra ikiyi... Fakat günler sonra eline Esmer'in fotoğraflarıyla dolu zarf geçti. Bir numaralı köstebek kendini ifşa etmiş ve taraf değiştirip onlara tüm operasyonu anlatmış. Dolayısıyla adamlar babamın peşine düştü ve onun kim olduğunu, daha doğrusu kimin babası olduğunu bulmuşlar. Eline ulaşan fotoğrafların hepsi Esmer'e aitti. Odasında gece uyurken çekilmiş resmi bile vardı. Pazarlık çok netti: Ya kız ölecek ya da EFSO'dan, özellikle Refik Havar'dan uzak duracaktı."

Esmer'in en özel anlarına saldıran adamlara duyduğu öfkeyi parmaklarını avcunun içine batırarak dindirmeye çalışan Mehmet dişlerini de birbirine geçirdi.

Yüzünü Mehmet'e dönen Sinan, "Babam polisti. Ama o önce baba olduğunu hatırladı. Operasyonu genişletip önlemler almak yerine onlarla pazarlık yaptı. Baskının yapılması şarttı, çünkü o kadar uğraştıktan sonra herhangi bir gerekçeyle geri adım atamazdı. Ama gitmelerine izin verecekti. Ancak onlar da parayı ve malı bırakacaklardı."

"Hepsi düzmece olduğu için baskın yapmak için on dakika bekledi. Çünkü Kocaeli'ndeki baskında adamların işi neredeyse iki saat sürdü. Hepsi bir kurmaca olduğuna göre on dakika gayet iyi bir süreydi. Seçilen fabrika, deniz tarafında kimsenin olmaması ama adamları bekleyen bir botun hazır tutulması..."

Sinan, Mehmet'i başıyla onaylayıp, "Evet," dedi. "Uyuşturucu imha edildi, parayı da babam, sahipleri olduğuna inandığı kişilere dağıttı ve kızının hayatını kurtardı. Aslında kötü değildi; eksik olan, annemin intikamı alınamamış olmasaydı. Bunun suçlusu da bir numaralı köstebekti."

"Ve baban onu infaz etti."

"Evet, babam hain köstebeği infaz etti ve bunu pek de gizli yapmadı. İşin kötüsü bunların hepsini bulmak ve bilmek zorunda kalan da bendim. Babamla yüzleşen de bendim. İstifa etti fakat ona teslim olmasını, itirafta bulunmasını söyledim."

"Ancak o işi yine kendi bildiği yolla halletti ve intihar etti."

"Bu beni baba katili yapıyor mu, diye çok bocaladım. Sonra bıraktım. Çünkü bana doğruluğu, dürüstlüğü ve yaptığımız işin kutsallığını öğreten kişiydi Muammer Öztürk. Ben bana öğrettiği şeyi yapmıştım, o da kendi üzerine düşeni yaptı."

Sinan her ne kadar doğru açıklamayı bulmuş gibi görünse de ne kendini ne de babasını hâlâ affedebilmiş değildi.

"Peki, Esmer? O neden bunları yaşamak zorunda kaldı?"

"Çıldırmış gibiydi. Ne babamın ölümünü ne de onun suçlu olduğunu kabul ediyordu. Söylemeye her çalıştığımızda ağlıyor, çırpınıyor ve saldırıyordu."

"Fakat kin ve nefretle yaşamak zorunda kalmazdı."

"Üzülmek mi? Mahvolurdu. Görmedin mi? İma edildiğinde bile kendini kaybediyor."

"Bu söylediklerin kandırılmış olmaktan daha kötü değil."

"Esmer, annemin ölümü için kendini yeterince suçluyordu. Bir de babamın yaptıklarını ve onun ölümünün yükünü omuzlarına yükleyemezdim."

Mehmet ikna olmaya yanaşmıyordu fakat geçmiş zaman için ortada tartışacak bir şey kalmamıştı. "Tüm bunlara nasıl karar verdiniz?"

"Ne yapacağımı bilemediğim bir zamandı. Esmer durmadan ama hiç durmadan çalışıyor, öte yandan geçmişi kurcalamaya devam ediyordu. Tabii babam ölünce Esmer için yaptıkları pazarlık da sona erdi. Ona suikast düzenleneceğini son dakikada öğrendim, az daha geç kalıyordum. Tabii bu arada Öztürk Ailesi'nin zaafının Esmer olduğunu anlamışlardı. Hiç korkmadan Uğur'un karşısına çıkıp, 'Bu defa onu kurtardınız ama ikincide o kadar şanslı olmayacaksınız,' dediklerinde Esmer ve hepimiz adına onlara söz vermiştik. Peşlerini bırakıp ayakaltından çekilecektik."

"Esmer'i ayakaltından çekmek için oldukça ilginç bir yol izlemişsiniz."

"Plan, Uğur'un fikriydi. Ben de ya oyuna dâhil olacaktım ya da Esmer'e her şeyi anlatacaktım. Babasına âşık bir kız çocuğunun hayallerini yıkamadım."

"Güçer bilmiyordu yani, öyle mi?"

"Hayır, onun bildiği tek şey babamın parayı almakla yanlış bir karar verdiği ve eğer Esmer durmazsa öleceğiydi."

Anlayış dilenen Sinan'a Mehmet istediğini vermeyecekti. Herkes yanlış bir karar verir. Yanlış olması karar sahibini suçlu yapmaz ancak yalanı devam ettirmek suçların en büyüğüdür.

Daha fazla onu taşıyamayan bacaklarına yenilen Sinan dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını babasının toprağıyla doldurdu. Hayatlarını mahvettiği için ona kızmayı defalarca denemiş olsa da başaramamıştı. Sevdiği kadını ondan alanlardan hesap sormak

istediği için babasına nasıl kızabilirdi? Kızını seçtiği, onu korumak için yanlış yaptığı için onu nasıl suçlayabilirdi?

Kalbi ve vicdanı ne kızabiliyor ne de Muammer Öztürk'ü suçlayabiliyordu. Zaten Sinan da kardeşini ve babasını korumak için aynısını yapmamış mıydı?

Sinan, annesinin ona kurşun askerleri hediye ettiği günden beri korkusuz bir savaşçı ve lider olmayı hayal etmişti. Büyüyünce de hem asker hem lider olmayı başarmıştı. Ancak korkusuz olmayı başaramamış, sevdiklerini kaybetme korkusundan asla kurtulamamıştı.

Kararını vermişçesine, "Bunları Esmer'e anlatamam," dedi ve bir muhafız gibi tepesinde dikilen Mehmet'e döndü. "Yapamam, onu yıkamam."

"Anlatmak zorundasın."

"Olmaz! O adamı gördü ve sadece babamızın değil, annemizin de intikamını almış olduğunu öğrendi. Bunları mahvedemem." Sinan yorgun bedenini yavaşça yerden kaldırdı. Ellerindeki ve üzerine sinmiş toprağı silkeleyip Mehmet'le yüz yüze geldi. "Yapamam..."

"Esmer'in bu şekilde bir gün daha yaşamasına izin veremem."

"Güçer için yeterince üzülüyor, bunu şimdi yaşamamalı."

Sinan'ın gerçekten Esmer'i mi, yoksa kendini mi korumaya çalıştığını anlamak için gözlerine bakması yeterli oldu. Mehmet oradaki gerçeği açıkça görebiliyordu. Yolun sonuna gelmişti ama Sinan hâlâ kız kardeşi için endişeleniyordu. Ve aslında doğruyu söylüyordu.

"Esmer'in ne kadar daha bu yalanla yaşaması gerekiyor?"

"Sana söz veriyorum, Güçer'in durumu netleştiğinde ona her şeyi ben anlatacağım."

Mehmet bu teklifi hemen kabul etmek istemiyordu ama kolayca hayır diyememesi için de geçerli sebepler vardı.

Düz bir çizgi hâline gelene kadar gözlerini kıstı ve, "Tamam," dedi. "Zamanı geldiğinde eğer sen anlatmazsan ben anlatırım."

"Anlaştık."

Gün bitmiş, akşamın karanlığı aralarını doldurmaya başlamıştı. İki adam da sessizliğin içinde düşünceleriyle boğuşurken Sinan'ın telefonu çalmaya başladı. Acele etmeksizin cebine uzandı. Açmayı düşünmüyor olsa da kimin aradığını bilmek istiyordu.

Ekranda Doktor Yağız Aslan adını gördüğünde heyecan ve telaş aynı anda geldi. Başını kaldırıp Mehmet'e baktı.

"Enişten arıyor."

"Açsana, önemli bir şey olmasa bu saatte aramazdı."

Parmaklarının titremesine engel olamayan Sinan duyacaklarının iyi bir şey olmasını ümit ederek telefonu açtı. Yağız'ın sesi tam bir doktor sesi gibi heyecansız ve durağan çıkıyordu. Fakat acil hastaneye gelmesini rica ederken Sinan pek de onun gibi hissetmiyordu.

Rolün sona erip de perde senin için son kez
kapandığında geride bıraktıkların
için değil, yaşayamadıklarından
dolayı sadece kendin
için ağlamalısın

...

Final

ZAMAN HER DERDE ÇARE OLMAYABİLİRDİ BELki ama bu defa Esmer'in işine yaramıştı. Doktor Yağız'ın acilen yaptığı toplantıdan iki gün sonra ameliyatı gerçekleşen Güçer bir haftalık yoğun bakım sürecinden sonra da nihayet odasına çıkmıştı.

Yağız harika bir iş başarıp genç adamın boynundaki kurşunu almış ve Güçer'in hayati tehlikesi ortadan kalkmıştı. Esmer sevdiği birini daha kaybetmeyi göze alamayacağı için ağabeyiyle yeni doğmuş bir bebekmiş gibi ilgileniyordu. Bu arada da en büyük destekçisi ise her zamanki gibi Mehmet'ti.

Adam sırtını yasladığı bir dağ gibi her an arkasında, ihtiyaç anında da yanında duruyordu. Çoğu zaman sadece elini tutup acısını paylaşıyor, bazen de dokunuşlarıyla derdine derman oluyor, Esmer'e her şeyi unutturuyordu.

Üç gündür Güçer'in evinde uyuyan Esmer bir süre daha hayatına bu şekilde devam edip uyku dışındaki tüm vaktini hastanede ağabeyinin yanında geçirecekti. Onun iyileşme durumuna göre de işine geri dönecekti.

Şimdilik hayatıyla ilgili aldığı kararlar bu kadardı. Tabii bir de Mehmet Sancaktar'ı sevmeye devam edecekti ama onunla ilgili hayaller kurmaktan vazgeçmişti. Çünkü ondan uzak duramadığı gerçeğinin yanında bir de Mehmet'in buna izin vermediği gerçeği vardı.

Duşunu almış ve giyinmiş olan Esmer mutfakta yemek için bulduğu dünden kalan poğaçanın ne kadar yenilebilir olduğunu anlamaya çalışırken kapı çaldı. Bayatlamış poğaçadan daha kötü olan bir şey varsa o da kahvesi olmayan bir evdi. Bu yüzden sabah onu alıp hastaneye götüreceğini söyleyen Sinan'ın gelmiş olduğunu düşünerek sevindi. Bu arada da kapıya ilerlerken elindeki poğaçayı ısırmayı ihmal etmedi. Ağzına aldığı büyükçe parçayı çiğnemeden açtığı kapının arkasında onu karşılayan ise maalesef Mehmet oldu.

Adamı görmesiyle birlikte panikleyen genç kadın dudakları arasındaki parçayı tek seferde yutup daha az rezil olmak istedi. Ne var ki ağzındaki kocaman ve sert poğaçayı ne çiğnemesi ne de yutması mümkün olunca kendi nefesiyle boğulma tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Verdiği çabanın sonucu olarak tüm yüzü kıpkırmızı olup öksürmeye başladı.

Ona bahşedilen tembel gülümsemesi yüzüne yayılan Mehmet, "Bunca olaydan sonra seni hâlâ heyecanlandırıyor olmam ne güzel," diyerek içeri girdi.

Esmer ona bir cevap vermeyi çok isterdi ama şu anda gururundan sonra hayatı da tehlikedeydi. O yüzden sadece elini ağzına kapatıp adama arkasını döndü ve can havliyle kendini mutfağa atıp bir taraftan alnını tokatlarken öte yandan ağzındakini nihayet yuttu.

Başını dik tutup hiçbir şey olmamış gibi Mehmet'in yanına dönmek şu an için yapabilecekleri arasında yoktu. O yüzden önce

derin bir nefes aldı, sonra da sırtını tezgâha dayayıp başını yukarı kaldırdı. Ağzında kocaman ekmek parçasıyla Mehmet Sancaktar gibi bir adamın karşısına çıkmayı Esmer'den başkası başaramazdı.

"Salona gelmek için gitmemi bekliyorsan hastaneye geç kalırsın," diyen Mehmet'in sesindeki eğlenceli tınıya karşın Esmer yüzünü buruşturdu.

"İşim var, onu hallediyorum."

"Yardım ister misin?"

"Hayır!"

Mehmet'in yanına gitmekten başka çaresi olmadığını bilen Esmer omuzlarını ve çenesini kaldırıp mutfaktan dışarı çıktı.

"Beklemene gerek yok, Sinan gelecek hastaneye onunla gideceğim," diyen Esmer salona adım attığı anda önünde beliren adam onu belinden yakaladı.

Karşı koymaya fırsatı olmadan onu kendi bedenine yaslayan Mehmet'e anında teslim oldu. Adam onu öpmeye başladığında ise kendini aşka bırakırcasına her anın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Mehmet onu öpmeye devam ettikçe Esmer'in bedeni, duygularıyla baş edemeyecek hâle geldi ve ayakta durabilmek için ellerini adamın boynuna doladı. Ne kadar zaman geçerse geçsin değişmeyen tek şey, Mehmet'in dokunuşuyla kalbinin hızını arttırması olacaktı.

Dudaklarını geri çeken Mehmet alnını geç kadının alnına yaslayıp, "Sinan'ın geleceğini biliyorum," dedi. "Ve o gelmeden önce kahve içmek istersin diye düşündüm."

"Ah, şu anda bir bardak kahve için çok şey yapardım."

"Tamam, bunu aklında bulundur," diyen Mehmet genç kadının elini tuttu ve beraberinde çekiştirdi. "Karşılığını senden isteyeceğim."

Mehmet'in onu neden çekiştirdiğini anlamaya çalışan Esmer masaya doğru yaklaştıkça burnuna değen kahve kokusuyla birlikte gülmeye başladı.

"Sen şahane bir adamsın," diyen Esmer kahvenin yanında onun için hazırlanmış kahvaltı tabağını görünce inanamadı. "Hadi canım! Bu kadar da değil."

"Miden doluyken çok daha sevimli ve katlanılması daha kolay biri oluyorsun."

"Ah, şu anda sana cevap veremeyecek kadar mutluyum."

Hiç bekletmeden Mehmet'in onun için çektiği sandalyeye oturan Esmer önce kahvesinden büyükçe bir yudum içti, sonra da kahvaltının tadını çıkarmaya başladı.

"Neyse ki çok kolay mutlu oluyorsun," diyen Mehmet de genç kadının karşısına geçip oturdu ve arkasına yaslandı. "Ve sakın unutma, mutlu olup geçmişi unutmak için çok fazla şeye sahipsin."

"Bu ne demek?"

"Hiç, sadece ufak bir hatırlatma."

Mehmet'in söylediğine inanmış ve ona hak vermişti. Ancak sadece saatler sonra Esmer bunların hiçbirini hatırlamayacak kadar çok mutsuz ve perişan olacaktı.

Konuşmaya çalıştı fakat yapamadı. Boğazı kurumuştu ve yutkunarak nefes alıyordu. Zaten Esmer bunun dışında hiçbir şey yapamıyor, düşünemiyor ve hissedemiyordu. Öfkesi, çaresizliği, isyan ve acıları kararan ekran gibi kaybolmuştu.

Sabah Mehmet'le geçirdiği harika bir saatin ardından adam, Sinan gelmeden hemen önce evden ayrılmış, giderken de Esmer'i defalarca şefkatle öpmüştü. O zaman o öpücüklerin sebebini anlamamıştı ancak şimdi çok iyi biliyordu.

Sinan söylediği saatten geç gelmiş ve hastaneye gitmeden önce aile mezarlığına uğramak istemişti. Ona itiraz etmeyen Esmer ne duyacağını bilseydi belki de evden dışarı çıkmazdı.

Yıllardır peşinde olduğu gerçek çok acımasızdı. Babası bir katildi ve de hain. Üstelik tüm bunları Esmer'i korumak için yapmıştı.

Bir adım önünde durup hâlâ konuşmaya devam eden Sinan ise yine onu korumak adına neler yaptığından bahsediyordu. Karanlığı Esmer'e nasıl düşman yaptığını, onu çocukluğuyla nasıl yaraladığını anlatıp duruyordu.

Gözlerini yan yana yatan anne ve babasının mezarında gezdiren Esmer şaşkınlıkla içinin bomboş olduğunu fark etti. Beş yıl boyunca o kadar çok kaçmış, öyle çok üzülmüştü ki geriye hiçbir şey bırakmamıştı. Fakat her şeyin sebebinin kendisi olduğunu bilmek, işte bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu.

Yapabilir miydi? Hayır, önce annesi sonra babası...

Dakikalar sonra yerini terk eden Esmer yürümeye başladığında artık Sinan'ı görmüyordu. Bundan sonra onu bir daha görüp yüzüne bakar mıydı, hiç sanmıyordu.

Kısacık yolu aşıp iki mezarın arasına oturdu. Haziran güneşi tam tepede parlarken Esmer'in görebildiği tek şey karanlık bir kuyuydu sanki.

Annesinin mezarına dokunup, "Özür dilerim anne," dedi. "Seni ve senin kucağındaki huzuru çok özledim. Babam bir keresinde, o gün bebeği almaya giden ben olsaydım senin bir anne olarak o acıyla yaşayamayacağını ve sonucun böyle olmasına çok sevindiğini, söylemişti. Ona inanmıştım, oysa şimdi bildiğim ve inandığım hiçbir şey kalmadı."

Annesinin saçlarını okşar gibi toprağı okşayan Esmer gözlerini yakan yaşlar akmaya ve görüşünü kapatmaya başladığında

ayağa kalktı. Babasına da söylemek istedikleri vardı ama hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu. Tıpkı annesi gibi babasının hayatını da mahvedenin kendisi olduğu için ondan da özür mü dilemeli, yoksa verdiği yanlış kararlardan dolayı ve geride bıraktığı korkunç sırlardan dolayı ona kızmalı mıydı?

Bir cevap bulamayan Esmer omuzlarını düşürüp ellerini cebine soktu ve parçalara ayrılmış ailesine arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Esmer! Nereye gidiyorsun?" diye ardından seslenen Sinan'a aldırmadan yürümeye devam ederken nereye gittiğini o da bilmiyordu. Sadece peşine düşen acıdan kaçmak istercesine yürüyordu. Her adımında daha da hızlansa da kaçtıkları bir nefes kadar yakınındaydı sanki.

Artık yürümüyor, koşuyordu. Kendini caddeye atıp kalabalık kaldırımda insanlara aldırmadan koşmaya devam etti. Fakat ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa giderse gitsin insanın kaçtığı kendisi olunca kat ettiği mesafenin bir önemi olmuyordu.

Ciğerleri yanmaya ve dizleri titremeye başladı. Yanaklarından akan yaşlar birbirleriyle yarışırken tişörtü terden sırtına yapışmıştı.

Farkındaydı az sonra tökezlenip yere düşecekti ama Esmer yine de direniyordu. Ayakları birbirine dolanıp dengesini kaybettiği o anda pes edercesine bedeni üzerindeki tüm iradesini bırakıp kaderine razı olmuşçasına gözlerini kapattı.

Zemine yapışmayı, belki de canının acımasını beklerken onu belinden tutan elin varlığını hissetti. Sonra da o elin sahibi onu sıkıca tutup yerden temasını kesti.

Bu duyguyu ve bu kokuyu tanıyordu. Az sonra ne hissedeceğini de biliyordu. O yüzden itiraz etmedi ve Mehmet Sancaktar'ın onu bir kez daha kurtarmasına izin verdi.

İnsanları birbirlerine yaklaştıran zaman değil, o zaman içerisinde yaşadıklarıydı. Esmer'i tanıdığı süre aylarla sınırlı olabilirdi ancak öyle çok şey yaşamışlardı ki Mehmet artık onun hangi durumda ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Sinan onu suçluyordu. Gerçekleri Esmer'e anlatmasına gerek olmadığına inanan adamı Mehmet'in ikna etmesi zor olmuştu. Fakat kısa sürede çok şey yaşamış olan genç kadının her şeyi geride bırakıp temiz bir sayfa açabilmesi için son gerçeği de öğrenmesi gerekiyordu.

Yıkılacağını tahmin ettiği Esmer'i mezarlıktan kaçarken yakalamıştı. Sonra onu arabaya bindirmiş ve bir gün önce kiraladığı bu yere gelmek için yola çıkmışlardı.

Yolculukları boyunca tek kelime etmeyen Esmer başını cama yaslayıp görmeyen gözlerle yanlarından akıp giden görüntüleri seyretmek dışında bir de sadece nefes alıp vermişti.

Eve vardıklarında ise aynı cansızlıkla hareket eden genç kadını kucağında taşıyan Mehmet huzur bulacağını umarak onu denize en yakın şezlonga yatırmıştı.

Saatlerdir süren sessizliğini nihayet, "Burası neresi?" diye sorarak bozan Esmer gözlerini açsa da başını kaldırmadı.

"İğneada."

"İğneada nerede?"

"İstanbul'dan sadece iki saat uzaklıktayız."

Mehmet önlerindeki uçsuz bucaksız denizin kenarında kurulu bu küçük evin genç kadına iyi geleceğine emindi. Arkalarında yemyeşil orman, önlerinde turkuaz deniz, ince kumlarla örtülü kumsal ve sessizlik tam olarak Esmer'in ihtiyacı olan şeylerdi.

Evden dışarı adım attığında kumsala açılan kapının önünde dikilen Mehmet genç kadının yavaş yavaş kendine geldiğini görebiliyordu.

Üzerindeki kotu ve tişörtüyle güneşin altında kavrulan Esmer'in yanına giden Mehmet'in üzerinde ise hâlâ sabahki takım elbisesi vardı.

"Bilgi için teşekkür ederim," diyen Esmer ayaklarını yere indirip oturur duruma geçti. "Tatil için hiç doğru bir zaman değil."

"Neyse ki tatil için burada değiliz."

"Neden buradayız? Oysa benim Güçer'in yanında olmam gerek."

Genç kadının yanındaki şezlonga oturup güneş şemsiyesini kapatan Mehmet sonra da Esmer'in elini tuttu. "Güçer çok iyi merak etme, başında o kadar çok hemşire var ki birkaç gün yanına gitmezsen yokluğunu fark etmeyecektir."

Yüzünü denizin arkasına saklanır gibi kızıllığa bürünen güneşe çeviren Esmer sonra kendine ardından da Mehmet'e baktı.

"İkimiz de o kadar buraya ait değiliz ki buranın halkı sopayla kovalar bizi."

"Merak etme, o kısmı da düşündüm."

"Nasıl? Kravatını çıkaracak mısın?"

Tehlikeli gülüşüyle gözlerini Esmer'e diken Mehmet, "Neden bu iğnelemelerine maruz kalıyorum, anlamıyorum," dedi. "Ben senin siyah tişörtüne ve pantolonuna laf ediyor muyum?"

"Hey! Neleri var ki?"

"Benimkilerin nesi varsa seninkilerin de osu var." Yavaş yavaş yüzünü gölgeleyen acıdan kurtulan Esmer'i elinden tutup ayağa kaldıran Mehmet, "Bu yüzden hadi gidip ortama ayak uyduralım," dedi.

Esmer bir süre hareket etmedi ve adamın güzel yüzünü inceledi. Bıraksalar bir ömür seyretmeye ve sevmeye doyamayacağı Mehmet'e yakın olmak yeterince muhteşemken adamın onun her şeyiyle ilgilenmesi bir lütuftu.

Her düştüğünde ona elini uzatan, her vazgeçtiğinde ona güç veren Mehmet bunların yanı sıra aşkın da ta kendisiydi. Fakat öyle çok şey yaşamışlardı ki aşk gereklilik hâlinden ihtiyaca dönüşmüştü.

Geçmiş, bir süre daha Esmer'den geçmeyecek öylece kalacaktı fakat biliyordu ki Mehmet yine yanında olacak ve iyileşmesi için ona yardım edecekti.

Yürürken adamın kolunun altına sığınan Esmer kendini zorlayarak, "Bence yan yanayken çok komik görünüyoruz ama ben hâlimden memnunum," dedi.

"Benim memnun olmadığım yönünde şüphelerin mi var?"

"Yani kim böyle dolaşmak ister ki?" derken Esmer nihayet gülümsedi. Çünkü onu sadece aşk kurtaracaktı ve kurtarıcısının kollarına sığınmışken yapabileceği tek şey gülümsemekti.

Mehmet'in söz verdiği gibi ortama ayak uydurabilmek için üzerlerindekilerden kurtulup tam bir tatilci gibi görünmeyi başarmışlardı. Sonra da uzun bir yürüyüşe çıkmış, buldukları ilk köy lokantasında yemek yemiş ve geri döndüklerinde ay ışığı eşliğinde denize girip yorulana kadar yüzmüşlerdi.

Genç kadına unutturmak istediği çok şey vardı ve Mehmet bunun için de elinden geleni yapıyordu.

Martıların sabah olduğunu haber veren çığlıkları ve denizin sert dalgalarının sesi eşliğinde uyanan ama gözlerini açmayan Mehmet yanındaki çıplak ve narin bedeni kendine doğru çekti. Fakat Esmer avuçlarıyla yüzüne dokunduğunda gözlerini açıp onu alnından öptü.

"Nasılsın?"

"İyiyim, ayrıca Güçer de iyiymiş."

"Rüya mı, altıncı his mi?"

"İkisi de değil, yarım saat önce aradım ve bir haftadan önce yanına gitmemi yasakladı," diyen Esmer iyice adama sokuldu ve onu boynundan öptü. Sonra da yeşil gözlerini odanın açık balkon kapısına çevirdi. Rüzgârın havalandırdığı tülün ardından görünen masmavi gökyüzüyle bir bütün hâlini alan denizi seyretti. "Burada birkaç gün daha kalabilir miyiz? Yüzeriz, kayalıklara çıkarız, ormanda keşfe gideriz, hatta kamp bile kurarız."

Ellerini Esmer'in sırtında gezdiren Mehmet, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Eminim kamp kurmak çok sıkıcıdır, onun yerine daha eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

"Hımm, nerede ve ne zaman canımız isterse..."

"Neymiş o, canımızın isteyeceği şey?"

"Bahsettiğin o eğlenceli aktivite..."

"Neyden bahsettiğimi sanıyorsun?"

Mehmet'in sorusuyla yanakları kızaran Esmer tüm cesaretini toplayıp adamın dudaklarına küçük ama şehvete davet eden bir öpücük bıraktı. "Mesela, böyle şeyler," diyen Esmer bu defa dudaklarını adamın boynuna değdirip küçük bir ısırık aldı. "Bu şekilde de devam eder."

"Sonrasında ne oluyor?"

"Pekâlâ, ilk eğlenceli aktivitemize şimdi başlayalım o zaman."

Mehmet, "Kesinlikle ikna edilmeye ihtiyaç duyuyorum," dediğinde kendini genç kadına bırakmaya hazırdı. Ancak odanın içinde yankılanan telefon sesi onu durdu.

Komodinin üzerindeki telefonu bir an ama sadece kısacık bir an için duymazdan gelmeyi istedi. Fakat bunu yapamayacağını biliyordu. Bir koluyla Esmer'i tutmaya devam ederken yana doğ-

ru eğilip telefonu aldı. Ekranda Ahmet'in adının yazdığını görünce özür dilercesine genç kadına bakıp, "Bunu cevaplandırmam lazım," dedi ve öyle de yaptı.

Hemen konuşmaya başlayan Ahmet'in tam olarak ne söylemeye çalıştığını anlamadı. Kızgın, telaşlı ve heyecanlıydı.

Mehmet'in duyabildiği ilk şey Serra olunca dayanamayıp, "Tek tek anlat, ne olmuş Serra'ya?" diye sordu.

Derin bir nefes alan Ahmet sakince yaşananları anlatmaya başladığı ilk an Mehmet yataktan fırladı. Duydukları bir kâbus olabilecek kadar korkunçtu. Üstelik bunları Serra'nın yaşıyor olması çok daha anlamsız ve saçmaydı.

"Tamam ama benim oraya gelmem iki saati bulur, sen hemen bilgi işleme git, ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve avukatları hazırda tut."

Mehmet telefonu kapadığında yarı yarıya giyinmişti. Yatağın ortasında oturur durumda olan Esmer'in meraklı gözleriyle ve üzgün bakışlarıyla karşılaştığında hareket etmeyi bıraktı.

"Üzgünüm ama geri dönmemiz gerekiyor," diyen Mehmet gerçekten de çok üzgündü.

Yol boyunca suskun kalan Esmer'in aksine Mehmet iki saat içerisinde onlarca telefon görüşmesi yaptı. İnternete düşen bir fotoğraftan yola çıkarak Serra için olmadık şeyler yazılmıştı. Bunun kabul edilebilir olmasından daha zoru haberin kahramanının Serra olmasıydı. Mehmet'in bildiği tüm etik kurallarına aykırı olan haberde, genç kadının Fırat'ın ağabeyi ve büyük bir futbol takımının antrenörü olan Barış Dağlı ile yakınlaştığı yazıyordu.

Üstelik Serra'nın iki kardeşle aynı anda görüştüğü ve asıl sevgilisinin hangisi olduğunun bilinmediğinin altı çiziliyordu. Fırat Dağlı yirmili yaşlarının başında genç bir adamken Barış Dağlı otuz sekiz yaşında ve büyük başarılara imza atmış biriydi. Mehmet'in seçme şansı olsaydı duvarları, ilke ve kuralları olan otuz dört yaşındaki Serra için Barış'ı seçerdi. Ancak şu anda istediği iki şey vardı; birincisi, fotoğrafı çekip haberi yaptıranı bulup küçük parçalara ayırmaktı. İkincisi ise duvara sıkıştırdığı Serra'ya dokunan fotoğraftaki kişinin, yani Barış'ın yüzünü dağıtmaktı.

İsteklerinden ilki gerçekleşmek üzereydi, Ahmet güzel bir iş çıkarmış ve fotoğrafı gönderen kişinin bilgilerine ulaşmayı başarmıştı. Bu arada Mehmet de tüm gücünü kullanıp haberi kaldırmayı ve yasaklamayı başarmıştı. Ne var ki Barış Dağlı'nın hayranları çoktan #SerrayaHayır kampanyası başlatmıştı ki fotoğrafı kullanmalarını engellemeyi başarsa da kampanyayı durdurması mümkün değildi.

Mehmet'in şimdiki ilk hedefi Serra'yı bulup onun nasıl olduğunu ve ne düşündüğünü öğrenmekti. Sonrasında ise Barış'ın canına okuyacaktı.

Her durumda kendine hâkim olmayı başaran Mehmet bu esnada bildiklerini unutmuştu. Önüne çıkacak her şeyi yıkıp yakacak kadar öfkeliydi. İstanbul sınırlarına ulaştıklarında son olarak Ahmet'i aramış ve Serra'nın evinde buluşmak için sözleşmişlerdi.

Nihayet telefonu bırakan Mehmet dakikalar sonra varlığını hatırlamış gibi Esmer'e dönüp, "Seni hastaneye mi bırakayım?" diye sorarken ses tonu en az kendisi kadar gergindi.

"İşin acilse ben taksiyle devam ederim."

Esmer'in sakince sarf ettiği sözlere karşın Mehmet dişlerini birbirine geçirip çene kaslarını sıktı. Ancak rahatlayamayacağını

anlayınca hiç düşünmeden ve tek hareketle işlek caddenin sağına geçip arabayı emniyet şeridine park etti.

Öne doğru savrulan Esmer ne olduğunu anlamaya çalışırcasına adama bakıp gördüklerinden memnun kalmayınca yeniden arkasına yaslandı.

Tüm vücuduyla genç kadına yönelen Mehmet'in şimdiki öfkesinin tek muhatabı maalesef ki kendisiydi.

"Bu soruna müdahale etmem ve Serra'nın yanında olmam gerekiyor," diyen Mehmet genç kadının ellerine uzandı. Fakat Esmer ona bakmayı reddedercesine önüne bakmayı sürdürünce çenesini tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. "Çok özür diliyorum."

Yüzünde hiçbir kas hareket etmeyen Esmer, "Seni anlıyorum, çünkü yerinde olsaydım ben de böyle davranırdım," dedi.

"Teşekkür ediyorum ve sana söz, işleri halleder halletmez oraya tekrar gidip planladığımız her şeyi yapacağız."

Sadece gülümsemekle yetinen Esmer son anda aklına gelmiş gibi duraksayıp, "Beni Güçer'in evine bırakır mısın?" dedi.

"Nasıl istersen ama bir şey olursa beni mutlaka ara."

Az da olsa rahatlayan Mehmet hâlâ durgun ve boş gözlerle bakan Esmer'i omuzlarından tutup göğsüne yasladı. Bu defa güç vermek için değil, almak için ona sıkıca sarıldı.

"Hadi, geç kalmadan gidelim," diyen Esmer adamın dokunuşuna karşılık veremeyecek kadar çok uyuşmuş ve üzgündü. Sebebinden ise emin değildi. Sinan'la karşılaşmaya hazır olmadığı için mi, yoksa Mehmet'le kurduğu hayalleri gerçekleşmediği için mi? Aslında ikisi de değildi, üzüntüsünün sebebi yok saydığı Mehmet Sancaktar gerçeğiyle bir kez daha yüzleştiği içindi.

Gün içerisinde yapmak istediği her şeyi yerine getirmişti ama sonuçları hiç de Mehmet'in beklediği gibi olmamıştı.

Hakkında yazılan haber yüzünden sarsılmış fakat her zamanki gibi dimdik durmayı başaran Serra yardıma ihtiyacı olmadığına, hayatının kontrolünü hâlâ elinde tuttuğuna dair inat etmişti. Ancak Mehmet onu tanıyordu, gözlerindeki kararsızlığı ve pişmanlığı görmüştü. Bu bile ortalığı ayağa kaldırmak için yeterli bir sebepti. Sonrasında Barış Dağlı'yı bulmuş ve onunla anlayabileceği dilden konuşmuş, ardından da haberi yayan genç adama hak ettiği cezayı verme işini ona bırakmıştı.

Kabul etmeliydi ki Barış gücünün ve konumunun farkında olan bir adamdı. Asla korkak biri değildi. Yine de onu kız kardeşinden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Futbolcusunu sadece iki yumrukla yere devirip onu takımdan uzaklaştıran Barış'ın üzüntüsünün farkında olsa da Mehmet onunla aynı duyguları paylaşmıyordu.

Genç oyuncunun evinden peş peşe ayrılan ikiliden kendini dışarıya atan ilk kişi Barış oldu.

Arabasına binmek üzereyken yakaladığı adama, "Umarım bu seni son görüşümüzdür," dedi Mehmet ve ekledi. "Çünkü bir dahakine bu kadar anlayışlı davranamam."

"Sen de benim görmek istediğim kişiler arasında yer almıyorsun."

"Beni bir daha karşında bulmak istemiyorsan o zaman Serra'dan uzak duracaksın."

Geniş omuzlarını arkaya atan Barış açtığı arabanın kapısını kapatıp Mehmet'in karşısına dikildi. "Serra'nın başkasının lafıyla hareket etmeyeceğini bildiğin için mi bu ültimatomunu bana veriyorsun?"

Adamın Serra'yı bu kadar iyi tanımasına bozulan Mehmet her zamanki tehditkâr duruşunu aldı ve, "Hayır," dedi. "Sana ne yapman gerektiğini söylüyorum."

"Bak, kardeşini korumaya çalıştığını anlıyorum ve inan, ben de aynısını yapıyorum."

"Ne yaşadığınızı bilmiyorum, detaylarla da ilgilenmiyorum. Sana sadece ne istediğimi ve senin ne yapman gerektiğini söylüyorum."

Kaşlarını çatan Barış genç oyuncusuna attığı yumruktan dolayı sızlayan elini bir kez sallayıp arabanın kapısını açtı.

"Bana ne yapacağımın söylenmesinden hiç hoşlanmam," diyen Barış tam arabaya binmek üzereyken Mehmet kapıyı tekrar kapadı ve adama doğru eğildi.

"O zaman ben de bir dahakine söylemem, ne istediğimi gösteririm."

Kıstığı gözleriyle son kez Barış'ın yüzüne bakan Mehmet arkasını dönüp kendi arabasına doğru giderken adımları yeri titretecek kadar sertti.

Barış Dağlı ve Serra Sancaktar, birbirlerine tesadüf olamayacak kadar çok benziyordu. Bu da Mehmet'e istediği şeyin asla gerçekleşmeyeceğini söylüyordu.

Bir hafta Esmer için çok uzun bir zamandı. Neredeyse hiçbir şey yapmadan sadece düşünerek geçirdiği her saat bir gün kadar uzundu. Uyku ise şu günlerde onu terk etmişti. İğneada'da huzur içindi uyuduğu o geceden beri gözlerini kapatmaya korkuyordu.

Annesinin ona son bakışı, elindeki silahı adamın ensesine dayamış hâlde babasının teyit isteyen gözlerini Esmer'e dikmesi ve

soğuk çatı katında karanlığın içinden çıkıp gelen Sinan'ın görüntüsünden kurtulamıyordu. Öğrendikleri ve yaşadıkları başarısına gölge düşürmüştü. EFSO'ya büyük bir yara verip hem annesinin hem babasının intikamını almıştı. Peki, kendi intikamı ne olacaktı, içindeki yangın nasıl soğuyacaktı, hiçbir fikri yoktu.

Esmer'e iyi gelen tek şey, Mehmet'ti. Onun yanındayken yaşamaya karar veriyor ve aşk dışında hiçbir duygunun onu ele geçirmesine müsaade etmiyordu. Lakin bir hafta önce görmüştü ki Esmer'in elinde aslında Güçer'den başkası kalmamıştı. Mehmet'le bir araya gelemeyecek kadar uzak ve farklıydılar. Üstelik bu durum her bir araya geldiklerinde karşılarına çıkıp onları mutlu ve beraber olmaktan alıkoyuyordu.

Neyse ki ağabeyinin sağlık durumu her gün biraz daha iyiye gidiyordu da Esmer'e sevinmek için bir sebep sunuyordu.

"Bana bekçilik yapmaktan vazgeçip işine ne zaman döneceksin?" diye soran Güçer'in sesiyle birlikte Esmer uzaklara dalıp gittiği pencereden uzaklaştı.

"Resmi iznim haftaya bitiyor ama ben ücretsiz izin alacağım."

Yatağında oturur duruma geçecek kadar iyi olan Güçer kaşlarını kaldırıp merakla Esmer'e baktı. "Neden böyle bir şey yapıyorsun?"

"Doktorun bu hızla iyileşmeye devam edersen on güne kadar eve çıkabileceğini söyledi. Ancak ayağını kullanabilmen için en az iki ay daha fizik tedaviye ihtiyacın varmış."

"Ben seni soruyorum."

"Ben de seninle ilgileniyorum."

"Fizik tedavi uzmanım sen mi olacaksın?"

Saçları uzamış ve zayıflamış olan Güçer yatağında küçücük görünüyordu. Ondan bakışlarını kaçırmayan Esmer, ağabeyinin ayak ucuna oturdu.

"Çok zor günler, hatta yıllar geçirdik. İkimizin de bedenlerimizden önce ruhlarımızın iyileşmesine ihtiyacı var. Uzaklaşıp arınmamız, hatta mümkünse unutmamız gerekiyor."

"Mehmet'le işler yolunda gitmedi mi?" diye soran Güçer'in yorgun yüzünde aynı zamanda öfke vardı. "Eğer seni üzdüyse ona dersini vermem için iki ay beklemen gerekecek."

"Hayır, o karşıma çıkan iyi şansımdı."

"Bu cümlenin bir 'ama'sı var."

"Evet, var. O benim iyi şansım olsa da ben onun bir şeyi olmayı başaramıyorum."

"Hah! Saçmalık bu," diyen Güçer elini havada salladı. "Senin gibi güzel, güçlü ve sağlam bir kadını bulduğu için o çok şanslı bir adam."

"Ben aslında sıradan ve basit bir kadınım, o ise bir imparatorluk yönetiyor."

"Ve aşk öyle tuhaf ki ilk ve tek olmak istiyor."

Ağabeyinin hislerini bu kadar iyi çözümlemesine hayret etse de Esmer inkâra kalkışmadı. "Hem senin bana, benim de sana ihtiyacım var."

"Benim kardeşime ihtiyacım var, bir bakıcıya değil."

"İstediğini düşünebilirsin," diyen Esmer'e doğru elini sallayıp sözünü kesen Güçer kardeşinin yenilgiyi kabullenmesinden hiç memnun değildi.

"Aklından tam olarak neler geçiyor?"

Esmer başını sağa solla sallayıp, "Bilmiyorum," dedi. "Çok fazla şey düşünüyorum ama asla sonlarını getiremiyorum. Emin olduğum tek şey, Mehmet'i çok seviyorum ama benim sana, yani ailemden geriye kalan tek kişiye ihtiyacım var."

Ruhunu kaybetmiş bir bedenin cansızlığıyla ayağa kalkan Esmer söylediklerinde samimiydi. İstekleri, düşünceleri ve gerçekler birbirinden o kadar farklıydı ki bu defa onu ne aşk ne de öfkesi kurtarmak için yeterliydi. Hayal kırıklığına uğramaktan ve mutluluklarının yarıda kalmasından yorulmuş, aynı zamanda da korkmaya başlamıştı.

Ahmet ve Sena'nın ön balayına gidişine en çok sevinen Mehmet olduğu kadar bundan en çok da o etkilenmişti. Zorlu bir süreçten çıkmış, yeniden yapılanmış ve çok çalışmışlardı. Farkında olmadan Ahmet iş yükünün çoğunu üzerine almış, Mehmet'e nefes alacak geniş bir alan bırakmıştı. Bunu da ancak kardeşinin yokluğunda anlıyordu.

İki haftadır doğru düzgün göremediği Esmer'i çok özlediğini kendine zaten itiraf etmiş olan Mehmet, yanına gidemese de aklında olduğunu genç kadının bilmesi için gün içerisinde onu muhakkak arıyordu. Çoğu zamanda ağabeyinin yanından ayrılmayan Esmer'in yüzünü gülümsetebilmek için hastaneye hediyeler gönderiyordu. Bunlar genelde kırmızı gül veya içi dolu bir piknik sepeti oluyordu.

Ne var ki Mehmet bugün tüm programını iptal etmişti ve sadece Esmer'in yanında olacaktı. Çünkü nihayet Güçer taburcu oluyordu.

Dün gece onu arayan Sinan hastanede olamayacağını, çünkü Esmer'in ona haber gönderip gelmemesini söylediğini anlattı. Bu da Mehmet'e genç kadını iki haftadır çok yalnız bıraktığını hatırlattı. Esmer'in sürekli ağabeyinin yanında kalmayı istemesi ve Mehmet'in iş yoğunluğu onları birbirinden uzaklaştırmıştı.

Kendini suçlu ve kötü hisseden Mehmet bu nedenle sabahın erken saatinde evden çıkıp soluğu hastane aldı. Güçer'in odasına çıktığında kapıdaki hareketlilik bugünün farklı olduğunun işaretiydi. Ancak, "Günaydın," deyip içeri girdiğinde elindeki tişörtleri katlamaya devam eden Esmer'in bakışlarındaki soğukluk onu ürkütmüştü.

Temkinli adımlarla genç kadının yanına ilerleyen Mehmet bir cevap bulmak istercesine boş yatağa bakıp, "Güçer nerede?" diye sordu.

"Son kontrolleri için MR çektirmeye gitti."

"Bugün taburcu olmuyor mu?"

Esmer'in bir nefes kadar yakınında duran Mehmet çok istese de ne genç kadına dokunabildi ne de onu öpmeye kalkıştı. Sanki aralarına buzdan görünmez bir kalkan koyan Esmer'in hem duruşu hem de bakışı onu durduruyordu.

"Öğleden sonra çıkacağız."

"Pekâlâ, sorun ne o zaman?"

"Bir sorun yok," diyen Esmer kendini yalancı çıkarırcasına arkasını dönüp uzaklaşmak istediğinde Mehmet onu kolundan yakalayıp durdurdu.

"Bana şu anda ne düşündüğünü söyle!"

Esmer gözlerini kısıp, "Kolumu acıtıyorsun," dedi. "Aklımdan tam olarak bu geçiyor."

Pes etmeyen Mehmet kolunu bıraktığı genç kadının bu defa bileğini yakaladı ve yürümeye başladı. O esnada içeri giren hemşire şaşkınca kenara çekildiğinde Mehmet ona, "Güçer Bey'e kardeşinin birkaç saate kadar geri geleceğini söyleyin, lütfen," dedi.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yürümeye ve Esmer'i de kendisiyle beraber gelmeye zorlayan Mehmet konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Ya rızanla gelirsin ya da seni omzuma atıp götürürüm."

Düşünmek için zamanı olmayan Esmer, adamın söylediği şeyi yapabileceğini biliyordu. Bu nedenle yeniden itiraz etmedi ve onunla birlikte yürümeye devam etti.

Mehmet'in adımları sert ve hızlıyken, genç kadınınkiler temkinli ve çekingendi.

Fazla uzaklaşmak gibi bir düşüncesi olmayan, aksine bir an önce Esmer'in sorununu çözmek isteyen Mehmet arabaya bindiklerinden sadece on dakika sonra durdu.

Sabahın sakinliğini taşıyan Yıldız Parkı Korusu'nda neredeyse ikisinden başka kimse yoktu, bu da istedikleri gibi tartışmak için onlara imkân sunuyordu.

Arabadan inen Mehmet aynı acelecilikle ilerleyip Esmer'in kapısını açtı ve onun dışarıya çıkmasını bekledi.

"Buraya gelmemize gerek yoktu," diyen Esmer adama yakın olmamak için korunun içine doğru ilerleyince Mehmet de onu takip etti.

"Burada istediğin gibi bağırıp istediğin her şeyi söyleyebilirsin."

"Neden?"

"Rahatlaman ve aklındakilerden kurtulman için."

Aniden duran Esmer bir adım arkasındaki adama döndü. "Benim bunlara ihtiyacım yok," diyen Esmer nihayet kontrolünü kaybedip bağırmaya başladı.

"Öyle mi? Bu tavrın ne o zaman? Yüzüme bakmıyorsun ve fark etmedim sanma, iki haftadır Güçer'i bahane edip benden kaçıyorsun."

"Belki de ilişkimizi bitirmenin tam vaktidir."

"Ne?" diye mırıldanan Mehmet uğradığı şoktan hemen kurtulamadı. Doğrunun ne olduğunu anlamak istercesine genç kadının yüzünü inceledi ama gördükleri sadece duyduklarını doğrular nitelikteydi. "Neden böyle bir şey istiyorsun?"

Hemen cevap vermeyen Esmer evrenden yardım dilenircesine etrafına bakındı. Fakat ona kendinden başkasının yardımı olmazdı.

"Ailemden geriye bir tek Güçer kaldı. Uğur ve Sinan'ı affedemem, işin kötüsü anneme yaptığım ve babama yaptırdıklarımdan dolayı kendimi de affedemiyorum." Günlerdir içinde dönüp duran, duymaktan korktuğu şeyleri yüksek sesle dile getirmek Esmer'in omuzlarına ağır gelince taşa oturup başını iki elinin arasına aldı ve konuşmaya devam etti. "Haklısın, rahatlamam ve kurtulmam ama hepsinden önce Güçer'le birlikte bir aile olmayı başarmam lazım. Ruhen ve bedenen yaralar aldık, şimdi birbirimizi tedavi etmemiz gerekiyor."

Esmer'in yanına oturan ama ona dokunmamaya özen gösteren Mehmet, "Seni anlıyorum, hem de çok iyi anlıyorum," dedi ve aynı küskün sesle konuşmaya devam etti. "Anlamadığım, ben bu işin neresindeyim?"

Yavaşça ellerini indiren Esmer bakışlarını Mehmet'e çevirdi. Su yeşili gözlerinde pişmanlık, yalnızlık ve terk edilmişlik vardı fakat hepsinin arkasında kalan aşk tüm güzelliğiyle hâlâ oradaydı. Uzanıp Mehmet'in büyük ellerine tutundu. Onları ömrü boyunca tutmak istemiş ve bunun için de çaba sarf etmişti. Ancak bir değil, hem de birkaç defa canı yana yana bunun olamayacağını görmüştü.

"Sen ve ben o kadar farklıyız ki... Giydiklerimiz, yediklerimiz, hayata baktığımız pencere siyah ve beyaz kadar birbirinden

uzak. Üstelik sen Mehmet Sancaktar'sın," diyen Esmer acıyla gülümsedi. "Senin şu anda ormanda bir taşın üstünde oturduğuna kimse inanamaz."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye soran Mehmet sanki bir dejavunun içindeymiş gibi hissediyordu. "Sana yeteri kadar zaman ayıramadığımı mı?"

"Hayır!" Adamın ellerini bırakmayan Esmer dizlerinin üzerinde yere çöküp Mehmet'in önüne geçti. "Benim için yaptıklarının, bana yaşattıklarının hepsi muhteşemdi. Sen benim iyi şansımsın ama benim senin hayatında yerim yok."

"Tanışmamız ve sonrasında yaşananlardan dolayı düzgün bir ilişkimiz olmadı, bunun farkındayım ama sana daha önce de söyledim, hayatımda senin için çok büyük bir yer var." Mehmet ellerini kurtarıp genç kadının bakmaktan keyif aldığı güzel yüzünü avuçladı. "Beni sevdiğini ve benim de seni sevmeme izin vereceğini sanıyordum."

"Seni çok seviyorum, Mehmet Sancaktar," diyen Esmer'in yüzündeki tebessüm aşkının yansımasıydı. "Ve seni daha çok sevip, daha çok yanında kalmak ve senin de beni sevmen için her yolu denedim. Hatta Serra gibi olmayı bile denedim ama benden öyle bir kadın çıkmadı."

"Ben öyle bir kadın istemiyorum ki!"

"Ama senin yanında olması gereken öyle bir kadın," diyen Esmer yere değen dizlerini işaret etti. "Ben pasaklıyım, işimin senin işinle hiçbir ilgisi yok; senin yanında, senin ailende ve senin çevrende eğrelti otundan farkım olmaz."

"Bırak bunları ben düşüneyim ki ortada böyle bir sorun yok. Evet, seni hâlâ kimseyle tanıştırmadığım, elini tutup ortalığa çıkmadığım için kızgın olabilirsin ama biliyorsun ki bunun için ne zamanımız ne de durumumuz oldu."

Mehmet'in onu anlamadığının farkında olan Esmer kendini adamdan kurtarıp ayağa kalktı. "Senin yanında olabilmem için bedenimi değil, ruhumu iyileştirip değiştirmem lazım." Hâlâ oturmaya devam eden Mehmet'in yanına oturan Esmer adamın başına sarılıp onu göğsüne doğru bastırdı. "Çok fazla şey yaşadım, onlardan arınmam lazım. Bir de senin hayatında yer edinmek için savaşamam."

"Peki, ya aşk... O ne olacak?" diyen Mehmet ayağa kalktı. Bu defa o, Esmer'i tutup göğsüne bastırdı. "Kalbimin sesini duymayı uzun zaman önce bırakmıştım ama senin sayende o bana kendini yeniden hatırlattı."

Gözlerini yakan yaşları engelleyemeyen Esmer onları serbest bıraktı. Mehmet'in ağzından çıkacak bu sevgi sözlerini duymak için çok beklemiş ve bunu çok arzulamıştı.

Sesinin onu yarı yolda bırakmayacağını umut ederek, "Doğru, bizim hikâyemiz böyle bitmemeliydi," dedi. "Ancak aşk her yarayı iyileştiremiyor, bazen de onun adının aşk olması için ayrı ayrı yaşanması gerekiyor."

"Ne yapacaksın peki?"

"Güçer'le birlikte buralardan uzaklaşacağız. Kim bilir, belki de geri döndüğümde, olmayacak bir anda bizi bir araya getiren kader yine aynısını yapar."

Esmer'in kararlılığı ilk kez Mehmet'in öfkesini delip geçti. Genç kadın belki de haklıydı. Her ne kadar Mehmet onun yaralarını birlikte sarmayı dilese de ona ne gitme diyebilirdi ne de kal. Çünkü Mehmet gitme konusunda iyi değildi ve Esmer'e kal dediğinde bunun adının bencillik olduğunu bilecek kadar da genç kadına âşıktı.

Mehmet'in beklemek ve affedilmeyi ummaktan başka çaresi yoktu. Aslında hatayı nerede yapmıştı, emin değildi. Fakat yine yalnızlığını paylaşmak zorunda kaldığı evinde içkisini yudumlarken zihninde Esmer'in giderken ki son görüntüsü belirince elindeki bardağı çarparak masaya bıraktı.

Esmer ne kadar küskün ve vazgeçmiş hâldeydi. Maalesef onun için yapabileceği bir şey yoktu, iyileşmesine izin vermesi dışında. Tabii birde onunla gidebilirdi ki özellikle kendiyle baş başa kaldığında Mehmet bunu yapmadığı, yapamadığı için üzülüyordu.

Genç kadın gideli on uzun gün olmuştu. Mehmet onun nerede olduğunu, ne yaptığını ve nasıl olduğunu haber alıyordu. Fakat yanında olamamak, onu görememek her gün biraz daha zor olmaya başlamıştı.

Terasa çıkan Mehmet ellerini cebine sokup uzaklara baktı. Yüzünde herhangi bir mimik ya da ifade yoktu. Sadece çakır gözlerinde özlem vardı. Serra'nın hayatı fazla çalkantılıydı, onu yalnız bırakamazdı. Ahmet tüm zamanını Sena ile geçirmek istiyordu ki ona hak veriyordu. Holdingi başsız bırakamazdı. Lakin bazen gözünü karartıp Esmer'in karşısına çıkmak ve beni hayatına al, demek için çok büyük bir istek duyuyordu. Fakat sonra sabah olup da günlük koşuşturması başlayınca onun hayatının sadece iş, aile ve sorumluluktan oluştuğunu hatırlıyor, devamında da vazgeçiyordu.

Uzaklara bakmayı sürdürürken çalan telefonuyla panikleyen Mehmet bu saatte gelen aramaların pek hayra işaret olmadığını biliyordu. Hemen salona geçip eline aldığı telefonda Serra'nın adını görür görmez aramayı cevaplandırdı.

"İyi misin?" diye soran Mehmet'in sözünü kesen Serra, "Havaalanına gel, dış hatlar bekleme salonundayım."

"Orada ne işin var?"

"Almanya'ya gidiyorum ama önce seni görmem lazım."

Kafası iyice karışan Mehmet, "Gecenin bu vakti, hem de aniden neden gidiyorsun?" diye sorsa da çoktan anahtarlarını alıp çıkışa yönelmişti.

Mehmet buraya her geldiğinde on altı yıl önceki o kara günü hatırlamakla kalmıyor, her anını tekrar tekrar yaşıyordu. Artık o zamanki genç çocuk değildi. Mesela, artık hayal kurmuyor ve adrenalinden uzak duruyordu.

Otoparktan çıkıp dış hatlar giden yolcu salonuna doğru ilerlerken başı da sırtı da dimdikti. Fakat içten içe yenilmiş bir adamın ruhunu taşıyordu. Salona vardığında ona el sallayan Serra'yı fark etmesi zor olmadı. Daha birkaç saat önce gördüğü ve ağlamaktan gözleri şişmiş genç kadınla, şu anda ona doğru yürüyen Serra arasında çok büyük farklar vardı. Her şeyden önce sanki yürümüyor, taktığı mutluluk kanatlarıyla uçuyordu.

"Bir an gelmeyeceksin diye çok korktum," diyen Serra bir yandan uzanıp ağabeyini öptü.

"Ne zaman çağırdın da gelmedim?"

"Haklısın; keşke işim var, müsait değilim ya da herhangi başka bir sebepten dolayı bizlere hayır demeyi başarabilseydin."

Merakını gizleyemeyen Mehmet, "Beni buraya ne yapacağımı denemek için mi çağırdın?" diye sorarken cevabın evet olmasını umuyordu.

"Hayır, ben gidiyorum."

"Bunu görebiliyorum. Nereye ve neden gidiyorsun? Ayrıca ben neden buradayım?"

Ağabeyinin kolunu tutan Serra onu banklara götürene kadar sessiz kaldı. Kendi oturunca Mehmet'in de aynısını yapmasını bekledi. Ne duyacağını biliyormuş gibi davranan Mehmet pes edercesine banktaki yerini alınca, Serra tüm bedeniyle ona döndü ve konuşmaya başladı.

"Biz birbirimize baktığımızda kendimizi görüyoruz. O yüzden bugüne kadar birbirimize karşı tahammülsüz ve hırçındık."

"Geçmiş zaman eki kullandığına göre artık böyle düşünmüyor olmalısın."

"Kesinlikle artık öyle düşünmüyorum," diyen Serra bir kez daha koluna dokunduğu ağabeyinin ona bakmasını bekledi. "Çünkü artık mutluyum."

"Âşıksın değil mi?"

Parmaklarının ucuyla ağabeyinin koluna vuran Serra, "Bunu sanki çok kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi.

"Yüzündeki ifadeyi görseydin bana hak verirdin, tam bir şapşal gibi sırıtıyorsun."

"İşte o ifadenin adı mutluluk."

"Evet, günlerdir ağlayan ve büyük araştırmalar yapan da sen değildin."

"Kabul, aşk her zaman mutluluk getirmiyor ama onun verdiği mutluluğu, keyfi ve huzuru başka hiçbir şey de vermiyor. O yüzden sen de artık aşktan kaçma."

"Ben aşktan değil, aşkın insana yaptırdıklarından kaçıyorum," diyen Mehmet'in bakışları çıkış kapısına yöneldi. Yıllar önce genç bir kadının aşk uğruna ne yaptığına bizzat şahit olmuş ve tüm hayatını değiştirecek şekilde acısını iliklerinde hissetmişti.

"Aşk bazen de yenilgidir, ne olmuş yani? Bırak, bir kez de mağlup ol. Üstelik sen olsan da olmasan da biz istediğimizi yaşıyoruz, o yüzden sen de istediğini yaşamalısın."

Almanya uçağı için kapıların açıldığını haber veren anons aralarına girince kısa bir süre ikisi de sesiz kaldı.

Ayağa ilk kalkan Mehmet, "Ben küçük bir kadına yenildim aslında," dedi. "Sadece henüz bunu kabullenemiyorum."

"Yenilgiyi kabul ettiğinde çok daha huzurlu ve çok daha başarılı biri olacaksın." Ayağa kalkan Serra artık gitmesi gerektiğini belli edercesine kapıya doğru baktı. "Özlem'i ve yaptıklarını geride bırak. O, onun tercihiydi. Sonucuna sadece sen katlanmak zorunda değilsin. Çünkü bazen önümüze geleni yaşamaktan başka çaremiz olmuyor."

"Yapma, Serra," diyen Mehmet başını salladı.

"Asıl sen yapma ve bana, gözlerime bak. Aşkın peşinden gidiyorum, hem de her şeyi geride bırakarak. Bunu sen de yapmalısın."

Ağabeyinin gözlerindeki kararsızlığı görebilen Serra'nın hem zamanı hem de kelimeleri bitmişti. Uzanıp sevgiyle Mehmet'in yanağını öptü ve, "Hoşça kal," deyip uçağa binmek üzere sıraya giren insanların arasına karıştı. Ardından bakan Mehmet ise ona sadece tebessüm edebildi.

Arkasından koştuğu Özlem'e yetişemediği, önce gitmeyi sonra da kalmayı seçtiği için kendini, kendini arabanın altına attığı için genç kadını ve onlara bunları yaptırdığı için aşkı hiçbir zaman affetmeyen Mehmet şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Çıkış kapısına doğru ilerken sanki Özlem hâlâ önünde koşturuyor ve Mehmet ona yetişmeye çalışıyor gibiydi. Oysa bu defa peşinde olduğu şey duyguları ve mutluluğuydu.

Özlem'le geçirdikleri son iki yıl boyunca genç kadın hep Fransa'ya yerleşmekten bahsedip bununla ilgili hayaller kurmuştu. Aylar sonra nasıl olduğunu fark etmediği bir anda Mehmet kendini genç kadının hayallerine ortak olmuş hâlde bulmuştu.

Bundan önce korkmuş fakat sonra kabullenmişti. Döner kapıdan geçen Mehmet kendine kendine gülümsedi. Fransa'da yapılacak olan Formula yarışına adını bile yazdırmışlardı. Zavallı annesi Şükran Hanım bunu öğrendiğinde az daha kalpten gidecekti ama onu yerine tüm sinirini Özlem'den alıp rahatlamayı seçmişti.

Zaten o gün, tek ve en büyük kavgalarını yapmışlardı. Mehmet doğduğu günden itibaren tam bir şehzade gibi yetiştirilmiş, almadığı eğitim bırakılmamıştı. Bu yüzden babasının endişesini anladığı gibi annesininkini de anlamış ve alttan almayarak Şükran Sancaktar'la ağız dalaşına giren Özlem'e çıkışmıştı. Devamında da Fransa hayallerine ara vermişti.

Günler sonra Özlem'in hamile olduğunu söylemesiyle her şey bir anda yine değişmişti. Genç kadın çocuğu doğurmakta olduğu kadar Fransa'da yaşamakta da kararlıydı.

Mehmet hiçbir zaman sorumluluklarından kaçan biri olmamıştı, hem doğacak bebeğinin hem de Özlem'in ona ihtiyacı olduğuna göre o da onlarla gidecekti. Özellikle annesinin, bunun Özlem'in bir oyunu olduğunu söylemesi onu öfkelendirmişti.

Mehmet'in adalet terazisi şaşmazdı. Nasıl zamanında annelik duygularıyla hareket eden Şükran Hanım'a hak verdiyse bu defa da Özlem'e hak vermişti. İki yıl boyunca onun Fransa hayallerini dinlemiş, hatta ortak olmuştu, o yüzden bu bir oyun değildi. Ayrıca bir kadın olarak sevdiği adamın çocuğunu doğurmak Özlem'in en doğal hakkıydı.

Tam iki ay sonra tüm hazırlıklar yapılmış ve gitme günü gelmişti. O ana kadar sessizliğini koruyan babası hazırlıklarını tamamlayan ve odasından çıkmak üzere olan Mehmet'in yanına elinde bir dosyayla gelmişti.

Mehmet'e verilen ilk ders, ailenin her şeyden önce geldiğiydi ve o an da tam sınav zamanıydı. Osman Sancaktar hastaydı ve birisinin geride kalıp onun yokluğunda ailenin başında durması gerekiyordu.

Gecenin rüzgârı yüzüne vurduğunda dışarı çıktığını ve yıllar önce Özlem'in yaralı bedeninin uzandığı yerde dikildiğini ancak fark eden Mehmet başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Belli ki Mehmet her şeyi geride bırakıp gidecek kadar çok sevmemişti Özlem'i ama anlaşılan Özlem de çocuğunu doğuracak kadar çok sevmemişti Mehmet'i.

"Kendime ne yapacağıma asla inanamazsın ama bil ki sebebi sensin," demişti Özlem.

Mehmet'in sandığı gibi ona bunu yaptıran, hayatından ve çocuğundan vazgeçiren aşk değil, Özlem'in hırsı ve intikam duygusuydu. Kendi canı yanmıştı, Mehmet'inkini de yakmak istemişti ki bunda da başarılı olmuştu.

O esnada onu rahatlatan bir duygu sessizce içine dolarken Mehmet onun dinginlik olduğunu fark etti. Yıllardır içinde süren kavga nihayet bitmişti. O ne çocuğuna ne de ilk aşkına zarar vermişti. Çünkü eğer Özlem onu gerçekten sevseydi hırsına yenilmek yerine kalmayı seçerdi. Serra çok haklıydı, herkes kendi yaptıklarının bedelini çekmekle yükümlüydü ve on altı yıl bedel ödemek için oldukça uzun bir süreydi.

Anılarına ve acılı geçmişine son defa bakar gibi gözlerini yerden ayırmayan Mehmet sanki burada bıraktığı ruhunu geri almışçasına gülümsedi.

Yıllar önce ambulansın peşinden gitmektense taş kesilmiş çesine arkasından bakıp saatlerce dikilen yirmi yaşındaki Mehmet'in omzuna dokunup ona, "Yapma, bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin," demeyi çok isterdi.

Arabasına binen Mehmet'in kalbi rotasını belirlemişti. Evine uğramadı, çünkü oradan alabileceği hiçbir şeyi yoktu. Aksine üstündeki fazlalıklardan kurtulması gerekiyordu. Bir eli direksiyondayken öteki eliyle de kravatını çıkarıp gömleğinin iki düğmesini açtı. Çakır gözlerinde ise hiç sönmeyen bir ışık ve ait olduğu yere gitmenin heyecanı vardı.

İki saati aşan yolculuğunun ardından nihayet gitmek istediği yere ulaştı. Ancak saat sabahın beşiydi ve bu bir kapıyı çalmak için çok erken bir saatti.

Kontağı kapatan Mehmet telefonunu da kapatmadan önce Ahmet'e bir süre ortalarda olmayacağını ve telefonunun kapalı duracağını ama acil durumlarda ulaşması için ona bir numara bırakacağını bildiren bir mesaj yazıp gönderdi. Sonra da arkasına yaslanıp birkaç saat de olsa arabanın içinde uyumayı denedi. Ancak doğmak üzere olan güneş buna izin verecek gibi değildi.

Sadece bir ay önce Esmer'le geldiği İğneada'daki evi neyse ki dolaşma fırsatı bulmuştu. Genç kadının kalmak ve iyileşmek için burayı seçmesi de düşündürücü olduğu kadar sevindiriciydi. Arabadan inip bahçeye giren Mehmet eve değil, sahile doğru yöneldi. Kumsala ulaştığında ayakkabılarını çıkarıp olduğu yere bıraktı ve yürümeye çıplak ayakla devam etti.

Güneş dağların arkasından ışığını saçmaya ve denizin üzerinde gölge oyunları oynamaya başlamıştı. Dalgalar ise belli bir

ahenkle kıyıya vururken sanki yeni güne merhaba diyordu. Fakat Mehmet'in arkasındaki evde hâlâ sessizlik hâkimdi.

Gerekirse günlerce bekleyeceğini bilen Mehmet şezlonglardan birine uzandı. Yüzünde Serra'nın yüzündeki şapşal ifadenin olduğunu bilerek başını iki yana salladı.

Amacı uyumak değildi, Esmer pencereleri açana kadar beklemekti. Fakat o denli huzurluydu ki uykuya dalması sadece birkaç saniye sürdü.

"Hey! Kim var orada?" diye bağıran sesi duyduğunda önce rüya gördüğünü sandı. Fakat sesle birlikte üzerine düşen gölgeyi hissettiğinde, "Tanrı misafiri," diyen Mehmet gözlerini açtı.

Askılı beyaz bluzu ve bacaklarının tüm güzelliğini ortaya döken kısa şortuyla Esmer tam önüne gelip kollarını göğsünde kilitledi. Saçları uzamış teni de güneşe maruz kaldığını belli edecek şekilde bronzlaşmıştı. Ama gözleri hâlâ ışıl ışıl ve tam da Mehmet'in özlediği şekilde yeşil yeşil bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?"

"Dedim ya, Tanrı misafiriyim."

"Bir şey mi oldu?" diye soran Esmer şaşkınlığını üzerinden atmış ve heyecanlanmaya, aynı zamanda da meraklanmaya başlamıştı.

Bacaklarını kuma değdirene kadar konuşmayan Mehmet oturur duruma geçince Esmer de diğer şezlonga oturdu.

"Bir şey oldu ama iyi bir şey."

Esmer duymayı umduğu şeyi duyamayacağından korkarak, "Evet, iyi görünüyorsun," dedi. Fakat bakışlarını adamın gözlerinden özellikle kaçırdı. Çünkü ilk gün nasılsa hâlâ aynı şekilde sarsılıyordu. Oysa şu anda duyacağı her şeyi anlamak istiyordu.

"Beni buraya kabul et, Esmer. Benim de iyileşmesi gereken yaralarım var."

Nefesini tutan Esmer ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü tüm kalkanları indiren Mehmet bir çocuk kadar savunmasızdı. Güç için doğmuş olan adam her şeyi geride bıraktığını belli edercesine duygularından arınmış şekilde çırılçıplaktı. Sanki Esmer'in içini görmesini istiyor ve bunun için çabalıyordu. Ancak Esmer o kadar çok kalmış, o kadar çok geri dönmüş ve öyle çok sevmişti bir kez daha gücü yoktu.

Görmezse vazgeçmesi daha kolay olacakmış gibi ayağa kalkıp yüzünü denize döndü. "Bunları konuşmuştuk, benim biraz daha mutluluk için feda edebileceğim hiçbir şeyim kalmadığı gibi gücüm de yok artık."

Mehmet de ayağa kalkıp tek adımda Esmer'in arkasına vardı. Sözlerinden çok Esmer'in onun ne hissettiğini anlamasını istercesine arkasından sarıldığı genç kadını kollarının arasına hapsetti.

"Ben sana defalarca yenildim, Esmer ve her defasında seni bir öncekinden daha çok sevdim. Bunu söylemekten de uzun süre kaçtım ancak şimdi seni sevdiğimi söyledikçe rahatladığımı hissediyorum."

"Lütfen, yapma!"

"Sen de zaten beni bekliyordun," diyen Mehmet genç kadını yavaşça kendine doğru çevirdi. "O yüzden kaçmak için burayı seçtin ve ben de bu defa her şeyi olduğu gibi bırakıp geldim. İkimizin de iyileşmeye ihtiyacı var ama biz sadece beraberken iyi olabiliriz."

"Bu mümkün olabilir mi? Acılar geride bırakılıp eskitilir mi?"

"Zaman denilen şey acıları eskitmek ve unutmak için var."

Her kalmayı seçtiğinde canı daha çok yanan Esmer bu defa çocuksu bir mutlulukla gülümsedi. Mehmet'in tam da söylediği gibi her şeyi geride bırakıp sadece ona geldiği belliyken ve onu bu kadar çok severken ne kaçması ne de ondan uzaklaşması mümkündü. Çünkü sadece adamın kolları arasındayken kendini ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu.

Mehmet geçen sefer gelmemişti ama bu defa gelmesini istemiş ve onu hissedebileceği bu yeri seçmişti. Gelmemesinden öyle çok korkmuştu ki şimdi onu gördüğüne sevinemiyordu bile.

Ellerini iki yanına açan Mehmet, "Her şeyi geride bıraktım," dedi. "Ve sana sadece aşk getirdim, tıpkı aylar önce senin yaptığın gibi."

Karar vermek zorunda olmadığının, kararını zaten günler önce verdiğinin farkında olan Esmer, "Ama burada kendi işimizi kendimiz yapıyoruz ve para kullanıyoruz," dedi.

"Çabuk öğrenirim."

"Sabahları fırından ekmek alma işi senin."

"Fırının yerini söylemen yeterli."

"Hayır, yanında ayrıca bir lira da olması gerekiyor."

"Ekmek sadece bir lira mı?"

"İnsanlar ekmeğe yapılan zamdan dolayı ayaklanmıştı."

"Tamam, aynı zamanda da çabuk alışırım."

Onu alnından öpen ve sıkıca sarılan Mehmet'in özlediği kokusunu içine çeken Esmer daha ilk saniyede aşkın iyileştirici gücünü tam kalbinde hissetti. Ve Mehmet'e de aynı şeyi hissettirebilmek için parmaklarının ucunda yükselip onu dudaklarından öptü.

Aşk bir savaş değildi, çünkü aşkta iki taraf da birlikte kazanıp birlikte kaybediyordu. İşte bu yüzden ona 'aşk' deniyordu.

Başını sallayan Mehmet kutuyu açtı ve tek taş yüzüğü çıkarıp, "Kesinlikle saçma değil," dedi. "Zaten evlenecektik, bunun erken olması beni sadece mutlu eder."

"Zaten evlenecek miydik?"

"Hep nişanlı kalacak değildik ya!"

"Hayır, ben..." diyen Esmer, adam güneşin altında ışıl ışıl parlayan yüzüğü parmağına geçirirken konuşamadı.

"Eğer bana cevabın hayırsa, üzgünüm bunu kabul etmiyor ve sana söz hakkı tanımıyorum," diyen Mehmet genç kadını elini tutup yürümeye başladı. "Evlilik teklifimi beğenmediysen burada yapacağımız harika düğün öncesi telafi edeceğime söz veriyorum."

"Sadece anlamaya çalışıyorum, ben şimdi senin eşin olacağım, öyle mi?"

"Kesinlikle evet."

Onları bekleyen nikâh memurunun önüne gidene kadar ortamın ne kadar güzel olduğunu fark etmeyen Esmer soru sormayı bıraktı. Evin duvarlarını kaplayan balonlar, verandayı süsleyen tüller ve papatyalar, ayağının altındaki gül yapraklarıyla her şey şahaneydi.

Elinde beyaz duvakla yanına gelen genç kadın ona bakınca Esmer de Mehmet'e baktı.

"Yıldırım nikâhı da olsa çiçeksiz ve duvaksız, bir de tabii yüzüksüz gelin olmaz."

Hâlâ konuşamayan Esmer'in beyaz duvağını takıp eline gelin çiçeğini veren genç kız bir adım uzaklaştığında nikâh memuru, "Şahitler de hazır mı?" diye sordu.

Güçer yanında genç bir adamla öne doğru çıktığında Esmer bayılacağını sanıp uyanık kalabilmek için dilini ısırdı. Çünkü bu anı yaşamak, her anını hatırlamak ve Mehmet'le evlenmek istiyordu.

İnsanın yaşadığını hissetmesi için ihtiyaç duyduğu her şeye Mehmet bir aydır fazlasıyla sahipti. Günlük bir programı yoktu, içinden nasıl geliyor, canı ne istiyorsa onu yaşıyordu. Tabii ki ilk günler bunu epey yadırgamıştı ama yapacağına dair Esmer'e söz vermişti ve sözünü yerine getirmek için çok çalışmıştı.

Rüzgârlı günlerde terasta biriken kumları temizlemek yapmaktan hiç hoşlanmadığı şeydi fakat onu bile yaparken gülümsüyordu. Bir aydır makas değmeyen saçları uzamış, sakalları bir santimi aşmış, deniz suyu ve güneşin birleşiminden dolayı teni bronzlaşmış ama gözleri sanki çok daha mavi olmuştu. Diz izleri çıkan kot pantolonu, beyaz tişörtü ise tam da görüntüsüne uygundu. Yüzündeki yumuşak ifade de hayatındaki yenilikler arasındaydı.

Sadece görüntüsünü değil, hayata bakışını ve duruşunu da değiştiren Mehmet ön bahçedeki çiçekleri sularken artık kendini bir yabancı gibi değil, olması gerektiği gibi hissediyordu. Aşk onu değiştirmişti, daha doğrusu bir gece ansızın hayatına giren Esmer'in yanında getirdiği aşk ikisine de iyi gelmişti.

"Günaydın," diyerek ona belinden sarılan Esmer'in düşüncelerinden çıkmış gibi yanında belirmesiyle bir kez daha gülümseyen Mehmet, "Bu sabah erkencisiniz," dedi ve elindeki hortumu yere bıraktı.

Çok özlemişçesine yüzünü döndüğü genç kadının dudaklarını şehvetle öpen Mehmet bunu yapmaktan bıkmayacağını biliyordu.

Esmer de iyileşmişti, eskisi gibi hırçın ve küskün değildi. Mutlu bir kadın olmuştu. Ve onun da yapmaktan en büyük keyif aldığı şey Mehmet'e dokunmaktı.

Adam kendini geri çekince Mehmet'ten geriye kalan tadı ziyan etmemek için dudaklarını yaladı ve hâlâ açık olan hortumun

Mehmet'in onlarla kalacak olmasına şiddetle karşı çıkan ağabeyini ikna etmek Esmer için pek kolay olmadı. Ayrı odalarda kalacaklarına dair verdiği söz neyse ki işe yaramıştı. Ancak Mehmet bundan memnun olmadığını açık açık söylemiş, hatta geceleri gizlice yanına gelmişti.

Bir haftadır ortama uyum sağlamaya çalışan Mehmet tuhaf şekilde iki gündür ortalıkta görünmüyor, bu da Esmer'i hem endişelendiriyor hem de meraklandırıyordu. Fakat kararlıydı, eğer bugün de gizemli tavırlar sergilemeye devam ederse ona ne yaptığının hesabını soracaktı. Lakin bunun için biraz beklemesi gerekiyordu. Çünkü sabah yürüyüşüne çıktıkları Güçer mola vermek istemişti ve tam bir saattir hiçbir şey yapmadan sadece oturuyorlardı.

"Artık eve dönsek mi?" diye soran Esmer alacağı cevabı beklemeden ayağa kalktı.

"Acelen ne? Oturuyoruz işte."

"Bir saate ancak döneriz, ben acıktım."

Sahil boyundaki kafeleri işaret eden Güçer, "İstersen buradan bir şeyler al," dedi.

"Hayır, hem sen de yoruldun artık eve gidelim."

Dışarıda olmaktan özellikle yürümekten hoşlanmayan Güçer'in bu sabahki tavrına anlam veremeyen Esmer eve gitme konusunda sonuna kadar direnecekti.

Neyse ki yeni bir itiraza kalkışmayan Güçer'in koluna girip yola çıktıklarında ister istemez rahat bir nefes aldı.

Tam da beklediği gibi bir saate yakın süren geri dönüş yolculuklarının ardından eve vardıklarına Esmer'in görmeyi beklediği ilk şey Mehmet'ti. Ne var ki sessizlik ona adamı göremeyeceğini fısıldar gibiydi.

"Eve girmek istemiyorum, kumsal tarafına gidelim," diyen Güçer aksayan bacağına rağmen Esmer'i peşinden sürüklemeye başladı.

"Bence eve girip dinlenmelisin."

"Ah, sen ve senin can sıkıcı söylevlerin..."

Güçer'in ısrarı ve tuhaf davranışlarına sebep bulamayan Esmer evin giriş kapısını geçip yan tarafa doğru yöneldi. Bu sabah ağabeyi sanki onun sınırlarını ölçmeye çalışıyordu, bu yüzden yapabildiğince sakin kalmaya çalışacaktı.

Daha köşeyi yeni dönmüşlerdi ki mavi kot pantolonu ve beyaz keten gömleğiyle bir ilah gibi dikilen Mehmet'i sonra da kırmızı cübbe giymiş olan adamı gördü. Kaşlarını ortada birleştiren Esmer kesinlikle neler olduğunu anlamamıştı.

Yanındaki Güçer'i bırakıp yürümeye başladı. Beyaz tül ve kırmızı çiçeklerle süslenmiş masayı görüp artık yürümeyi bıraktığında nihayet Mehmet de onu gördü.

Afallamış hâlde olan Esmer artık düşünemiyordu. Hele yavaş ama emin adımlarla ona doğru gelen Mehmet'in gülüşüne şahit olduğunda bir an bayılacağını sandı.

Onları yalnız bırakmak isteyen Güçer ağır aksak yanından ayrıldığında Mehmet tam önüne gelmiş ve elini cebine sokup kırmızı bir kutu çıkarmıştı.

"Evliliğimizin böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Bu konuda düşünmüş müydün ki?" diye hayretle soran Esmer konuşmayı başarmasına daha çok şaşırmıştı.

"Hayır, aslına bakarsan bu konuya sıra gelmemişti ama senden ayrı kalmak istemiyorum."

"Ama bu saçma, öyle değil mi?"

ayaklarının altında oluşturduğu gölete baktı. "Su faturasını ödeyebilmek için satacak bir şeyimiz yok."

"Hey, ben hâlâ çok zengin bir adamım," diyen Mehmet hep yaptığı şeymiş gibi suyu kapatıp uzun hortumu dikkatli ve düzgünce katlamaya başladı.

"Öyleydin değil mi? Bazen bunu unutuyorum."

"Evet ve sen de zengin bir kadınsın."

"Çünkü sana sahibim," diyen Esmer arkasını döndüğünde başına ne geleceğini biliyordu.

Üç adımda ona yetişen Mehmet genç kadını pek de nazik olmayacak şekilde evin duvarına yaslayıp bileklerini yakaladı. Onu sabitlemeyi başardıktan sonra da işkence edercesine Esmer'in boynunu yavaşça öpmeye ve diliyle oyunlar oynamaya başladı. Genç kadın inledikçe o da işkencesine devam etti.

Her şey inanılmayacak kadar güzelken Güçer'in, "Nereye kayboldunuz? Bu evde kahvaltı eden kimse yok mu?" diye bağırmasıyla hareket etmeyi bıraktılar.

İkisi de nefes nefese kalmıştı. Bir dakika boyunca kalp ritimlerinin normale dönmesini bekledikten sonra genç adama Mehmet cevap verdi.

"Ben fırına gidiyorum, istediğin bir şey var mı?"

"Yiyecek herhangi bir şey istiyorum," diyen Güçer'in sesindeki eğlence tınısı duyulabiliyordu.

Başka çaremiz yok dercesine tek kaşını havaya kaldıran Mehmet bir kere daha Esmer'i öptükten sonra bıraktı.

"Hey, koca adam, fırıncının kızı oradaysa ekmeği marketten al."

Yüzünün sağ tarafını çarpıtarak Esmer'e dönen Mehmet, "Fırıncının bir kızı mı var?" diye sordu.

"Hiç affetmem, aynı kurşunla onu öldürür, seni de sakat bırakırım."

"İşte benim hatunum. Lütfen, bu öfkeni geceye sakla."

"Şaka yaptığımı sanman ne hoş!" diyen Esmer yanına vardığı Mehmet'in karnına yumruğuyla vurdu. Ne var ki genç adamın bunu hissetmemesine karşın onun parmak boğumları acıyla sızladı.

"Ah, ilahi adalet!"

İkisi birden gülmeye başladığında Mehmet genç kadının elinin üzerine sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve sabah görevlerinden biri olan fırına gitme işi için yanından ayrıldığında Esmer de içindeki havayı boşaltırcasına nefesini bıraktı.

Aşk yanıp küle dönmekti. Çünkü aşk yeniden doğmaktı ve Esmer kendini yeni doğmuş gibi hafif hissediyordu.

Gün içerisinde terasta kitap okumak dışında pek bir şey yapmayan Güçer hayatının en sakin günlerini geçiriyor olmaktan dolayı memnundu. Tek sıkıntısı Mehmet ve Esmer'in başında yük olduğunu düşünmesiydi. Gerçi ikisi de ona böyle hissettirmemek için elinden geleni yapıyordu ama o yine de kendini fazlalık gibi görmekten kurtulamıyordu.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye soran Mehmet'in sesiyle birlikte daldığı düşüncelerden kurtulan Güçer bugün kendini her zamankinden iyi hissediyordu.

"Sabah beni o kadar yürütmeseydi çok daha iyi olabilirdim."

"Ah, evet. İnanabiliyor musun? Bugün tam iki kilometre yürüdü ve bacağı neredeyse hiç aksamadı." Elindeki çay bardağını masaya bırakan Esmer heyecanla anlatmayı sürdürdü. "Fizik teda-

visi çok işe yaradı, kasılmalar için de yeniden MR çekilecek ama doktoru önemli olmadığı, kaslarla ilgili olduğu düşüncesinde."

"Senin adına çok sevindim Güçer, bence birkaç haftaya tamamen iyileşirsin."

"Eskiden nasıl bir hayatım vardı unuttum."

"İşine geri dönmek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum, Esmer. Sadece bunun için de zamana ihtiyacım var."

Mehmet'le bakışları ortada birleşen Esmer üç gündür üzerinde konuştukları konuyu bu kez de gözleriyle dile getirdiler. "Uzun süre tedavi gören hastalar için rehabilitasyon merkezleri var," diyen Mehmet arkasına yaslanıp hassas konuyu açtı. "Benim küçük kız kardeşim iki yıl tedavi gördü, sonrasında da bir yıl boyunca destek aldı. Şimdi ise eskisinden çok daha iyi."

"Beni bu kadar çok düşünmeniz ne hoş ama ben sizden bana yeğen vermenizi istiyorum."

"Torun diye tutturan koca karılar gibisin."

Esmer'in yorumuna gülen Mehmet, "Belki de işe başlamak yerine çocuk bakmayı planlıyordur," dedi.

"Üzgünüm ağabeyciğim, şu anki planlarım arasında çocuk yapmak yok."

"Hadi ama! Evli çiftlerin ilk planı çocuk yapmaktır."

Masaya doğru eğilen Mehmet uzanıp yanındaki Esmer'in elini tuttu. "Bizim ilk planımız bu kumsalda bizi anlatan bir düğün yapmak."

"Sizi apar topar evlenmek zorunda bıraktığım için bu bir sitem mi?"

"Asla!" diyen Mehmet genç kadının parmağındaki tek taşı aşkla öptü. "Aksine sana minnettarım, yoksa Esmer'i yanımda tutmayı başka türlü başaramazdım."

"Ben de bir ağabey olarak senin bu evde yaşamana başka türlü izin veremezdim."

"Biliyor musun, kardeşim Ahmet'le çok iyi anlaşacaksın."

Mehmet bu defa omuzlarından tuttuğu Esmer'i göğsüne yaslayıp başının üzerini öptü. Güçer evlenmeleri gerektiğini söylediğinde Mehmet hiç düşünmeden kabul etmişti. Tek sorun bunu öğrendiğinde Asya'nın ve annesinin tepkisine maruz kalacak olmasıydı.

Konuyu değiştirmek ve ikiliyi yalnız bırakmak isteyen Güçer üç metre ilerisindeki geceden kalma ateşi göstererek, "Köpekler gelmeden önce orayı toplasanız iyi edersiniz," dedi.

Adamın gösterdiği tarafa bakan Esmer, "Yine mi ya!" diye inledi.

Hemen hemen her gece kumsalda yaktıkları ateşin başında Mehmet'le oturup şaraplarını yudumlamak günün mükâfatı oluyordu. Uzanıp yıldızları seyrediyor, yakamozun şahitliğinde aşklarını tazeliyor ve uzun sohbetler ediyorlardı. Fakat her defasında bardakları da örtüleri de orada bırakıyorlardı. Aşk işte, insanın başında akıl bırakmıyordu.

"Bence bu kadar çalışmak yeter, biraz da denize girelim," diyen Esmer yukarıya doğru bakmaktan yorulmuştu.

Arka verandayı ışıklandırmaya kararlı olan Mehmet'in de sırtından terler akmaya başlamıştı, lakin o bu işi bitirmek istiyordu.

"Az kaldı, biraz daha dayan."

"Neye ve kime göre az? Bir saattir aynı şeyi söylüyorsun."

Çıktığı sandalyenin yardımıyla elindeki kabloyu tahta çatıya dolamaya çalışan Mehmet gözlerini kısıp genç kadına baktı. "Sen bana beceremezsin mi, demek istiyorsun?"

"Hadi, kabul et. Bazı şeyler senin için de fazla olabiliyor."

"Hayır, kabul etmiyorum," diyen Mehmet yeniden çaktığı çivilere kabloyu geçirme işine devam etti. "Projesini kâğıt üzerinde yaptım, gerisi çocuk oyuncağı."

"Çünkü sen masabaşı adamısın."

"Bak yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Yine ne yaptım?" diye inleyen Esmer tüm ağırlığını sağ bacağına verdi.

"Vasıflarımdan dolayı beni eleştiriyorsun."

"Hiç de bile, sen alınganlık yapıyorsun."

Esmer daha konuşmasını bitirmemişti ki elindeki kabloyu bıraktığını gördüğü Mehmet'in hamlesinden önce koşmaya başladı.

O kahkaha atarak yakıcı kum üzerinde çıplak ayaklarıyla koşarken Mehmet de onu takip ediyordu. Eğer gülmeyi bırakırsa daha hızlı koşacağını biliyordu ama adam onu yakaladığında başına ne geleceğini bildiği için kahkahasını engelleyemiyordu.

İyice yanmaya başlayan ayaklarını kurtarmak için denize yöneldiğinde Mehmet yetişmiş ve onu yakalamıştı.

"Seni hep yakalayacağımı hâlâ öğrenemedin mi?" diyen Mehmet genç kadını tek hareketle omzuna alıp denizin içine doğru ilerledi.

"Bırak beni!"

Çırpınan Esmer hâlâ gülümsüyordu. Ancak yeterli derinliğe geldiklerine ikna olan Mehmet onu suyun içine bıraktığında yuttuğu su yüzünden artık gülemiyordu.

Dakikalar süren boğuşmalarının ardından Mehmet genç kadını bu defa kucağına alıp denizden çıkardı. Kuma ayak basar basmaz yere devrilip yan yana sırt üstü uzandılar. İkisinin de yorgunluktan göğüs kafesleri inip kalkarken kahkahaları tüm sahilde yankılanıyordu.

"Bu yaptığını sana ödeteceğim."

"Sırılsıklamken ve tişörtün tenine yapışmışken bana istediğin her şeyi yapabilirsin," diyen Mehmet gökyüzüne bakmaktan vazgeçip Esmer'e döndü. "Harika görünüyorsun."

"Su ve kum karışımıylayken mi? Abartıyorsun."

Daha fazla dayanamayan Mehmet tam eğilip genç kadını öpmek üzereyken onu çağıran Güçer'in sesiyle birlikte eve doğru döndü.

Terasta dikilen Güçer elindeki telefonu sallayıp, "Mehmet, sana. Sanırım acil," dedi.

Kalbi bir anda korkuyla dolan Mehmet nedense iyi bir şey duymayacağını hissetmişti. Kendi telefonunu kapatan ve yeni bir hat alan Mehmet bu numarayı da sadece iki kişiye vermiş ve çok acil durumlar dışında aranmamasını tembihlemişti. Uzun zamandır da hiç çalmayan telefonun iyi haberler vermeyeceğini bilerek eve doğru koştu.

Mehmet yanılmamıştı. Serra saldırıya uğramış ve ameliyata alınmıştı. Ne var ki Mehmet'e ulaşılması ve onun iki saatlik yolu aşıp gelmesi uzun sürdüğü için geç kalmıştı. Fakat hastaneye geldiğinde kendini suçlamamış ve burada olmadığı için yaşadığı güzel zamanlara lanet etmemişti. Çünkü onun burada olması yaşananları değiştirmeye yetmezdi. Ancak kardeşlerinin yanında olmayı ve Serra'nın hayatı tehlikedeyken her şeyden habersiz kahkaha atmamayı dilerdi. İşte bu düşünceler de Mehmet'in değiştiğinin en önemli işaretiydi.

Güçer'i geride bırakıp Esmer'le birlikte gelmişlerdi. Burnunda soluyan Mehmet hastaneye ayak basar basmaz Barış'ı dövmek

istemişti. Ne var ki adamın perişanlığı ve üzüntüsü öyle çoktu ki onun için üzülmeden edememişti.

Esmer'in yanındaki varlığına ise minnettardı, çünkü Serra'nın ameliyatı bittiğinde ve her şey yoluna girdiğinde kimse Mehmet'i sorguya çekmemişti. Başta Asya olmak üzere ailenin kadınları Esmer'e yoğunlaşmıştı. Hatta bir ara göz göze geldiği genç kadının korktuğuna bile şahit olmuştu.

Üçüncü günde Mehmet işinin başına, Esmer de ağabeyinin yanına dönmüştü. Güçer'in MR sonucunda her şeyin yolunda olduğunu söyleyen doktor, artık işine dönebileceğini belirtmişti. Bu iyi haberin ertesi gününde Mehmet iki şey yapmıştı.

Birincisi, İğneada'daki o evi satın almıştı. İkincisi ise uzakta olmasına dayanamadığı Esmer'i ve tabii Güçer'i alıp İstanbul'a getirmişti. Eve ait hiçbir anının bozulmaması için her şeyi olduğu gibi bırakmışlardı.

Esmer şimdilik ağabeyinin evinde kalıyordu ama buna uzun süre müsaade edemezdi.

Mehmet'in yarınki ilk planı Ahmet ve Sena'da özür dileyip düğün önceliğini istemek olacaktı. Tabii bir de beklenmedik çift hâline gelen Serra ile Barış vardı ama ağabey olmanın avantajını kullanıp önceliği alacaktı. Çünkü Esmersiz tek bir gün bile geçirmek istemiyordu.

Serra'yı görebilmek için işe biraz mola veren Mehmet saçlarını kısaltmış, sakallarını kesmiş ve yine takım elbiselerine geri dönmüş olsa da o artık eski Mehmet Sancaktar değildi.

Mehmet şu anki mutluluğunu aklını başına getirmek için çok uğraşan Serra'ya borçluydu. Ve hep yalnız kalacağını, aşka pabuç bırakmayacağını düşündüğü Serra'nın da en az kendisi kadar mutlu olmasını istiyordu. Bu yüzden derin ve unutulmaz bir acı yaşayan kız kardeşine küçük bir sürpriz hazırlamıştı.

Esmer'le hastanede buluşmak için sözleşmişlerdi. Çünkü onu eşi sıfatıyla ilk Serra'yla tanıştırmak istiyordu. Hem böylece hasta yatağında olduğu düşünülürse Esmer'i daha az terleteceğine inanıyordu.

Hızlı adımlarla ilerleyen Mehmet aklındakileri boşaltıp hastane kapısından içeriye girer girmez karşısına çıkan ela gözlü, sarışın kadını görünce olduğu yerde kaldı.

Özlem, hiç değişmemiş sadece yaş almıştı. Yüzünde hâlâ yarım bir tebessüm, bakışlarında ise derinlik vardı. Bir an ne yapacağını bilemeyen Mehmet sonra bir çift su yeşili gözü hatırladığında nasıl davranması gerektiğini düşünmeye ihtiyaç duymadı.

Onun gibi olduğu yerde kalan Özlem'e doğru yürümeye başladığında kadının arkasına bakmadan kaçacağını sandı. Fakat sonra başını sallayan Özlem sessizce, "Merhaba," dedi.

"Merhaba, nasılsın?" diyen Mehmet fazla yaklaşmadığı genç kadına elini uzattı.

Aynı şekilde ona karşılık veren Özlem'in eline dokunduğunda hep merak ettiği sorunun da cevabını aldı. Ağzında ekşi bir tat, kalbinde ise geçmişte kalan buruk bir anıyı hatırlatan sızı dışında hiçbir şey hissetmedi.

"Teşekkür ederim, sen nasılsın?"

"Oldukça iyiyim."

"Görebiliyorum."

Genç kadının gözlerine bakan Mehmet, "Anladığım kadarıyla, söylediğin gibi benden nefret etme aşamasındasın," derken yüzünde acı bir ifade belirdi.

"Ah, o günü hatırlıyorsun demek."

"Eğer o zamanlar karşılaşabilseydik sana beni affetmen için yalvarırdım."

"Bırak affedilmeyi, af dilemek için beni aramadın bile."

Buna cevap vermeyecek olan Mehmet başını salladı. "Evet, o zamanlar yapabilseydim beni affetmeni isterdim. Şimdi ise senin iyiliğin için önce kendini affetmeni diliyorum."

Mehmet yıllarca bu karşılaşmanın endişesini taşımış ve korkmuştu. Şimdi ise asla tahmin edemeyeceği şekilde Özlem'e karşı ne aşk, ne öfke ne de herhangi bir şey hissediyordu. Genç kadının olduğu yerde şu anda kocaman bir boşluk vardı.

Söyleyeceklerini bitiren Mehmet, "Hoşça kal," deyip yürümeye başladığında asansör kapısında dikilen Esmer'i gördü.

Mehmet vazgeçtiği ve kaçtığı aşka yakalanmamak için verdiği savaşı hiç beklemediği bir anda kaybetmişti. Ona gülümseyen genç kadın usul usul hayatına girerken yanında getirdiği ve sahip olduğu tek şey, aşktı. Bu güçlü silaha karşı dirense de Mehmet'in hiç şansı yoktu.

Siyah kot pantolonu, beyaz tişörtü ve tepesinde toplanmış saçlarıyla ona doğru yürüyen Esmer'i yarı yolda karşılayıp onu kucakladı. Hayat, nereye gidersen git başladığın yerde bitiyordu. Mehmet hayatına aşkla son verdiğine inanmış ancak sonra yine aşk sayesinde hayata geri dönmüştü.

Sonsöz

BAHARI, ÖZELLİKLE MAYIS AYINI SEVDİĞİNİ daha yeni keşfediyordu. Gerçi kışı, hatta ocak ayını bile sevdiğini fark etmişti. Ama belki de bu mevsimlerle ilgili değildi. Mehmet o denli mutluydu ki hayatının her dönemini ve her şeyi sever hâle gelmişti.

Sancaktar Villası'nın çatı katı dairesinin terasında dikilip bahçede yapılan hazırlıkları seyretmek ve biraz da kargaşadan uzaklaşmak istemişti.

Ailecek hastane, karakol, gözyaşı ve endişe dolu günler, hatta yıllar geçirdikten sonra dokuz aydır harika şeyler yaşıyorlardı. Düğün, doğum ve müjdeli haberlerin arkası kesilmiyordu.

Pervaza ellerini dayayan Mehmet öne doğru eğildi. Daha şimdiden beş tane yeğeni vardı ve en büyükleri Yaren ile Yağız'dı ki onların yaşı da sadece üç buçuktu. Çocukların yapılan hazırlıklara ve telaşa aldırmadan özgürce koşturmalarını seyrederken keyifle tebessüm etti.

Bu ana gelebilmek ne çok şey yaşamışlardı. İhanetler görmüş, acılar çekmiş, kaybetmiş ama her defasında değişmeyen tek şey bir arada kalmayı başarmaları olmuştu.

Kendine verdiği zamanın dolduğuna inanan Mehmet her şeye rağmen bu evi sevdiğini düşündü. Aile ocağı denilen tabir, bir yerde güven demekti. Herkesi bir araya getiren veya hiçbir şeyin kalmasa da seni içine alacak bir yerin olduğunu bilmek gibisi yoktu.

Fazla kullanılmayan çatı dairesinden iner inmez onu karşılayan Yağmur oldu. Kızıl saçları ve yanaklarındaki çilleriyle çok sevimli görünüyordu. Çok konuşan ve çok gülen Yağmur kocası Burak'la Ankara'ya yerleşmiş ve oğullarıyla birlikte mutluluk içinde yaşıyordu. Ancak özellikle kızlarla alışveriş yapmak için sık sık İstanbul'a geliyordu.

Kollarını kocaman açıp Mehmet'in boynuna sarılan Yağmur uçuş uçuş ve pembe renkteki nedime elbisesinin içinde küçük bir kız çocuğu gibiydi.

"Serra'nın bize yaptığını inanabiliyor musun?" diyen Yağmur geri çekilip elbisesini gösterdi.

"Bence harika görünüyorsun. Bu elbiseyi senden başkası bu kadar güzel taşıyamazdı."

"Yalnız cümleni aklında tut, çünkü bunu en az dört kişiye daha söylemek zorundasın."

"Hadi ama! O kadar da kötü değil."

Mehmet'i yanağından öpen Yağmur koşturmasına devam etmeden önce, "Biz bu elbiseye Serra'nın intikamı adını verdik," dedi.

Başını sağa sola sallayan Mehmet aslında genç kadına hak vermedi değil, ancak etrafında o kadar çok kadın vardı ki zamanla onlara nasıl davranması gerektiğini öğrenmişti.

Herkesin hazırlıklarını tamamlamak için acele ettiğini bilen Mehmet yatak odalarının bulunduğu bölümden kaçarcasına uzaklaşırken köşeyi döndüğünde Yağız ve Tanem'i gördü.

Bir yaşındaki kızları Hayat, yeni yeni yürümeye başlamıştı. Ve onlar o kadar iyi bir anne babaydı ki ne Rüya'yı ne de Hayat'ı bir saniye için bile yalnız bırakmıyorlardı. Üsküdar'da iki kızlarıyla mütevazı bir yaşam süren ikilinin mutluluğu bulaşıcıydı.

Koridor boyunca yürümek için hevesli olan Hayat'ı izlerken karısının beline sarılıp onu kendine yaslayan Yağız, "Mehmet, lütfen, şu kardeşine elbisenin içinde harika göründüğünü söyler misin?" diye ricada bulundu.

Aynı uçuş uçuş ve pembe elbiseyi giyen Tanem'in yeşil gözleri öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Rüya'nın elbisesi bile bundan güzel, hatta Rüya'nın oyuncak bebeğininki bile bundan güzel!"

Kolay kolay ikna olacağa benzemeyen Tanem'i öpen Mehmet, "Bence de harika görünüyorsun," dedi. "Ama bana inanmıyorsan o zaman bunu ablanın mutluluğu için bir fedakârlık olarak düşün."

Siyah saçlarındaki pembe tacı gösteren Tanem gözlerini devirmeyi de ihmal etmedi. "Bize bunları mutlu olmak için değil, intikam almak için giydirdi."

"Tamam, intikamını alınca mutlu olacak işte."

"Hem neden onun intikam almak istediğini düşünüyorsunuz ki?" diye sorarak araya giren Yağız yaptığı yanlışı kelimeler ağzından çıkınca fark etti. Bu başlayacak olan tatlı karı-koca atışmasının başlaması demekti.

Elini beline koyan Tanem'i öpüp Yağız'ın omzuna dokunan Mehmet oradan ayrılırken tebessüm etmeyi de unutmadı.

Alt kata indiğinde sesler iyice artmıştı. Her kapıdan birileri girip çıkıyor, organizasyon sorumlusu kadın saniyede en az on

kelime konuşup insanlara talimatlar yağdırıyordu. Çünkü başında bekleyen ve asla memnun olmayan Asya'ya kendini beğendirmeye çalışıyordu.

Kısa süre önce bir erkek çocuğu dünyaya getiren Asya yeni doğum yapmış bir kadından çok sarı saçları, mavi gözleri ve pembe elbisesiyle küçük bir kız çocuğundan farksızdı.

Başarılı bir iş kadını, harika bir anne ve kocasına âşık bir kadın olan Asya'nın gülerken gözleri de onunla birlikte gülüyordu.

Onu rahatlatmaya ve ortamdan kaçırmaya çalışan Doruk, Asya'ya sarılıp, "Benimle ne zaman ilgilenecceksin?" diye sordu.

"Lütfen, şimdi hiç sırası değil, baksana beklediğim çiçekler hâlâ gelmemiş."

"Kadını duydun, on dakika sonra burada olacaklarmış."

"Evet ama ikramlar da gelmedi."

"Onların gelmesi de bir saati bulurmuş," diyen Doruk çabasının bir işe yaramayacağını anladığında göz göze geldiği Mehmet'ten yardım dilenir gibi baktı.

Omuzlarını havaya kaldıran Mehmet, "Aile işlerine karışmıyorum," dedi.

"Ah, o zaman lütfen, Serra'ya bize bu elbiseleri giydirdiği için tarihin onu affetmeyeceğini söyler misin?"

"Bunu neden sen söylemiyorsun, Asyacığım?"

"Çünkü sevgili ağabeyciğim, henüz ölmek için çok gencim."

"Bu elbisenin içinde bir melek kadar güzel görünüyorsun, o yüzden Serra'ya bir şey söylemeyeceğim," diyen Mehmet kardeşini öpüp Doruk'a başarılar dilercesine baktıktan sonra bahçeye çıkmak için kapıya yöneldi.

"Elbisenin sana yakıştığını ben söyleyince yalancı oluyorum, Mehmet söylediğinde yüzün gülüyor," diyen Doruk'a Asya'nın verdiği cevabı duyamadan dışarıya çıkmıştı.

Bahçenin tadını çıkaran çocukları seyreden Mehmet bir süre ayakta dikilip parlak mayıs güneşinin onu ısıtmasını bekledi. Evin her köşesi aşkla süslenmiş gibiydi ve o her köşenin tadını çıkarmak istiyordu.

Bahçenin ucuna konumlandırılmış koltuklarda oturan Ahmet ve Sena da o aşklardan sadece biriydi.

Diğer kızların üzerindeki aynı pembe elbiseyle oturan Sena'nın dizlerine yatmış olan Ahmet ne ellerini ne de gözlerini karısının üzerinden çekmeden ona bir şeyler anlatıyordu. Sadece dört ay önce evlenen ikili üç ay süren tatillerinden geçen ay gelmişlerdi. Bitmeyen bir balayının içindeymiş gibi hâlâ göz göze ve el eleydiler.

Onlar bu mutluluğu ve aşkı bulabilmek için çok bekleyip zorlu yollardan geçmişlerdi. Sonunda da yolları aşka düşmüş ve kaderi yenen taraf olmuşlardı. Şimdi de tadını çıkarmaları en doğal haklarıydı.

Onu gören Ahmet yerinden doğrulup, "Lütfen, bana yardım et," diye seslendi.

Konunun ne olduğu hakkında kesin bir fikri olan Mehmet ikilinin yanına varana kadar sessiz kaldı.

"Sena, harika görünüyorsun. Aramızda kalsın, bu elbise en çok sana yakıştı."

Mehmet'in konuya hemen girmesiyle kaçlarını çatan Sena, "Ben beş yaşındayken bile bu elbiseyi giymezdim," dedi. "Rüya ve Yaren bizden daha şık."

Başını arkaya yaslayan Ahmet pes etmişti. Sena ise hâlâ kocasından güzel bir şeyler duyma telaşındaydı.

Onları arkasını dönen Mehmet çıkış kapısına doğru yöneldi. Çok uzun yıllar bu evde bu kahkahaların yankılanması için uğraşmıştı. Şimdi ise her anının keyfini sürüyordu.

Büyük demir kapılı çıkışa vardığında beklediği de içeri giriyordu. Esmer, görevliye arabasını teslim edip yanına geldiğinde Mehmet onu hemen kollarının arasına aldı.

Sekiz ay önce İğneada'daki evlerinin kumsalında evlenmişlerdi. Hem tam da hayalini kurdukları her şeyi gerçekleştirerek... Düğünlerinden hemen sonra geniş bahçeli bir eve taşınmışlar, kısa balayılarının ardından Esmer, Cinayet Bürodaki işine başlamıştı. Mehmet'in çocuk isteğini hep bir sonraki aya ertelemesinin dışında hayatları bir masalın parçası gibiydi.

"Geç kaldım, üzgünüm ama bilirsin işte katiller hafta sonu falan dinlemiyor."

"Merak etme, tam zamanında geldin."

"O zaman hadi, annen görmeden önce beni eve sokmak zorundasın," diyen Esmer kocasının dudaklarına küçük bir öpücük bırakmayı da ihmal etmedi.

Siyah kot pantolonu, siyah tişörtü, belindeki silahı ve makyajsız güzelliğiyle Esmer pek de Şükran Sancaktar'ın koluna takıp toplantılarda gezebileceği gelin profiline uymuyordu. Fakat Esmer'in büyüsü, başta annesi olmak üzere herkesi etkilemişti.

"Merak etme, şu anda mutfakta ve gözü seni göremeyecek kadar meşgul."

"Ah, peki, o pembe elbiseyi giymek zorunda mıyım?" diye inleyip Mehmet'in kolunun altına sığınıp yürümeye başlayan Esmer gerçekten acı çekiyor gibiydi.

"Senin için pembe rengi tedavülden bile kaldırırım fakat üzgünüm, karşımdaki Serra iken yapabileceğim hiçbir şey yok."

Pes eden Esmer kocası için o pembe elbiseyi giymek dâhil her şeyi yapabilirdi. Onu kalbine alan, bir aile veren ve bir kadın olduğunu hissettiren Mehmet Sancaktar'a her sabah ilk günmüş

gibi âşık olarak uyanıyordu. Ve onunla geçirdiği her gün için kaderine minnettardı.

Kimseye görünmeden odalarına çıkmayı neyse ki başardılar. Karısını giyinirken ve makyajını yaparken izleyen Mehmet hiçbir şey yapmadan saatlerce bu hâlde bekleyebilirdi. Ancak suratını asıp elbisenin eteğini sallayan Esmer, "Bu hâlde insanların arasına nasıl gireceğim?" dediğinde Mehmet ayağa kalktı.

"İçinde senin olduğun hiçbir şey kötü olamaz."

"Beni ikna etmene izin vermeyeceğim."

"Bence ikna oldun bile," diyen Mehmet karısının güzel dudaklarını öptü ama hemen bırakmadı. Kendini durduramayacağını düşünürken o esnada çalan kapı yüzünden geri çekilmek zorunda kaldı.

Çaresizce kapıyı açtığında karşısında beliren Barış en az pembe giymek zorunda kalan kızlar kadar keyifsizdi.

"Nefes almaya ihtiyacım var," diyen Barış onu sıkan kravatını esnetti.

"Düğünden kaçmayı düşünmüyorsundur umarım."

"Aslında düşünüyordum ama Serra düğün bitmeden benimle hiçbir yere gelmeyeceğini söyledi."

"Ah, kadınlar!"

Uzun süre boyunca kendine sessiz ve sakin bir dünya kuran Barış'ın hayatı Serra'nın karşısına çıkmasıyla değişmişti. Asla itirazı yoktu, hatta ömrü boyunca beklediğinin Serra olduğunu anladığından beri gerçekten yaşamaya başlamıştı. Ancak Şile'deki kendi evlerinde ve aile arasında yapacaklarını sandığı düğünleri onun açısından tam bir curcunaya dönüşmüşken şikâyet ettiği için kimse ona kızamazdı.

"Neyse, bugünün yarını da var," deyip elini havada sallayan Barış kendi kendini telkin etti. "Serra senin nerede olduğunu sorup duruyor."

"Tamam, geliyoruz."

Esmer'in elini tutup damadın peşinden ilerleyen Mehmet gelinin odasının açık kapısından içeriye girdi.

"Neden hiç yanıma gelmedin?" diyerek onu karşılayan Serra'yı gördüğünde büyük değişime inanamadı. Evet, gelinlik herkese yakışırdı ama Serra sanki bambaşka biri haline dönüşmüştü. Kabarık olmayan, vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkaran ve sadece dantelden oluşan gelinliğiyle muhteşem görünüyordu.

Gelinin iki elini tutan Mehmet, "Göz kamaştırıcı olmuşsun," dedi.

"Ama kalbim yerinden fırlayacak gibi." Sonra da son anda aklına gelmiş gibi arkada duran Esmer'e baktı. "Elbiselerinizi sevdiniz mi?"

Esmer'in ona cevap vermesi için derin bir nefes alması ve kendini gülümsemeye zorlaması gerekti. "Ah, daha iyisi olamazdı."

"Çok tatlı bir yalancısın," diyen Serra yaptığının farkında olarak yeniden ağabeyine döndü. "Babamla konuştum, aşağıya senin kolunda inmek istiyorum. Tabii eşin de izin verirse..."

"Serra! Bu beni çok mutlu eder."

Kendini engelleyemeyen Mehmet duvağın bozulacağına aldırmadan kardeşine sarıldığında Serra da kollarını ona doladı.

Onlar geç gelen mutluluklarını birbiriyle paylaşırken odaya giren Tanem ve Asya, "Hey, bizsiz sarılma mı olur?" dedi ve ikiliye eklendi.

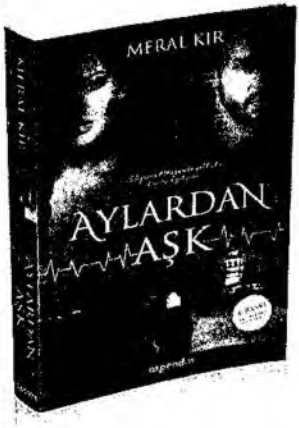
"Pekâlâ, Ahmet nerede?"

Mehmet'in sorusuyla birlikte, "Buradayım," diye cevap veren Ahmet de ağabeyinin açtığı kolunun altına girip kardeşlerinin kucaklaşma yumağına eklendi.

Bunu yapmaya ilk başladıklarının üzerinden neredeyse yirmi beş yıl geçmişti. Fakat hayatları değişse de artık daha kalabalık, daha büyük olsalar da hâlâ sevgiyle ve bir arada büyüyen o küçük çocuklardı onlar. Yaşadıkları hiçbir şey onları birbirinden ayırmayı başaramadığı gibi onları daha çok birbirine kenetledi.

Sevgi olmadan her şey biraz yarım kalırdı. Fakat Sancaktar Ailesi şanslıydı. Onlar hayatta ilk olarak aile olmayı ve sevmeyi öğrenmişlerdi.

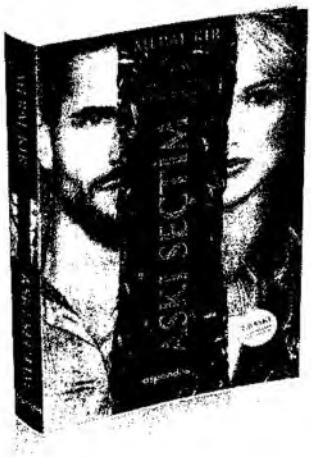

Karanlık sırlar, acıtan gerçekler ve korkunç yalanlar arasında yeşeren aşkın bu savaşı kazanabilmesi için önce her şeyini kaybetmesi gerekiyordu.

Tanem Sancaktar, hayatını derinden etkileyen kazadan sonra iki yılını hastanede geçirmek zorunda kaldığında onu yeniden hayata döndüren Doktor Yağız Aslan olmuştu. İlk başta her şey küçük, ama gülümseten bir gönül hikayesiydi. Oysa geçirdiği zorlu tedavinin ardından aşka sığınan ve ondan güç alıp yaşamayı seçen Tanem için asıl mücadele şimdi başlıyordu ve hiçbir şey ne bildiği ne de başladığı gibiydi.Geçmişini unutup geleceğini işine adayan ve gözü, önüne koyduğu hedeflerinden başka bir şey görmeyen Doktor Yağız'ın kalbine ulaşabilmesi için önce düşlerinden, sonra da kendinden vazgeçmesi gerekecekti.

Deney aşamasındaki tedavisinin ilk gerçek hastası olan Tanem Sancaktar, genç adam için sadece bir projeden ibaretti. Ancak kadının yaşama tutunmak için verdiği savaş, karakteri ve o cennet yeşili gözleri Doktor Yağız'ın tüm işini zora sokuyordu. Ne var ki hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını Sancaktar Ailesine ait sırrı keşfettiğinde anlamıştı. Bütün tehlikeleri görüp, kalbini de riske atarak amansız bir mücadeleye başlayan Yağız için artık her şey rayından çıkmıştı. Şimdi hem kendi hayatı hem de herkesten sakındığı Tanem'in hayatı tehlikedeydi. Geçmişe ait sırlar, sabote edilen planlar, gizli bir düşman ve tüm bunların içinde çaresiz kalan bir aşk... Güçlü Sancaktar Ailesinin hikayesini okumaya başlamadan önce derin bir nefes alın. Aşk, macera ve tempo yüklü bu hikayede aşkın en tutkulu haline, sevgiye dair her şeye ve ihtirasın değiştirdiği hayatlara şahit olacak, okumaktan ziyade onlarla birlikte yaşayacaksınız.

Sançaktar ailesinin aşk ve macera dolu hikayesi hız kesmeden devam ediyor!

Aşkın aedilmeye, gerçeklerin ortaya çıkmaya ve küçük bir kızın kurtarılmaya ihtiyacı vardı!
Çocuklarıyla beraber kendine yepyeni bir dünya kuran Asya, iki yıl sonra Doruk'un Amerika'dan geri dönmesiyle en başa döndüğünü hissediyordu. Ancak bu defa kararlıydı; aşka bir kere teslim olmuştu, aynı şeyleri kendine yeniden yaşatmayacaktı!

Asya'ya hâlâ delicesine âşık olan Doruk, kaybettiklerini geri almak istiyordu fakat hiçbir şey istediği gibi ilerlemiyordu. Asya'nın inatçılığına rağmen vazgeçmiyor, Asya ve çocuklarıyla mutlu bir aile olmak istiyordu.Tam bir kez daha denemeyi düşündüğü anda başlayan olaylar zincirinin hızına yetişmeye çalışırken, kızları Yaren'in kaçırılmasıyla herşey alt üst olur! Geçmişte yaptıkları hatalardan ders alan Asya Sancaktar ve Doruk Akman'ın tek solukta okuyacağınız hikâyesinde, hem çok gülecek hem de çok üzüleceksiniz. Aşkı ise her satırında hissedeceksiniz

AŞK, ZOR OYUNLARI SEVERDİ AMA BU
DEĞİLDİ; BU, TUTKUYA YENİK DÜŞENLER
AŞKA DÜŞENLERİN

Severek yaptığı bir işe, harika bir nişanlıya ve
sahip olan Sena'nın tüm hayatı televizyonda
haberle alt üst olur. Özenle kurduğu dünyası
yıkılırken, hayatını geri alacağına dair tüm
kaybetmenin eşiğine gelir. Ancak Sena'yı asıl
yıllardır âşık olduğu Ahmet Sancaktar'ın
için her şeyi göze almasıdır. Çünkü artık
hayatı hem de kalbi tehlikededir... Ünlü ve
Ailesi'nin hırçın, asabi ve ukala olarak tanınan
Sancaktar'ın sevdikleri için yapamayacağı şey
girdiği amansız kovalamacanın içinde Sena'yı
yaptıkları kendisini bile şaşırtırken, Ahmet'i
şey ise ayağına dolanan aşktır. Karanlıktaki
savaşmak mı, yoksa aşka karşı gelmek mi daha
görmekten başka

Aşktan kaçan bir kadın... Aşktan yanarak vazgeçmiş bir adam... Yaralarını sarmalarına engel olan yalanlar ve geçmişten gelen büyük sırlar... Hiçbir aşk bu kadar imkânsız olmamış ve hiç kimse aşkı bu kadar çok istememişti.

Futboldaki büyük başarılarını antrenörlüğüne de taşıyan Barış Dağlı için hayat, tek ailesi olan Fırat'tan ibaretti. Onu korumak adına, ustaca kullandığı kelimeleriyle karşısındakini çileden çıkaran Serra Sancaktar'ı hayatına dâhil etmeye karar verdiğinde genç kadının menekşe kokusunu hesaba katmamıştı. Üstelik artık kalbi gibi takımı da tehlikedeydi. Hırsına yenilen oyuncusunun ölümünün ardındaki sırlar, karanlık geçmişi yeniden aydınlattığında Barış'ın önce kalbini, sonra da Serra'yı kurtarması gerekecekti. Güçlü ve başarılı Serra Sancaktar, etrafına ördüğü duvarların arasında örnek bir hayat yaşarken kendini büyük bir skandalın içinde bulmuştu. Üstelik onu, ailesi için bir tehdit olarak gören Serra, hayatını kâbusa çevirmeye kararlı olan Barış Dağlı'nın puslu gözlerine baktığı andan itibaren artık eski Serra değildi. Her zorluğa direnen Serra'nın gücü bir tek aşka yetmediğinde, kırılan kalbinin parçalarını toplaması hiç kolay olmamıştı. Çünkü tüm bencilliği ve hainliğiyle, başka bir kadının yaktığı bu adama âşıktı. Soluksuz okuyacağınız bir macera ve her satırında size kendini hissettirecek amansız bir aşk hikâyesi...

